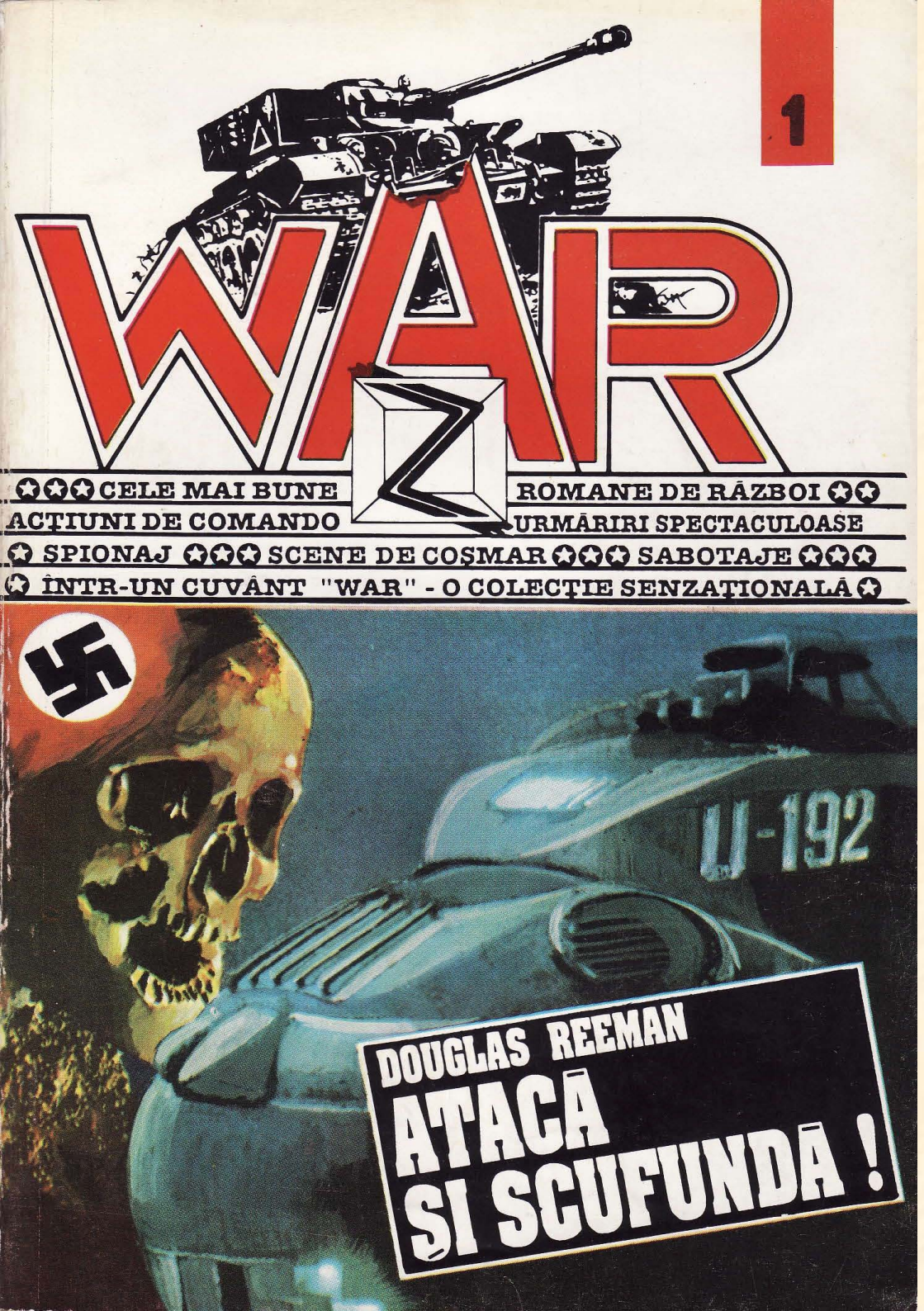
1
WAR
CELE MAI BUNE ROMANE DE RĂZBOI
ACȚIUNI DE COMANDO URMĂRIRI SPECTACULOASE
SPIONAJ SCENE DE COȘMAR SABOTAJE
ÎNTR-UN CUVÂNT "WAR" - O COLECȚIE SENZAȚIONALĂ
U-192
DOUGLAS REEMAN
ATACĂ ȘI SCUFUNDĂ !

DOUGLAS REEMAN

ATACĂ ŞI SCUFUNDĂ

Traducere şi note de
CONSTANTIN PAPADOPOL CA*LIMA*H

Ediţie electronică realizată după ediţia
tipărită a editurii Z, *Bucureşti* 1993
[ver. 2.0]

Enjoy it!

Fane Babanu'

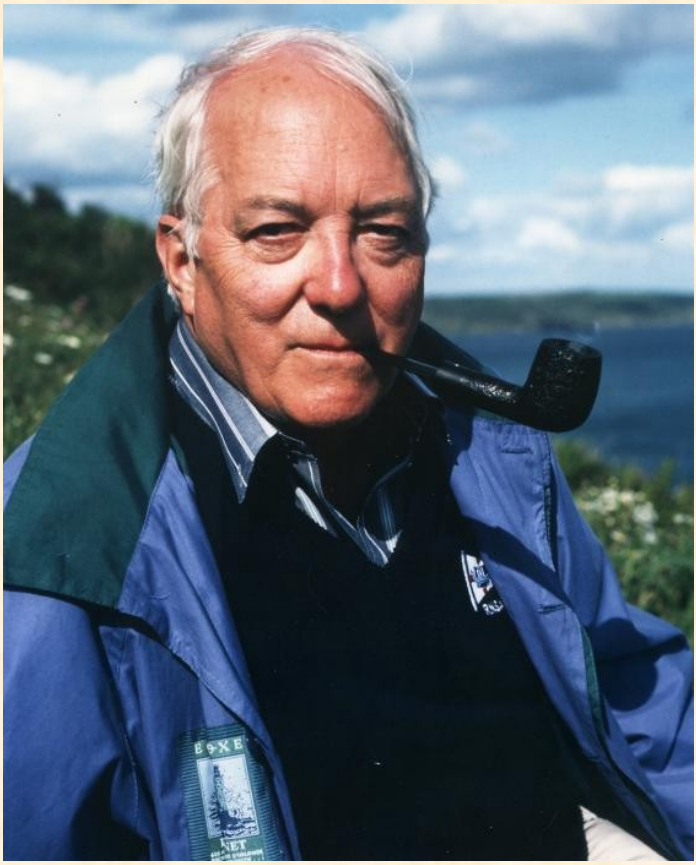

Douglas Reeman
Go In and Sink!
Hutchinsos & Co., Ltd., London
© Douglas Reeman, 1973

CAPITOLUL 1
O CAPTURĂ INTERESANTĂ

Într-o dimineaţă de februarie a anului 1943, la ora nouă fix, *Tristram*, submarin al Maiestăţii sale britanice, se strecură printre pilonii daţi cu păcură ai Fortului Blockhouse, de la Portsmouth, parâmele fiindu-i preluate de echipa de acostare ce-l aştepta la cheu.

În picioare, la partea dinainte a turelei, comandantul, locotenent-comandorul[1] Steven Marshall, supraveghea cu atenţie prinderea parâmelor de babalele[2] de pe cheu. Sub picioare, plăcile de oţel vibrau neobişnuit, parcă, asemenea căpitanului, nici navei nu-i venea să creadă că ajunse cu bine la destinaţie.

În zori, când *Tristram* aştepta în avanport că mareea să-i permită a pătrunde prin Haslar Creek în baza de submarine, Marshall, privind coasta ce ieşea treptat din umbră, reflectase îndelung, întrebându-se dacă avea cumva sentimentul unei împliniri. Acum, privind în jos la cei care se uitau la el de pe dană, îl încerca, mai degrabă, o undă de decepţie. Chiar proprii lui oameni, membrii echipajului, i se păreau oarecum străini, şi nu-i venea să creadă. Timp de patrusprezece luni trăiseră împreună în interiorul navei ce constituia singurul lor univers, brăzdând de la un cap la celălalt Mediterana, în fiecare zi confruntaţi cu un nou pericol.

În tot acest timp au apărut doar puţine figuri noi, morţii şi răniţii erau înlocuiţi, dar, în general, echipajul a rămas acelaşi, cel înşirat pe toată lungimea punţii submarinului în ziua când ieşise din portul Portsmouth pentru a străbate mările în căutarea inamicului.

---

[1] Corespunzător gradului de căpitan de rangul 1 din marină română (echivalent gradului de colonel din armata terestră. (T.S.A.)

[2] Stâlpi scurţi de fier, fontă sau beton, fixaţi pe marginea cheului, de care se leagă navele la acostare.

– Totul în regulă la pupa, sir!

Marshall privi la cel care raporta, ofiţerul secund Robert Gerrard: înalt şi subţire, cu spinarea uşor curbată, consecinţă a vieţii pe *Tristram*, şi alte submersibile pe care servise. I se părea curios, îmbrăcat acum cu costumul bleumarin şi cu cea mai bună şapcă. Luni de zile, Marshall şi el se văzuseră reciproc îmbrăcaţi cum dădea Dumnezeu, niciodată în ţinută reglementară, ci cu vechi pantaloni de flanelă, cămăşi sport roase, şorturi şi sandale când vremea era frumoasă, impermeabile şi cizme grele când Mediterana îşi arata cealaltă faţă, niciodată prezentată pe afişele turistice.

– Îţi mulţumesc, Bob, dă ordin să se oprească motoarele principale.

Apoi Marshall şi-a îndreptat privirea la cele ce se petreceau pe dană. Două Wren[3]se adăpostiseră de vânt lângă peretele danei, în drum spre vreun birou, cu braţele încărcate de dosare şi hârtii. Una din ele l-a privit, apoi ambele au luat vântul în piept şi au dispărut. Un grup de recruţi erau muştruluiţi deasupra unei mari cazemate, probabil că un subofiţer le arăta cum se prezintă un submarin întors din cursă. Puţini dintre recruţi păreau să dea atenţie spuselor şi Marshall îşi cam închipuia care erau sentimentele lor.

Deasupra capului, pe postamentul periscopului, Marshall vedea fâlfâind pavilionul cu cap de mort şi oase încrucişate, mândria şefului de echipaj al submarinului, care zi şi noapte cât au fost pe mare, avusese grijă de el. Cusute alături de simbolul macabru, diferite inscripţii aminteau succesele omologate ale *Tristramului*: linii orizontale pentru navele scufundate, ţevi de tun încrucişate pentru atacuri dezlănţuite asupra navelor sau instalaţiilor de coastă inamice, pumnale pentru acţiunile „de capă şi spadă”, adică debarcări sau recuperări de agenţi de pe teritoriul inamic. Oameni bravi, care operau solitar, ei reveneau aducând informaţii preţioase, dar de multe ori erau

aşteptaţi în zadar. Marshall se rugase pentru ei, sperând să nu se fi chinuit prea mult.

Se gândea cu amărăciune că marinarii recruţi de la baza de submarine vor fi aceia care se vor fotografia în faţa pavilionului, şi nu cei de pe nava brăzdată de răni.

Puntea saltă brusc, apoi rămase imobilă. Se terminase acostarea, *Tristram* îşi încheia oficial misiunea.

La pupa, motorul generatorului a tuşit, reluându-şi activitatea şi un nor ceţos de gaz ars a trecut pe deasupra navei. Marshall şi-a înfundat mâinile în buzunare, întrebându-se ce avea de făcut. De fapt, nimic. În curând, submarinul va fi dus la şantier şi reparat de la prova la pupa. Şi avea nevoie berechet! Noul echipaj care îl va lua în primire trebuia să-l fi văzut aşa cum arăta acum: sfârtecat peste tot, îşi continuase totuşi misiunea, indiferent de circumstanţe. Aproape că nu există pe suprafaţa lui o porţiune nescrijelită sau care să nu poarte o cicatrice. Plăcile din preajma turelei erau deformate în urma exploziei foarte apropiate a unei grenade antisubmarin, eveniment petrecut în largul coastei tunisiene în timp ce *Tristram* punea pe fugă vasele pentru aprovizionarea lui Afrika-korps[4]. O brazdă adâncă traversa puntea pe toată lăţimea. Era opera unui proiectil tras de pe un avion de luptă italian, în largul portului Taranto. Omorâse oamenii de veghe, în timp ce submarinul intra în imersiune. Un preţ cumplit, plătit pentru o greşeală capitală: cei de veghe ar fi trebuit să observe pericolul ce-i ameninţa atât pe ei, cât şi pe cei de sub ei, din interiorul navei, pe toţi a căror soarta depindea de permanenta lor vigilenţă.

O schelă de lemn[5] fu împinsă, acum, de pe cheu. Marshall zări pe comandantul bazei însoţit de alţi ofiţeri cu şepci împodobite cu frunze de stejar, gata pentru îndeplinirea formalităţilor de primire. A recunoscut doar puţini dintre ei. Nu era de mirare: timp de paisprezece luni se întâmplaseră multe, nu numai în Mediterana.

– Dă drumul oamenilor în permisie, Bob! Aş dori însă...

Se întrerupse, devenit brusc nesigur.

– Aş dori să le vorbesc înainte să părăsească nava. Până la sfârşit, a pronunţat cuvintele ce i se opriseră pe buze. Oamenii, echipajul său de cincizeci de mateloţi şi ofiţeri se vor răspândi în diferite părţi ale insulelor britanice că să-si petreacă permisiile cum credeau de cuviinţă: cu soţia, cu părinţii, cu copiii sau cu prietena. Timp de câteva săptămâni se vor integra în lumea cartelelor[6] şi a privaţiunilor, a bombardamentelor şi a voinţei de a rezista cu orice preţ. După care, vor fi afectaţi altor nave, pe fiecare din acestea constituind nucleul solid în jurul căruia se vor grupa oameni noi, poate dintre recruţii ce se antrenau acum pe cazemata de pe dană. Vor constitui echipajul unităţilor nou înfiinţate pentru înlocuirea celor zăcând în adâncurile unei duzini de mări.

L-au trecut fiori: o briză rece îi biciuia faţa. Se terminase prima lună din 1943. Ce-i rezervă acest an, după permisie?

S-a aplecat peste parapetul pasarelei pentru a urmări cu privirea cum mateloţii urcau veseli pe punte prin deschiderea principală. Cu caschetele lor albe, cu figurile intens bronzate, păreau nelalocul lor, în discrepanţă cu peisajul cenuşiu, în contrast cu valurile domole ale Canalului Solent, cu ceaţa de pe dealul Portsdown. Marshall suspină şi, părăsind pasarela, coborî pe puntea submarinului.

Comandantul bazei l-a întâmpinat cu sinceră cordialitate, cu o călduroasă strângere de mână. Ceilalţi l-au înconjurat, l-au bătut pe umeri, i-au strâns şi ei mâna.

– Sunt fericit că te văd, Marshall! Când citeşti relatări despre isprăvile ce-ai realizat, te simţi înviorat, este cel mai bun medicament!

Un ofiţer din suita propuse comandantului:

– Nu ar fi cazul să mergem în biroul dumneavoastră, sir?

Marshall era mort de oboseală şi, cu toate că îmbrăcase o cămaşă curată şi ţinuta „numărul unu”, i

se părea că este murdar, neîngrijit. Nu te desparţi de un submarin, simplu, coborând la ţărm. Rămâi impregnat cu mirosul exalat de diesele şi de metalul umed. Miroşi a varză şi a sudoare, poate şi mai urât. Oricât de preocupat de asemenea gânduri, Marshall surprinse totuşi, între comandantul bazei şi ofiţer, un schimb semnificativ de priviri. Înţelese că era vorba de o problemă urgentă.

– Bună idee, spuse comandantul, luându-l pe Marshall de braţ. O să afli, cred, că s-au schimbat multe cât timp ai fost absent.

Se angajară pe schela principală şi răspunseră la salutul santinelei.

– Am avut parte pe aici de teribile bombardamente, continua comandantul cu un surâs cam stânjenit, dar Capul Keppel mai există la locul lui şi lucrurile merg încă destul de bine!

Marshall porni tăcut alături de comandantul bazei, urmaţi de mică escortă a acestuia, îndreptându-se cu toţii spre clădirile portului. În jurul său, conversaţiile continuau, îngheţat până în măduva oaselor, chiar când treceau prin locuri adăpostite de vântul rece, el se întrebă când va reuşi să scape de această reuniune neprevăzută. Zări în treacăt tineri ofiţeri mergând încolonaţi la instrucţie, în sălile de cursuri, cursuri urmate şi de el cândva: de artilerie, de torpile, de ofiţer secund, şi, la sfârşit, cursul de comandanţi, cel mai „cumplit” din toate. Fort Blockhouse nu se schimbase prea mult, dar Marshall se simţea ca un intrus.

Au intrat într-un birou spaţios, unde ardea un agreabil foc de lemne. Deasupra căminului, atrăgea atenţia fotografia unui submarin dinaintea războiului, acostat în Grand Harbour din Malta. Marshall privi fotografia cu interes şi îşi aminti de acest port, aşa cum, recent, îl văzuse ultima dată: ruine, vârtejuri de praf, bombardamente fără sfârşit şi populaţia luptând să supravieţuiască în pivniţe şi adăposturi.

La celălalt capăt al încăperii, un steward pregătea paharele.

– Este cam prea devreme, dimineaţă, ca să luăm un pahar, declară comandantul amabil, dar prilejul este cu totul excepţional.

Marshall încerca să surâdă îşi amintea bine de acest birou: venise acolo, cândva, pentru a primi din partea comandantului de atunci al bazei cea mai teribilă săpuneala din viaţa lui, pentru o năzbâtie comisă, despre care nu-şi mai amintea. După cât va timp, acelaşi comandant îl convocase în acelaşi birou pentru a-i aduce la cunoştinţă că tatăl său pierise într-o bătălie navală. Scene foarte diferite, tipice, însă, pentru viaţa de pe submarine. „Aşa se întâmplă în timp de război”, gândi el, vag.

S-au umplut paharele, comandantul începu să vorbească, toţi îl priveau.

– Beau pentru fericita reîntoarcere în Anglia, a dumitale şi a echipajului. Aţi făcut o treabă bună.

Privind spre pieptul lui Marshall, continuă:

– Ai meritat din plin această *D.S.C.* [7]cu barete!

Dincolo de ofiţerii care ridicau paharele, Marshall s-a zărit într-o oglindă. Nu era de mirare că se simţi schimbat. Nu mai era acelaşi şi, în orice caz, nu mai semăna cu ofiţerii din jur. Părul său negru, rebel pe vremuri, era prea lung, îi cădea peste urechi. Din cauza motorului tribord, care avea hachiţe, la Gibraltar, ultima escală, nu a avut timp să treacă pe la frizer. Şi asta nu era totul: chiar în acea dimineaţă descoperise, când se râdea la oglindă, că îi apăruseră fire argintii. Deocamdată puţine, dar incontestabile. Şi nu avea decât douăzeci şi opt de ani! Îşi surâse propriei sale imagini din oglindă şi, o secundă, a văzut cum i-au dispărut cearcănele din jurul ochilor cenuşii, în timp ce colţurile buzelor i se ridicau: câteva clipe, s-a simţit din nou tânăr.

– Sir! Se adresă comandantului bazei ofiţerul de stat major, cel atât de grăbit să meargă cu toţii în birou, Comandamentul de întreţinere şi reparaţii a făcut cunoscut că totul este gata pentru că *Tristram* să fie dus în bazinul docului, şi, îndată ce îşi va fi primit

soldele, cartelele de alimente şi documentele de transport, echipajul lui va putea pleca în permisie.

Fixându-l pe Marshall, continuă:

– Doar dacă...

Marshall îşi arse gâtlejul cu o înghiţitură de whisky simplu, ceea ce îl făcu să-şi recapete încrederea în sine.

– Mai înainte, spuse el cu voce calmă, doresc să schimb câteva cuvinte cu cei de pe *Tristram*.

Comandantul bazei aprobă:

– Bineînţeles, după atâtea luni trăite împreună, despărţirea este într-adevăr dureroasă.

– Chiar aşa.

Marshall îşi termină whisky-ul, întinse stewardului paharul gol şi continuă:

– Este exact ceea ce simt.

Îşi dădea seama că era prea distant şi-şi reproşa mereu acest lucru.

Toţi acei ofiţeri îi voiau numai binele: căutau să-i sărbătorească cât mai plăcut întoarcerea deşi, desigur, aveau şi ei destule probleme pe cap, probleme care le reclamau prezenta în alte părţi.

Nu-i convenea, însă, grabă cu care ofiţerul de stat major îi luase comanda. Ce era *Tristramul* pentru acel ofiţer? O încâlceală de oţel şi de aparate, o maşinărie de război. Dar pentru el, Marshall? Se întrebă dacă şi ceilalţi din echipaj încercau acelaşi sentiment de singurătate. Se simţea de parcă ceva s-a rupt în el. Oare oamenii săi vor fi în stare să vorbească, despre cele ce au trăit împreună: angoasa care îi cuprindea când aşteptau explozia grenadelor antisubmarin, tensiunea nervoasă când urmăreau inamicul, înaintea comenzii „foc!”, sau în timpul interminabilelor secunde dintre lansarea torpilei şi bubuitura anunţând că aceasta-şi atinsese ţinta?

„Reîntoarcerea lui *Tristram* are ceva excepţional”, spusese comandantul bazei, şi, într-un sens, avea dreptate: cinci alte submarine de acelaşi tip părăsiseră Portsmouth pentru Mediterana. Împreună cu multe

altele se odihneau acum pe fundul mării, cu echipajele închise pe vecie în interiorul lor.

– Am fost sincer impresionat de moartea tânărului Wade, spuse comandantul bazei.

– Vă înţeleg, sir, răspunse Marshall, tocmai urma să se întoarcă în Anglia peste câteva zile.

Fără a remarca tăcerea generală, el continuă emoţionat:

– Am urmat împreună cursul de comandanţi. Când mie mi s-a dat comanda lui *Tristram*, lui i s-a dat cea a lui *Tryphon* şi, de atunci, ne-am întâlnit de multe ori.

– De fapt, ce s-a întâmplat?

Comandantul bazei aruncă o privire ucigătoare celui. Ce pusese întrebarea. Marshall îi răspunse:

– Făceam aprovizionări, duceam la Malta alimente şi muniţii. Nu puteau pătrunde în port decât submarinele şi, în timpul zilei, stăm ascunşi în fundul radei, din cauza bombardamentelor. În dimineaţa aceea, *Tryphon* a părăsit Malta înaintea zorilor. Nu s-a mai aflat nimic despre el.

Ridicând încet capul:

– Cred că a fost o mină, erau multe pe acolo.

Vorbind, Marshall îşi reamintea ultima lor întâlnire într-un local din Malta: Wade, cu figura încadrată de o barbă scurtă, neagră, băuturile diverse şi un bătrân maltez care mângâia clapele unui pian în camera vecină. Auzea, parcă, vocea lui Wade: „N-aş fi crezut că o să reuşim să trecem, dragul meu! Parcă suntem sortiţi să supravieţuim!”. Cam acestea au fost ultimele lui cuvinte. Bietul Bill, nu a fost profet!

Comandantul bazei îşi consultă ceasul şi se adresă ofiţerilor din suită:

– Cred că este momentul să începem lucrul. În ce mă priveşte, aş vrea să pun pe locotenent-comandorul Marshall la curent cu unele fapte.

Ofiţerii s-au retras unul câte unul, fiecare oprindu-se un moment în faţa lui Marshall, adresându-i un cuvânt amabil. Stewardul ieşi ultimul şi închise uşa fără zgomot.

Comandantul se instală confortabil la birou:

– Ia loc, Marshall. Ţi-ai făcut vreun program pentru permisie?

Marshall se aşează în fotoliu, cu coatele pe braţele acestuia. Whisky-ul şi căldura din cameră îl moleşiseră şi se simţea relaxat.

– Ca să vă spun drept, nu mi-am făcut nici un program, sir.

Răspunsul era sincer, nu prevăzuse nimic. Mama lui practicase activ sportul hipic şi murise înainte de război, într-un accident. Cât despre tatăl său, scurt timp după sfârşitul primului război mondial fusese scos la pensie. După moartea soţiei, devenise apatic, ducea o viaţă singuratică şi nu prea a mai avut contact cu fiul său. Şi-a revenit la intrarea nemţilor în Polonia, când a fost rechemat în serviciu pe nave comerciale şi a primit comanda unui convoi transatlantic spre Statele Unite. Dar nava lui a fost scufundată împreună cu altele de o flotilă de submarine germane, U-Boot[8]-uri, o întâmplare destul de banală.

– Chiar speram să nu-ţi fi făcut vreun program. După un moment de ezitare prelungită, că pentru a-şi face curaj, comandantul a continuat:

– Am să-ţi vorbesc sincer, Marshall: ţi se propune o nouă şi urgentă misiune, bineînţeles, dacă eşti dispus s-o accepţi. Nu ţi-aş vorbi despre misiune atât de brusc, dacă am avea destul timp înainte. Dar nu este cazul. Misiunea propusă este periculoasă, cere eforturi considerabile, poate vor fi risipite în van, reclamă multă experienţă, dar şi mai multă abilitate.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Ne trebuie cineva cât mai calificat, cred că dumneata eşti acela.

– Şi, întrebă scurt Marshall, privindu-l cu seriozitate, trebuie să mă decid imediat?

Comandantul nu-i răspunse direct la întrebare.

– Ai auzit vreodată de căpitanul Giles Browning? *Buster*[9] Browning, cum i se spunea în timpul primului război mondial. Între alte isprăvi a primit *Victoria Cross*

[10] pentru că a intrat cu submarinul său în Strâmtoarea Dardanele, în cadrul nenorocitei aventuri de la Galipoli[11]. Un tip dintr-o bucată acest Buster.

Marshall ascultă atent, dar nu înţelegea ce rost avea această introducere.

– Mi se pare că am citit ceva despre el. Misiunea care mi se propune are vreo legătură cu el?

– A ieşit la pensie după primul război mondial, dat la o parte, la fel ca tatăl dumitale. La începutul actualului război, a fost mobilizat, i s-au încredinţat diverse sarcini, şef de Centre de antrenament etc., dar până la sfârşit i s-a dat un post foarte special la Combined Ops[12]. Nu intru în amănunte, nu este cazul să vorbesc acum prea mult despre toate acestea.

De afară, se auzi urletul lugubru al sirenei unui remorcher. Marshall îşi reaminti de *Tristram*, acostat în port. Curând, nu va mai fi nimeni la bord. Îi trecură prin minte fotografiile aproape şterse de fete frumoase, prinse cu ace pe pereţii cabinelor echipajului şi desenele deşucheate pe care ofiţerul cu navigaţia le zmângălea pe marginile mesei cu hărţi, un mijloc de a-şi stăpâni nervii în timpul operaţiunilor.

La urma urmei de ce să refuze propunerea? Ce să facă cu permisia? Doar vizite la câţiva prieteni şi rătăciri dintr-un hotel într-altul.

– Dar nu aş putea şti despre ce este vorba?

– O nouă comandă.

Comandantul examina intens figura aparent impasibilă a lui Marshall, căuta să-i citească gândurile.

– Dacă accepţi, vei pleca chiar mâine dimineaţă în Scoţia. Acolo îl vei întâlni pe Browning.

Adăugă, zâmbind:

– Buster…

Marshall se ridică, se simţea deodată uşor şi bine dispus.

– Ei bine, sir, ne-am înţeles, accept.

– Îţi mulţumesc. Ştiu, împreună cu toţi cei care trebuie să ştie, că ai trecut prin teribile încercări şi de aceea dumneata eşti omul care ne trebuie. Dacă îţi

schimbi gândul, vei putea pleca în permisie şi, la terminarea ei, vei primi o altă comandă. Poate tot comanda lui *Tristram*, dacă se va constata că merită să fie reparat.

Prin uşa întredeschisă, apăru capul unui ofiţer:

– M-aţi chemat, sir?

– Da, locotenent-comandorul Marshall a acceptat.

Apoi, cu voce joasă:

– Caută-l pe locotenentul Gerrard, pune-l şi pe el la curent.

Îndată ce s-a închis uşa, Marshall întrebă:

– Ce legătură are secundul meu cu această problemă? Comandantul îl privi lung, înainte de a răspunde.

– Îi cerem să fie de acord să te însoţească în noua misiune.

Ridică mâna dreaptă, pentru a opri orice replică.

– Noul dumitale echipaj va fi foarte amestecat, marinari vârstnici, dar şi tineri. La comandă, avem nevoie de un tandem perfect.

– Dar, sir, Gerrard, este însurat şi după permisie trebuia să urmeze un curs de comandanţi. Iată că, din cauza mea, îl repartizaţi pe altă navă, nu-l lăsaţi să-şi tragă sufletul după patrusprezece luni de Mediterana!

– Ştiu, Marshall. Tocmai de aceea nu ţi-am vorbit de la început despre el.

Cu un surâs cam stânjenit, comandantul continuă.

– Înainte să se întâlnească cu dumneata în Scoţia, îi voi permite să treacă pe-acasă, pentru patruzeci şi opt de ore.

Surâsul i se şterse de pe figură.

– Nu-i pot da mai mult, misiunea este foarte importantă şi urgentă.

– Am înţeles, sir.

Lui Marshall îi trecu prin minte figura lui Gerrard în acea dimineaţă, când *Tristram* aştepta zorile în Solent. Era figura unui copil care vede un pom de Crăciun pentru prima dată. A fost o imagine de-o clipă.

Nici gând însă să se poată schimba ceva, avea dreptate comandantul. Probabil că totul era decis demult, de zile sau chiar de săptămâni. Şi ce era oare această misiune urgentă? Poate comanda unei nave experimentale, cu utilaje în curs de probă, susceptibilă de a scurta durată războiului, dar şi de a sări în aer cu echipaj cu tot, în perioada testelor.

Marshall îşi luă şapcă de pe birou:

– V-aş ruga să-mi permiteţi să mă retrag, sir. Trebuie să mă întâlnesc cu oamenii mei. Vocea i se voală, imperceptibil:

– S-au comportat admirabil, nici că se putea mai bine.

– Te înţeleg, Marshall, poţi pleca. Telefonul începu să sune, Marshall se încruntă, totuşi comandantul adăugă:

– Avem aici o nouă promoţie de sublocotenenţi. N-ai vrea să cinezi diseară cu ei? Întâlnirea cu un veteran le-ar lărgi orizontul!

Marshall clătină din cap:

– Vă mulţumesc, sir, dar nu-i posibil: trebuie să mă întâlnesc cu nişte prieteni, am câteva scrisori de expediat.

– Ar fi totuşi bine să te şi odihneşti puţin. Ne vom revedea mâine dimineaţă, înainte să pleci spre Scoţia.

Comandantul îl privi pe Marshall ieşind şi abia acum ridică receptorul telefonului. Părea îngrijorat. Când se propusese numele lui Marshall pentru misiunea în chestie, găsise că alegerea era excelentă, statele lui de serviciu, victoriile repurtate, faptul că supravieţuise atâtor acţiuni îndrăzneţe, toate pledau pentru alegerea lui. Acum însă, după ce stătuse de vorbă cu Marshall, era mai puţin convins că judecase just, fără a-şi putea explica de ce. Incontestabil, Marshall era un bun ofiţer. Şi, pe hârtie, omul cel mai potrivit. Totuşi, parcă îi lipsea ceva: „Oare ce?” se întrebă suspinând, comandantul. Ăă, da, tinereţea, asta-i lipsea, o pierduse! O lăsase undeva, în siajul[13] *Tristramului*. Războiul îl cam dărâmase”.

Comandantul duse receptorul la.

– Ascult!

O voce se plângea de insuficienţa alimentelor şi a pieselor de rezervă. Comandantul încerca să uite ochii lui Marshall, ochi stranii în care i se păruse că observă o undă de descurajare. Căută să nu se mai gândească la Marshall, şi să se concentreze asupra doleanţelor interlocutorului său telefonic.. La urma urmei, problema Marshall nu-l mai privea..

*

* *

Dacă Marshall avusese îndoieli privind urgenţa misiunii ce urma să i se încredinţeze, foarte curând avu ocazia să gândească altfel.

Mijeau zorile la Harbour, când împreună cu comandantul bazei, Marshall s-a urcat în maşina statului major care ia dus la o bază aero-navală situată la câteva mile în interior.

Instalat într-un avion ce zbârnâia îngrozitor şi, pe cât părea, era şi neîncălzit, Marshall, odată centura de siguranţă încheiată, îşi ridică gulerul mantalei şi se gândi la cele întâmplate în ajun. În general, era dezamăgit, nedumerit, începând cu luarea de rămas bun de la echipajul *Tristramului*. Ofiţeri, subofiţeri şi mateloţi, deşi trăiseră laolaltă timp de luni de zile, nu păreau să fie afectaţi de despărţire. Aşa i se mai întâmplase şi altădată, de-a lungul anilor de serviciu. Poate din pudoare, ca să nu li se vadă sentimentele lor intime. În orice caz, erau nerăbdători să plece cât mai repede, să afle ce mai era pe-acasă.

Nu era încă sigur de-cum va reacţiona Gerrard la bruscă modificare a planurilor sale. Când a vorbit cu el despre această schimbare, i-a părut că era mai preocupat de reacţia soţiei sale şi, surprinzător, nu-l interesa deloc aluzia la un curs de comandanţi. Gerrard era un foarte bun ofiţer submarinist şi, după cum se pronunţase comandantul bazei, împreună cu Marshall forma un excelent tandem. După ce a plecat ultimul marinar din echipajul submarinului, în timp ce paşii lucrătorilor de la şantierul naval răsunau pe puntea

pustie, Marshall a mai inspectat pentru ultima oară nava. Evident, era o prostie să atribui unei nave o personalitate. Ofiţerul de stat major avea dreptate: un submarin nu este decât oţel şi maşini, combustibil şi aparate. Viaţă nu are decât prin oameni. Este doar o simplă armă, nimic mai mult.

Dar când a ajuns cu inspecţia în minusculul careu, când şi-a plimbat privirea pe perdelele murdare ce asigurau fiecărei cuşete un simulacru de intimitate, nu a mai fost de acord cu cele spuse de ofiţer. Deasupra capului, pe punte, paşii se estompau, din ce în ce mai mult, şi Marshall a avut impresia că, la fel ca el, şi nava îşi ascuţea auzul aşteptând parcă vocile familiare. Voci, fiecare cu alt accent, aparţinând unor oameni foarte diverşi. Erau mucaliţi şi posomorâţi, băieţi devotaţi, harnici şi alţii care considerau munca drept o urgie. Întâlniţi individual pe stradă în timp de pace, nu erau decât componente ale unei mulţimi. Dar reuniţi în interiorul *Tristramului*, formau împreună un tot, o entitate, reprezentau o forţă care impunea să se ţină seama de ea.

După ce a găsit unde să doarmă peste noapte, după ce a dat instrucţiuni pentru a fi trezit la ora cuvenită ca să meargă la aeroport, Marshall a pornit prin oraş. Cu unul din puţinele taxiuri care mai circulau, a mers la locuinţa lui Bill, într-o suburbie a Southampton-ului. Pe drumul de câteva mile, s-a tot gândit ce să-i spună tinerei femei cu care Bill se căsătorise numai cu două luni înainte de a se îmbarca pentru Mediterana. Şi-o amintea foarte bine: mică, brună, plină de vitalitate şi zburdălnicie. Ce să-i spună? Că-l văzuse pe Bill în ajunul plecării de la Malta? Că petrecuseră seara precedentă împreună la un bar?

La un moment dat, aproape se decisese să spună taximetristului să ia drumul înapoi spre Portsmouth, dar îşi făcuse probleme degeaba: văduva lui Bill se mutase şi noii locatari nu-i cunoşteau adresa. Judecând după atitudinea lor, nu părea că s-au despărţit în termeni buni.

Poate că ea se întorsese la părinţi? Sau se angajase într-o slujbă în legătură cu războiul, căutând să rupă cu tot ce-i putea aminti trecutul?

S-a întors la Port Blockhouse obosit şi cam abătut, trecând pe dană, descoperi un lucru incredibil. *Tristram* plecase, locul lui era ocupat de altă navă. Pentru prima oară, de luni încoace, Marshall se simţi părăsit. De necrezut! Imposibil! În zori va zbura spre Scoţia şi nimeni nu voia - sau nu ştia - să-i spună exact unde va merge, ce-l va aştepta acolo. I se luase comanda şi echipajul. Era singur, teribil de singur.

A evitat popota, unde ar fi putut întâlni cunoştinţe şi ar fi fost ţinta privirilor noii promoţii de sublocotenenţi, ca şi cum ar fi fost infirm sau vinovat de ceva, „sunt ridicol şi plictisitor” îşi spunea mereu. A urcat direct în camera sa. Bătrânul îngrijitor, marinar pensionar, nu l-a întrebat nimic. Văzuse destui ofiţeri ca Marshall, în trecere! I-a adus o sticlă de gin, i-a prezentat să semneze un bon şi a ieşit din cameră fără să spună un cuvânt. Nici măcar despre vreme, ceva cu totul surprinzător din partea unui englez...

Zborul spre Scoţia a fost destul de agitat, cerul era înnourat şi aparatul depăşise prima juneţe. Câţiva pasageri, destul de diverşi: un matelot cu ten gălbejit, un dezertor legat cu cătuşe de cel care-l aducea înapoi la nava de pe care fugise, mai era o Wren galonată, care a adormit îndată după decolare şi nu s-a trezit decât la aterizare, în apropiere de Rosyth. Apoi un locotenent suferind de un tic al figurii, părând a fi în pragul unei depresiuni nervoase, şi un sergent de marină, care îşi masa continuu fluierul piciorului de parcă îl durea, dar în realitate îşi tot căuta o poziţie din care să vadă pulpele Wren-ei.

Pentru Marshall, călătoria a fost plictisitoare, mai ales că din cauza ginului băut avea gura amară şi maxilarele înţepenite. A savurat cu satisfacţie o ceaşcă de cafea caldă şi sandvişurile servite de un membru al echipajului.

La aterizare, un taciturn locotenent R.N.V.R[14] l-a condus la un alt avion, un mic monomotor, al cărui pilot părea prea tânăr ca să-şi fi terminat şcoala. Avionul s-a îndreptat încă mai spre nord şi Marshall, urlând în interfon pentru a se face auzit, a reuşit, în fine, să afle ceva despre destinaţia spre care se îndreptau. Pilotul strigă:

– Vom ateriza ceva mai la sud de Capul Wrath, sir!

Capul Wrath! Extremitatea nord-vestică a Scoţiei! De acolo începea Atlanticul! Din cuvintele rezervate ale comandantului bazei de la Portsmouth, Marshall sperase că va fi trimis la Holy Loch, unde ştia că există o bază de la care submarinele porneau în misiuni operative. Nu prea înţelegea ce se putea afla la Capul Wrath.

Din când în când, prin deschideri între nori, se zăreau spinări de dealuri şi drumuri spălate de ploaie. Cu fiecare învârtire a elicei, se tot depărta de Mediterana, nu numai că distanţă, dar mai ales că peisaj:

În fine, pilotul anunţă:

– Aterizăm, sir!

Aeroportul era format dintr-o pistă de beton înotând într-un lac de noroi, două barăci în formă de tunel şi o manşă de vânt[15]. Dacă zborul ar fi avut loc noaptea, Marshall se îndoia că avionul şi ocupanţii ar fi supravieţuit la aterizare. Dintr-o baracă au ieşit siluete în impermeabile, parcă cu regret, înfruntând zgribulite burniţa şi alergând spre avion.

Câţiva soldaţi i-au înşfăcat bagajele şi Marshall văzu venind spre el, înotând parcă prin smârcurile de apă, un sergent de poliţie marină, un om zdravăn, cu impermeabilul muiat şi bocancii plini de noroi. Sergentul lua poziţie şi salută cu un gest mecanic, dându-şi silinţa să-l primească pe ofiţer cum se cuvine.

– Sunteţi locotenent-comandorul Marshall, sir? Subofiţerul îl examină din cap până în picioare şi continuă:

– Vă rog să-mi arătaţi actul de identitate. Marshall i-a întins documentul, sergentul l-a examinat cu atenţie după care declară:

– E-n regulă, sir, putem merge.

Îi arătă cu un gest un vechi automobil Humber şiroind sub ploaie.

– N-avem de mers departe şi vă aşteaptă o masă caldă.

Se întoarse pe călcâie şi ordonă soldaţilor cu bagajele s-o ia înainte.

Îndreptându-se spre maşină, Marshall mai privi o dată spre avionul care se depărta pentru a se pune în vânt pe pistă, probabil că tânărul pilot îl şi uitase: îşi predase, „coletul”, se reîntorcea la bază, apoi la o prietenă. Marshall surâse şi gândi: „să-i fie de bine!”

Sergentul rosti cam autoritar:

– Ar fi bine să nu întârziem, sir.

Urcară în vechiul Humber şi Marshall se agăţa de un miner, vehiculul se angaja trepidând pe un drum cu hopuri.

– Mergem la Loch Cairnbawn, sir, spuse sergentul cu ochii la parbriz.

Apoi trase o înjurătură, adresată unei oi care îi tăiase drumul.

– Ajungem repede, dacă totul merge bine.

Marshall nu răspunse, pentru a-i da acele câteva lămuriri, sergentul aşteptase să fie singuri în maşină şi avionul decolat. Se întrebă cum ar reacţiona sergentul, dacă i-ar ordona să-l aducă înapoi la micul aerodrom, fără îndoială, s-ar face că nu aude...

Se înserase când au ajuns la destinaţie şi lui Marshall nu-i venea să creadă că se terminase, în fine, cu sălbaticele zdruncinături ale maşinii şi înjurăturile proferate de sergent. Prin geamurile portierei, Marshall zări figuri indistincte şi fascicole luminoase de lanterne electrice, apoi, în timp ce rulau încet printre barăci, reţele de sârmă ghimpată şi, din loc în loc, santinele înarmate.

Maşina se opri, sergentul sări jos, deschise portiera lui Marshall, bătând din palme pentru a alerta nişte soldaţi să ia bagajele ofiţerului, apoi declară:

– Am ajuns, sir, o şalupă vă va conduce la nava bază[16] unde sunteţi aşteptat.

– După atâta călătorie, replică Marshall acru, bine că am ajuns undeva!

Surprins de propriul său ton, Marshall adăugă:

– Îţi mulţumesc, sergent, că te-ai ocupat de mine. Sergentul îl privi indiferent, cum se îndrepta spre un far de semnalizare de la capătul danei.

Încă o reţea de sârmă ghimpată. Din întuneric apăru un locotenent care-i proiecta direct în fata lumina unei lanterne, în timp ce-i examina şi el actul de identitate.

– Vă rog să mă scuzaţi, sir spuse el până la sfârşit, avem consemne de securitate foarte severe.

Aproape orbit de lanternă, Marshall făcu un gest de înţelegere, nu vedea însă nici urmă de navă bază.

Agitând lanterna în direcţia unei mici ambarcaţiuni cu motor care apăruse şi se legăna pe apă, la câteva picioare[17] de dig, locotenentul continuă:

– Venerabila nava *Guernsey* este ancorată-n Loch[18]. S-au montat geamanduri speciale pentru ea.

Marshall privi mica ambarcaţiune alăturându-se cheiului. *Guernsey* era pentru el o veche cunoştinţă, ca mulţi alţi marinari submarinişti, petrecuse un timp la bordul ei: O foarte veche navă bază, care utiliza cărbuni pentru propulsie şi era complet lipsită de confort. Acum nu se mai deplasa, era folosită doar pentru cartiruire temporară.

Conducătorul ambarcaţiunii sta pe bancheta pupa şi Marshall coborî-n micul cocpit[19], Marshall privea cum i se încarcă bagajul şi se simţi mai „acasă” citind inscripţia ce-i era familiară de pe bonetul respectivului: *H. M. Submarines*[20], chiar aici în acest dezolant şi friguros Loch, se afla într-o lume cunoscută.

Drumul până la *Guernsey* n-a durat mult. Când ocoleau pupa demodată a navei, Marshall zări două submarine acostate unul lângă altul. Dar mica ambarcaţiune trecu de cealaltă parte a navei şi, cu un huruit al elicei, se opri lângă scara din babord.

Ofiţerul de serviciu apăru la capul scării, îl salută ceremonios pe Marshall şi îi ură bun sosit. Marshall îşi scuturǎ picăturile de ploaie de pe şapcă şi când balustrada s-a închis în urma lui avu certitudinea că începe un nou capitol de viaţă. Se auzea un zgomot de împuşcături şi tropot de cai, ofiţerul de serviciu zâmbi:

– Se vizionează un film western la popotă, sir. Oamenii l-au mai văzut de câteva ori, dar pe aici nu au de ales între prea multe distracţii!

– Când am venit, începu Marshall, mi se pare că am zărit două nave alăturate.

– Mda..., sir, răspunse ofiţerul, evitând privirea lui Marshall.

Adăugă, schimbând subiectul:

– Comandorul Browning ne-a dat ordine precise, sir. A dispus să vă conducem în cabina dumneavoastră, să vi se servească o masă bună şi să vi să pună la dispoziţie tot ce aveţi nevoie.

Ridicând ochii spre ceasul de perete:

– Vă va primi la ora douăzeci şi unu.

Marshall se simţi iarăşi cuprins de iritare: era tratat chiar că un recrut!

– Sper că cel puţin pot afla ce se serveşte la masă? întrebă el arţăgos.

Ofiţerul se înroşi la faţă.

– Pateuri cu carne, sir.

După care, îşi plecă ochii:

– Nu fac decât să execut ordinele, sir.

Condus de un steward, Marshall coborî două scări şi ajunse la cabina care-i era destinată: cu lambriuri pe pereţi, era curată şi agreabilă. Probabil că, pe timpul îndelungat cât *Guernsey* servise că vas de croazieră, fusese o cabină de clasa întâi.

Marshall făcu o baie fierbinte şi se schimbă. Pateurile cu carne, foarte gustoase, i-au risipit proasta dispoziţie. A fost servit la capătul unei mese lungi, nu mai puţin de trei stewarzi se ocupau de el. Nu mai erau alţi ofiţeri, probabil toţi se distrau la cinema.

Marshall se aşează comod în scaun şi oftă, bietul Gerrard o să se simtă foarte prost când va veni aici. Nava părea mai mult o mânăstire decât bază pentru submarine.

– Aş dori un pahar de porto, comandă el. Stewardul îşi privi ceasul:

– Mă iertaţi, sir, dar nu cred că mai aveţi timp!

Aproape sărind de pe scaun, Marshall izbucni:

– Am spus, un pahar de porto! lansă el cu voce autoritară.

Stewarzii schimbară între ei priviri înspăimântate.

– Ba chiar două pahare!

Afară, vântul vâjiia puternic şi ploaia bătea în bordajele înalte ale navei. Marshall auzi la travers gâfâitul unui motor de ambarcaţiune şi se întrebă dacă era o patrulă de siguranţă sau un exerciţiu de noapte. Bău vinul pe îndelete, gândind la Gerrard. Ce făcea el oare în acel moment? Fără îndoială, se drăgostea cu soţia, sau îi explică încă o dată de ce pleca din nou aşa repede pe mare.

Îşi privi ceasul: întârziase cu cinci minute de la întâlnirea cu căpitanul Browning. Surâse, uitând recenta să pornire de mânie. Buster!

Când se ridică şi părăsi masa, i se păru că cei trei stewarzi au respirat uşuraţi.

Se îndreptă spre puntea principală şi într-o anticameră Marshall fu întâmpinat de un locotenent cu ochelari. Purta o uniformă albă şi epoleţi cu trese aurii. Locotenentul se prezentă ceremonios:

– Sunt Morris, secretarul comandantului.

Păru gata să facă o remarcă asupra orei, dar se mulţumi a declara:

– Vă aşteaptă.

Situat pe puntea principală, pe toată lăţimea suprastructurii, biroul comandorului Browning era vast, cu lambriuri pe pereţi, ca majoritatea încăperilor de pe *Guernsey* şi avea un aspect luxos şi vetust.

Comandorul Giles Browning era în picioare, sprijinit cu spatele de un radiator de calorifer şi privind spre uşa

prin care intră Marshall, braţele îi atârnau greoaie. Era scund, dar lat în umeri şi pântecos, înclinat puţin spre spate parcă pentru a-şi menţine echilibrul.

Aştepta că Marshall să parcurgă o bună parte a încăperii şi îi întinse o mână enormă:

– Sunt fericit să te văd, Marshall!

Vocea îi era groasă şi caldă, strângerea de mână fermă. Îi indică cu un gest un fotoliu şi el se îndrepta spre o masă mică pe care se afla o carafă şi pahare.

Fără să lase să se vadă, Marshall îl observă. Browning era chel, doar câteva şuviţe de păr cărunt deasupra urechilor şi pe ceafă, chelia îi era bronzată şi presărată cu pete maronii. Mai interesantă era faţa lui Browning: şifonată, brăzdată teribil, în tinereţe practicase probabil, boxul sau rugby.

Comandantul îi oferi un pahar:

– Este un porto de cea mai bună calitate, spuse el, fixându-l pe Marshall cu ochi de un albastru deschis, rece, sper să-ţi placă.

Marshall bău încet, socotind că nu era cazul să se mai scuze de întârziere şi oricine dorea să afle cât băuse în cabină, putea să afle după cât rămăsese în sticlă. Aşa că intră direct în subiect:

– După câte am înţeles, sunt chemat ca o să preiau o comandă...

Browning îi tăie vorba, cu un ton sec:

– Fiecare lucru la timpul său! Bea şi destinde-te! Eu sunt destul de bine informat, despre dumneata, vreau ca şi dumneata să mai afli câte ceva despre mine.

Se aşeză într-un fotoliu.

– Totdeauna am admirat oamenii pricepuţi în meseria lor. Cu un palmares ca al dumitale, trebuie să fii teribil de capabil. Şi eu am fost la vremea mea, dar azi nu mai sunt în stare să comand un submarin, cum nu sunt în stare să vorbesc chinezeşte. Cu toate acestea, nu înseamnă că sunt de la început convins că dumneata eşti omul de care am nevoie.

Marshall era gata să sară în sus. Dar mâna mare a lui Browning se ridică cu un gest de împăciuire.

– Nu te enerva! Îţi spun pe şleau tot ce gândesc şi, cum sunt mult mai în vârstă, am dreptul să vorbesc primul. Nu crezi că aşa se cuvine?

Pe figura ridată îi apăru un surâs, „ca o rază de soare peste ruine”, gândi în treacăt Marshall. Se pomeni că şi el zâmbea!

– Aveţi dreptate, sir, aşa se cuvine.

– Bine. Misiunea ce te aşteaptă este şi trebuie să rămână ultra-secretă. D-aia sunt aici, cu dumneata. Întinse mâna, invitaţie la carafa cu porto.

– Ai muncit destulă vreme în Mediterana şi cunoşti situaţia de-acolo. A fost o încleştare cruntă, dar acum, în Africa de Nord, nemţii sunt în debandadă: prinşi între armata a VIII-a britanică la est şi americani la vest, până la primăvară, Rommel va fi gonit din Africa.

Marshall se lăsă pe spătarul scaunului, îl fascina siguranţă calmă a lui Browning care continuă:

– Ce va urmă acum, va fi o debarcare a aliaţilor în Europa.

Ochii săi albaştri aruncară o privire tăioasă.

– Ăsta-i un alt secret. Dar este sigur că pentru o operaţie de asemenea anvergură va fi nevoie de mult mai numeroase trupe decât dispunem în prezent. Vom porni din Statele Unite, din Canada, dar şi din Australia şi Noua Zeelandă, ocolind Capul Bunei Speranţe.

Marshall se uită la bareta Victoria Cross prinsă pe tunica lui Browning, era uşor să ţi-l închipui la comanda unei nave.

Brusc, Browning întrebă:

– Ştii ce este o „vaca de muls”?

Întrebarea l-a surprins pe Marshall, dar a fost în măsură să răspundă:

– Da, sir, nemţii au multe: sunt submarine mari folosite ca nave de aprovizionare şi, după câte am auzit, fiecare are peste două mii de tone deplasament.

– Bravo, Marshall! La ce servesc, îţi dai seama tot atât de bine ca mine. Într-o misiune operaţională, un U-Boot obişnuit poate parcurge şapte mii de mile. Chiar pornind de la bazele pe care acum germanii le au pe

coastele Franţei, trebuie să parcurgă patru mii de mile pentru a ajunge în centrul Mediteranei şi a se înapoia la baze, aşa că nu le mai rămân decât trei mii de mile ca să aducă pagube navelor noastre. Socoteala este exactă, nu-i aşa?

Marshall confirma cu o înclinare din cap. Nu vedea însă legătura dintre evenimentele din Africa de nord şi operaţiile submarinelor germane în Atlantic.

– Aceste „vaci de muls” se întâlnesc cu U-Boot-urile la locuri şi la termene fixe, le aduc alimente, torpile, carburant, corespondenţă, pe scurt, tot ceea ce le trebuie. Se triplează astfel perioada pe care fiecare submarin o petrece pe mare, atacând convoaiele noastre. Înainte, pentru a menţine zece U-Boot-uri în activitate în largul coastelor americane, erau necesare treizeci de submarine obişnuite. „Vacile de muls” au simplificat problema. Din păcate, până în prezent nu am reuşit să punem mâna pe nici una. Îndată ce ne simt prin apropiere, intra în imersiune şi o şterg spre alte întâlniri fixate. Îţi închipui cât de mult se simplifica operaţiunile lor.

Browning respiră adânc şi continuă:

– Peste o lună, poate ceva mai târziu, aşteptăm să ne sosească din Statele Unite convoaie importante cu trupe care ne vor permite să exploatăm succesele repurtate în Africa de Nord. Dacă reuşim să punem mâna pe o pereche din aceste „vaci de muls”, sau chiar numai pe una, multe lucruri s-ar schimba. Fără îndoială, vor trece săptămâni până când germanii îşi vor da seama de captură, săptămâni nepreţuite pentru noi, deoarece jumătate din U-Boot-urile lor ar fi obligate să se întoarcă târâş-grăpiş spre bazele lor, sau să rămână fără combustibil şi provizii până la sosirea altor ajutoare.

Mâna lui Marshall strânse paharul ceva mai puternic: aşadar, viitoarea lui misiune va consta, probabil, în a căuta să pună mâna pe una din aceste „vaci de muls”.

– Dar, sir, întrebă el calm, ce speranţe avem să reperăm vreuna din aceste „vaci de muls”? Nu văd nici una.

Browning zâmbea, încântat, se amuză.

– Dacă există cineva care să poată pune mâna pe una din ele, declară el, numai dumneata eşti acela!

Serios, continuă:

– În orice caz, mi se pare că merită să încercăm.

Se ridică de pe fotoliu şi se îndreptă repede spre birou.

– Săptămâna trecută, un U-Boot plecat de la Kiel spre Atlantic a avut necazuri la motoare. Submarinul era vechi, dar cu echipaj novice, recolta fragedă. Vremea era îngrozitoare: vânt „forţa 10”[21], ceaţă s-o tăi cu cuţitul. Comandantul a hotărât să se pună la adăpost, să încerce să repare avaria şi a intrat într-un fiord pe coasta de est a Islandei. Riscant, dar ideea nu era rea şi oricine în situaţia lui ar fi avut-o. De când le-am ocupat insula, blestemaţii ăştia de islandezi nu ne mai pot suferi nici pe noi, englezii, nici pe americani.

Tăcu, observându-l pe Marshall atent, câteva secunde.

– Din fericire, reluă el, comandantul unui trauler al nostru prevăzut cu ASDIC[22] a fost obligat să se îndrepte şi el, din întâmplare, spre acelaşi loc de refugiu. S-a trezit nas în nas cu neamţul.

Fără să-şi dea seama, Marshall se ridicase de pe scaun.

– Aşa că aţi pus mâna pe documente, cod în care se arăta unde şi când acest submarin trebuia să-şi întâlnească „vaca de muls”.

Browning se îndrepta spre Marshall, îl prinse de braţ, Ochii îi străluceau:

– Mai mult încă, dragul meu! Am pus mâna chiar pe U-Boot!

Cu un gest spre peretele cabinei:

– Este aici, foarte aproape!

Stupefiat, Marshall nu se putu opri de a exclama:

– Dumnezeule!

– Chiar aşa, spuse Browning, surâzând, şi, acum, i-am găsit comandantul! Ce crezi?

Marshall se lăsă pe scaun, încercând să zâmbească!

– De acord, sir!

Browning jubila.

– Eram sigur că te va interesa problema, este ceva ce ţi se potriveşte.

A întins braţul spre carafa cu porto:

– Cred că avem dreptul la încă un pahar, Herr Kapitän[23].

CAPITOLUL 2
LUARE DE CONTACT

În timpul nopţii, ploaia se deplasase spre uscat şi vântul glaciar se potolise. După un mic dejun luat în cabină, Marshall se urcă pe punte unde găsi pe comandorul Browning lângă balustradă, discutând aprins cu doi ofiţeri din echipajul navei bază.

Marshall îşi luase micul dejun singur, în cabină, unde locuia temporar conform unei „sugestii” a lui Browning, căuta să-l izoleze până la momentul confruntării cu viitoarea sa navă. În ajun, conversaţia dintre cei doi se prelungise până târziu seara. Marshall vorbise puţin, mulţumindu-se să-l asculte pe Browning care-şi expunea planul urzit de multă vreme şi acum pe cale să devină realitate.

Captura U-Boot-ului a fost rezultatul unei serii de întâmplări fericite, cel puţin pentru englezi. Când a întâlnit traulerul, înzestrat cu dispozitiv ASDIC şi piese de artilerie, comandantul german încercase s-o şteargă, dar curând a descoperit că furtuna îl silise să intre în fiord mai adânc decât intenţionase, Submarinul eşuase pe nişte stânci, cu balasturile acoperite de apă, rămânând la vedere doar postamentul periscopului.

Submarinul a fost prins în proiectoarele traulerului şi câteva obuze de avertizare şuierând pe deasupra l-au decis pe comandantul german să se predea, ca să evite ceva mai rău. Marinar cu experienţă, la fel ca şi secundul său, fără îndoială ar fi încercat să se opună, dacă se putea bizui pe oameni. Dar, cum spusese Browning, echipajul era format mai mult din „boboci”.

Ştirea capturării a fost transmisă prin radio Amiralităţii, la Londra. Câteva ore mai târziu, sosea cu avionul la Reykjavik o echipă de specialişti cu misiunea de a constata ce-i de făcut. Au trebuit să lupte mai

multe ore pe întuneric, ninsoare şi contra viforniţei ca să intre în fiord, unde furtuna le făcea misiunea şi mai periculoasă. Doi scafandri s-au înecat, mai mulţi oameni au suferit degerături. Cu toate acestea echipa a reuşit mai mult decât să culeagă câteva relicve inutilizabile: a reuşit să ranflueze submarinul şi, îndată ce vremea a devenit mai clementă, a putut fi luat la remorcă şi adus în Scoţia.

În timp ce specialiştii lui Browning lucrau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pentru a readuce U-Boot-ul la starea de funcţionare, utilizând piesele de schimb recuperate o dată cu nava, alţii erau în legătură cu serviciile de contraspionaj şi supravegheau fără încetare emisiunile radiofonice ale germanilor. Trebuia neapărat să afle dacă, înainte de a fi capturat, U-Boot-ul semnalase că era în dificultate sau dacă, ulterior, vreun agent inamic, operând pe uscat în Islanda, aflase de captura atât de straşnic ascunsă de Royal Navy. Se părea că nemţii nu aflaseră, mulţi se mirau, dar Browning credea că mai exista o altă ipoteză plauzibilă: tăcerea putea avea explicaţia că Marele cartier general al Marinei germane de la Kiel prevăzuse dinainte o asemenea eventualitate şi existau dispoziţii luate anterior.

Cu trecerea zilelor, el a ajuns la convingerea că totul decurgea în favoarea planului său. Într-adevăr, un comandant de submarin dispune totdeauna de o oarecare libertate de acţiune şi cel al unui U-Boot în croazieră pe imensitate Atlanticului era mai independent decât oricare altul.

A sunat prelung o trompetă şi la pupa navei bază s-a ridicat pavilionul White Ensigne[24], marcând oficial începutul unei noi zile de activitate, sub cerul cenuşiu şi compact, mărginit de ţărmurile înceţoşate ale Lochului, solemnitatea căpăta un caracter de irealitate.

Când Marshall sosi pe punte, Browning i se adresă zâmbind:

---

[24] Denumirea marinărească a pavilionului navelor militare britanice.

– Bună dimineaţa.

Părea în mare formă, era greu de închipuit că abia câteva ore mai înainte îl ajutase pe Marshall să termine carafa cu porto. Tremurând sub briza îngheţată, Marshall salută:

– La ordin, sir!

Browning făcu prezentările: cei doi ofiţeri erau responsabili cu pregătirile necesare ca neobişnuita nouă unitate a lui Royal Navy să repornească pe mare. Unul dintre ei, un bărbos cu numele Marker, spuse cu ton de glumă:

– Am fost obligaţi să modificăm gradaţiile la o bună parte din aparate, să convertim metri în picioare şi alte schimbări de acelaşi fel, pentru cei mai neştiutori aflaţi la bord. Dar, în general, nu ne-am atins de echipamentul tehnic. Nu uitaţi de convertire, dacă, luaţi prin surprindere, veţi fi forţaţi să intraţi brusc în imersiune!

Urmându-l pe Browning, micul grup a pornit la drum contra vântului şi Marker a continuat:

– Nu avem în stoc piese de schimb pentru submarinele germane, aşa că vă veţi descurca cu ceea ce se găseşte la bord. Totuşi, oamenii mei scormonesc prin magazii, poate mai găsesc ceva piese de care s-ar putea să avem nevoie mai târziu.

Aceste cuvinte au fost o confirmare pentru Marshall: în ajun, Browning lăsase să se înţeleagă că, dacă ducea la bun sfârşit prima misiune, U-Boot-ul ar putea fi utilizat pentru o altă operaţie, tot atât de puţin ortodoxă, de genul celor puse la cale de statul major al Operaţiilor amfibii, menţionate de comandantul cu care Marshall discutase la Fort Blockhouse.

În caz de eşec al primei misiuni – nu se spunea, dar se subînţelegea – Marshall şi echipajul său vor fi pe fundul mării şi acolo vor rămâne, astfel devenea inutilă planificarea unei acţiuni ulterioare.

Marshall se aplecă peste balustrada navei bază pentru a examina cele două submarine acostate. Cel mai aproape de *Guernsey* era un mic submarin englez

din clasa H, o relicvă din primul război mondial, la care participase activ şi Browning.

– Ne serveşte pentru antrenamente şi drept cobai, spuse Browning cu vocea joasă. în plus, păcăleşte pe indiscreţii care ne observă de pe mal: ei cred că oamenii primesc o instrucţie obişnuită.

Marshall nu-l auzea: îşi plimba încet privirea asupra celuilalt vas, încercând un sentiment straniu, de bucurie amestecată cu oarecare îngrijorare. Cu toate că turela era mascată cu o prelată mâzgălită, precauţie suplimentară contra curioşilor, conturul nu putea da ocazie la confuzie: era silueta unui U-Boot, aşa cum şi-o imaginase totdeauna, două sute cincizeci de picioare de la etrava ascuţită până la pupa în partea submersată. Câţiva oameni în combinezoane lucrau la intrarea prova, în timp ce alţii pe punte, trebăluiau în jurul unui tun destul de mare.

– Nărăvaş animal, nu-i aşa? Întrebă Browning, fostul comandant al submarinului un oarecare Opetz, căpitan de covertă[25], a primit faimosul Ritterkreuz[26] pentru ultima sa victorie pe mare.

Vocea i se înăspri, continuând:

– A trimis la fund douăzeci şi două de nave de-ale noastre, o sută cincizeci de mii de tone, lua-l-ar naiba!

Întrerupând examinarea U-Boot-ului, Marshall se întoarse surprins spre Browning: pe uscat, deseori auzise asemenea vorbe, totdeauna le considerase ilogice şi fără rost. Ca submarinist, avea o altă părere despre lupta sub apă. Inima i se strângea, gândind la navele date la fund şi la nefericiţii care pieriseră împreună cu ele.

– Să coborâm! zise Browning, eşti aşteptat.

Deschizând drumul, se angaja, fără a mai spune ceva, pe schela foarte înclinată ducând spre puntea U-Boot-ului.

---

[25] Rang în marina militară germană, echivalent cu căpitan de rangul 3 (T.S.A.).

[26] Distincţie militară germană - Crucea de cavaler.

Poate că ghicise gândurile lui Marshall, comandantul nu era din cei cărora le poţi ascunde ceva. Pe puntea submarinului H, au făcut o scurtă haltă, în timpul căreia Browning dădu ordin să fie chemat ofiţerul Marker. Marshall l-a aşteptat, ţinându-şi echilibrul pe picioare contra uşoarei balansări a navei.

Privi în sus la turela U-Boot-ului, un matelot termina de piturat o emblemă mascotă nouă..

– M-am gândit, explică Marker, că se cere o emblemă nouă, pentru a înşela pe nemţi, dacă află că unul din submarinele lor le-a scăpat de sub control.

Noua emblemă reprezenta un taur cabrat, negru cu ochi verzi, holbaţi spre o posibilă victimă şi scoţând nori de fum prin nările dilatate.

– Artistul, continuă Marker, s-a inspirat dintr-un film al lui Walt Disney, ca să seducă o „vacă de muls”, cel mai potrivit este un taur, nu-i aşa?...

Browning se adresă lui Marshall:

– Noul dumitale echipaj va avea cincisprezece zile de antrenament la bord, nu dispunem de mai mult timp. Dar vei avea vreme să-l mai instruieşti pe drum spre zona întâlnirilor prestabilite. La urma urmei, nu-ţi cer să cauţi cu tot dinadinsul nod în papură nemţilor. Singurul obiectiv ce-ţi pretindem este cel de care am vorbit aseară.

Ochii albaştri ai comandantului luciră mai dur.

– Să nu te lansezi în eroisme inutile! Misiunea încredinţată, nimic mai mult.

Marshall înclină capul aprobativ, dar îi tremura tot corpul, dinţii îi clănţăneau, încât îi era teamă că vor observa şi cei din jur. Să fi fost frigul, oboseala, nervii suprasolicitaţi, sau pur şi simplu descumpănirea stârnită de faptul că rra din nou trimis în vâltoarea bătăliilor, fără nici un răgaz cât de mic?

Au păşit pe o schelă mobilă şi Marshall s-a sprijinit de balustrada din jurul turlei U-Boot-ului. Doar câteva secunde... şi s-a simţit alt om.

O santinelă le-a dat onorul când au urcat pe puntea navei şi Marshall se întreba dacă echipajul fusese

anunţat de sosirea lui. Curând, figura santinelei şi a altor mateloţi îi va deveni familiară şi va învăţa să le citească gândurile la fel ca celor de care se despărţise la Portsmouth, numai cu două zile înainte. Apoi a început să inspecteze în jur. Puntea i se păru mai lungă şi mai îngustă decât a *Tristramului*. Pe o platformă, chiar în spatele turelei, era instalat un Vierling: o armă germană cu mare putere de foc, cu patru guri ce puteau scuipa obuze de optzeci şi opt de milimetri.

Au coborât apoi jos, de unde le parveneau că salut mirosuri şi zgomote caracteristice unui submarin şi în cele din urmă au ajuns în postul central. Observă că Browning se ţinea cam la distanţă, probabil ca să-i examineze mai bine reacţiile provocate de vizitarea U-Boot-ului. Puţin îi pasă, de-acum înainte nu mai conta decât abilitatea sa personală şi cunoaşterea meseriei. Pe mare, nimeni nu va mai veni să-i dea sfaturi sau ajutor.

Observă că postul central era mai bine alcătuit şi mai spaţios decât se aştepta: o mare parte a lui era rezervată ofiţerului mecanic. Va fi deci în contact direct cu el, ceea ce nu semăna cu situaţia de pe submarinele engleze. Lucru îmbucurător, căci ofiţerul mecanic avea la bord un rol esenţial pentru siguranţa şi performanţele navei, era mulţumit să-l aibă sub ochi în timpul atacurilor şi al momentelor dificile, cântărindu-l cât era de abil.

Browning îi spuse:

– Am prevăzut numai personalul strict necesar, cred că nici dumitale nu-ţi place înghesuiala.

– Vă mulţumesc, sir. Privi apoi instrucţiunile imprimate, redactate în engleză, recent lipite pe majoritatea cadranelor şi indicatoarelor. Pe un perete rămăsese ca amintire o placă de alamă cu inscripţia „*U-192*. Krupp-Germania. Kiel 1941”.

Îl trecu un fior prin şira spinării, întreba, parcă adresându-se sieşi:

– S-ar putea ridica periscopul?

Un mecanic a apăsat pe butonul de comandă, Marshall: a înclinat pentru a apuca manetele urmărind periscopul înălţându-se în lăcaşul său, îşi imagină pe cei ce, înainte, făcuseră acelaşi gest.

Roti periscopul cu câteva grade: se vedea coşul zvelt al lui *Guernsey*, pescăruşi plonjând cu ţipete după mâncare şi, dincolo de apele vălurite ale Lochului, căsuţe ascunse pe ţărm într-un pâlc de arbori, acestea au părut că se îndepărtează când a tras de maneta din dreapta şi s-au apropiat când a adus la maximum puterea lentilelor. A distins o bătrână în pragul unei uşi deschise. Chircită de frig, bătrâna îşi privea pisica, aşteptând-o să intre sau să iasă din casă. Surâzând, Marshall a readus instrumentul cu maneta din stângă la putere normală şi a dirijat obiectivul spre cer. Îşi imagina că cercetează dacă nu se vede vreun avion patrulând cu speranţa de a descoperi eventuala ieşire la suprafaţă a unui submarin, ceea ce reprezintă momentul cel mai periculos pentru acesta din urmă.

Probabil că Browning îi remarcase surâsul atunci când Marshall prinsese scena cu bătrânică de pe ţărm, Căci i se adresă:

– Mi se pare că ai început să te acomodezi cu noua dumitale navă!

Marshall îl privi cu seriozitate, parcă, un moment, comandorul îşi abandonase masca de impasibilitate şi pe figura brăzdată i se puteau citi multe: mulţumire, satisfacţie, dar mai ales invidie. „Bietul Buster! Gândi Marshall, nu mai este în actualitate, nu mai înţelege toate!” Apoi, răspunse:

– Cam aşa ceva, sir, aş dori însă să vizitez tot vasul, după care să-mi compar unele note ale mele cu rapoartele referitoare la reparaţiile executate.

– Ştiţi, fără îndoială, vorbi unul din cei doi ofiţeri de şantier, care încă nu scosese vreun cuvânt, vasul are şase tuburi lanstorpile la prova şi două la pupa. În compartimentul torpilelor sunt douăsprezece torpile de rezervă şi încă nouă la pupa, în compartimentele etanşe.

– În total, se grăbi Browning să spună, douăzeci şi nouă de torpile! Impresionant, nu-i aşa?

Toţi îl priviră lung şi Marshall înţelese, cu surprindere, că Browning era cam depăşit, planurile lui, stăruinţa de a realiza imposibilul, urmau doar să deschidă drum altora care să le ducă la realizare.

Se mulţumi să spună, calm:

– De la ultima dumneavoastră comandă pe nave, multe lucruri, s-au schimbat:

– Este foarte adevărat! Pe vremuri, mi-ar fi părut enorm chiar un mic submarin precum cel de clasa H, de alături.

– Dieselele, spuse Marker, sunt în stare perfectă, veţi putea realiza optsprezece noduri[27] la suprafaţă. În imersiune, veţi reuşi să obţineţi opt noduri, cu motoarele electrice.

– Crezi că acestea sunt în stare bună? Întreabă Marshall.

– Oamenii mei le-au demontat complet şi par să fie în stare destul de bună. Cred că nici la Kiel nu li s-ar putea reproşa multe. Vor trebui însă supravegheate de aproape!

Trecură mai departe prin compartimentul de presiune şi se opriră la tabloul principal de bord la care trei mecanici se descurcau într-un complex de fire şi aparate, se degaja o impresie de energie potenţială ce dă viaţă întregului corp al navei.

Inspecţia a continuat şi Marshall a rămas un moment pe gânduri înaintea unei uşi cu inscripţia „Kapitän”. Pe *Tristram*, comandantul locuia în careu împreună cu ofiţerii, ceea ce nu-i sporea autoritatea. Aici, va avea posibilitatea să se izoleze, să rămână măcar un moment singur cu gândurile. Când se va simţi îngrijorat, pradă îndoielilor, nu va mai fi nevoie să se prefacă, simulând optimismul.

Deschise uşa, aruncând o privire în încăpere. Pe rafturile din perete erau aranjate reviste englezeşti, dar mai existau încă publicaţii germane.

Pe culoar, Browning continuă:

– Unul din ofiţerii pe care îi vei avea sub comandă vorbeşte curent germana. Apoi, doi dintre operatorii radio au fost aleşi pentru îndemânarea lor de a se descurca în codurile şi transmisiile inamicului.

– Vă mulţumesc că v-aţi gândit la acestea, sir.

Dar Marshall de-abia îşi ascundea iritarea: oare Browning îşi închipuia că era incapabil să organizeze şi să-şi pregătească el însuşi misiunea? Era evident că trebuia să aibă la bord un ofiţer şi operatori radio care să cunoască germana, nu se putea altfel.

Vizita continuă. Din când în când, micul grup se oprea, făcând loc membrilor echipajului. Marshall le surprinse privirile. Evident, vestea prezenţei sale se răspândise repede: „A sosit noul comandant. – Ce mutră are? – Să mai avem răbdare! O să vedem. – Cu comandanţii, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi!” Şi alte reflecţii de acelaşi fel.

A vizitat totul: careul unde se va întâlni cu ofiţerii, cel al subofiţerilor şi, mai departe, cămara frigorifică unde ofiţerul cu aprovizionarea inventaria stocurile de alimente, confruntând lista pe care o avea în mână cu cea afişată pe panoul uşii. Trebuia utilizat şi cel mai mic spaţiu. Alimentele erau controlate, bifate, apoi controlate încă o dată.

La prova, în compartimentul în care erau depozitate torpilele, se aflau douăsprezece „balene” lungi şi lucitoare, fixate în lăcaşurile lor. O bună parte a echipajului îşi va petrece timpul acolo când nu vor fi de cart, mâncând şi odihnindu-se alături de maşinile morţii.

Marshall aruncă o privire în sus la ieşirea de salvare prova, apoi în jos, la compartimentul ASDIC şi, prin uşa etanşă, la încăperea tuburilor lanstorpile. A zărit cozile lucitoare a şase torpile. Alături, în contrast, o enormă ladă cu cutii de lapte conservat. Şi aici se vedea tendinţa de a folosi cât mai bine spaţiul.

De câteva ori, notase câte ceva într-un carnet, căutând să-şi imprime în minte imaginea precisă a interiorului submarinului. Îşi simţea gâtlejul uscat,

probabil din cauza mirosului puternic, dezagreabil, al dieselelor şi al vopselei proaspete, amestecat cu mirosul încă foarte persistent rămas de la echipajul precedent, noile mirosuri şi nici scurta inundare a navei nu-l îndepărtaseră complet. Îşi imagina cele ce obişnuit se petreceau la un atac: sunetul claxonului, ochiul încordat al comandantului privind prin lentila periscopului ridicat la suprafaţă. Întreaga scenă a atacului, cu imaginile care pătrund prin micul vizor în pupila şi creierul omului determinându-i hotărârile ce vor fi transpuse în acţiune şi vor duce la distrugere.

Din nou îl trecură fiori. În ultimele luni trăise aievea el însuşi asemenea scene: grupul răsfirat de nave în lumea tăcută a câmpului periscopului, alegerea celei mai potrivite nave pentru a fi lovită, pândindu-i mişcările până când va fi prinsă într-o poziţie convenabilă pentru atac. În jur, nava trăia murmurele vieţii, ţăcănitul vanelor şi instrumentelor. Încă o scurtă privire: unde se afla escorta inamică? Oare nu detectaseră prezenţa submarinului atacator? Senzaţia de sudoare rece pe şira spinării. Luarea hotărârii. Comanda: ţine-aşa! Ignorarea înăbuşitului zgomot al elicelor produs de o altă navă de escortă care se strecoară periculos printre navele convoiului. Comanda: Atenţie! Foc!

A fost readus la realitate de glasul lui Browning:

– Nu te simţi bine, Marshall?

– Iertaţi-mă! Mă gândeam la ceva.

– Îmi închipui la ce, murmură Browning, Marshall privi vag, undeva. Ce i se întâmpla? Poate că era surmenat. Scos din circulaţie, aşa cum văzuse pe mulţi. A supravieţui nu era totul, se cerea ceva în plus, îşi consultă ceasul: se aflau de două ore la bord, dar lui i se părea că nu trecuseră decât câteva minute. Privi la însoţitori, întrebându-se ce gândeau despre el?

– Propun să ne întoarcem pe *Guernsey* spuse Marker, acolo vă pot comunica ultimele rapoarte primite.

– După care, adăugă Browning, mai rămâne să treci vizita medicală şi să faci cunoştinţă cu noul dumitale echipaj.

Marshall nu şi-a ascuns mirarea:

– Vizita medicală?

Ridicând din umeri, Browning îl linişti:

– Un simplu examen general, obligatoriu pentru noul dumitale post. Dacă nu îndeplinim această formalitate, Amiralul-şef al submarinelor e-n stare să mă spânzure!

Nimeni n-a râs.

– Bine, spuse Marshall.

A păstrat însă în sine ceea ce ar fi adăugat bucuros: „Numai asta lipsea! Te pomeneşti că mă găseşte inapt şi mă trimite într-un post la uscat, unde o să termin că Browning privind la alţii cum pleacă să-şi frângă gâtul”.

Au urcat tăcuţi scara postului central şi au ieşit pe punte. Oare câţi inşi înaintea lui au ieşit astfel pe punte pentru o acţiune de artilerie sau ca să zărească mai devreme ţărmul patriei la terminarea unei misiuni? La aer curat, Marshall s-a simţit mai bine, parcurse cu privirea toată lungimea punţii U-Boot-ului „său”. Începea să se simtă altul, în pragul unei noi misiuni cu totul deosebită de cele precedente. Se încheia un capitol. „N-aş fi crezut că o să ne strecurăm”, spusese odinioară Bill. Bietul Bill! *Tristram* supravieţuise multor nave-surori. Dar acum nu mai era vorba de o acţiune bazată pe experienţe anterioare. Pleca de la zero pentru ceva cu totul diferit.

Când au ajuns în biroul călduţ al comandantului navei, Browning îl întrebă:

– Cunoşti pe un oarecare Roger Simeon? Marshall îşi încreţi fruntea.

– Destul de vag. Ultima dată când l-am întâlnit, era ofiţer secund pe un submarin.

Îşi reamintea personajul: figură pătrată, aer insolent, păr blond tăiat scurt, un tip care plăcea femeilor.

– Probabil că despre el este vorba, evident, acum a fost avansat căpitan-comandor.

Marshall aştepta urmarea: ce rost avea întrebarea?

– Un tip extraordinar, reluă Browning, astăzi şi el este băgat până-n gât în Operaţiile amfibii. O minte de primul ordin, un om întreprinzător. Îl vei întâlni curând.

Marshall privea întrebător la Browning, gândind: „îl deteşti, nu-i aşa?”, dar cu glas tare, spuse:

– Nu l-am văzut decât o dată sau de două ori cel mult, la Fort Blockhouse.

– Mda, probabil el este.

Aşteptă apoi ca ceilalţi ofiţeri să plece şi continuă:

– După câte ştiu, locotenent-comandorul Bill Wade îţi era bun prieten. Nava lui s-a scufundat anul trecut, bietul băiat, n-a avut nici un pic de noroc.

Marshall îl privi, întrebător:

– Într-adevăr, eram foarte buni prieteni.

Observă că Browning era vizibil stânjenit.

– Mai bine să afli de la mine: văduva lui Wade s-a măritat luna trecută cu căpitanul-comandor Simeon. Trebuia să-ţi spun. Nu este plăcută meseria de crainic de veşti dezagreabile...

Fraza a rămas neterminată.

Marshall se forţă să-şi domine reacţia, întoarse capul, privind printr-un hublou. Căută să-şi amintească cele discutate cu Bill Wade în ultimele lui zile. Se schimbase el oare atunci? Aflase ceva despre soţie? Pentru un comandant obosit de o prelungă misiune cu interminabile ore de veghe, era destul de dificilă sarcină de a dirija un submarin prin câmpurile de mine din jurul navei, cu nervii încordaţi la limita de rezistenţă. Dacă, pe deasupra, Bill avea şi preocupări personale, dacă se întreba ce avea să spună şi cum să procedeze la întoarcerea în Anglia, asta poate făcuse să se reverse paharul şi, muncit de gânduri, a fost suficientă o secundă de neatenţie pentru a comite o eroare fatală!

Cu efort, Marshall reuşi să-şi păstreze calmul, dar declară cu voce surdă:

– Cred, sir, că trebuie să mă prezint îndată la vizita medicală, după care vom fi lămuriţi.

Remarcă o expresie de tristeţe pe figura lui Browning, îi păru brusc bătrân, abătut, adăugă, mai calm:

– Vă sunt recunoscător, sir, e mai bine că am aflat vestea prin dumneavoastră.

Trecându-şi mâna peste chelie, Browning spuse, fără să-l privească:

– Penibilă întâmplare, Marshall, războiul a stricat viaţa multor oameni...

Când îşi ridică privirea, observă că Marshall plecase.

Rămas singur, Browning oftă şi, fără să-şi dea seama, îşi pipăi bareta Victoria Cross de pe piept. Îl înţelegea pe Marshall, uneori, războiul cimentează legături trainice între oameni. Şi el, după atâţia ani, îşi mai amintea de camarazi care pieriseră.

Îşi îndesa şapca pe cap şi, trecând prin vestibul, ordonă cu glas autoritar ofiţerului de serviciu:

– Unitatea de recruţi adunare la centru, la ora 11,00!

Ofiţerul îl privi cam surprins, salută şi aşteptă să iasă din vestibul. „Bietul bătrân!” gândi el, îndreptându-se spre portavoce.

Puse în funcţiune microfonul şi duse la buze sifleea[28] de argint.

Fluierul a răsunat strident prin cele douăsprezece difuzoare răspândite pe navă, ajungând până la submarinul alăturat, cu taurul fioros lucind la prova.

O rafală mai puternică stârni un val care izbi pântecosul balast al submarinului acostat alături, făcând parâmele să scârţâie şi să se smucească, mai să se rupă.

Orice ar spune scepticii, *U-192* era dornic să pornească înapoi, spre pânda nevăzută din fundurile mării, singura lume ce-i era familiară.

*

* *

În următoarele trei zile, Marshall nu a mai avut vreme să gândească la altceva, adânc preocupat de pregătirile plecării submarinului.

Îşi acordă răgazuri scurte, doar pentru mese sau pentru a rezolva mici cazuri de indisciplină, căuta să se pregătească pentru toate situaţiile cărora urma să le facă faţă în noua să comandă. Numai după ce a terminat cu vizită medicală şi a luat contact cu echipajul, şi-a dat seama că nouă misiune era mai dificilă decât crezuse. De obicei, înainte de a porni în misiune, noul echipaj al unui submarin dispunea de o anumită perioadă de timp pentru a se obişnui cu nava. Data plecării nu era încă precizată, dar, de astă dată, era evident că lucrurile nu se vor petrece chiar aşa, că nu se vor executa decât câteva probe importante.

Marshall ajunse la concluzia că, în unele privinţe, plecarea precipitată prezenta avantaje: oameni vor fi prea preocupaţi până în ultimul moment ca să-şi mai facă gânduri negre în legătură cu misiunea ce aveau de îndeplinit, în plus, problemele de securitate erau foarte importante şi fiecare oră alături de *Guernsey* sporea probabilitatea dezvăluirii secretului submarinul fusese adus la Cairnbawn Loch, locul era bine ales: acolo se antrenau multe echipaje, de exemplu cele ale submarinelor „de buzunar”, care, cu neînchipuita îndrăzneala, au atacat şi au scufundat puternicul cuirasat *Tirpitz*. Dar, din păcate, în fiecare zi soseau tot felul de curioşi să se informeze asupra mersului lucrărilor: doi membri ai Parlamentului, o pereche de amirali şi multe alte personaje de mai mică importanţă. Asemuindu-i cu turiştii din timp de pace, preocupaţi doar să profite cât mai mult de vacanţe, Marshall socotea că din cauza lor se pierdea un timp pretins şi se multiplică pericolul indiscreţiilor.

Destul de curios, cu vizita medicală nu a avut deloc dificultăţi: medicul se arătase mai curând dornic să-l interogheze pe Marshall despre isprăvile sale în Mediterana, decât să-i examineze condiţia fizică, în vederea noii sale misiuni. Omul avea ceva ciudat: îi amintea lui Marshall de maniacii care stau zile întregi în sălile lui Old Bailey[29] delectându-se cu amănuntele

macabre ale unui omor, pândind pe figuri reacţiile martorilor şi ale acuzatului.

În dimineaţa celei de a patra zile, instalat la biroul fixat de peretele cabinei sale de pe U-Boot, Marshall îşi revedea notele numeroase, luate de el la prima inspecţie a navei şi ajunse acum la un caiet de grosimea corespunzătoare unui întreg roman. Aştepta ca în după-amiaza acelei zile să sosească Gerrard şi ţinea să fie în măsură să-i explice clar totul, când vor face împreună inspecţia vasului. Acum submarinul nu mai arăta ca o navă de instrucţie. Era plin cu provizii, muniţii, combustibil şi, mai ales, cu oameni. Stând la bord, Marshall auzea continuu mişcare în jurul său: paşi pe punte, scârţiitul parâmelor, zăngănit metalic în timpul exerciţiilor la tun. Dincolo de uşa închisă era o forfotă continuă, iar în careul alăturat, al ofiţerilor, se auzea stewardul aranjând vesela pentru prânz.

Se gândea la cei patru ofiţeri subalterni ai săi. Excluzându-se pe sine şi pe Gerrard, formau deocamdată un grup neomogen, prea puţin animat de spirit de echipă.

Locotenentul Adrian Devereaux, ofiţerul cu navigaţia, urma să aibă un rol de prim ordin în micul lor grup. Lăsa însă impresia că n-ar fi în locul potrivit şi pentru Marshall era evident că el însuşi crea această impresie: băiat frumos, politicos, vorbea cu preţiozitate şi părea că dispreţuieşte pe toţi cei din jur.

Cu acelaşi grad, Victor Frenzel, ofiţerul mecanic, era tocmai contrariul. Servise pe submarine încă înainte de război, îşi dobândise galoanele muncind din greu, începuse ca ajutor de fochist. Dar în ciuda faptului că începuse viaţa pornind de jos şi că folosea un limbaj destul de dur ca să-şi impună opiniile subalternilor, avea un real farmec: cu păr brun şi ondulat, mai totdeauna surâzător, nu părea niciodată impresionat de sarcinile ce i se repartizau.

Ceilalţi doi erau ofiţeri cu grad temporar. Primul, locotenentul Colin Buck, ofiţerul cu torpilele, avusese pe vremuri un garaj de reparat automobile şi se ocupase şi

cu vânzarea de maşini de ocazie. Cu trăsături marcante, privire rece, greu puteai dibui ce fel de om era. Al doilea, sublocotenent David Warwick, ofiţer cu artileria şi cu sarcina de traducător în germană, era cel mai tânăr membru al careulului de ofiţeri. Cu faţa roz şi trăsături delicate, având inocenţa unui copil, nu făcea deloc impresia unui om de acţiune. Dar din documentele dosarului personal, Marshall aflase că renunţase la cursurile universitare pentru a se angaja în marină şi că ieşise primul la examenele cursurilor de artilerist şi de submarinist. Probabil că era un om mai remarcabil decât părea.

Restul echipajului era tot atât de divers. Marinari vechi, ca Starkie, şeful echipajului, sau Murray, şeful electromecanic, alături de alţii, abia ieşiţi din şcoli şi care urmau să facă pe U-Boot-ul capturat primul lor stagiu operaţional.

Marshall îl mai întâlnise doar de câteva ori pe Browning, după ce acesta convocase echipajul U-Boot-ului pe nava bază pentru a-l prezenta pe noul comandant. E adevărat că Browning fusese foarte ocupat cu pregătirea altor nave, dar atitudinea lui rezervată avea şi alt motiv. Marshall ştia despre ce era vorba şi îi părea rău, temându-se să nu se vorbească de un diferend ce ar fi intervenit între ei. Considerând că a devenit de pe acum responsabil de soarta U-Boot-ului, îi păruse normal să ia el singur unele hotărâri, o dată cu preluarea comenzii.

Aşa cum Marshall prevăzuse, cu ocazia ceremoniei de prezentare, Browning ţinuse o mică cuvântare. În timp ce Browning îl recomanda, Marshall observa pe ofiţerii şi mateloţii adunaţi, care, la rândul lor îl studiau. Dacă ar fi fost adresată unui auditoriu de civili sau la radio, nu unor oameni direct implicaţi în realităţile războiului, cuvântarea lui Browning ar fi avut efect. A fost pompoasă, vibrând de patriotism, un patriotism complet desuet, nepotrivit cu împrejurările. A vorbit despre loialitate şi dârzenie, două virtuţi asupra cărora toată lumea era de acord. Când *U-192* se va desprinde

de la cheu, va porni având în interiorul corpului rezistent cincizeci de inşi, care, prin forţa lucrurilor, vor trebui să se bizuie unii pe alţii şi să ştie ce să facă în cazul unui accident, chiar confruntaţi cu teribila necesitate de a închide o uşă etanşă pentru a salva nava, ştiind că, în acelaşi timp, închideau într-un coşciug de oţel pe cel mai bun amic.

Astfel de gânduri îi trecuseră prin minte în timpul ceremoniei când observase că Browning tăcuse şi că toate capetele se întorceau atente spre el, noul comandant. A început, la rândul său, să vorbească, cu o voce pe care iniţial nu şi-a recunoscut-o, i se părea că aparţine altuia.

– Cred că unii dintre voi mă cunosc, poate ne-am mai întâlnit pe alte nave, altădată. Dar cea mai mare parte dintre voi sunteţi pentru mine oameni noi, ca şi pentru meseria de marinar. Îmi pare rău că nu putem schimba această situaţie, n-avem vreme. Dar înainte de a porni împreună la muncă, trebuie să vă spun câteva lucruri care să vă rămână clar în minte.

Fusese conştient că spusele sale îl şocau pe Browning, şi Marshall se întorsese puţin într-o parte ca să-i evite privirea.

– Războiul nu este deloc o joacă, nici un prilej de eroism pentru ridicarea moralului. Suntem aici pentru a manevra această navă, a o folosi ca armă destinată să distrugă cât mai mult posibil din forţele inamice. În afară de corpul acestei nave, să nu ne încredem în nimic. În ce priveşte sarcina noastră, nu există alta mai solitară şi fără îndoială, este una din cele mai periculoase.

Observase că cei mai în vârstă aprobau înclinându-şi capetele, în timp ce tinerii schimbau priviri pline de surprindere.

– Trebuie să uitaţi că aţi venit ca voluntari sau aţi fost repartizaţi de alţii! O dată ce vom fi pe mare, orice asemenea discriminări nu trebuie să mai existe. Nu va conta decât munca pe care o veţi îndeplini în comun,

decât ceea ce veţi realiza chiar când veţi fi depăşit limitele îndurării.

A făcut o pauză, nu-i luase oare prea repede? Prea brutal? Greu de spus!

– Dacă vom repurta succese, înseamnă că am muncit bine şi meritǎm să ni se spună „bravo”! Dar atenţie, nu veţi avea dreptul să vă mândriţi în public cu reuşita voastră, căci, dacă dorim să exploatăm la maxim succesele, acţiunile noastre trebuie să rămână secrete. Altminteri vom deveni vânat în loc de vânători!

Îşi dădea seama că vocea îi devenise mai joasă, de parcă nu mai vorbea pentru echipaj, ci mai curând pentru a se convinge pe sine.

– Veţi avea însă o recompensă: veţi fi singurii, într-adevăr „singurii”, care vor duce războiul chiar cu mijloacele inamicului, de pe propriul său teren, cu propria sa armă. Aştept mult de la voi şi aveţi dreptul să aşteptaţi mult de la mine. Atât am avut de spus.

Se simţea tare obosit şi adăugă:

– Exerciţiu general de antrenament la ora 14,00.

O bătaie în uşă l-a smuls pe Marshall din gândurile sale despre cum se desfăşurase ceremonia luării de contact cu echipajul. Auzi onorul cu sifleea. Cu figură inexpresivă, Devereaux intră şi raportă:

– Comandorul Browning urcă la bord, sir. Operativul a anunţat că locotenentul Gerrard a aterizat la aeroport, o maşină a plecat să-l aducă la bord.

– Îţi mulţumesc, locotenente.

Marshall se întreba dacă Browning venea să facă pace sau pentru altceva, căută să intre în vorbă cu Devereaux:

– Sectorul dumitale s-a organizat? Răspunsul a fost destul de ambiguu:

– Oarecum, sir.

Marshall zâmbi, ofiţerul cu navigaţia se ţinea încă rezervat.

Au urcat pe punte, unde l-au întâlnit pe Browning în dreptul portierei pasarelei.

– Dumneata eşti de serviciu? întrebă Browning pe Devereaux.

– Da, sir...

– Bine. Treci pe *Guernsey*, strânge-ţi toţi oamenii, adunare generală, vreau să-i întâlnim peste o oră, înţeles?!

Devereaux deschise gura să spună ceva, dar se opri. În timp ce el se îndepărta, Browning murmură, cam printre dinţi:

– Un tip încrezut, dar are foarte bune state de serviciu.

A coborât împreună cu Marshall în minuscula cabină a acestuia. Odată uşa închisă, cu voce devenită brusc foarte serioasă, Browning spuse:

– Ordin să porniţi imediat la drum, Marshall! Clătinând grav capul.

– Ştiu ce vei spune şi sunt de acord. Dar am şi alte noutăţi, am primit un mesaj de la Cartierul general din Islanda: un membru din echipajul iniţial al lui *U-192* a evadat din lagărul temporar de prizonieri în care era internat. Poate că a murit îngheţat într-un loc necunoscut, dar e tot atât de posibil să se fi ascuns undeva, sperând să părăsească Islanda la bordul vreunui vas neutru. În orice caz, noi trebuie să luăm în considerare că el poate stabili un contact şi divulga secretul nostru.

– Am înţeles, sir.

Marshall scoase din dulap o sticlă şi două pahare. Inutil să mai discute, să mai susţină că Gerrard abia sosea şi se îmbarca fără să cunoască deloc nava al cărui secund devenea, să mai obiecteze că echipajul nu executase nici măcar o imersiune şi că ar fi necesare încă unele teste destul de importante. Desigur, şi Browning gândea la fel. Aşteptând că Marshall să toarne whisky-ul în pahare, el începu:

– Îmi pare rău de mica mea cuvântare stupidă care a umbrit relaţiile noastre.

Suspină, apoi continuă:

– La vârsta dumitale, eram şi eu la fel. Cu anii, devii mai sentimental, uiţi că eroismul este totdeauna însoţit de suferinţă.

Marshall îi întinse un pahar:

– Eu trebuie să-mi cer scuze, declară el cu o încercare de surâs amar, am mai reflectat şi acum sunt de acord cu ceea ce dumneavoastră aţi spus: voi avea destul, timp, când vom fi pe mare, să pregătesc echipajul pentru cele ce-l aşteaptă.

Browning dete pe gât o înghiţitură de whisky şi exclamă:

– Sincer vorbesc: tare aş dori să plec cu dumneata!

– Şi eu aş fi bucuros.

Cu mirare, Marshall îşi dete seama că într-adevăr gândea ceea ce afirmase. Browning se lăsă pe spătarul scaunului, inspectă cu privirea minusculă cabină şi continuă:

– Cred că nu te poţi opri să te gândeşti la cel care, până de curând, a folosit această cabină, nu-i aşa?

Se auziră paşi pe culoar, Browning adăugă, brusc:

– La ora 16,30 va fi destul de întuneric şi veţi porni la drum, pilotaţi de o navă auxiliară, iahtul *Lima*. Va rămâne cu voi în timpul primei imersiuni.

Cu voce parcă obosită, adăugă:

– După care, urmează să vă descurcaţi singuri. Oamenii mei au pregătit un dosar în care vei găsi toate informaţiile ce ne-au parvenit în ultimele zile. Vei găsi acolo tot ceea ce ştim... şi o serie de lucruri pe care numai le presupunem.

Privi în ochii lui Marshall:

– Asta am avut de spus, de acum înainte, dumneata vei decide totul şi vei proceda cum crezi mai bine.

– Vă mulţumesc.

Marshall a mai umplut încă o dată paharele, dar gândul îi era la noii marinari care se instalau în interiorul submarinului, apăreau deja porecle, dispăreau rezervele şi incertitudinile iniţiale. Oamenii începeau să se obişnuiască cu noua situaţie. Despre comandant încă nu se pronunţau.

Cineva bătu la uşă şi prin întredeschidere a apărut capul locotenentului Frenzel adresându-se lui Marshall:

– Am fi bucuroşi, sir, dacă aţi accepta să ne reunim cu toţii în careu ca să ciocnim un pahar înainte de a porni la drum.

Zâmbind, se adresă şi lui Browning:

– Bineînţeles, vă rugăm şi pe dumneavoastră să poftiţi, sir.

– Mulţumesc, dragul meu, excelentă idee să sărbătorim plecarea! aprobă Marshall.

Dar Browning, spre surprinderea lui Marshall, declină invitaţia:

– Sunt dezolat, am o groază de lucruri de rezolvat. Dar voi asista la plecarea submarinului şi, din toată inima, vă urez tuturor noroc. Spune-le şi celorlalţi, te rog, Frenzel.

– Le voi transmite, sir! Apoi, către Marshall:

– Vă aşteptăm, deci, peste zece minute, sir?

– Neapărat.

Frenzel ieşi, îndată ce se închise uşa în urma lui, Browning vorbi, adânc îndurerat:

– Nici n-aş fi în stare să ciocnesc un pahar cu Frenzel!

Scoase din buzunar o foaie de hârtie mototolită:

– Am primit acum o oră acest mesaj: soţia şi copilul lui au murit noaptea trecută în timpul unui bombardament. Dacă îi spun acum, va fi zdrobit şi misiunea voastră va fi periclitată.

Luându-şi şapca, adăugă:

– Mi-ar fi imposibil să joc o comedie, ştiind că..., Bătrânul ofiţer era sincer mâhnit.

– Frenzel va înţelege că nu s-a putut face altfel, îl linişti Marshall.

Şi-au strâns mâinile în tăcere şi Browning mai adăugă:

– Îi voi spune totul când vă veţi întoarce. Este de datoria mea.

Au ieşit afară trecând prin culoar şi prin postul central, puternic iluminat, nu era acolo decât mecanicul de serviciu. Dar ambii, Marshall şi Browning ştiau care

va fi situaţia peste câteva ore, postul central devenea centrul nervos al navei, punctul de joncţiune al tuturor firelor, locul spre care converg toate energiile, totul şi toate la dispoziţia unui singur om: comandantul.

Au urcat pe punte şi Marshall l-a urmărit cu privirea până ce Browning a dispărut la bordul lui *Guernsey*. Avea senzaţia că s-a rupt ultimul fir de legătură, de-acum înainte va fi singur, totul va depinde numai de el.

Pe puntea umedă a submarinului o santinelă bătea zgomotos din picioare ca să se încălzească. Marshall privi mai departe, dincolo de prova înclinată, către capătul Loch-ului. Încercă în zadar să găsească un sens celor ce se petreceau în lume. Bill murise, tocmai când soţia lui era pe cale să-l părăsească pentru altul. În careu, Frenzel umplea paharele şi se pregătea să închine în sănătatea comandantului, ignorând că soţia şi copilul îi zăceau sub dărâmăturile căminului şi că era absolut interzis să i se spună.

Şi undeva, în Islanda, un neamţ anonim declanşase, fără să ştie, un întreg lanţ de evenimente, printre care şi faptul că el, Marshall, şi camarazii lui erau împinşi spre un destin imprevizibil.

Nu fără uimire, Marshall descoperi deodată că nu se mai temea de viitor. La urma urmei, poate că îndoielile şi neliniştile lui îi erau provocate de faptul că se afla încă acostat la ţărm. Ca şi nava sa, care se legăna încet sub picioare, era fericit că porneşte din nou pe mare, indiferent de ce-l aştepta acolo.

CAPITOLUL 3
NIMIC ALTCEVA DECÂT MISIUNEA

După febra şi agitaţia ultimelor verificări şi preparative ieşirea în larg a constituit o destindere pentru toţi. Perfidă că totdeauna, vremea se stricase şi un vânt puternic agita apele Loch-ului răscolit de nărăvaşii „berbeci”[30]. Aproape toţi marinarii de pe *Guernsey* erau înşiraţi pe punte de-a lungul balustradei pentru a asista la plecare. Înfruntând valurile cu corpul său alungit, iahtul *Lima* a stopat lângă *U-Boot* că să-l piloteze în larg.

În picioare, la partea din faţă a pasarelei, aplecat peste balustradă, Marshall urmărea cu privirea cum se agită ajutorul şefului de echipaj, subofiţerul Cain, poreclit „zdrahonul”, dirijând pe cei ce manipulau parâmele la posturile de manevră. Cain era un bun subofiţer de marină şi avea multă experienţă, aşa că nu există nici un pericol să scape ceva din vedere. Sub cizme, Marshall simţea grătarul punţii trepidând şi vibrând din cauza bătăilor puternice ale dieselelor, şi-l închipuia pe Frenzel jos, în faţa tabloului de control, supraveghind în acelaşi timp cadranele şi oamenii din echipa sa.

Marshall purta un impermeabil peste mai multe rânduri de veşminte suprapuse şi un fular gros în jurul gâtului, totuşi, îi era frig, nu-şi putea stăpâni tremurul. Probabil, mai mult din cauza nervilor. Strigă:

– Fiţi gata!

Mai jos un om de veghe a repetat ordinul într-o porta-voce, iar de deasupra se auzea un scârţâit uşorş „probabil Gerrard manevrează periscopul pentru a lua relevmente”, gândi Marshall, amintindu-şi totodată că

[30] Creste albe de spumă rezultate din spargerea valurilor, datorită vântului şi aderenţei bazei lor de fund.

secundul îi păruse foarte obosit la întoarcerea din scurta lui permisie. Vorbăreţ nu fusese niciodată, dar era de un ajutor preţios să-l ai alături, se putea conta pe el.

– Încă trei minute! Anunţă un matelot.

– Foarte bine.

Marshall nu prea avusese timp să stea de vorbă cu Gerrard. Îl întrebase doar ce făcea soţia lui, Valerie, şi adăugase: „Ce-a spus că pleci atât de repede înapoi?” Răspuns: „Nu mi-a făcut prea multe reproşuri”. „Bietul Bob! Probabil că fusese aprig luat la rost...”, gândi Marshall.

I-a atras apoi atenţia sublocotenentul Warwick: se depărtase puţin de pasarelă ca să schimbe câteva cuvinte cu Cain. Lângă robustul subofiţer de marină şi zdravenii flăcăi din echipa acestuia, sublocotenentul părea şi mai firav.

Alături, pe puntea micului submarin de tip H se aflau câţiva marinari, asistau la plecarea U-Boot-ului. Cineva le-a strigat: „Noroc bun, camarazi!, iar altul: „Călătorie bună şi să vă întoarceţi sănătoşi acasă!”

Cu toate urările prieteneşti, încurajatoare sau glumeţe că de obicei, Marshall încerca un sentiment ciudat, deosebit de ceea ce simţise la alte plecări. Privind înainte la „berbecii” răscoliţi, vedea teuga[31] U-Boot-ului prelungită, aparent, cu un capăt de săgeată lung şi negru: era sârma antiplasă, marcând o linie subţire pe cerul întunecat pe care norii goneau fugăriţi de vânt.

De pe puntea de comandă a navei-bază a ţâşnit un fascicol de lumină şi au mai răsunat câteva urale, dominând bătăile dieselelor şi vâjâitul persistent al vântului.

Locotenentul Buck ieşi prin tambuchi[32] şi urcă pe dibuite pe grătarul pasarelei. Faţa lui forma o pată luminoasă în obscuritatea crescândă.

– Totul este gata, sir! Anunţă el cu voce în care se simţea accentul londonez. Am verificat lista ce mi-aţi dat şi cred că n-a fost uitat nimic.

Marshall i-a confirmat cu un gest primirea raportului, dar mai întâi ordonă:

– Mola[33] prova!

După care, îi răspunse lui Buck:

– În orice caz, acum e prea târziu ca să mai facem ceva.

Simţea puntea mişcându-se uşor: vântul îndepărtă încet prova submarinului de *Guernsey*. Parâma eliberată se frecă cu zgomot de carcasa şi echipa lui Cain o ridică repede la bord.

– Mola pupa! continuă să comande Marshall.

Se auziră paşi precipitaţi, zgomotul unei căderi, o înjurătură grosolană, apoi:

– Totul în regulă la pupa, sir! Marshall replică scurt:

– Mai controlează o dată, Buck!

Acesta se aplecă peste balustradă din spatele pasarelei pentru a mai vedea o dată dacă totul era în regulă. Căci înfăşurarea unei parâme în jurul elicei putea să împiedice plecarea navei la timpul planificat, iar un start greşit nu ar fi fost de bun augur.

Buck raportă:

– Totul în regulă, sir, peste tot!

Treptat, se mărea distanţa între cele două nave, pe *Guernsey* figurile oamenilor abia mai erau vizibile.

– Amândouă maşinile încet, înainte!

Imediat bătaia motoarelor s-a înteţit, a devenit mai clară, dar tot se mai întrerupea. La pupa, elicele învolburau apa spumoasa, curând motoarele au luat însă un ritm regulat.

– Drum doi-nouă-zero!

Marshall a aşteptat că ordinul să fie transmis prin portavoce, apoi adăugă:

– Transmiteţi secundului să îndrepte periscopul spre *Lima*, peste un moment, ea îşi va aprinde lumina de la pupa, ca să ne ghidăm după ea.

Totul a decurs foarte repede. *U-192* se depărta de locul său de acostare, prova ascuţită proiecta de o parte şi de altă o dublă învolburare de spumă şi valul

provocat ondula cu graţie de-a lungul balasturilor bombate.

Marshall auzi cum unul din mateloţii de veghe vorbea cu voce joasă, dar foarte animat, şi îl interpelă:

– Tăcere! Fii atent la ce se întâmplă în sectorul dumitale şi păstrează-ţi comentariile pentru mai târziu!

Buck transmitea:

– Postul central raportează că totul este în ordine, sir!

– Bine.

Neştiind dacă să-i mai însoţească sau să se lase păgubaşi, pescăruşii zburau la suprafaţa apei, scoţând ţipete stridente. În crepuscul, stolul lor apărea ca o coroană mortuară abandonată pe mare. Marshall se înfioră.

Acum dieselele submarinului duduiau lin. După ce s-a învârtit aproape pe loc, *Lima* se îndrepta spre larg. Ce frumos era! O jucărie de lux, probabil cu portul de ataş undeva pe Mediterana, în alte timpuri.

Aplecat peste portavoce, Marshall ordonă:

– Menţine drumul, Starkie! Peste cincisprezece minute vom întâlni un curent puternic de travers.

– Am înţeles, sir.

Vocea lui Starkie parcă venea de la multe mile distanţă. Marshall îl cunoştea mai de mult. Oare la ce se gândea el acum De statură excepţional de scundă, avea aspectul unui dihor năpârlit. Cu ocazia precedentei sale îmbarcări, nava pe care se afla fusese scufundată de bombardiere în largul coastelor olandeze. Nici el nu ştia cum se salvase, cum supravieţuise. A fost cules, împreună cu alţi trei inşi, de o vedetă torpiloare, mai mult mort decât viu. Acum pornea din nou pe mare. Poate că silueta lui zveltă îl salvase, dezminţind părerea că, de obicei, graşii supravieţuiesc.

– Navă la tribord, sir!

Marshall îşi îndreptă binoclul în direcţia indicată şi, după un moment, recunoscu una din navele de siguranţă ale lui Browning care îşi îndeplinea misiunea de a masca plecarea submarinului.

– E în ordine, îi răspunse Marshall celui ce anunţase, nu te ocupa de ea, continua veghea!

– Am înţeles, sir.

Era vocea matelotului de veghe pe care îl repezise mai înainte pentru trăncăneala, după ton, se simţea că omul fusese sensibil la muştruluială.

Afară din Loch hula sporea pe măsură ce se depărtau în larg. Dar Gerrard reuşea să menţină în câmpul de vizibilitate al periscopului lumina din pupa iahtului, era un început promiţător.

Deasupra parapetului pasarelei apăru figură rotundă, lucind de sudoare, a lui Warwick. Abia răsuflă:

– Toate parâmele au fost puse în siguranţă la bord, sir.

– Foarte bine.

„Unde, gândi Marshall, vor rămâne până ne vom reîntoarce în port, dacă nu…” Apoi continuă:

– Trimite jos echipa cu care ai lucrat! După un moment de ezitare:

– După care, mergi şi verifică capacul prova!

Sublocotenentul se depărta grăbit, în timp ce Buck remarcă:

– Cred că începe să-i placă.

– Poate.

Apoi Marshall îl întrebă:

– Şi dumneata, cum te simţi în noul serviciu? Mi se pare că ai mai făcut optsprezece luni pe submarine?

Buck ezită între mai multe răspunsuri şi declară:

– De astă dată e ceva mai neobişnuit, sir.

Se auzi tropot de paşi pe scară, era un matelot care încerca să suie la pasarelă şi unul din echipa lui Warwick îl apostrofă viguros.

– Ce se întâmplă acolo? întrebă Marshall. Buck îl informă:

– Unul care vrea să vomite în aer liber, sir.

Îngheţat sub veşmintele umede, omul din echipa lui Warwick nu se lăsă impresionat de suferinţă bolnavului. Cineva îl interpelă:

– Hai, mă Roşcovanule, dă-te la o parte, lasă-l să treacă, e bolnav, bietul de el!

– Ba trimite-l jos! interveni Marshall, dacă îi vine să vomite, sunt acolo căldări pentru aşa ceva!

În timp ce dispărea jos, respectivul tot vomita şi Marshall îşi muşcă buza, îşi reproşă duritatea faţă de tânărul suferind de rău de mare. Dar odată plecaţi în misiune, pe pasarela nu trebuie să se afle decât ofiţerul de cart şi oamenii lui de veghe. Orice prezenţă în plus poate avea consecinţe grave: un atac neprevăzut impune o imersiune rapidă şi se provoacă înghesuiala la capacul deschis, în timp ce nava începe să se scufunde încet. Gerrard, aflat la postul central, ştia bine aceste lucruri şi n-ar fi trebuit să-l lase pe cel suferind să urce pe punte prin pasarela.

Warwick reapăru lângă Marshall, scuturându-se de apă ca un căţel plouat:

– Totul în regulă, sir.

Adăugă, zâmbind:.

– În fine!

Marshall surâse şi el, poate că altădată semănase şi el cu Warwick.

– Bine, îi răspunse, poţi coborî.

– N-aş putea să rămân aici, sir? întrebă Warwick, timid.

– Dacă vrei!

Cu binoclul la ochi, Marshall urmărea lumina iahtului şi îl văzu balansându-se la primele valuri..

– Totuşi, se comporta bine, îi spuse lui Warwick.

Încercă să-şi imagineze ţărmul care dispărea în obscuritate dincolo de pupă, Poate că nici un indiscret nu văzuse submarinul plecând. Pe deasupra norilor zbârnâia un avion, bâzâitul surd al motoarelor lui a fost curând acoperit de cel al dieselelor submarinului. Brusc îi veni în minte Frenzel.

La dejun, fusese plin de bună dispoziţie, bucuros că sectorul lui era gata de plecare, că era sigur de buna funcţionare a maşinilor. Deasupra cuşetei lui, Marshall

remarcase fixate pe perete fotografiile soţiei şi copilului, un băieţel, şi i se strânsese inima.

– Aici secundul, mă auziţi, sir! Era Gerrard, la portavoce.

– Schimbăm drumul: doi-şapte-nouă, bineînţeles dacă busola *Limei* este bine verificată.

– Îţi mulţumesc.

Dar Marshall mai aştepta, convins că mai urmă ceva, şi aşa a fost:

– În ce priveşte matelotul bolnav, îmi pare tare rău, sir, a fost o prostie din partea mea să-l las să iasă pe pasarelă...

– Nu-i nimic, Bob, nu te mai gândi, cred că ai destule altele pe cap.

– Aveţi dreptate, sir, destule.

Vocea mai puţin crispată, arăta că Gerrard răsuflă uşurat.

– Oamenii încep să se obişnuiască cu nava şi trebuie să recunosc că se lăsă uşor manevrată. Să n-o deochem!

Când s-a terminat convorbirea, Marshall reveni la gândurile sale: oare Gerrard era preocupat de necazuri personale? Probabil că da: chiar pe timp de război, chiria tot trebuia plătită, facturile achitate şi alte cumpărături trebuiau făcute, chiar dacă erau modeste. Şi soţia lui, Valerie, era din nou singură! Marshall se întrebă dacă îi plăcuse şalul pe care Gerrard îl cumpărase la Malta. Gândurile i-au fost întrerupte de o întrebare a lui Warwick.

– Credeţi că o să ne apropiem mult de ei?

– De cine? De nemţi? Ridicând din umeri, Marshall continuă:

– Se prea poate. Şi dacă se întâmplă, trebuie să te descurci.

– Voi încerca, sir! murmură Warwick.

– Cred şi eu, interveni brusc Buck, cu ţoalele alea nemţeşti pe el, o să semene cu un brav mic nemţoi!

Marshall aprobă cu un gest din cap, aveau la bord o întreagă colecţie de uniforme germane. Urmau să fie

utilizate numai dacă angajau o bătălie la suprafaţă şi de la scurtă distanţă şi pentru asemenea situaţie, Warwick era foarte potrivit.

Devenind serios, Buck adăugă:

– Nu-ţi bate capul Warwick! Sunt sigur că te vei descurca..

Marshall tăcu, dar atitudinea prietenească a lui Buck dovedea că nu era un insensibil, aşa cum îl crezuse.

– Îţi convine, îi riposta Warwick lui Buck, cu torpilele tale, nu sunt probleme: măgăoiele alea nu trebuie să vorbească nemţeşte şi nici altă limbă!

Submarinul căzu brutal în golul unui val şi o perdea de mici picături inundă suportul periscopului. Vremea se strică mereu şi de ambele părţi ale provei nu se mai zărea nici urmă de ţărm. Lumina albastră din pupa Limei juca în toate direcţiile şi Marshall ştia că cei de pe iahtul auxiliar se simţeau destul de prost. Şi-l imagină pe comandant sperând că cele două ore următoare vor trece fără incidente şi va veni momentul când, după ce asista la proba de imersiune a submarinului, putea să se întoarcă la adăpostul portului.

Şi Marshall se gândea la imersiune. Trebuia executată neapărat, nu mai avea altă ocazie să probeze comportarea navei în prezenţa unui martor. După care...

Gonindu-şi gândurile, el ordonă:

– Schimbaţi pe cei de veghe şi stewardul să-mi aducă ceva cald de băut!

Îşi imagina oamenii echipajului stând la posturi, supraveghind aparatele şi manetele de comandă, ascultând atenţi bătaia motoarelor şi ritmul elicelor. Alţii, încă în repaos, aveau timp să gândească, să-şi treacă în revistă simţămintele, în timp ce fiecare minut îi despărţea tot mai mult de „acasă”. Peste câteva zile, se vor obişnui cu submarinul ca şi cu orice altă navă. Nu trebuiau însă lăsaţi să se încreadă prea mult în abilitatea lor, ar fi primejdios, poate chiar fatal.

– Matelotul brevetat Churchill cere permisia să urce la pasarelă, sir.

Cel ce raportă abia îşi stăpânea râsul. Afectat la tuburile lanstorpile, Churchill îndeplinea şi funcţia de steward la careul ofiţerilor. De la începutul războiului, toţi surâdeau când i se pronunţă numele patronimic[34].

– De acord.

Curând, purtând o cană şi paharele pe o tavă sprijinită de piept, stewardul apăru prin tambuchi, salută şi spuse:

– Cacao, sir.

Turnă lichidul gros în paharele, privi cruciş spre „berbecii" rostogoliţi pe suprafaţa mării şi blestemă printre dinţi:

– Lua-v-ar naiba!

Ducând paharul spre gura, Marshall îl întrebă:

– Cum merge treaba, Churchill?

Surprins, stewardul răspunse, cu un vădit accent de cockney.[35]

– Straşnic, sir! Bucătarul pregăteşte o friptură fainã specialitatea lui!

Apoi coborî prin gura deschisă a tambuchiului, în timp ce unul din cei de cart îl interpelă:

– Salută din partea mea pe colegii dumitale din Consiliul de război!

Înainte de a dispare, Churchill replică:

– Care eşti ăla, deşteptule!

După acest mic incident, Buck se adresă lui Marshall.

– Cred, sir, că n-o să avem dificultăţi cu torpilele Le-am verificat pe fiecare în parte, dar am auzit că şi nemţii au rebuturi...

Goli pe punte ultimele picături de cacao şi adăugă:

– Dacă îmi daţi voie, Sir, m-aş duce să văd cum se prezintă situaţia la prova.

– Bună idee!

Marshall ştia că inspecţia lui Buck va dezmorţi pe torpilorii din prova, îi va împiedica să se lase furaţi de

---

[34] Aluzie la faptul că Winston Churchill era în acea vreme prim-ministru al Marii Britanii.

[35] Londonez de baştină, mai ales din estul oraşului.

gânduri. Mai târziu, obişnuiţi cu marea, şi vor pune mai puţine întrebări, deocamdată era preferabil să nu prea aibă timp să gândească, la fiecare rotire de elice care îi îndepărta de cămine, de familii şi prieteni:

După plecarea lui Buck, Warwick întrebă:

– Este adevărat ce-a spus, sir? Marshall lăsă binoclul în jos:

– Rebuturi, avem şi noi câteodată, greu de aflat de ce. Se întâmplă!

Se plecă apoi asupra porta vocii:

– Atenţie la viteză! *Lima* se mişcă foarte încet şi, dacă nu suntem atenţi, o să trecem pe lângă ea, depăşind-o.

Îl auzi pe Starkie confirmând primirea comenzii şi repetând-o, Gerrard şi Frenzel dădeau desigur ordinele necesare. Devereaux se sprijinea cu ambele braţe pe masă hărţilor, deocamdată nu avea nimic de făcut, privea cam cu dispreţ agitaţia celorlalţi.

– Vom avea mult de furcă, nu-i aşa, sir?

Marshall îl privi pe Warwick, el pusese întrebarea:

– Cred că da, sigur că vom avea probleme. Cu încetul le vom rezolva pe toate.

În ochii sublocotenentului, Marshall citea o oarecare teamă pe care nu trebuia să i-o alimenteze, ca să nu devină paralizantă. Şi nu trebuia ca Warwick să vadă în comandantul său o fiinţă superioară, un erou neînfricat, tânărul trebuia să rămână el însuşi, să-şi afirme propria personalitate. Schimbând subiectul, Marshall îl întrebă:

– În afară de cursurile universitare, ce te mai interesează, Warwick?

– Militez pentru pace, sir.

Stânjeneala tânărului îl amuza pe Marshall, care surâse şi exclamă:

– Asta-i bună!

Pe măsură ce submarinul se depărta de coastă, deplasarea devenea tot mai anevoioasă, vântul sentea, valuri tot mai multe brăzdau suprafaţa mării, zgomotul lor acoperea pe cel al maşinilor. Pe pasarelă, cei patru inşi se agăţau cu ambele mâini de oţelul umed

al balustradei şi îşi încordau picioarele ca să facă faţă bruştelor mişcări ale navei.

Ochii îi lăcrimau, totuşi Marshall se forţă să urmărească peste prova lumina Limei. Totul va merge mai uşor când, îşi vor mări viteza. Căci *U-Boot*-ul era proiectat să navigheze rapid la suprafaţă ca să-şi poată urmări prada, s-o ajungă la distanţă convenabilă, apoi să intre în imersiunea şi să atace. Judecând după reacţiile propriului său stomac, Marshall îşi spuse că, probabil, câţiva „boboci" din echipaj se simţeau teribil de rău.

Cele două nave au ajuns, în fine, la locul convenit. Fără a înceta să observe iahtul balansându-se violent, Marshall spuse:

– Am ajuns.

Apoi, aplecându-se asupra portavocei:

– Totul este gata jos?

– Gata, sir, răspunse Starkie, ceasul din postul central arata ora 19.00.

Marshall ordonă:

– Mesaj pentru *Lima*!

Aşteaptă ca Warwick să pregătească lanterna pentru semnalizare:

– Începem proba de imersiune! Ordonă oamenilor de veghe:

– Toată lumea jos de pe pasarelă!

Era nemaipomenit de calm, detaşat complet de toate.

Pe mare, se văzu o lumină deplasându-se şi i se păru că aude sirena iahtului dând un foarte scurt semnal.

Warwick se grăbi spre tambuchiul de coborâre şi Marshall rămase singur. Încet şi calm, închise capacele celor două portavoce[36], aruncă o ultimă privire în jur şi spre silueta abia perceptibilă a Limei, apoi coborî şi învârti roata de blocare a capacului superior. După care, fără grabă, coborî scara alunecoasă, la piciorul căreia aştepta un matelot pentru a strânge în şuruburi capacul inferior. Acesta din urmă făcu un zgomot surd, că atunci când afunzi o canistră goală în apă. După muşcăturile vântului şi şfichiuirile picăturilor de ploaie,

în postul central de comandă Marshall simţi că obrajii încep să-i ardă. Şi-a predat impermeabilul umed unui matelot şi privi la cei din jur: micul Starkie la timonă, atent, încordat, cei doi timonieri de la cârmele orizontale, cu capetele plecate asupra cadranelor, Gerrard în picioare, cu braţele încrucişate, în spatele lui Starkie, cu rigla de calcul ieşindu-i din buzunarul tunicii, aşa cum şi-l închipuise, Devereaux se afla la masa hărţilor şi Frenzel observă atent tabloul de control, cu figura luminată de reflexele becurilor colorate.

– Totul în regulă, secundule?

Gerrard se întoarse spre Marshall, se vedea că e palid, cu tot tenul bronzat.

– Totul este gata, sir!

Marshall se apropie de periscopul prova şi-l roti încet, căutând să prindă iahtul *Lima*, care apăru ca o masă imprecisa la distanţă de un cablu[37].

– Manevraţi cârmele orizontale prova!

Coborî ocularul periscopului şi observă cârmele prova desfăcându-se că două braţe. Perechea pupa era deja în poziţie de imersiune. Dar trebuia făcută o probă completă, cel puţin o dată:

– Acţionaţi cârmele prova şi pupa, secundule!

Din nou cârmele se mişcară de la poziţia de urcare la cea de imersiune, apoi reveniră la orizontală. Un tânăr mecanic rămăsese cu gura căscată la comandant, privindu-l ca un iepure hipnotizat. Marshall îi zâmbi, dar tânărul rămase mai departe serios.

Privi din nou la cei din jur, atmosfera era călduţă, luminile străluceau, tricourile oamenilor erau încă curate, nemurdărite cu pete de ulei.

– Cârmele prova şi pupa funcţionează bine, sir, anunţă Gerrard.

Marshall se adresă lui Frenzel:

– Gata, şefule mecanic?

Acesta aprobă cu un gest scurt din cap. Marshall privi din nou prin periscop. Începea imersiunea. Totul era straniu de tăcut, nimeni nu mişca în interiorul

submarinului. Motoarele electrice preluau schimbul de la diesele.

– Gata pentru imersiune! Amândouă maşinile încet înainte! Deschideţi purjele[38]! Coborâre la paisprezece metri!

Marshall observă cu atenţie cârmele prova, lăsându-se în jos ca nişte aripioare de peşte, se distingeau bine în valul spumos ce însoţea prova. Ca întotdeauna, spectacolul îl încânta. Prova cobora adânc, marea năvălea peste punte care se înclină sub picioare. A avut impresia că o ţâşnire de spumă îi stropeşte figură şi, că de obicei, fu tentat să-şl ţină respiraţia, că pentru a se feri de înec. Nava continua să se afunde, înghiţită treptat de marea tot mai silenţioasă sub valurile agitate.

– Coborâţi periscopul!

Marshall privi la indicatoarele de adâncime şi la cele de poziţie a cârmelor. Gerrard manevra admirabil, calm, fără grabă. Privea acul mare deplasându-se în raport cu adâncimea. Când acesta se opri, cu voce gravă, Gerrard anunţa:

– Paisprezece metri sir, cota periscopică.

– Ridicaţi periscopul !

Şi Marshall inspecta din nou suprafaţa marii *Lima* nu se mai vedea în întuneric, dar i se auzea uşor bătăile ritmice ale maşinilor.

– Coborâţi periscopul!

Marshall împinse manetele instrumentului în lăcaşurile respective:

– Imersiune la douăzeci de metri!

Apoi aşteptă, de la toate compartimentele veneau rapoarte la postul central prin interfon sau portavoce. Ascultă vorbele, urmărind, în acelaşi timp, uruitul uniform al motoarelor şi bâzâitul sondei ultrason[39].

– Douăzeci de metri, sir! raportă Gerrard ştergându-şi fruntea cu braţul, nu se semnalează infiltraţii de apa.

– În sfârşit o veste bună! exclamă, flegmatic, Deveraux.

Nici un comentariu.

Conform instrucţiunilor, menţinură o jumătate de oră aceeaşi adâncime si viteză. Nava era stabilă că o construcţie terestră, şi rapoartele diverselor compartimente nu semnalau vreo defecţiune. După ce a trecut timpul prescris pentru probă, Marshall ordonă:

– Pregătiţi ieşirea la suprafaţă! Apoi semnalăm Limei că totul este în regulă şi pornim la drum, la suprafaţă.

– Drăcia asta nemţească se comporta bine, remarcă Gerrard.

Marshall aprobă:

– Aşa este. Vom intra în imersiune din nou înainte de zori. Verifică dacă oamenii de cart cunosc perfect instrucţiunile, aici orice greşeală poate fi fatală !

Privi la oameni, unul după altul.

– Începând de acum, *U-192* îşi reia cursa. Cu o voce gravă, dar zâmbind, adăuga:

– Sub o conducere cu totul nouă!

*
* *

Marshall deschise ochii şi, timp de câteva minute, contempla curbura plafonului de deasupra cuşetei. După tăcerea ce domnea, ştia ce se întâmplă: submarinul era tot în imersiune, nu se servise încă micul dejun. Lămpiţa de citit aprinsă şi carnetul de note de pe cuvertura îi dovedeau că aseară adormise pe nesimţite. Pentru el nu există interval între stare de veghe şi cea de somn, se dezbărase demult de asemenea lux. Constată că, în dimineaţa aceea, pentru prima oară, la deşteptare nu se mirase descoperind tabla curbată deasupra capului, ieri încă, aceasta îl surprinsese. Erau de opt zile pe mare şi se obişnuise cu multe lucruri.

Îşi consultă ceasul ora 6.00. De când se despărţiseră de *Lima*, majoritatea zilelor le petrecuseră în imersiune, dar aproape toate nopţile la suprafaţă pentru reîncărcarea acumulatorilor, supraveghind însă „multiplele semnale care, în întuneric, le aminteau realitatea războiului.

În aceste opt zile învăţase multe lucruri folositoare pentru sarcinile sale de comandă şi în privinţa noii misiuni a lui *U-192*. Navigaseră spre vest, pătrundeau tot mai departe în Atlantic şi îşi urmau drumul evitând marile itinerarii ale convoaielor, ferindu-se de prieteni, ca şi de inamici, dirijându-se numai după instrucţiunile secrete ce-i fuseseră încredinţate. Statul Major al lui Browning lucrase bine, le predase traducerea codurilor şi jurnalelor de bord germane, din acestea din urmă, Marshall aflase trecutul submarinului, tot aşa de bine ca propria sa viaţă. Cu baza la Lorient pe coasta franceză, *U-192* fusese tot timpul folosit în Atlantic pentru a distruge vase aliate, până în ziua când reparaţii urgente l-au constrâns să se întoarcă la Kiel, adevăratul său port de domiciliu. Acolo, în timp ce era repus în stare de funcţionare, echipajul a fost dispersat şi repartizat altor unităţi recent ieşite din şantierele navale. De fapt, istoricul lui *U-192* seamănă cu cel al *Tristramului*, care şi el fusese trimis în mare doar cu scopul de a instrui echipajul pentru operaţii ulterioare. La întoarcere, după terminarea cu bine a misiunii, *U-192* urma să revină la Lorient pentru a-şi reluă locul alături de alte nave consoarte.

Altă asemănare cu *Tristram*: mateloţii erau veniţi de pretutindeni şi avuseseră parte de un antrenament doar parţial, dar comandantul şi secundul erau oameni cu experienţă.

Marshall îşi aruncă privirea la şapcă germană agăţată în cuierul de pe spatele uşii. Poate că va fi obligat să o poarte, dacă alte şiretlicuri dădeau greş. O încercase o singură dată şi cu coafa ei albă - semn distinctiv de comandant de U-Boot - era foarte arătoasă.

Îşi umezi buzele uscate, în gâtlej simţea parcă un gust de motorină. Păcat că au fost obligaţi şi noaptea trecută să rămână în imersiune, dar siguranţa trecea pe primul plan. *U-192* se afla acum la vreo mie de mile la sud de Capul Farewell (Groenlanda) şi la o distanţă egală de insulă Terra Nova (Canada). În părţile acelea, inamic nu le erau doar germanii, se puteau ciocni cu un

gheţar şi, pentru a evita pericolul, era mai prudent să rămână în imersiune.

Prin pereţi pătrundeau acum zgomote de paşi şi zăngănit de veselă, era vremea micului dejun, singura ocazie din timpul zilei când putea să stea de vorbă concomitent cu majoritatea ofiţerilor.

Pe drum spre zona în care „vacile de muls” se întâlneau cu submarinele pe care le aprovizionau, au fost confruntaţi cu toate necazurile obişnuite unei prime călătorii: supape defectate şi deteriorări inexplicabile în circuitele electrice pe care au trebuit să le detecteze unul câte unul cu ajutorul lui Warwick şi al unuia din radio telegrafişti, ambii cunoşteau germană şi s-au descurcat în instrucţiunile nemţeşti, aflate la bord.

După primele două-trei zile de mare, mulţi din oamenii echipajului începuseră să dea semne ale unei încrederi excesive. Era o experienţă neobişnuită, se fereau de navele de patrulare engleze şi aliate, se scufundau îndată ce zăreau un avion sau auzeau doar uruitul unui motor de avion, toate acestea creau o atmosferă de „roman de aventuri”, care îi ajută să uite de crudă realitate a misiunii lor.

Faptul că se cerea excesiv de mult fiecăruia avea influenţă asupra comportamentului. Cea mai mică tensiune dădea naştere unui conflict. Dacă cineva se prezenta la cart cu o întârziere de numai un minut, era privit duşmănos de cel pe care îl schimba, ieşiri nejustificate, dar de-nţeles. Echipajul nu va ajunge să formeze un tot unitar, nu se va fi sudat, decât după ce va fi înfruntat inamicul.

Între Gerrard şi Devereaux a avut loc chiar un mic incident, din fericire repede aplanat. A fost provocat de o decizie luată de Marshall la trei zile de la pornire. Vremea se ameliorase şi Atlanticul cenuşiu era brăzdat de valuri mari, fără să fie ameninţătoare. Aşa că Marshall ordonase un exerciţiu de imersiune la mare adâncime, primul de acest fel întreprins de ei, proba importantă pentru orice submarin, cu atât mai mult pentru *U-192*.

Trei sute cincizeci de picioare nu erau prea mult, căci submarinul fusese construit ca să suporte adâncimi şi mai mari dar într-o asemenea probă nimeni nu se simte la largul său. Frenzel şi electricianul şef urmau să se strecoare cu greutate până în colţurile cele mai strâmte ale navei, în căutarea vreunui viciu de construcţie sau a unei infiltraţii de apă. Mulţi din echipaj nu prea se simţeau în siguranţă la gândul că grosimea tablei corpului rezistent nu depăşea un *inci*[40].

Gerrard operase de multe ori pe *Tristram* la mare adâncime. Şi de data aceasta ca întotdeauna înainte de această probă, a făcut multiple şi amănunţite calcule cu rigla. Trebuia de câteva ori pe zi verificată asieta navei consumul de combustibil putea provoca o pierdere de greutate care trebuia cât mai curând compensată. Mai trebuia să se ţină seama de schimbările intervenite în greutatea rezervoarelor de alimente şi apă potabilă, precum şi de deplasările simultane ale oamenilor, de exemplu, când se precipitau spre posturile de luptă. Un submarin a ieşit pe neaşteptate la suprafaţă în momentul lansării torpilelor pentru că un secund neatent uitase să compenseze bruscă reducere a greutăţii navei.

Din când în când, un scârţâit strident sau o trosnitură înspăimântă pe cei mai neexperimentaţi membri ai echipajului. Chiar la adâncime de numai o sută de picioare, fiecare yard pătrat[41] al suprafeţei navei suporta o presiune de douăzeci şi cinci tone de apă.

Când acele indicatoarelor de adâncime s-au imobilizat la diviziunea o sută cincizeci de metri, Gerrard a întrebat:

– Începem să urcăm, sir? Devereaux a exclamat însă ironic:

– Mi se pare că nu prea te simţi în siguranţă, secundule?

Marshall îşi dăduse seama de antipatia existenta între cei doi. Aflat la bordul lui *U-192* de când a fost capturat, probabil că Devereaux sperase să devină el secund. Cât despre Gerrard, lungă campanie din Mediterana îl

solicitase poate prea mult, ambele motive îi păreau plauzibile lui Marshall, care lasă întrebarea lui Gerrard fără răspuns, mulţumindu-se a ordona calm:

– Verificaţi toate compartimentele!

După care, a, aşteptat că răspunsurile să parvină prin interfon. Nimic de semnalat. Constructorii de nave de la docurile din Kiel făcuseră o treabă bună. În acel moment, asupra cocii se exercita o presiune totală de optzeci de mii de tone - cât deplasamentul marelui pachebot Queen Mary.

Totul era în regulă, dar pentru Marshall nu se rezolvase problema esenţială: trebuia ca fiecare să acorde o încredere totală atât comandantului cât şi navei. Fiecare să înţeleagă că nu pot supravieţui decât toţi împreună, reunindu-şi toate energiile. De asemenea, trebuia aplanata animozitatea dintre cei doi locotenenţi, care se priveau cu ochi duşmănoşi.

Marshall ordona scurt :

– Coborâm la o sută optzeci de picioare, secundule!

– Am înţeles, sir!

Iarăşi s-au auzit trosnituri. Sub efortul suplimentar cerut cocii, se coşcovea pitura de pe pereţi, câţiva fulgi ca zăpada au zburat prin interior. Submarinul a fost adus la orizontală şi în mintea lui Marshall apăru o nouă comparaţie. Deasupra capului, avea acum o coloană de apă de înălţimea catedralei Saint-Paul din Londra. Frenzel se întorsese, după ce terminase inspecţia printr-un examen serios al compartimentului pupă: totul în stare perfectă, ca şi restul navei. Era satisfăcut de toate, de corpul rezistent, ca şi de maşini.

Cu o voce puternică, pentru a fi auzit de toţi, Marshall declară:

– Acum, putem acorda deplină încredere navei noastre!

Reuşita imersiunii consolidase, încrederea echipajului, dar între Gerrard şi Devereaux persista ostilitatea.

Cu paşi abia auziţi, Churchill intra în cabină, întrerupând gândurile lui Marshall referitoare la proba de imersiune.

– Să trăiţi, sir!

Lângă cuşeta, el depuse o ceaşca de cafea.

– Vă radeţi în dimineaţa asta, sir?

Marshall se întinse, suspinând, înfofolit în puloverul gros, în picioare cu cizme marinăreşti, ar fi dat orice pentru o baie caldă, un ras şi schimbarea îmbrăcămintei. Dar, pe mare, toate astea erau o pierdere de timp.

– Nu, voi lua o cafea, şi cu asta, gata. Ce mai este nou?

Churchill îşi trecu palma peste bărbie:

– Totul în ordine, sir, calm şi linişte. Trecând prin postul central, am văzut că ne aflăm la douăzeci de metri adâncime, cât face asta, în picioare?

Marshall zâmbi :

– Şaizeci şi cinci, Churchill. E uşor de calculat, te vei obişnui, repede, ai să vezi!

Ajuns la uşă, Churchill spuse:

– Poate, sir, dar de ce naiba nemţii ăştia nu întrebuinţează şi ei măsuri obişnuite?

Marshall a băut cafeaua, era caldă, destul de bună, în orice caz mai bună decât cea cu care se mulţumise precedentul ocupant al cabinei, întreaga Germanie ducea mare lipsă de cafea. Dar a lăsat repede ceaşca jos, căci în difuzor se auzi :

– Comandantul este chemat la postul central! Sărind din cuşetă, Marshall parcurse în fugă scurtul culoar ce ducea la postul central, ceaşca de cafea se rostogoli pe podeaua cabinei.

Buck, ofiţer de cart, i-a raportat, grav:

– Operatorul de la hidrofon a detectat ecouri pe verde-patru-cinci, sir. Foarte slabe. Au dispărut, aproape imediat. Probabil, zgomote de elice.

Marshall se aplecă asupra operatorului de la dispozitivul de ascultare[42] înghesuit în minusculul său compartiment şi îl bătu încet pe umăr:

– Ce crezi, Speke?

Operatorul de la ascultare se redresă şi îndepărtă unul din receptoarele căştii:

– Nu sunt sigur, sir, a fost foarte imprecis un moment, am crezut că este un banc de peşti.

Marshall ordona lui Buck:

– Claxonul imediat!

La sunetul strident al claxonului, oamenii care nu erau de cart s-au precipitat spre posturi. Mai palid ca de obicei, Gerrard sosi gâfâind în postul, de comandă.

– Echipajul la posturile de imersiune, sir!

Pe scaunul metalic, cu degetele uşor sprijinite pe spiţele de alamă ale timonei, Starkie aştepta, nu s-ar fi spus că, o jumătate de minut mai devreme, dormea profund.

Marshall îşi privi ceasul, curând va începe să se lumineze de zi.

– Opriţi ventilatoarele! Linişte completă în toată nava!

Foarte calm, Gerrard întrebă:

– Ce credeţi, sir? Marshall ridică din umeri:

– O eroare, probabil, vom încerca să ne lămurim cu periscopul.

Gerrard repetă:

– Adâncime periscopică!

Marshall se apropie de aparat, auzea aerul comprimat pătrunzând în tancuri.

– Încet! Să nu urcăm prea repede! Sus periscopul! Ridicând braţul, repetă:

– Încet!

Când periscopul începu să se ridice în lăcaşul său, Marshall se aplecă şi apucă cele două manete. Aparatul era cald, anume încălzit, pentru a preveni aburirea lentilelor.

– Încet!

Privi prin ocular şi zări o slabă lumină cenuşie deasupra unui clocot de bule de aer şi spumă, obiectivul periscopului ieşea la suprafaţă.

– Suntem la adâncime periscopică, sir. Vocea lui Gerrard era doar o şoaptă.

Complet aplecat, Marshall rotea încet instrumentul al cărui obiectiv era acoperit cu stropi fini de apă. Nu se vedea nimic.

– Ridicaţi complet!

Marshall se redresă, urmărind mişcarea ascendentă a periscopului. Simţea că toţi cei din jur îi pândeau impresiile pe figură şi comentau cu voce joasă, în timp ce el inspecta suprafaţa mării.

– Se vede o navă, anunţă el, stă nemişcată.

Potrivi obiectivul la mărire maximă şi priveliştea îi tăie răsuflarea nava era-un cargou, puternic înclinat şi coca. Lui prezenta o gaură prin care putea trece un autobuz.

Un subofiţer care urmărea citirile pe cercul gradat al periscopului anunţa:

– Nava se afla la Verde-trei-cinci, la distanţă de... Dar Marshall îl întrerupse.

– E pe cale să se scufunde, zăresc două bărci acostate de-a lungul ei.

Nu-şi putea dezlipi ochii de la drama care se derula de pe punţi, siluete se aruncau în marea cenuşie, bântuită de hulă, altele înotau către cele două bărci de salvare, teribil de încăpătoare. Fără îndoială, cargoul rămăsese în urma unui convoi şi echipajul făcuse încercări disperate să-l salveze, bieţii oameni, cine ştie câte mile vor trebui să rătăcească până vor fi salvaţi, dacă vor fi vreodată! Obiectivul devenise obscur, parcă năpădit de lapoviţă. Marshall se depărta de periscop.

– Aruncă şi dumneata o privire, secundule!

Cargoul era englez, vechi şi prăpădit. Se îndrepta probabil spre portul unde trebuia reparat, când, apărută ele cine ştie unde, o torpilă...

– Ecoul pe care i-ai auzit, îi spuse Marshall lui Speke, fost probabil, de la submarinul atacant. A rămas câtva timp la pândă, pentru cazul când o altă navă ar veni În ajutorul victimei.

Marshall privi, spre Gerrard, care era tot aplecat la periscop, vorbi, fără a se adresa cuiva anume.

– Ar fi poate cazul să vedem ce se mai întâmplă. Cu voce surdă, Gerrard întrebă:

– Vă referiţi, sir, la nenorociţii aceia de naufragiaţi?

Dar Marshall continuă, hotărât, fără să-i răspundă direct:

– Poate că U-Boot-ul se mai învârteşte încă prin împrejurimi, dacă ieşim la suprafaţă, ne atacă imediat.

Adăugă, cu voce joasă:

– Nu putem face nimic, Bob!

A urmat o tăcere apăsătoare. Chiar Starkie s-a rotit pe scaun pentru a privi la comandant, vorbele lui, parcă îi transformaseră pe toţi în stane de piatră.

– Sir, exclamă Devereaux, nu-i putem lăsa să piară! Marshall apuca manşetele periscopului şi, imprimând aparatului o mişcare de rotaţie, inspectă repede marea şi cerul marea era pustie, cerul cenuşiu, probabil era frig Etrava ruginită a cargoului ieşea acum din apă, parcă trasă de invizibile parâme. A lăsat în jos manetele.

– Coborâţi periscopul! Merse la hartă:

– Ne scufundăm la douăzeci de metri! Noul cap, doi-patru-zero! Mărim viteza timp de o oră ca să câştigăm timpul pierdut!

Îşi ascultă cu mirare propria sa voce: rece, egală, fără pic de emoţie. Cum era în stare să fie atât de calm, când cu întreaga sa fiinţă ar fi dorit să iasă la suprafaţă ca să ia la bord pe nefericiţii naufragiaţi?

– Dar, sir, spuse Devereaux, dacă…

Marshall îl întrerupse şi i se adresă brusc:

– Nici un dar, nici un dacă, locotenente! Crezi că iau decizia cu inima uşoară? Judecă, însă, înainte de a face pe eroul cavaler!

Pe cadrane, acele se mişcau încet.

– Douăzeci de metri, sir, drum doi-patru zero.

Un zgomot surd a străbătut cocă, apoi s-a auzit un enorm vuiet care părea că nu se mai termina: nava se rupea în două, înainte de a fi înghiţită de mare.

Ochii lui Marshall i-au întâlnit pe cei ai lui Gerrard, secundul înţelegea mai bine decât oricine. În ochi,

Marshall i-a citit ruşine şi tristeţe şi că îl compătimea, pe el, comandantul, ştiind cât îl costa decizia pe care numai el o putea lua.

– Liber de la posturile de imersiune!

S-a aşternut o tăcere grea şi Marshall părăsi postul central.

CAPITOLUL 4
„ATACAŢI”

Marshall intră în careu şi trase în urma sa perdeaua, acoperind cadrul uşii.

– Bună ziua! Luaţi loc, vă rog. A aşteptat ca cei patru ofiţeri să se aşeze şi ca Warwick să netezească colţurile hărţii pe care o întinsese pe masă. Sub unica lampă din plafon, figurile arătau obosite şi surmenate, iar mişcările apatice.

Dincolo de perdeaua care unduia încet, se auzea vocea severă a lui Buck, dojenind pe unii din oamenii săi de la cârmele de imersiune. În rest, în toată nava domnea o tăcere deplină. Motoarele băteau în ritm lent, deoarece nu li se cerea decât o viteză de patru noduri şi submarinul era parcă imobil sub apă.

Marshall privi pe rând la fiecare din ofiţerii săi, încercând să le ghicească gândurile, starea lor sufletească.

Douăzeci şi nouă de zile! Se aflau pe mare de douăzeci şi nouă de zile şi, după cum mărturiseau fizionomiile, fiecare din aceste douăzeci şi nouă de zile lăsase urme adânci. A fost la început agitaţia plecării, la pilotajul Limei, spre largul mării. A urmat tensiunea nervoasă a primei imersiuni. Mai târziu, mai ales, oribila necesitate de a abandona tragicului său destin cargoul în agonie, aceasta cauzându-le un sentiment general de frustrare şi decepţie. Se simţeau izolaţi de restul lumii, rupţi de realitate.

La cota periscopică, ca şi la suprafaţă, au urmărit continuu semnalele lansate de aliaţi, de surse inamice sau neutre. Nu-i interesa nici unul. Apeluri de ajutor de la nave comerciale în primejdie, instrucţiuni de la Cartierul general german că submarinele să vâneze departe în Atlantic, apoi mesaje trunchiate emise de

nave de război şi de avioane, toate se succedau aproape fără întrerupere, Pe măsură ce zilele treceau, Marshall ajunsese să se întrebe dacă misiunea lor avea vreun sens. Poate că Înaltul comandament german îşi modificase planurile de aprovizionare a U-Boot-urilor sau descoperiseră că un inamic se introdusese în sistemul lor. În ultima ipoteză, poate chiar că îl şi căutau, din vânător, poate devenea vânat...

În interiorul submarinului, aerul era umed şi înăcrit. Veşmintele mototolite se lipeau de trupuri, sporind atmosfera deprimantă cauzată de nesiguranţa aşteptării îndelungate.

Marshall îşi aplecă privirea asupra hărţii *U-192* se afla acum aproximativ la două sute de mile la sud de Bermude şi la o mie de mile la est de coasta Floridei. Cu o oră înainte, submarinul se ridicase la cota periscopică şi Marshall avusese ocazia să contemple un spectacol minunat acoperită de o ceaţă uşoară, marea era plată, verde pal, reflectând razele soarelui şi aruncând în obiectivul periscopului milioane de diamante strălucitoare. Ce plăcut ar fi fost să iasă la suprafaţă şi să profite de aerul proaspăt, înviorător, de care toţi aveau atâta nevoie De aproape trei zile se aflau în imersiune, mereu în stare de veghe, în timp ce se apropiau de zona întâlnirilor. Era pentru a doua oară, căci prima lor tentativă, la vreo două sute de mile mai la sud, cu toate căutările atente, nu se soldase cu nici un rezultat. Au recepţionat mesaje despre un puternic atac inamic dat în sud împotriva unui convoi şi Marshall presupusese că, „vaca de muls”, dacă nu se mai află prin împrejurimi, va veni acolo unde putea fi cel mai de folos, adică exact în zona în care şi ei se găseau. Acum însă nu mai era sigur de justeţea raţionamentului său.

– Am convocat această şedinţă pentru a vă pune la curent cu situaţia.

Privi la degetele lui Gerrard care băteau darabana pe hartă.

– Şi vă rog să-mi spuneţi părerea voastră.

Devereaux luă primul cuvântul:

– Mi se pare, sir, că am ratat întâlnirea pe care o aşteptam.

Aşează vârful unui creion pe hartă, de cealaltă parte a Atlanticului.

– După informaţiile ce deţinem, o a doua „vacă de muls” operează probabil pe aici, în largul portului Freetown[43]. De ce nu mergem s-o căutăm? N-ar fi bine să ne scape amândouă!

Gerrard replică imediat:

---

[3] Iniţialele cuvintelor Women's Royal Navy Service - Serviciul auxiliar de femei al Marinei militare britanice.

[4] Corpul expediţionar german, de sub comanda feldmareşaliului Rommel, în 1941—1943, în nordul Africii. În 1944, Rommel a fost implicat într-o conspiraţie împotriva lui Hitler şi silit să se sinucidă.

[5] Punte de legătura a unei nave cu locul de acostare, pentru circulaţia echipajului sau transportul diverselor materiale. (T.S.A.)

[6] Anglia trăia sub blocada navală germană, cu condiţii grele de aprovizionare.

[7] Distinguished Service Cross - decoraţie engleză acordată pentru merite excepţionale.

[8] Din limba germană (U-BOOT) însemnând „Navă U” (iniţiala provine de la Untersee – submarin), engleză: U-boat (n. red. el.)

[9] „Gură Mare".

[10] Decoraţie militară, acordată pentru acte remarcabile de bravură.

[11] Încercare eşuată a flotei aliate, în timpul primului război, de a pătrunde spre Istanbulul inamic, de-a lungul peninsulei Galipoli.

[12] Operaţii combinate (amfibii ş.a.)

[13] Dâra ce se formează în apă, la pupa unei nave în mers.

[14] Roval Navy Volunteer Reserve = rezervă de voluntari al Royal Navy.

[15] Dispozitiv pentru indicarea direcţiei vântului, constând dintr-un sac de pânză deschis la un capăt şi care se roteşte în jurul unui ax.

[16] Nava special utilată pentru asistenţă tehnică şi cazarea' echipajelor pe timpul staţionării submarinelor în port. (T.S.A.)

[17] Picior (foot) = 30,5 cm.

[18] Loch = lac îngust în fundul unei văi (cu sau fără, ieşire la mare), caracteristic hidrografiei Scoţiei (T.S.A.).

[19] Spaţiu deschis la pupa unei mici ambarcaţii

– Nu-i aşa de simplu! Suntem de o lună pe mare, dacă traversăm Atlanticul, şi nu găsim nava cealaltă, abia vom mai avea carburanţi ca să ne întoarcem acasă. În orice caz este sigur că nu vom avea destul ca să ne reîntoarcem aici şi să căutăm pe celălalt păcătos!

Cu un surâs amabil, Devereaux răspunse:

– Ştiu toate astea, secundule, uiţi că sunt ofiţer cu navigaţia!

Marshall interveni:

---

[20] Submarinele Maiestăţii Sale britanice.

[21] Scara Beaufort categoriseşte tăria vânturilor de la 1 la 12, iar uraganele. - De la 13 la 17.

[22] Dispozitiv pentru detectarea submarinelor (cu denumirea formată prin abrevierea iniţialelor: Anti-Submarine Detection Investigation Commitee). ASDIC este un aparat de emisie-recepţie de ultrasunete care poate măsura distanţa la o ţintă submarină pe baza cronometrării timpului consumat de unda directă şi cea reflectată de ţintă respectivă (T.S.A.)

[23] Domnule căpitan (cu sensul de comandant, în germană).

[27] Nod (knot) = 1 milă marină/oră = 1 853 m/oră.

[28] Fluier special cu care se dau comenzile şi onorurile pe navele militare.

[29] Principala Curte cu juri din Londra, azi denumită. „Central Criminal Court”.

[31] Suprastructură la extremitatea prova a navei.

[32] Deschidere în puntea navei.

[33] Comanda pe nave pentru manipularea parâmelor = Lasă!, Dă-i drumul!

[36] Tuburi acustice pentru comunicare între diferitele puncte ale navei (T.S.A.).

[37] Unitate de măsură pentru lungimi, egală cu a zecea parte dintr-o milă marină, adică 185 m.

[38] Dispozitiv pentru evacuarea aerului din tancuri şi balastul, condiţie a intrării submarinului în imersiune (T.S.A.).

[39] Dispozitiv cu care se măsoară adâncimile în timpul navigaţiei tot pe baza unui semnal de ultrasunete.

[40] Inci (inch) = 2,54 cm

[41] Yard (yard) = 0,914 m, yard pătrat (squar yard) = 0,836 m^2

– În orice caz, sunt de acord cu cele ce spui dumneata, secundule. Decât să alergăm după umbre de la o margine la alta a Atlanticului, prefer să rămânem aici, unde mai avem o şansă ca să dăm o lovitură.

Rezemat până atunci de perete, Frenzel se aplecă şi se sprijini cu ambele mâini de masă:

– Nu prea sunt de acord, sir, cu o imersiune prelungită. Trebuie urgent să aerisim nava şi să reîncărcăm acumulatorii. Mai târziu, în caz de necazuri, vom avea nevoie să dispunem de întreaga noastră capacitate.

Ridică privirea spre becul solitar din plafon:

– Am redus încălzirea, luminatul şi ventilaţia, atât cât a fost posibil ca să nu exasperez echipajul. Nu-mi cereţi mai mult!

– S-a înţeles.

Marshall se îndreptă de spate şi căută să reflecteze cât mai adânc. Lui îi revenea să ia o decizie, dar care? Dacă ar fi angajat în luptă directă cu inamicul, echipajul ar reacţiona cu totul altfel. Dar îşi dă seama că situaţia devenea intolerabilă, chiar pentru vechii submarinişti.

Cu o săptămână înainte, au întâlnit o navă neutră şi, pentru a întrerupe monotonia unei existenţe prea calme, Marshall a ordonat, simularea unui atac asupra ei. Era noaptea şi au prins „inamicul” în periscop, se minunase de încrederea naivă a căpitanului respectiv: marele pavilion suedez, zugrăvit pe bordaj, era din belşug luminat, pe punţi şi prin hublourile cabinelor se vedeau tot felul de lumini. Cum era posibil să fie atât de încrezător? În timp ce oamenii săi îndeplineau „în joacă” gesturile unei lupte, Marshall i-a privit şi toţi i-au părut animaţi de un fel de bucurie sălbatecă, pe care şi el o împărtăşea. Dacă ar fi ordonat lai Buck să lanseze torpile, era sigur că ar fi fost ascultat. În viitoarea războiului, este dificil să te opreşti a acţiona în modul care a devenit o a doua natură.

– Astă-seară vom ieşi la suprafaţă, îi spuse lui Buck, aici, sunt aproape sigur că nu întâlnim patruloare aliate.

Dar ne aflăm în zona întâlnirilor inamice şi vreau să evit orice risc: nu ne vom arăta decât când vom fi siguri că suntem în contact cu „vaca de muls”. Dacă ieşim la suprafaţă în mijlocul unui cârd de U-Boot-uri sau chiar sub nasul unuia singur, ne va fi destul de greu să-i explicăm ce intenţii avem.

– Am putea spune că ne-am rătăcit, remarcă Warwick, zâmbind.

Marshall surâse, cel puţin, Warwick îşi păstra bună dispoziţie. Îşi consultă ceasul, în curând va fi amiază, oră când „vaca de muls” îşi semnalează de obicei prezenţa printr-un mesaj discret destul de puternic ca să fie auzit de U-Boot-urile care evoluează în împrejurimi, dar prea slab pentru a fi captat de puternicele staţiuni de radio goniometrie de pe continentul american. Evident, numai dacă „vaca de muls” se află efectiv în zonă şi căpitanul ei ar fi liniştit în privinţa propriei securităţi. Căci nu era o glumă să executi croaziere în Atlantic cu o încărcătură egală cu o bombă uriaşă.

Devereaux se adresă lui Warwick:

– Spune-mi, sublocotenente, eşti sigur că te poţi descurca în codurile lor de semnale? Emiţătoarele radio îşi îndeplinesc misiunea, dar dumitale îţi revine sarcina să interpretezi mesajele.

Era aproape o acuzare, dar Warwick nu se tulbură.

– M-am verificat de mai multe ori, răspunse el calm, dacă nemţii şi-ar fi schimbat codurile, aş fi observat.

A intervenit Gerrard:

– Lasă-l în pace! În orice caz, nimeni dintre noi nu-l putem înlocui, aşa că nu-l mai bate la cap!

Marshall îşi încruntă sprâncenele, dihonia dintre cei doi ofiţeri persista. Se grăbi să intervină:

– Dacă noi toţi ne facem datoria...

Brusc, transmisă prin difuzor, vocea lui Buck curmă discuţia din careu care se cam înfierbântase:

– Comandantul la postul central!

Marshall se ridică, dădu la o parte perdeaua de la uşă şi, urmat de ceilalţi, alergă spre postul central, singura încăpere de pe navă bine luminată.

– Ascultătoarele detectează ecouri slabe la doi-cinci-zero, sir, anunţă scurt Buck.

Imperturbabil, Marshall se apropie de operatorul aplecat asupra aparatelor sale, din nou, de serviciu era Speke.

– Despre ce este vorba, Speke?

Interpelatul ridică din umeri, dar continuă să privească atent cadranele.

– Ecouri foarte slabe, sir, provin de la o singură elice, un Diesel.

– Bine, urmăreşte mai departe!

Marshall căuta să nu lase să i se vadă decepţia, nava semnalată nu putea fi un mare submarin ca „vaca de muls”.

În spate, îl auzi pe Warwick spunând, cu oarecare ezitare:

– Pun rămăşag că e vorba de un U-Boot atins în cursul atacului asupra unui convoi, caută un camarad care să-i dea ajutor.

Auzindu-l, Marshall îi aruncă o privire rapidă, făcându-l pe tânăr să-şi lase ochii în jos.

– Ce-ai spus?

Warwick înghiţi în sec şi se bâlbâi, stânjenit că toţi din jur îl priveau:

– Credeam numai că...

Dar Marshall îl întrerupse, punându-i o mână pe braţ:

– Eşti tânăr, sublocotenente, tânăr şi fără experienţă. Apoi continuă, cu voce mai puţin severă.

– Dar se prea poate să ai dreptate.

Warwick se înroşi şi îşi mişcă încurcat picioarele pe podeaua metalică, Adresându-se lui Buck, Marshall ordonă:

– Schimbaţi drumul ca să-l interceptăm şi sunaţi alarma! După care, tăcere absolută în toată nava!

Îl reţinu un moment cu mâna pe Buck:

– Şi toată lumea să nu uite: dacă avem de-a face cu un U-Boot avariat venit la întâlnire cu „vaca de muls”, trebuie să acţionăm repede, să nu-i lăsăm timp să-şi alerteze camarazii prin radio!

Privi în ochii lui Buck:

– Trebuie deci că atacul să fie perfect executat! Buck dădu din cap în semn de înţelegere, un început de barbă îi îmblânzea conturul figurii,

– Am înţeles, sir.

– Drum doi-cinci-zero, sir! Anunţă timonierul.

– Foarte bine! Claxonul!

Treziţi din somnul greoi din cauza aerului îmbâcsit, oamenii, încă zăpăciţi, se precipitau spre posturile respective. Marshall simţi că propria-i oboseală se risipea, ca după un vis provocat de febră.

Gerrard raportă:

– Totul e gata pentru atac, sir!

Marshall privi ceasul din postul central, 11:55. Ordonă:

– Imersiune la cota periscopică, secundule! Încet! Pe buzele lui Gerrard se schiţa un început de surâs.

Fără îndoială, gândi Marshall, ca şi mine, îşi aminteşte de alte atacuri. Acelaşi episod, dar altă piesă.

Apoi se ghemui alături de puţul periscopului, căutând să-şi stăpânească propriile reacţii, ritmul răsuflării, chiar bătăile inimii.

– Paisprezece metri, sir!

– Ridicaţi periscopul! Nu prea repede!

Aplecându-se, Marshall îşi sprijini fruntea de garnitură de cauciuc a ocularului şi zări lumina soarelui coborând spre el un vârtej de bule argintii, apoi strălucirea orbitoare a zilei, când obiectivul aparatului a ieşit la suprafaţă.

– Menţineţi aşa periscopul!

„Acum, încet, să nu ne grăbim!” gândi pentru sine Marshall. A rotit aparatul, străbătând ceaţa, soarele strălucea peste o hulă lungă, părând a fi formată din lichid verde. A avut impresia că simte căldura razelor

solare mângâindu-i obrajii şi pe buze salinitatea aerului proaspăt. Cu ochii mereu la ocular, întrebă:

– Ce-aţi mai detectat?

– La fel ca mai înainte, sir, semnale foarte slabe. Vocea lui Speke era calmă, nu se simţea nici urmă de emoţie. „Lucru bun”, gândi Marshall.

– Ridicaţi complet periscopul!

Marshall se redresă, pe măsură ce periscopul se înălţa încet din locaşul său. A aruncat o privire spre cer: nu se aştepta la apariţia vreunui avion, era nevoie de ele în alte părţi şi coasta americană era departe. Totuşi, trebuiau să fie vigilenţi. Nu era exclusă existenţa unui portavion în împrejurimi sau a unui hidroavion din escorta unui convoi. Manevrând aparatul pentru mărire maximă, Marshall dirija obiectivul spre propria sa probă, încă sub apă. Pe suprafaţa mării era un nor des de ceaţă, făcând observarea imposibilă.

– Coborâţi periscopul!

Marshall abandonă aparatul şi-şi trecu mâna peste bărbie, era aspră ca glaspapirul.

– Măreşte viteza la şapte noduri, secundule! Dacă nu suntem atenţi, ne scapă păcătosul!

Periscopul cobora în lăcaşul său cu un clinchet discret, brusc, Warwick, cu un receptor la ureche, strigă tare, ca şi cum s-ar fi adresat unor surzi:

– Semnal radio, sir!

De la masa de atac, Buck strigă:

– Relevmentul, pentru Dumnezeu!

Conştient că nu fusese destul de prompt, Warwick îi răspunse:

– Aproape la fel cu al celuilalt vas, scuzaţi-mă! Marshall merse să consulte harta.

Detectau zgomote provenind de la o singură elice a submarinului avariat, dar nimic de la „vaca de muls”, probabil că aceasta se afla drept înaintea lor, dincolo de U-Boot-ul avariat.

Ordonă:

Fiţi gata! Amândouă maşinile pe drum, înainte! Coborâţi la douăzeci de metri!

Raţionând cu glas tare, el continuă:

– Ne vom apropia cât mai mult posibil de prima navă, apoi ieşim la suprafaţă. Trebuie să mărim viteza, să ne apropiem cât mai mult, „vaca de muls” ar considera suspect un submarin german apărând pe neaşteptate la suprafaţă, ea ar şterge-o imediat lăsând pe avariat să se descurce cum o putea.

În faţa tabloului de control, Frenzel era absorbit în calcule şi supoziţii, în imersiune, chiar forţând viteza la maxim, submarinul lor avea nevoie de cincisprezece minute ca să parcurgă două mile. Şi câte nu se puteau întâmpla în cincisprezece minute!

– Douăzeci de metri, sir, drum doi-cinci-zero. Timonierul vorbise foarte calm ca şi comandantul, poate că era bucuros că, în fine, aveau ceva de făcut.

Marshall căuta să-şi stăpânească nervii. Cu mâinile sprijinite de marginea mesei hărţilor, privea cum secundele treceau pe ceasul din perete, unele după altele, formând minute. Oare secundele erau mai grăbite decât bătăile inimii sale?

– Distanţa, anunţă Speke, este probabil de circa şase mii de yarzi, sir. E greu de precizat, nava nu are decât un diesel şi este se pare destul de paradită.

Şase mii de yarzi, cam trei mile Marshall gândi că, dacă nu era ceaţă, l-ar fi putut vedea pe german dar pentru a-l ataca, era încă prea departe. Nu trebuia să se ocupe prea mult de submarinul avariat care abia îşi trăgea sufletul, era destul de aproape, cu o singură salvă îl putea da la fund, fără ca cei de la bord să-şi dea seama ce se întâmplă. Dar în primul rând îl interesa „vaca de muls” aceasta trebuia lovită cu o lovitură precisă, lansată exact.

– Dieselul navei avariate a stopat, sir.

– La naiba!

– Marshall mai aruncă o privire prin periscop, apoi reveni la hartă. Îşi imagina situaţia probabil că submarinul german observase „vaca de muls” Oamenii ei de veghe, fără îndoială zdrobiţi de oboseală, zăriseră cu bucurie coca masivă a „vacii de muls” şi sperau că la

bordul ei se şi făceau pregătiri pentru ca să li se pompeze carburant, li se vor da alimente, îmbrăcăminte curată şi piese de schimb, pe care mecanicii specialişti aflaţi la bordul ei le vor monta acolo unde era nevoie. Poate că le va trimite şi un medic pentru bolnavi şi răniţi...

Aproape fără să-şi dea seama, Marshall se auzi spunând:

– Atenţie, ieşim la suprafaţă! Rămânem pe motoarele electrice, dar să fie pregătiţi să trecem pe diesele, îndată ce vom fi observaţi. Dacă ratăm lovitura, nu vom mai avea altă ocazie!

Privi figurile celor din jur, toate îndreptate spre el, atente şi grave.

– Warwick, adună-ţi echipa de artilerişti, controlează ca toţi să poarte căşti şi veste de salvare germane!

Ordonă lui Churchill, care sta în picioare lângă masa de atac:

– Adu-mi şapca nemţească!

Marshall era sigur că toţi l-au înţeles, ştiau că, executat de foarte aproape, atacul va fi rapid şi periculos. Churchill se depărta grăbit şi Marshall se adresă lui Gerrard:

– Dacă se dau la noi când suntem la suprafaţă, intri în imersiune, Bob... şi cât mai adânc! Uită de oamenii surprinşi pe punte, nu încerca să-i salvezi! Scufundă-te, cât poţi de repede!

– Am înţeles, sir, aprobă Gerrard cu gravitate.

– Şi nu va mai fi cazul să te ocupi de alte întâlniri cu „vaci de muls”, dacă ratăm ocazia de acum, vom fi hăituiţi de toate U-Boot-urile aflate de aici până la Pasul Calais.

Apoi Marshall îşi atârnă binoclul de gât, luă de la Churchill şapca albă şi-şi plimbă vârful arătătorului peste emblema decolorată de soare, un vultur cu svastica în gheare.

– Gata?

– Gata, sir.

Aruncând o privire asupra postului central, Gerrard continuă:

– Aşa cum aţi ordonat, atac la suprafaţă cu şase tuburi lanstorpile, acţiune de artilerie numai în ultimă instanţă.

Ridicând capul:

– Doamne! Grea meserie ne-am ales!

Atenţia lui Marshall i-a fost atrasă de un zgomot de paşi venit de sub turelă era Warwick cu echipa lui de artilerişti. Unii dintre ei râdeau copilăreşte când îşi puneau în cap căştile nemţeşti şi îmbrăcau vestele de salvare oranj, aşa cum purtau oamenii de pe punţile U-Boot-urilor. Nici un detaliu nu trebuia neglijat. Niciodată Warwick nu-i păruse atât de tânăr şi multe depindeau de sângele rece şi priceperea lui! Calm Marshall ordonă:

– Pregătiţi tunul, îndată ce ieşim la suprafaţă! Oamenii să stea pe lângă el, fără să se arate că sunt preocupaţi de ceva! Dar gata să intervină, la nevoie!

Ridicând vocea:

– Acelaşi lucru pentru cei de la mitraliere! Este normal ca un U-Boot ieşit la suprafaţă să fie pregătit pentru apărare, dar cu măsură!

Toţi priveau spre el, sudaţi acum într-o singură voinţă, cu figurile bărboase încordate. Marshall continuă:

– Revenim din nou la cota periscopică!

Puntea se ridică foarte încet, aerul comprimat pătrundea în balasturi. Îi trecu prin minte Browning. Ce-ar fi gândit despre toate astea Buster, Gură Mare?

– Paisprezece metri, sir.

Îşi umezi buzele. În compartimentele submarinului toţi aşteptau să înceapă acţiunea. Se stabileau devierile pentru fiecare torpilă, toate se puneau la punct. Germanii perfecţionaseră submarinele lor adaptându-le pentru lansarea în evantai. În timp ce un submarin englez trebuia să schimbe de cap în momentul lansării fiecărei torpile, U-Boot-urile erau prevăzute cu un dispozitiv special care le permitea ca fiecare lovitură să fie executată individual pe relevmente diferite, fără să

fie nevoie să se modifice direcţia navei. Poate că antrenamentul la care Buck îşi supusese oamenii va da roade.

Marshall a aşteptat, numărând secundele, apoi se aplecă asupra instrumentului şi răsuflă uşurat: inamicul era acolo!

– Patru sute yarzi distanţă, sir! Se auzi vocea calmă a lui Buck,

Marshall înregistra mintal anunţul, dar nu răspunse. Observa ridicându-se prin ceaţa slabă turela submarinului german, parcă detaşată de corpul navei sau de altă fundaţie. Era mai mică decât cea a submarinului lor şi de un cenuşiu murdar în lumina filtrată a soarelui. Cu obiectivul la putere de multiplicare maximă se distingea rugină şi depunerile de pe tablă, îi lipsea o porţiune din parapet, semn că recent purtase o bătălie.

– Jos periscopul!

Apoi, se îndreptă spre scară,

– Deschideţi capacul inferior!

A urcat primele scări, cu artileriştii grămadă în urma lui. Auzea zgomotul respiraţiilor lor în spaţiul strâmt al urcuşului prin turelă. A apucat volanul capacului superior şi a simţit o ploaie de picături de apă pe încheieturile mâinilor. Cineva i-a prins ferm gleznele pentru a preveni orice întâmplare. Un comandant de submarin a fost propulsat afară prin tambuchi, înainte ca presiunea să se echilibreze. A observat pe o treaptă, la înălţimea gleznei, mâna lui Warwick, mică şi albă aproape ca de copil. Marshall a inspirat adânc şi a ordonat cu voce tare,

– La suprafaţă!

Aproape imediat a auzit parcă departe, jos, ordinul repetat de Gerrard. Încordat, Marshall a învârtit volanul greu. Când s-a deschis capacul, a simţit pe figură o împroşcătură de apă îngheţată. Ajuns pe punte, grătarul acesteia tocmai ieşise din apa care încă se mai scurgea gâlgâind prin drenaje. Cu cârmele orizontale la elevaţie maximă, corpul submarinului apărea în lumina

soarelui. Marshall alergă la prova pasarelei, din balasturi şi tancuri ieşea clocotind apă înspumegată, lăsând să apară tunul şi puntea, precum şi sârma anti-plasă, dincolo de care se vedea celălalt U-Boot, avariatul, cam la travers şi foarte aproape.

Prin binoclu, Marshall îi vedea pasarela încă aburindă. Un ofiţer îşi potrivea binoclul în direcţia neaşteptatei lor apariţii, Marshall îşi imagina acele rapide secunde de panică ale germanilor, văzând că apare aproape de ei un submarin, apoi uşurarea când descopereau că era vorba-de unul de-al lor.

Un om de veghe deschise capacul portavocelor, Gerrard anunţă:

– Primul obiectiv se află în vedere pare că se roteşte în jurul său.

Marshall continuă să observe cu binoclul, îşi reproşa că nu-şi dăduse seama U-Boot-ul avariat se oprise nu numai pentru că aştepta ajutor, dar şi din cauză că ultimul său diesel refuzase să mai funcţioneze. Plutea greoi pe valurile de hulă cu puntea la nivelul apei şi sub pasarelă se afla un grup de marinari. Îl auzi pe Warwick dând ordine artileriştilor, după care urmă un clinchet metalic, de cele două borduri ale pasarelei, servanţii mitralierelor, îşi pregăteau armele. La pupa, pe punte, căutând să nu alunece pe tabla umedă, alţi oameni pregăteau Vierling-ul.

Foarte încet. Marshall inspecta suprafaţa mării dintre cele două submarine, nu se vedea nimic. Probabil că, „vaca de muls” era invizibilă pentru U-Boot-ul avariat. Nici Marshall n-o zărea.

– Spune şefului mecanic să treacă pe diesele! Să înceapă încărcarea acumulatorilor şi ventilarea navei!

Frenzel se aşteptase la asemenea ordine: aproape imediat, dieselele îşi reluau ritmul tuşind, în timp ce un curent de aer puternic era absorbit în interiorul navei prin tambuchiul deschis.

– Amândouă maşinile încet, înainte.

Între cele două nave, distanţa se micşora rapid, dar Marshall vroia să câştige timp: nu dorea să atace

înaintea apariţiei „vacii de muls”. Zgomotul dieselelor îngreuna conversaţia cu submarinul avariat, împiedicându-l să-şi dea seama de imperfecţia germanei lor, apoi, lipsa de grabă contribuia la risipirea eventualelor bănuieli ale comandantului U-Boot-ului avariat în privinţa bruştei lor apariţii.

Peste marea spumegândă, a trecut un semnal luminos. Subofiţerul semnalizator Blythe confirmă primirea cu lanterna sa, în timp ce, alături de el, operatorul radio traducea rapid:

– Cere denumirea navei noastre, sir.

– Răspunde, Blythe, „suntem U-unu-nouă-doi!”

Doamne, ce repede se apropiau! Ceaţa se risipise, gonită de o briză slabă, aşa că acum rănile suferite de corpul submarinului avariat arătau clar că foarte aproape de el explodase o grenadă submarină.

Apoi, Marshall adăugă:

– Cere-i să-şi declare şi el identitatea.

Marshall se sprijinea cu ambele mâini de balustradă, aproape că-i amorţeau degetele. Ştia că jos, Gerrard privea prin micul periscop de atac, gata să intre în imersiune urgent, în caz de pericol.

Totul se juca în acel moment: o eroare de cod, un semnal de recunoaştere necorespunzător...

Blythe murmură:

– Răspund, sir: U-unu-cinci-patru.

Apoi începu să răsfoiască grăbit un mic anuar al-submarinelor germane.

– Probabil, denumirea adevărată. Nu este din banda păcătoşilor cu bază la Lorient.

Au urmat alte semnale: rare şi nesigure, căci U-154 se balansa puternic sub picioarele celui ce transmitea. Se auzi apoi vocea operatorului radio,

– Ne cer să-i luăm la remorcă, sir, se balansează prea mult ca să...

Operatorul n-a terminat vorba, întrerupt de un om de veghe care strigă:

– „Vaca de muls”', sir! Chiar la prova babord! Aproape în acelaşi moment, Gerrard chema prin portavoce,

– Obiectiv în vedere, sir, relevment Roşu-unu-cinci. Distanţă, cinci mii yarzi. Se apropie.

La început, Marshall n-a văzut nimic, înjura printre dinţi, conştient că pierdea un timp preţios ca să-şi şteargă lentilele aburite ale binoclului. Când privi din nou, marele submarin de aprovizionare ieşea din ceaţă, ca un imens monstru dintr-un coşmar. Nu semăna cu U-Boot-urile obişnuite, părea mai curând o navă de suprafaţă nefinisată.

– Drace! Murmură Blythe, este uriaş!

Marshall privi peste parapetul pasarelei aplecat deasupra balustradei punţii, Warwick îşi agita şapca germană în direcţia U-Boot-ului avariat. Câţiva oameni din echipa lui gesticulau şi ei, salutând pe nemţi ca şi cum întâlneau vechi camarazi. Dar Marshall observă că marinarul brevetat Tewson, servant-ochitor, rămăsese la locul său, în aşteptare, cu o mână pe volantul de bronz al tunului, cu cealaltă ştergea uşor cu o cârpă vizorul telescopic.

Gerrard chemă din nou,

– Toate tuburile lanstorpile sunt gata, sir.

Vorbind încet, Marshall adăugă,

– Bine.

– Dumneata vei conduce atacul, din postul central. Suntem prea aproape ca să procedăm altfel. Dacă blestemaţii ăştia de nemţi ne văd că umblăm la vizorii de pe pasarelă...

Apoi tăcu. Jos, îl auzea pe Gerrard dând ordine şi îi venea să coboare şi el ca să ia comanda. În aparatul poreclit „automatul” se introduceau acum relevmentele şi distanţele, acestea erau prelucrate prin calcul şi rezultatele transmise la prova, la compartimentul torpilelor.

– Tuburile prova au fost deschise, sir.

– Ce să le răspund, sir?

Întrebarea lui Blythe l-a surprins pe Marshall, aproape uitase cererea de ajutor a U-Boot-ului. Trebuia să răspundă: orice altă manevră ar fi dat imediat de gândit submarinului de aprovizionare.

– Spune-le că vom veni în babordul lor. Să trimită oameni cu parâme la prova!

Fără să ţină seama de clipirile lămpii de semnalizare, îi strigă lui Warwick care acum se găsea chiar sub turelă.

– Sublocotenente, e rândul dumitale! Un om să se prefacă că vrea să lanseze o parâmă!

La un semn al lui Warwick, Cain apucă o parâmă şi începu s-o învârtească ca pe o bandulă [44].

Marshall încerca să-şi concentreze gândurile. Vroia să uite U-Boot-ul avariat aflat foarte aproape, semnele amicale şi apelurile echipajului de pe puntea acestuia.

Se auzi vocea perfect calmă a lui Gerrard:

– Acum distanţa este patru mile cinci sute yarzi, sir, tuburile unu până la patru sunt gata de lansare.

Marshall îşi muşcă buza, submarinul avariat se afla acum numai la două cabluri distanţă. Nu mai era cazul să întârzie, dintr-un moment într-altul nemţii puteau observa că se petrece ceva anormal. Poate comandantul U-Boot-ului îl va interpela pe numele fostului căpitan. Înjură în gând şi, voit, întoarse spatele inamicului. Ce putea să-i facă pe nemţi să bănuiască ceva? Simulaseră perfect întâlnirea cu un camarad. Cei de pe U-Boot erau desigur destul de preocupaţi de situaţia lor şi sperau că acest submarin neprevăzut le putea aduce un ajutor binevenit.

Marshall privea mitralierele sale rotindu-se pe trepieduri, lungile benzi cu cartuşe ieşeau ca o pereche de şerpi prin tambuchiul deschis.

Gerrard chemă din nou:

– Imposibil să tragem asupra submarinului avariat, sir, explozia ne-ar lichida şi pe noi.

– Mulţumesc, Bob, tocmai mă gândeam şi eu la acest lucru.

Apoi se adresă unui om de veghe.

– Anunţă pe tunari! Când voi da comanda, să deschidă imediat foc asupra U-Boot-ului avariat... Dar umblă calm, nu alerga! Trebuie să părem că suntem prieteni!

Blythe, ironic:

– Curat prieteni, sir!

– Sir, raportă al doilea om de veghe, nemţii au scos un megafon, se pregătesc să ne vorbească când vom fi mai aproape.

– Am văzut şi eu.

Din nou, Marshall privi „vaca de muls”: se deplasa greoi, ca o enormă dală de ciment rătăcită pe mare. Pe punte se agitau mici siluete, muştiucul de alamă al furtunului de aprovizionare cu combustibil scânteia în soare.

Marshall văzu că omul de veghe ajungea aproape de tun şi transmitea lui Warwich mesajul concomitent o voce abia perceptibilă, dominată de murmurul dieselelor şi şuieratul vântului peste cocă, ajunse la urechea lui Marshall, întrebau ceva nemţii de pe U-Boot-ul avariat.

Fără să se zorească, Marshall îşi scoase şapca şi o agită deasupra capului. Şiretlicul păru că prinde, dar vocea omului de veghe îl făcu pe Marshall să tresară:

– Sir! Se vede pe mare fum la travers tribord! Marshall nu îndrăznea să se întoarcă spre a privi probabil, nemţii încă nu zăriseră fumul. Mascat de turela submarinului său se apleca asupra unei portavoce.

– Postul contral? Aici, comandantul, se vede fum la travers tribord. Verificaţi cu periscopul mare!

A urmat o aşteptare exasperantă, apoi i s-a comunicat,

– Navă la orizont, sir.

Marshall nu a căutat să mai identifice vocea, probabil a unui matelot. Nu mai putea întârzia. A ordonat scurt:

– Atacaţi imediat!

A urmat un moment de tăcere completă, ca şi cum toţi cei de jos fuseseră zdrobiţi de o forţă invizibilă.

Dar imediat, prin difuzoarele interfonului au început să fie transmise ordinele date de Buck echipei sale.

– Tubul unu, foc!

Puntea a săltat uşor şi Marshall s-a lovit cu pieptul de parapetul metalic al pasarelei, urmărea cu gândul torpila ieşind din tub.

– Tubul doi, foc!

La prova, un matelot învârtea şi el o parâmă pe deasupra capului, ca un cowboy de cinema, cu un ochi la pasarelă, parcă măsurând secundele ce se scurgeau încet.

– Tubul trei, foc!

Încă un mic salt, ca un semn de înţelegere conspirativă. Marshall ordonă iarăşi,

– Gata pentru ultima!

– Tubul patru, foc!

După un moment de tăcere, vocea lui Buck:

– Toate torpilele au fost lansate, sir.

Conform planului, ultimele două rămase în tuburile prova erau destinate U-Boot-ului avariat, dar acesta se găsea prea aproape îl puteau ajunge chiar cu o aruncare de piatră.

Un om de veghe anunţă:

– Nava de la travers tribord se apropie, sir. Un singur coş, probabil un distrugător american.

Marshall a confirmat, primirea raportului cu un gest din cap. Nu-şi lua ochii de la silueta înceţoşată a submarinului de aprovizionare. Urmărea cu gândul cele patru torpile alergând pe sub apă cu viteză în jur ele patruzeci şi cinci de noduri, desfăşurându-se în evantai, o salvă mortală.

– Sir, murmură Blythe, mi se pare că l-am atins!

Îndată a detunat prima explozie. Într-o clipită, Marshall a văzut partea dinainte a enormei coci desfăcându-se în două, iar deasupra navei se ridica un glob de foc oranj înconjurat de fum negru şi dens, care se tot mărea. Prin văzduh zburau bucăţi de metal tot mai mari, mai strălucitoare şi zgomotul era aşa de intens, încât explozia celeilalte torpile abia s-a auzit.

Pe lângă teribilul zgomot şi groaznicul incendiu izbucnit, Marshall înregistra în minte o întreagă succesiune de mărunte întâmplări aşa de rapid înlănţuite. Încât i-au părut aproape simultane, durând cât o clipită sub pasarelă, alergând spre pupa, un matelot şi-a pierdut echilibrul din cauza şocului cocii după prima explozie Cain abandona parâmă pe care o învârtise şi striga oamenilor săi să se pună la adăpost artileriştii se deplasau în jurul tunului ca nişte roboţi şi. Împreună cu ei, Warwick avea figura luminată de infernul incendiului, părând că de aramă.

Următoarele explozii au fost şi mai groaznice şi Marshall a simţit corpul propriului său submarin zguduindu-se ca şi cum s-ar fi lovit de o epavă scufundată.

Pe U-Boot-ul avariat stupefacţia şi groaza primei clipe s-a transformat într-o agitaţie nebună. Unii se precipitau către tunul de pe punte, cu pistolul în mâna un ofiţer trăgea orbeşte pe deasupra scurtei distanţe ce separa cele două submarine. Instinctiv, Marshall îşi băgă capul între umeri, când „ceva” a ricoşat pe turelă. Îndepărtându-se cu un şuierat ca să cadă în mare a fost un glonţ sau o bucată de metal provenind de la submarinul de aprovizionare? Dar nu avea nici o importanţă.

Atrase atenţia servantului de mitralieră cel mai apropiat:

– Deschide focul! Mătură-i pe toţi care se află pe punte!

Mitraliera ţăcăni. Primele proiectile trasoare au trecut deasupra periscoapelor germanului, dar următoarele au căzut pe puntea lui, ridicând jerbe de scântei din oţelul cenuşiu al navei.

Marshall căută cu ochii, vaca de muls dispăruse. Pe cer, doar un nor des de fum şi, pe mare, epave şi o pată de păcură marcau locul unde se scufundase pentru ultima dată. Ordonă:

– Înainte, cu toată viteza, cu ambele motoare! Zece grade la stânga!

Urmărea manevrele tunarilor: aduceau ţeava lungă a tunului deasupra balustradei, îndreptând-o asupra U-Boot-ului avariat care balansa pe hulă.

– Foc!

Tunul a reculat şi proiectilul a explodat mult dincolo de ţintă, într-un nor de spumă şi împroşcături de apă.

– Scurtează o sută!

S-a auzit clinchetul închiderii culatei.

– Foc!

Turela lui *U-192* s-a scuturat puternic, căci simultan, o jerbă înaltă de apă s-a ridicat aproape de flancul lui, la o jumătate de cablu, Marshall s-a întors brusc, ştiind ce avea să strige omul de veghe.

– Distrugătorul a deschis foc asupra noastră, sir! Prin portavoce se auzi,

– Submarinul avariat încearcă să transmită ceva! Dar Marshall nu a mai avut timp să reflecteze, pe deasupra capului i-a şuierat un obuz care a explodat în mare, la travers. Pasarela a fost viu luminată. Întorcându-se repede, Marshall a văzut zburând în ţăndări suportul periscopului şi antena radio a submarinului avariat: era opera artileriştilor lui Warwick. Din puntea găurită ieşea fum. Câţiva mateloţi fugeau fără rost spre turelă. Era inutil, fără motor nava era neputincioasă, condamnată, dar ascultau de instinctul de conservare şi de implacabila lege a marinarilor de submarine: luptă până la ultima secundă.

Cu cele patru guri, Vierling-ul continua să scuipe cu furie proiectile, secerând oamenii, ca o maşină de tăiat spicele pe câmp. Rămas singur, ofiţerul german îşi încărca pistolul, dar, lovit şi el, se prăbuşi. Un alt obuz a pătruns vâjâind într-un balast şi, printre strigătele de bucurie ale echipei lui Warwick şi duduitul motoarelor, Marshall auzi tunetul apei năvălind înăuntru.

Se forţă să-şi menţină calmul. Chemă mai întâi postul central.

– S-a terminat! Opriţi ambele diesele!

Apoi, cu mâinile în chip de pâlnie la gură, strigă spre tunari,

– Asiguraţi tunul şi toată lumea jos!

Se auzi vocea lui Gerrard, răsunând puternic în tăcere brusc intervenită.

– Oprit amândouă maşinile, pornim motoarele electrice.

Zăpăciţi, răsuflând ca după o cursă de alergare, oamenii de pe punte se înghesuiau prin tambuchi, ducând cu ei mitralierele cu ţevi încă fumegând. Marshall şi un om de veghe au rămas singuri. Observau distrugătorul american venind la atac, cu prova aproape în întregime ascunsă de valul înalt provocat de etravă. Fără îndoială, comandantul respectiv îşi închipuia că a surprins două submarine germane atacând şi. scufundând o navă neidentificată. Cu un singur proiectil, distrugătorul ar fi adăugat încă un trofeu la palmaresul victimelor.

Marshall ordonă omului de veghe să coboare şi aşteptă până ce acesta dispăru.

Un obuz îi trecu pe deasupra capului, foarte jos, unda de şoc îl lovi ca un braţ de om, se aplecă asupra portavocei:

– Urgent imersiune! Nouăzeci metri! Probabil vom fi atacaţi. Imersiune!

Închise capacul portavocei şi aruncă o ultimă privire la travers U-Boot-ul avariat aproape dispăruse, doar prova îi mai rămânea afară din apă, ieşind ca o săgeată dintr-o clocotire de bule de aer şi de păcură.

– Marshall se grăbi spre tambuchi, simţea că, treptat, coca cobora, se auzeau valurile năvălind peste punte şi asaltând turelă, conform ordinului, Gerrard urgenta imersiunea.

Închise deasupra capului capacul tambuchiului, roti volantul de etanşare şi coborî scara. Începea să simtă mirosul din postul central, caracteristic pentru atmosferă închisă din timpul imersiunii. A închis şi capacul inferior şi auzi vocea lui Gerrard,

– Fiţi gata. Înainte cu toată viteza. Apoi Gerrard se adresă lui Marshall:

– Executat, sir!

Cu mâna încă sprijinită de scară, gâfâind, simţindu-se părea golit de substanţă. Marshall aprobă din cap, abia putând să adauge:

– Tocmai la timp!

– Nouăzeci de metri, sir. De la timonă, Starkie întrebă,

– Oare, sir, ce vor fi devenit cei de pe submarinul avariat?

Marshall făcu un gest vag, era peste măsură de obosit şi deprimat, două submarine şi vreo sută cincizeci de oameni pieriţi, aşa, într-o clipită!

Se auzeau deasupra bătăile ritmice ale elicelor distrugătorului care, probabil, se pregătea să lanseze grenade. Cu puţin noroc, *U-192* putea scăpa neatins, dacă ASDIC-ul distrugătorului repera epava submarinului scufundat. Dacă mai existau supravieţuitori, grenadele lansate de distrugător le vor veni repede de hac, nu se vor mai chinui.

Marshall înghiţi în sec, simţea un gust amar în gură. Spera că Browning să fie mulţumit, misiunea a fost îndeplinită.

A explodat prima grenadă, destul de departe, cu un zgomot surd ca de tobă cu surdină. ASDIC-ul distrugătorului localizase submarinul scufundat, îşi socotea şi el misiunea îndeplinită.

Marshall privi în jur, oamenii îşi ciuleau urechile. Dar figurile erau aparent calme, inexpresive.

Ştiau că, deocamdată, pentru ei, pericolul trecuse.

CAPITOLUL 5
„SE-NTOARCE-N PORT MARINARUL...”

Fără să i se facă cunoscut motivul, lui *U-192* i s-a cerut să suspende urmărirea celui de-al doilea submarin german de aprovizionare. La două zile după atacul încununat de succes şi după ce au scăpat teferi de grenadele distrugătorului american, de la îndepărtata Amiralitate de la Londra au primit un scurt mesaj cifrat, redactat probabil chiar de Browning „Reveniţi imediat la bază”.

În momentul primirii mesajului, submarinul se afla la suprafaţă, navigând spre sud-est, spre zona de întâlniri ale „vacilor de muls” situată în dreptul portului Freetown, era noapte, cerul senin, presărat cu stele până departe la orizont.

După ce au luat cunoştinţă de mesaj, Marshall şi Gerrard au început, să-şi pună întrebări. Poate că bruscă rechemare însemna că inamicul nu fusese înşelat de şiretenia misiunii lor şi urma să li se încredinţeze o cu totul altă misiune. Folosind un sistem de informaţii bine pus la punct, fără îndoială Browning reuşise să urmărească periplul lui *U-192* până la primul lor contact cu inamicul, dar poate că n-a mai putut stabili dacă acest contact se soldase cu o victorie sau dacă Marshall şi echipajul său păruseră daţi la fund.

Aşa că, pentru prima oară de când părăsiseră Cairnbawn, Marshall se hotărî să trimită lui Browning un mesaj foarte scurt, doar cu scopul să-l asigure că erau în viaţă. Operatorii radio şi specialiştii în coduri, atât aliaţi, cât şi germani, vor fi fost foarte intrigaţi de textul respectiv, dar n-avea importanţă ce vor presupune sau suspectă, trebuia doar că Browning să afle care era

situaţia, că unul din planurile lui reuşise şi că putea fi mândru de năstruşnica lui idee.

Pentru tot echipajul vestea a fost o surpriză, îşi dăduseră seama de riscurile nesăbuite ale deplasării într-o altă zonă de întâlniri ale celeilalte „vaci de muls”, dar, după ce stabiliseră ruta şi reîncărcaseră tuburile de lans-torpile, precum şi acumulatorii, se obişnuiseră cu ideea. Ca şi Marshall, acum echipajul se întrebă de rostul neaşteptatei rechemări în Anglia.

Prima parte a călătoriei de întoarcere s-a desfăşurat într-o atmosferă de vacanţă. Navigând spre nord-est, submarinul a evitat obişnuitele căi maritime şi a rămas la suprafaţă cea mai mare parte a timpului. De câte ori a fost posibil, oamenii au ieşit pe punte şi tolăniţi pe grătare, s-au bronzat la soare ca pasagerii unei croaziere turistice. Ba chiar, atunci când Frenzel a cerut o oprire pentru a inspecta elicea babord, Marshall le-a permis să se şi scalde, dar totdeauna numai aproape de navă. Contravenea la regulamente, dar şi misiunea lor nu era prea regulamentară.

Mai târziu, când s-au apropiat de drumurile practicate de convoaie şi au intrat în zonele patrulărilor aeriene, oamenii au înţeles că scurta lor recreaţie la soare şi pe marea calmă era singura răsplată pentru ceea ce realizaseră. Nu-şi mai băteau capul cu ceea ce făceau sau nu germanii. Zi după zi blestemau cu mai multă ostilitate şi animozitate avioanele britanice şi bombardierele americane cu baza în Europa, decât pe nemţi.

S-a întâmplat chiar că de două ori să fie confruntaţi cu situaţii foarte grave. Prima dată, atunci când au fost siguri că parcurgeau ultima etapă a călătoriei spre casă şi au ieşit la suprafaţă pentru încărcarea acumulatorilor, apărând din nori de la mică înălţime, un greoi hidroavion englez Sunderland i-a mitraliat în picaj, apoi a aruncat grenade care au căzut aproape de ambele borduri, în timp ce intrau la iuţeală în imersiune. Altădată în largul coastelor irlandeze, au fost surprinşi de un bimotor de vânătoare, ieşit din ceaţă doar la

câteva picioare deasupra mării. Gloanţele au ricoşat pe coca şi punte, unul din ele a străbătut impermeabilul lui Devereaux, trecându-i prin subţioara braţului întins, fără să-l rănească. „S-a dat la mine, ticălosul” a glumit Devereaux, dar nu mică i-a fost spaima.

Conform instrucţiunilor, peste patruzeci şi opt de ore submarinul a rătăcit la vest de Hebride, aşteptând întâlnirea cu nava de pilotaj, tot iahtul armat *Lima*. Câmpurile de mine şi posibilitatea unui atac englez, din cer sau de pe mare, îl obligau pe Marshall să nu intre singur în port, mai ales că trebuia să păstreze şi caracterul secret al navei sale.

În cursul acestor ultime zile, Marshall a avut răgaz să-şi observe camarazii. Îi era din ce în ce mai dificil să întâlnească privirea lui Frenzel, să-i vorbească sau să rămână singur cu el. Ce să-i spună? Cum va reacţiona când, din gura lui Browning, va afla de moartea soţiei şi fiului? Şi Gerrard părea din ce în ce mai nervos, mai puţin dispus la confidenţe de când se deplasau cu viteză mică şi se ridicau ocazional la adâncime periscopică pentru a determina punctul navei, sau a lua un relevment de control sau, simplu, pentru a observa o navă în trecere. Preocupat de animozitatea dintre Gerrard şi Devereaux, Marshall îi consacrase lui Warwick mai puţin timp decât ar fi dorit. După două luni de mare, Warwick se schimbase mult: adolescentul devenise un bărbat rezervat, cu privire serioasă. Cauza profundă a acestei transformări nu a scăpat observaţiei lui Marshall, se aflase alături de Warwick, în postul central, când, fugind de grenadele lansate de distrugător au auzit cum U-Boot-lui avariat exploda în timp ce se scufunda. Cu figura albă ca de cretă, Warwick începuse să tremure privind la pereţii cocii ca şi cum se aştepta ca aceştia să crape. De spaima morţii? Nicidecum. Fără să vrea, într-o noapte, Marshall îl auzise pe Buck spunându-i lui Gerrard: „Ce te poţi aştepta de la el, secundule? Warwick este un puşti, n-a cunoscut greul vieţii, nu ştie decât ce a învăţat din cărţi şi, brusc, iată-l confruntat cu o realitate oribilă şi

descoperă că se află aici ca să ucidă! Tunarii cu vechime sunt preocupaţi doar de executarea corectă a ordinelor primite, adică să procedeze astfel ca să nu supravieţuiască nici unul dintre nemţii cu care schimbaseră saluturi camaradereşti!” După o pauză, Buck adăugase,”În ce mă priveşte, nu-mi pasă de nemţoii ăştia. Ştiu de ce sunt în stare şi nu ezit să-i împuşc dacă este nevoie. Dar alta este situaţia cu tânărul Warwick”. Cel puţin deocamdată Marshall spera că, în timpul viitoarei permisii, venind în contact cu „omul de pe stradă”, schimbarea va avea un efect salutar asupra lui Warwick. Altminteri, cu toate calităţile tânărului sublocotenent, va fi obligat să ceară mutarea lui, şi nu pe submarine, arma în care prea multe lucruri depind de comportarea fiecăruia, toţi se bizuie pe ceilalţi, tot atât cât pe ei înşişi şi trebuie să-şi ţină firea.

Într-o seară, la ora stabilită, *U-192* a pus capul spre coastă atunci când detunătura unei mici grenade submarine i-a semnalat sosirea navei pilot. Ghidat de lumină albastră din pupa iahtului *Lima*, submarinul a fost pilotat spre ţărm.

Pentru această ultimă etapă, submarinul a ieşit la suprafaţă. Lăsând pe seama lui Gerrard grijă guvernării şi lui Buck pe aceea a pregătirii acostării, Marshall sta pe grătarul pasarelei. Loch-ul Cairnbawn era aproape la fel cum îl părăsise, acum era aprilie, însă răceală aerului tăia că o lamă iar marea agitată era tot atât de neagră. Gândi că această întoarcere nu semăna cu altele trăite: cu tot succesul lor, se întorceau pe ascuns. Nici un echipaj pe dană ca să le ureze bun venit, nici o aclamaţie, nimic.

Îşi trecu mâna pe obraji, se gândea la baia şi veşmintele curate de care va avea parte când va fi iarăşi pe puntea lui *Guernsey*. Se răsese cu o oră înainte, totuşi se simţea murdar şi respingător. Cel puţin, în această privinţă, lucrurile se petreceau normal, că la alte întoarceri din misiune.

Din semiîntuneric s-a desprins o şalupă care s-a rotit uşor pentru a veni paralel cu submarinul. Marshall se

întreba cum ar fi reacţionat cei de pe şalupa dacă inamicul ar fi capturat un submarin britanic şi l-ar escorta acum în propria lor bază.

Urmărea rapidul schimb de semnale, o serie de lumini clipind aproape de suprafaţa apei, emise de echipele de legare la chei care erau pregătite şi aşteptau.

– Amândouă maşinile încet înainte!

Motoarele păcăneau surd şi pe balustradă pasarelei s-a abătut o ploaie de mici picături, în chip de salut.

– Zece grade babord!

Observă lumina unei lanterne rotindu-se încet pe bordajul înalt al navei bază.

– Cârma zero!

Îl auzi pe Buck strigând tare cuiva de dincolo de prova, dar urmări cu privirea lumina lanternei în timp ce parcurgeau ultimii câţiva yarzi.

– Dreapta, încet înapoi!

Submarinul se roti uşor şi Marshall văzu cum parimele şerpuiau prin fasciculul de lumină al lanternei, auzi vocile marinarilor ce aşteptau, scrâşnetele parâmelor înnodate.

– Stop maşinile!

Corpul submarinului a trepidat şi s-a făcut simţit ruliul provocat de valurile cam agitate ale Loch-ului.

– Totul în regulă la prova, sir!

S-au mai auzit şi alte interpelări, paşi tropăind la bordul micului submarin de tip H, Marshall nu se miră că-l găsea tot acolo.

– Totul gata la pupa, sir !

– Foarte bine!

Apoi Marshall se aplecă asupra portavocei :

– Liber la maşini!

Aşteptă până ce Gerrard transmise ordinele şi îl interpelă:

– Ne-am întors acasă, Bob! Teferi. Trimite nişte băieţi să camufleze turelă. Probabil că încă mai figurăm pe listă secretă.

Se simţea satisfăcut, relaxat, ca şi în alte dăţi misiunea îndeplinită, revenea cu întreg echipajul.

Buck, care apăru pe pasarelă, frecându-şi mâinile, tresări brusc când porniră generatoarele.

– Am devenit cam nervos, exclamă el, scuzându-se.

– Păstrează-ţi calmul, Buck! În zori vin cei de la şantier ca să inspecteze nava. Să le arătăm că totul funcţionează bine!

S-au mai auzit alţi paşi pe punte şi apăru Marker, bărbosul comandor, cu mâna întinsă.

– Sunt tare bucuros că vă văd, sir !

Apoi privi interogativ spre lumină tambuchiului deschis:

– După cât se pare, nu aţi avut necazuri cu motoarele?

Cu voce joasă adăuga:

– Vă aşteaptă comandorul Browning, dar, mai întâi doreşte să-l vadă pe ofiţerul mecanic.

– Bine.

Şi Marshall se adresă lui Buck care ascultase,

– Vrei să-l anunţi?

– Groaznic bun venit îl aşteaptă, murmură Marker Marshall îl observă pe acesta, plimbându-şi mâna pe balustradă pasarelei. De fapt, gândea el cu amărăciune, pe Marker nu prea îl interesează familia lui Frenzel. Mai mult se bucura că i-am readus acasă jucăria. Îl înţeleg, este blazat. Vede plecând nave care nu se mai întorc niciodată, observă locuri goale în cabinele de pe nava bază, dar nu vorbeşte despre cei ce lipsesc: au fost sortiţi să dispară, ca şi cum n-ar fi existat vreodată.”

Încă în combinezon, Frenzel apăru prin tambuchi,

– Ce înseamnă asta, sir? Nepricepuţii ăia de la şantiere vor veni să-mi ciocănească maşinile, aşa că acum trebuie să pun multe lucruri la punct!

– Ştiu, răspunse Marshall cu voce cât putea mai calmă, dar mergi să-l vezi pe comandorul Browning. Pentru ce-i de făcut până te întorci, dă instrucţiuni ajutorului dumitale.

Frenzel a deschis gura pentru a spune ceva. Dar o închise brusc, a urmat o lungă tăcere.

– Voi face cum ordonaţi, sir, spuse el după o pauză, mă duc să mă îmbrac.

Privi spre Marker dar părea că nu-l vede şi adăugă:

– Vin îndată.

„Ştie, gândi Marshall, a înţeles.”

Dregându-şi glasul, Marker se adresă lui Frenzel:

– Aştept să te îmbraci şi mergem împreună. Continuă, lăsând ochii în jos.

– Între timp, mă voi informa pe scurt despre modul cum s-a comportat submarinul.

Marshall chema postul central prin portavoce:

– Aici, comandantul, preveniţi-l pe secund că mă duc la nava bază.

A închis capacul portavocei care funcţiona destul de bine. Deşi stătuse atâta timp sub apă. Dacă evenimentele ar fi decurs altfel, acest gest l-ar fi făcut un german, într-un alt port, în care consemnele ar fi fost altele.

Mai privi o clipă la oamenii care se agitau la ieşirea prova şi îşi continuă gândurile: „Dar şi la ei, oamenii au de furcă cu acelaşi mizerabil război...”

Marshall intră în vasta cabină situată chiar sub puntea de comandă de pe *Guernsey* şi auzi în urma lui că uşa se închidea încet de către comandorul rămas în culoar. La birou, Browning era adâncit în consultarea unui dosar. Nu a remarcat prezenţa lui Marshall, decât când a ridicat capul, a părut surprins şi un moment l-a privit în tăcere.

– Iartă-mă! spuse el, probabil că îmbătrânesc.

În ciuda aerului obosit, se îndreptă rapid către Marshall, cu braţele întinse:

– Nu ştii cât sunt de bucuros că te revăd teafăr şi ce să mai vorbim despre ceea ce ai realizat! Într-adevăr, o treabă bună!

Greoi, se îndrepta spre o măsuţă pe care se afla o sticlă de whisky şi două pahare. Marshall îl observă: bătrânul ofiţer nu glumise, parcă îmbătrânise cu zece ani.

– L-am văzut adineaori pe ofiţerul mecanic, aduse vorba Browning, i-am anunţat vestea, cu câte menajamente am putut.

– Cum a reacţionat?

Întinzând mâna spre paharul pe care i-l oferea Browning, Marshall remarcă pe propria-i mâneca vreo două pete. Îi trecu prin minte ţinuta îngrijită a lui Marker, pe lângă acesta, el avea aerul unui vagabond.

– Nu a vorbit prea mult, răspunse Browning, învârtind paharul între degete, am avut impresia că ştia de ce l-am convocat.

Ridică paharul şi adăugă,

– Acum, în sănătatea dumitale, Marshall! Sunt teribil de mândru de dumneata.

Servit sec, whisky-ul era de bună calitate şi Marshall, care nu mai gustase nici o picătură de două luni, a avut impresia că imediat i se va urca la cap.

Cei doi s-au aşezat, faţă-n faţă şi au rămas tăcuţi un moment, ambii se gândeau la Frenzel.

– Îmi închipui că eşti frânt de oboseală, începu, în fine, Browning, după un lung moment de ezitare.

Sorbi o înghiţitură de whisky,

– Probabil te întrebi de ce v-am rechemat. Foarte simplu: a doua „vaca de muls” nici nu a apucat să pornească la drum, a fost distrusă în port împreună cu o altă navă la fel, într-un raid de bombardament care a costat pe Royal Air Force[45] vreo douăzeci de aparate, consider însă că nu a fost prea scump. Va fi nevoie de luni întregi pentru ca nemţii să-şi revină de pe urma loviturii ce li s-a dat cu acea ocazie... Şi ei încă contează pe celălalt mare submarin de aprovizionare, cel pe care l-aţi scufundat. Căci nu avem nici un motiv să credem că până acum au aflat de pierderea lui.

---

[43] Port la Atlantic, astăzi capitala statului Siera Leone din Africa Occidentală.

[44] Parâmă subţire având la un capăt o pară de lemn ce se aruncă la locul de acostare pentru a uşura manevrarea parâmei de legare, prinsă de celălalt capăt.

Clătinând din cap, continuă:

– Şi aţi mai dat încă unul la fund, ca să facă o pereche, admirabil!

Marshall auzea cum vuia vântul lovind bordajul navei bază. Cu toată căldura plăcută din cabină, se simţea înfrigurat. Avea nevoie să facă o baie, să-şi schimbe veşmintele, încă nu se obişnuise cu ideea că nu mai era expus unui permanent pericol. Dar ceva din atitudinea lui Browning îl îngrijora. Ca şi la prima lor întâlnire, bătrânul ofiţer părea să caute a întârzia momentul când va trebui să-i comunice ce avea de spus, de astă dată însă, Browning s-a decis brusc:

– Trebuie să-ţi fac cunoscut că Amiralitatea mi-a cerut să-i înapoiem codurile germane capturate. Conducătorii de convoaie, fregatele care urmăresc pe nemţi şi alte nave le vor utiliza, continuând treaba pe care ai început-o. Amiralitatea considera că în lunile ce urmează, le vor da o utilizare mai bună decât să servească la operaţii individuale de genul celei pe care ai executat-o. Marshall goli paharul, păstrând în gura whisky-ul, câteva secunde, alcoolul îi ardea cerul gurii.

– Mă aşteptam, sir, răspunse el. Numai că, prin aceasta, inamicul va înţelege mai repede ceea ce s-a întâmplat. Va schimba codurile, poate şi tactica.

Îi apăru în minte, cu precizie, imaginea sferei de foc, ieşind din submarinul de aprovizionare când a fost lovit de torpile: tone de carburant şi muniţii, torpile şi oameni distruşi. Un adevărat dezastru.

După un oftat:

– Şi noi, ce devenim? Vom fi afectaţi unei activităţi... normale în cadrul flotei, ca U-Boot al Maiestăţii Sale?

Browning n-a surâs. Se uită la două mici pete de unsoare scurse pe covor de pe cizmele lui Marshall, ca două minuscule potcoave.

– Nu chiar aşa, îi răspunse Browning. Se consideră că vei putea să aduci mari servicii, într-un mod cam tot atât de puţin regulamentar ca şi în precedentă misiune...

Browning s-a întrerupt, căci se deschise uşa şi o voce clară întrebă:

– Pot să particip şi eu la reuniune, sir?

Fără să aştepte încuviinţare, a intrat un ofiţer cu servieta sub braţ. Marshall schiţă gestul de a se ridica, dar cu mâna, noul venit îl invită să rămână pe loc.

– Nu te deranja! Pari destul de obosit.

Un surâs îi descoperea dinţii frumoşi şi regulaţi, dar expresia figurii nu era agreabilă. Cu o politeţă neobişnuită, Browning făcu prezentările:

– Căpitanul comandor Simeon, care asigură legătura noastră cu Intelligence Service şi S.O.E.[46]

Pe gânduri, Marshall privea la Simeon. Îl regăsea, aşa cum îl cunoscuse prima dată: figura pătrată, păr blond cu grijă pieptănat, uniforma impecabilă. Şi soţia lui era Gail, văduva lui Bill!

– Am terminat tocmai de citit darea de seamă pe care ai remis-o lui Marker, se adresă Simeon, calm, lui Marshall, este un excelent raport, exact ceea ce trebuie pentru a reţine atenţia celor mari.

Adăugă, cam ironic:

– Dă-i înainte pe această cale, poate vei reuşi să bagi ceva în capetele opace ale celor de la Amiralitate!

A deschis servieta, cu gesturi precise, „ale unui om, îşi spuse Marshall, care nu are timp de pierdut, un tip eficient”.

– Cred, reluă Simeon, că ai aflat de la comandorul Browning că Amiralitatea reclamă codurile. Eu, nu regret, continuăm să dispunem de un U-Boot în perfectă stare şi ar fi păcat să-l folosim pentru plicticoase patrulări de rutină. Cred că eşti de aceeaşi părere?

Marshall n-a încercat să-şi ascundă contrarietatea:

– În ce mă priveşte, nu am găsit „plicticoasă” ultima noastră acţiune.

Simeon îl privi calm ,

– Da? Poate că ai dreptate. Dar dacă îţi voi explica... Se întrerupse, şi se adresă lui Browning, arătându-şi toţi dinţii într-un zâmbet larg:

– Aş accepta şi eu un pahar, dacă se poate... sir?

Cu colţul ochiului, Marshall îl observă pe bătrânul comandor. S-a mirat văzând cu câtă grabă acesta s-a dus, cu pasul sau greoi, să ia sticla de whisky pentru a-l servi pe Simeon, care, cel puţin teoretic, îi era subordonat.

Simeon întinse o mână după pahar în timp ce cu cealaltă scotea din servietă un dosar cu coperta roz.

– În sănătatea dumitale, Marshall! Acum să revenim la ale noastre.

Marshall îl privea cu răceală. Nu se miră că Browning se temea de el. Personajul ştia ce vrea, nici un obstacol nu-l putea opri, îi era scris pe figură. Minte clară, înţelegea repede evenimentele şi ştia cum să le folosească.

Simeon tot mai caută ceva prin dosar.

– Este curios, spuse el, cum intervine hazardul în planurile cele mai bine studiate. De exemplu, acel neamţ evadat din lagărul din Islanda: a fost prins, pe jumătate mort de frig, la mai puţin de un sfert de milă distanţă de unde fugise, dar isprava lui a provocat o mare emoţie, care a precipitat lucrurile. Din această cauză ai fost trimis pe mare, căci, dacă ar fi fost consultaţi creierii de pe White-hall[47] ai fi mucegăit aici, în Loch, săptămâni întregi!

Browning s-a simţit dator să intervină,

– Am procedat cum se putea mai bine. *U-192* nu putea rămâne aici prea mult timp. Nemţii ar fi sfârşit prin a afla şi Marshall ar fi căzut imediat într-o capcană!

Simeon îi replică,

– Credeţi că aţi reuşit să-i scoateţi din amorţeală? Nu ştiţi că strategia lor se inspiră din filme vechi, de acum douăzeci de ani?

Îşi reprimă rapid un zâmbet ironic,

– Din fericire, după cum v-am spus, *U-192* a demonstrat ce poate face un submarin când nu i se cere să-şi expedieze torpilele spre nave comerciale care nu pot riposta!

Privind spre Marshall:

– Să nu crezi că vreau să-ţi reproşez ceva.

Marshall căuta să-şi păstreze calmul.

– Sunt sigur, replică el, simplu.

– Foarte bine! După câte văd, ne vom înţelege de minune.

Din nou, Simeon se adresă lui Browning:

– Apropo, sir, i-am cerut lui Marker să pună în grafic raportul misiunii lui *U-192*. L-a realizat şi expus în sala operativă şi cred să ar dori să aibă şi...

Se întrerupse un moment, căutând parcă un cuvânt,

– ... părerea dumneavoastră.

Se ridică, luă în mână sticlă de whisky şi se adresă mai insistent către Browning:

– După câte ştiu. ar dori să vă cunoască cât mai curând opinia, sir.

Stăpânindu-şi cu efort mânia care i se vădea prin crisparea figurii, Browning se ridică şi se opri înaintea lui Marshall.

– Am să te revăd mai târziu. Marshall sunt foarte bucuros că te-ai întors!

Cu intenţie faţă de Simeon, adăuga,

– Este-o plăcere să stai de vorbă cu un veritabil submarinist!

Ieşi, trântind violent uşa în urma lui. Simeon, ridicând din umeri:

– Ce dramatic! După aproape patru ani de război, ne mai împiedicăm de asemenea fosile! Mă întreb dacă amiralul Doenitz[48] are şi el asemenea pensionari în activitate.

Părea amuzat de propria-i ironie.

Marshall se relaxă. Înţelese că atacându-l pe Browning, Simeon încerca să-l exaspereze. Îi va răspunde cum se cuvine.

– Credeam, replică el calm, că nu sunt prea numeroşi pensionarii care poartă pe piept Victoria Cross...

Surâzând, după o mică pauză, adăugă:

– ... sir!

– Se prea poate, spuse Simeon tot căutând printre dosarele din servietă. La urma urmei nu este cazul să discutăm acum meritele lui Browning.

Tonul cu care îi vorbise Marshall îl făcuse să-şi mai piardă din suficienţă.

– Important este doar că am, vreau să spun că avem, o altă misiune în perspectivă pentru dumneata. Împreună cu cei de la Intelligence Service, am vegheat nopţi întregi aşteptând vestea că ai terminat cu submarinul acela de aprovizionare şi te putem rechema. Personal, de la început am fost contra planului lui Browning. Dacă *U-192* era distrus, pierdeam imense posibilităţi. Lucrurile au luat însă o întorsătură bună, domnii de la Amiralitate au fost foarte impresionaţi şi recentul lor optimism este favorabil pentru a pune în practică planurile noastre.

– Rămâne însă un fapt cert, spuse sec, Marshall, ideea lui Browning a salvat multe vieţi omeneşti. Multe vase transportând trupe, care altminteri ar fi fost trimise la fund, îşi îndeplinesc acum în continuare misiunile, şi până când germanii o să-şi dea seama, vasele de escortă, informate de cele întâmplate, vor scufunda mai multe U-Boot-uri decât ar fi reuşit dacă mai exista „vaca de muls” distrusă.

Simeon suspină uşor:

– După cât înţeleg, te-ai pătruns de predicile lui Buster, Gura Mare!

Surâzând, continuă,

– Dar nu are importanţă! Acum, te rog să mă asculţi!

Pe deasupra plafonului, Marshall auzi un tropăit de picioare, în timp ce un difuzor anunţa „Bucătarul a terminat de pregătit dejunul!” Cum echipajul de pe *U-192* se afla şi el acum la bordul lui *Guernsey*, Marshall gândi că, după multe săptămâni, era primul lor dejun demn de acest nume.

Simeon continua cu stăruinţă,

– A pierde, în timp de război, o navă de război sau ori ce altă navă, este, într-adevăr, o pagubă! Dar dacă ne alarmăm de mulţimea dezastrelor suferite, de mult ar fi

trebuit să renunţăm la luptă. Începând însă cu anul acesta totul s-a schimbat. Bătălia Atlanticului face o cotitură: tot mai multe U-Boot-uri sunt scufundate, tot mai multe convoaie reuşesc să treacă intacte. În Africa de nord, nemţii au pierdut partida. Luna viitoare, Afrika-korps va trebui sau să capituleze, sau s-o şteargă, cum va putea. Va fi, să spun aşa, Dunkerque-ul lor... După care, Aliaţii vor da lovitură decisivă, debarcând pe continent. Cu voce gravă, continuă:

– Operaţie care trebuie să decurgă perfect, fără rateuri. Bineînţeles, toate acestea sunt ultrasecrete, curând vom debarca în Sicilia, apoi vom urca spre nord, prin Italia.

Marshall îşi aminti de conversaţia avută cândva cu Browning. Simeon folosea acum aproape aceleaşi cuvinte şi continuă:

– Evident, vom căuta să ne purtăm bine cu macaronarii. Se speră că vor trece de partea noastră, pe măsură ce vom înainta şi că vor lăsa pe nemţi să se descurce singuri.

– Îmi închipui, spuse Marshall, cât de surprinşi vor fi nemţii!

Privea la gesturile rapide ale lui Simeon, pline de suficienţă! Nu înţelegea ce găsise Gail la el, ce o făcuse să-l părăsească pe Bill.

– Surprinşi, e prea puţin spus şi din această cauză debarcarea trebuie să se desfăşoare perfect, ca un mecanism de ceasornic! Toate ţările ocupate din Europa vor fi cu ochii asupra noastră. Un nou dezastru că la Creta sau că la Singapore ar compromite perspectivele noastre de a invada nordul Franţei şi cucerirea Berlinului va fi amânată pe mulţi ani, poate pentru totdeauna!

– Dar nu văd.

Simeon îl opri cu un gest al mâinii.

– Totul la vremea sa! Desigur, vei fi pus la curent. De mai mult timp avem oameni în toate ţările ocupate, aceştia au legături cu mişcările de rezistenţă, creează noi reţele, procură arme oricui poate trimite un neamţ

pe lumea cealaltă. Patrioţi, partizani, sau cum vrei să le zici, esenţialul este că ei ne ajută mult şi, dacă pierd încrederea în noi, ne va fi greu să înaintăm. Nici nu vom mai putea să punem măcar piciorul pe o plajă de debarcare! Din sursă sigură ştiu că, după două luni de la predarea lui Afrika-korps sau de la retragerea lui, noi vom lansa o debarcare în Sicilia. Fă socoteala! Asta înseamnă peste cel mult trei luni începând de azi.

Se plimba acum cu paşi mari şi repezi prin cabină.

– Acest interval, de care bonzii plasaţi în posturile cele mai înalte nu ştiu să profite, nu trebuie să-l pierdem fără să acţionăm!

– Dar, întrebă Marshall, ce rol am eu în toate astea?

– Ce rol? Ca şi în ultima misiune, să intervii acolo unde sunt cele mai bune perspective să păcălim pe inamic, folosind o armă tot atât de ucigătoare că bomba sau torpila.

A făcut o pauză, faţa i se aprinse de însufleţire:

– Vreau să te întorci în Mediterana, este o mare pe care o cunoşti la perfecţie. Vei fi ca acasă. Ca şi precedenta, misiunea este ultrasecretă. Păstrarea secretului nu este problema dumitale, ci a noastră. Vei conduce operaţiile cum crezi mai bine, unde şi când crezi că poţi întreprinde o acţiune eficace. După cât ai dat dovadă, te pricepi admirabil să înşeli pe inamic. Dumneata şi cu mine, o să-i dăm un aperitiv la ceea ce îl aşteaptă!

Marshall îşi trecu mâna peste bărbie.

– E vorba de lovituri date de pe mare pe uscat şi alte operaţii combinate de acest fel?

Simeon surâse,

– O să vorbim mai târziu, dar mai întâi vreau să ştiu ce părere ai despre asemenea acţiuni?

– Am mai participat la unele operaţii aventuroase de felul acesta.

Gura lui Simeon se strâmbă într-un rictus dispreţuitor.

– Mici acţiuni, implicând multe riscuri, dar aducând inamicului doar mici pagube.

Marshall privi cu răceală la Simeon. „Oare cât timp, de când l-am văzut ultima oară, acest viteaz ofiţer petrecuse pe mare, la bordul unui submarin?” se întrebă el şi spuse:

– Cunosc acest gen de operaţii şi ştiu că pun teribil la încercare nervii unui echipaj. Pentru un englez, nu este o bucurie să se ştie hăituit de nave şi avioane engleze.

Pe figura lui Simeon se lăţi un surâs.

– Mie îmi spui? Şi eu am păţit-o în unele misiuni, îmi amintesc că într-o zi, când mă îndreptam cu submarinul spre bază după o asemenea misiune pe coastele Olandei, abia am izbutit să scap de atacul avioanelor noastre.

Marshall nu reuşi să-şi stăpânească un surâs,

– Sunt de acord că cei din Royal Air Force au uneori tendinţa să dea drumul cam repede la bombe. Dar ultima mea misiune m-a învăţat ce înseamnă să ai inamici în cele două tabere.

Preferând să nu mai insiste, Simeon a continuat:

– Deci suntem de acord. Voi vorbi cu echipajul dumitale: secret, gura cusută şi toate celelalte. Oamenii vor înţelege, e vorba de propria lor securitate.

– Dar ce facem cu permisiile?

– Permisii? Glumeşti! Nu uita că aţi revenit mai curând decât era prevăzut! De altminteri, majoritatea oamenilor dumitale au stat pe uscat timp de mai multe luni pentru antrenament şi altele, acum este corect să navigheze un timp mai îndelungat!

Figura îi luă o expresie de gravitate,

– Ceea ce am spus, evident, nu se referă la dumneata. Îţi cer mult, îmi dau seama. Dar cred că nu eşti de acord să lăsăm resursele de care dispunem să se irosească şi că nu avem dreptul să ne culcăm pe o ureche!

Căută să devină cât mai convingător,

– Atacă şi scufundă! Loveşte şi şterge-o! Aceasta va fi viitoarea dumitale misiune şi îţi vine ca o mănuşă!

Marshall se ridică. În perete, într-o oglindă, vedea o dublă imagine a sa, un individ bărbos, cu tunica

grosolană plină de pete, şi cea a lui Simeon, de ofiţer spilcuit. „Că într-o reclamă înainte şi după”, gândi el.

– Dar echipajului am să-i vorbesc eu, în felul meu.

– De acord. Poate că voi putea obţine câteva permisii de patruzeci şi opt de ore pentru cazuri speciale. De exemplu, pentru secundul dumitale. Nu promit însă nimic.

Îşi consultă ceasul:

– Acum, plec abia îmi trag sufletul de ocupat ce sunt!

Aranjându-şi, cam fără rost hârtiile în servietă, adăugă:

– Mi se pare că în trecut ai cunoscut-o pe soţia mea?

Marshall se pregăti la defensivă,

– Aşa este.

– Minunat!

Cu ton foarte natural, Simeon continuă,

– Locuim într-o vilă rechiziţionată, la câteva mile de Loch. Înainte de a pleca din nou pe mare, ne-ar face plăcere să vii să cinezi cu noi. Să te mai răcoreşti de mirosul dieselelor.

Privi pe Marshall direct în ochi:

– Ce zici?

– Îţi mulţumesc.

După o scurtă pauză Marshall adăugă:

– Bietul Bill Wade n-a avut noroc!

– Wade?

Simeon se prefăcea că încearcă să-şi aducă aminte.

– Ăă, da! Aşa este! Ce să-i faci, se întâmplă... Îşi consultă din nou ceasul.

– Se răresc cei din vechea gardă! Cât de folositori ne-ar fi, unii dintre ei, astăzi!

Cu un gest scurt, el pocni închizătoarea servietei.

– Ne revedem mâine. Imediat după micul dejun de acord?

– De acord.

Simeon se îndrepta cu paşi rapizi spre uşă, Marshall îl urmări cu privirea. În ultimele secunde înţelesese ce se afla dincolo de faţada lui de eficienţă şi stăpânire de sine. Poate că se simţea vinovat? Sau poate că avea

pică pe Marshall că o cunoscuse pe Gail înaintea lui, ba chiar înaintea lui Bill?

Ajuns la ieşire, Marshall îl întrebă pe şeful de cart care se plictisea în post:

– Oamenii de pe *U-192* au ieşit în oraş? Examinând uniforma ponosită a lui Marshall, marinarul avu un moment de ezitare, dar îi răspunse:

– Da, sir, cu excepţia ofiţerului mecanic, rămas la bord.

Marshall coborî pe scara la schela de legătură şi trecu peste submarinul vechi de tip H, unde ofiţerul de serviciu de pe *Guernsey* verifică, cu o lanternă parâmele de legare, păşi peste o mică şi instabilă schelă şi urcă pe scara de lângă parapetul încă umed a lui *U-192*. O santinelă înfofolită într-o şubă a mormăit ceva când s-a strecurat în jos prin tambuchiul oval cu care se obişnuise timp de atâtea săptămâni.

L-a găsit pe Frenzel în careul ofiţerilor. Îmbrăcase din nou combinezonul său murdar, stă la masă cu părul căzut peste frunte, privindu-şi paharul.

– Ce faci, Frenzel? întrebă Marshall aproape în şoaptă, dar în tăcerea înconjurătoare, cuvintele au răsunat neobişnuit de tare.

Frenzel ridică ochii spre el, cu privire pierdută, că de câine bătut.

– Ştiaţi, nu-i aşa, sir?

Marshall a aprobat cu un gest din cap.

– Da, îmi pare tare rău, dar am crezut că trebuie să tac. Astăzi însă nu mai sunt sigur că am procedat bine.

Fără să se scoale de pe scaun, Frenzel. A întins braţul şi a deschis un dulăpior din care, fără să privească, a mai scos un pahar.

– În locul dumneavoastră, aş fi făcut la fel.

În timp ce turna ginul mâna îi tremura vizibil.

– Luăm împreună un pahar, sir?

Marshall se aşeză, înţelegea că inima îi era zdrobită şi îi citea pe figură o cumplită disperare.

– Cred că aş putea să-ţi obţin o scurtă permisie înainte să plecăm din nou pe mare...

Frenzel goli paharul, câteva picături de gin i s-au scurs pe bărbie, ca nişte lacrimi.

– Plecăm din nou? Aşa curând? Cu glas stins: Mă aşteptam !

Apoi păru că înţelese propunerea lui Marshall:

– O permisie? Vă mulţumesc, sir, nu-i nevoie. Tatăl ei s-a ocupat de toate... mormântul şi celelalte. Dacă merg acolo, tot nu-i pot readuce în viaţă. Aici, cel puţin mă preocup cu ceva...

Marshall îi evită privirea:

– Vino cu mine la bordul lui *Guernsey*, Frenzel! Mergem în cabina mea, mâncăm ceva împreună.

Dar Frenzel îşi continuă propriile gânduri,

– La urma urmei, mai bine să plec din nou, cât mai curând! Iubesc marea, te laşi în mrejele ei şi uiţi de toate.

Se ridică şi cu gesturi precaute, desfăcu cele două fotografii prinse cu ace deasupra cuşetei. În timp ce le strecura în portvizit, s-au prelins pe ele două picături, dar nu mai erau de gin.

Marshall a stins lampa din careu şi amândoi s-au îndreptat în tăcere către tambuchiul turelei. Pe punte, Frenzel s-a oprit, a închis portiera balustradei şi a ridicat ochii spre cer: norii alergau repede, stratul lor era acum subţire şi se întrezăreau stele.

– În orice caz, sir, spuse el cu voce calmă, să nu fiţi îngrijorat, am să pot face faţă!

– Ştiu, răspunse Marshall, nici nu m-am îndoit.

Ajunşi pe *Guernsey*, Frenzel ceru lui Marshall permisiunea să se ducă mai bine în cabina sa.

– Mâine, adăugă el, va fi ziuă cel puţin, aşa se spune!

Încerca să surâdă, dar n-a reuşit. A trecut pe lângă postul timonierului şi s-a îndreptat spre puntea cabinelor.

Acelaşi şef de cart îl întâmpină pe Marshall, frecându-şi mâinile şi tropăind picioarele pentru a le dezmorţi. Privi la Frenzel care se îndepărtă şi glumi:

– Aşa cum spune cântecul, „se-ntoarce în port marinarul”, nu-i aşa sir?

Marshall îl privi sever şi tânărul îşi dădu seama că a făcut o gafă.

– Nu este momentul să faci glume prosteşti!

Apoi Marshall se îndreptă spre scara tambuchiului.

Marinarul rămase nedumerit, gândind „oare ce la apucat pe comandant?”

Marshall îl mai privi încă o dată lung şi se mai răsti:

– Nu stă cu gura căscată! Fă ceva!

– Am înţeles, sir!

Bietul marinar încercă să surâdă mânzeşte şi privi pe Marshall îndepărtându-se. „Dracul să-i ia pe ofiţerii ăştia, gândi el, niciodată nu ştii ce-i apucă!”. I se stricase dispoziţia pe restul timpului de cart. Apoi zâmbi, gândind ce bine le-ar prii şi ofiţerilor să facă munci de rând.

În diferite compartimente ale navei bază, echipajul lui Marshall se prepară pentru noapte. Până la gât într-o cadă cu apă foarte caldă, Devereaux visa, gândind la glonţul care îi găurise haina, dar nu-i nimerise inima, doar cu câţiva centimetri. În cabina sa, Gerrard se oprise la jumătatea unei scrisori către soţie se întrebă: să o termine sau mai întâi să se informeze despre perspectiva de a obţine o permisie? În cabina alăturată intrase Frenzel şi, îmbrăcat, se prăbuşise pe cuşetă. Nu va dormi. Dorea să rămână treaz, să-şi întipărească cât mai bine în minte imaginea a lor săi, aşa cum erau când l-au condus la gară şi s-a despărţit de ei ultima dată. De cealaltă parte a peretelui se auzea cineva: era Warwick, se plimba că o fiară în cuşcă. Trei paşi într-un sens, trei paşi în celălalt. „Bietul băiat! Este obsedat de amintirea ororilor la care a asistat. Totuşi, cu timpul, le va uita. Pe când eu...” Şi Frenzel îşi scufundă faţa în pernă, cu umeri zguduiţi în hohote de plâns.

În altă parte a navei, într-o cabină mare unde locuiau împreună subofiţerii de pe submarin, aşezaţi în jurul unei mese, urmăreau cu privirile pe Starkie, timonierul, care făcea cinste, împărţindu-le rom.

Kerville, şeful electrician, învârtea cu o linguriţă romul în pahar, îşi linse buzele şi întrebă:

– Ei, Starkie, ce spui?

Murray, maistrul mecanic îşi întredeschise pleoapele umflate de somn:

– Ce să spună, şi despre ce? Zâmbind, Starkie îi privi pe toţi la rând,

– Cred că e cazul să repetăm, ce ziceţi?

Kerville clătină din cap, abia îi ieşiră cuvintele din gură,

– Nu, eu mă refeream la ultima noastră călătorie. Starkie oftă, „încă un gât de rom şi Kerville nu va mai şti bine ce e cu el! O să-i cadă capul peste pahar!”

– Să ştii, dragul meu, niciodată nu mă gândesc la ultima călătorie. Şi nici la viitoarea. Mă preocupă doar ce se întâmplă acum!

Cu zgomot surd, capul lui Muray se prăbuşi pe masă. Starkie abia avu vreme să scape de dezastru sticla aflată acolo.

– Adică, replică Kerville cu ochi împăienjeniţi, eşti îngrijorat?

– Sigur că sunt! strigă Starkie, suspinând uşurat, încă puţin, şi prăpăditul ăsta răsturna sticla şi se pierdea romul din ea!

Râsete zgomotoase i-au salutat glumă, au ajuns până la Blythe, lungit pe cuşetă, dincolo de peretele subţire. Şeful semnalizator încercase să citească un roman poliţist şi acum închidea cartea, îngrijorat de sforăiala sonoră a lui Cain, în cuşeta de sus. Se gândea la bravul Starkie: încă o dată s-a ameţit. Apoi gândul îl duse la lupta de pe mare, la canonadă, la figura descompusă a tânărului Warwick, alergând pe punte, când s-a dat ordinul de imersiune...

Starkie se mai aflase o dată pe o navă torpilată şi supravieţuise, nimeni nu-şi explica cum. Era un slăbănog, doar piele şi oase, dar îşi cunoştea admirabil meseria. Cu Starkie alături şi cu Marshall comandant vor avea poate norocul să ducă la bun sfârşit şi noua misiune. A stins lămpiţa de citit. „Doamne, gândi el, avem mare nevoie de noroc!” Un minut mai târziu, căzu într-un somn ca de plumb.

CAPITOLUL 6
CU CE OCHI NE VĂD ALŢII...

După două zile de la întoarcerea lui *U-192* la Loch Cairnbawn, evenimentele s-au precipitat. A fost precipitarea provocată de Browning, de Simeon, sau de amândoi? Marshall nu putea spune. Dar se pare că, oricare avea să fie misiunea rezervată lui se urmărea să se verifice dacă echipajul întreg, de la comandant până la ultimul matelot erau în stare s-o ducă la bun sfârşit. Marshall ştia că în tot timpul zilei soseau tot felul de specialişti misterioşi, care împărţeau oamenii de pe *U-192* în mici grupe, pe unii îi duceau cu şalupele pe mare, pe alţii pe ţărm, de unde erau transportaţi cu camioane militare spre locuri de instrucţie după metode noi.

Cât despre Marshall, nici nu mai părăsea bordul navei bază, afundat până la gât în organizarea viitoarei misiuni. Studierea numeroaselor dosare şi documente puse la dispoziţie de Intelligence Service şi rutina cotidiană a recompenselor şi pedepselor echipajului îl ţineau izolat. Urmărea doar mintal cele ce se întâmplau.

Toată zona înconjurătoare părea presărată cu tabere izolate şi locuri bine păzite, unde oamenii erau instruiţi să mânuiască tot felul de pistoale şi arme automate fabricate în toate ţările lumii. Apoi erau învăţaţi să escaladeze pe faleze şi să treacă peste viroage. Obişnuiţi să trăiască în strâmtoarea de pe submarin, bieţii mateloţi făceau pe alpiniştii, deseori noaptea pe întuneric, mereu hărţuiţi de instructori cu cizme de piele care nu-şi precupeţeau mustrările şi ameninţările, câteodată, pentru a-i stimula, trăgeau un glonte de pistol în apropierea picioarelor lor, bineînţeles cât permitea prudenţa, ca să adauge la exerciţii şi un dram de pericol.

Erau foarte ciudaţi aceşti specialişti care dirijau antrenamentul. Nu purtau uniforma corespunzătoare armei căreia aparţineau. Ofiţeri de specialitate se ocupau de transmisiuni în cursul exerciţiilor sau explicau cu competenţă arta de a folosi mici, dar ucigătoare „creioane” explozive. Un căpitan care pretindea că aparţine Serviciului medical l-a pus pe Buck şi echipa lui de torpilori să facă un marş forţat pe o ploaie torenţială şi noroi, pentru a simula un atac împotriva unei poziţii de artilerie, puternic apărată. Câteva salve „şi explozii au fost mai „reale” decât era recomandat, dar instructorul-şef a ţinut să-i declare lui Marshall că marinarii lui se comportau mai bine decât îndrăznise să spere.

Inginerii de pe nava bază imaginaseră şi au montat pe turelă U-Boot-ului un înveliş uşor şi pliant care, de la distanţă, dădea navei aspectul de submarin britanic. Pe mare, îl puteau demonta, strângându-l că pe o umbrelă şi amarându-l pe puntea submarinului.

Iniţial, oamenii murmuraseră, ba chiar protestaseră cu glas tare. Apoi au început să se entuziasmeze de activităţile noi pentru ei şi, foarte curând, exerciţiile pe care le executau şi asprul c*Lima*t scoţian i-a călit. În acelaşi timp, au descoperit că instrucţia intensă îi apropia mai mult pe unii de alţii, devenind o echipă mai coerentă şi mai puternică decât atunci când porniseră în căutarea „vacii de muls”, de cealaltă parte a Atlanticului. Pe deasupra, erau mândri că o echipă întreagă de specialişti se interesau de ei şi le lăudau performanţele..

În a zecea zi, atmosfera de agitaţie a luat sfârşit, ca şi cum specialiştii-instructori îşi epuizaseră ideile şi energia. În timpul destul de scurt pe care l-au avut la dispoziţie, ei împărtăşiseră marinarilor tot ceea ce ştiau. Acum învăţăturile urmau să fie puse în aplicare, în confruntări veritabile cu inamicul.

Browning urmărise de aproape toată activitatea de antrenament. Îi admonestase pe şovăitori şi recalcitranţi, instalat pe un scăunel pliant de vânătoare,

hotărât să nu piardă nimic din spectacol. Participă foarte activ şi, de multe ori, Marshall se întrebă ce ar fi devenit dacă vârstnicul comandant ar fi fost mutat într-un post pur birocratic sau, mai rău, dacă toată răspunderea activităţii bazei ar fi fost trecută lui Simeon.

În ultima zi de antrenament, Browning a venit să-l vadă pe Marshall. L-a găsit în biroul care i se rezervase pe *Guernsey*, fără veston, înconjurat de o grămadă de hârtii prinse în agrafe, mostre de alimente şi de combustibil, şi de tot felul de alte produse pentru aprovizionarea submarinului.

– Am venit, începu Browning, ca să-ţi aduc ultimele noutăţi. Chiar azi, germanii vor afla că întregul echipaj al lui *U-192* este prizonier în mâinile noastre, nu putem păstra secretul mai departe. Este o datorie de umanitate să dăm veşti de existenţa lor, nu avem dreptul să mai tăcem.

Marshall a primit vestea cu sentimente contradictorii, în câteva localităţi din Germania, mulţi vor respira uşuraţi, soţii, copii sau logodnice, ba chiar vecini care abia îi cunoşteau pe prizonieri, apoi colegii de muncă. Browning avea dreptate, era o problemă de umanitate şi în conformitate cu prevederile Convenţiei de la Geneva, până atunci neîncălcată nici de englezi, nici de germani.

– Credeţi, sir, că vor afla şi ce punem noi la cale? Browning clătină din cap:

– După părerea mea, nu, prizonierii au fost îndepărtaţi înainte de sosirea specialiştilor noştri în fiord. Ei ştiu doar că submarinul lor se afla pe fundul unde a eşuat. Am luat măsuri ca această veste să fie larg difuzată. Pentru dumneata, singura diferenţă va fi că, în următoarea misiune nu veţi mai fi obligaţi să „simulaţi”. *U-192* a încetat să mai existe şi, la viitoarele operaţii, vă veţi prezenta sub denumirea pe care o veţi crede mai potrivită. Putem spune că veţi opera sub o identitate la alegere, dar fără falsele documente respective.

– Drept vorbind, prefer această situaţie, spuse Marshall.

Avea un simţământ de uşurare, nu-şi dădea seama de ce, şi continuă:

– Nu văd nici un inconvenient să rivalizez cu inamicul în inteligenţă, abilitate şi iscusinţă, dar un anumit gen de război îmi repugnă, este josnic.

Se gândea la cele suportate cu greu de Warwick.

– Să întâmpini cu semne prieteneşti pe nişte oameni care ştii că îţi sunt inamici, dar care te cred că eşti amic, apoi să-i dai la fund, mărturisesc că...

Atent, Browning îl ascultase în tăcere.

– Căpitan-comandorul Simeon, îl întrerupse el, sunt sigur că nu va fi de acord cu dumneata. Ar susţine că te înşeli pe dumneata însuţi, că este o eroare să-l informezi pe inamic despre prizonierii pe care i-ai luat, că este nerealist să priveşti războiul numai prin vizor sau periscop şi tot atât de fără rost să-l anunţi pe inamic ce prizonieri ai capturat. El este de părere că toate mijloacele sunt bune şi trebuie toate utilizate.

„Inclusiv, gândi Marshall, materialul uman”, totuşi, admitea că în raţionamentul lui Simeon era şi o parte de adevăr. Piloţii care îşi leapădă bombele deasupra unui oraş, reîntorşi la bază după un raid masiv, n-au văzut nimic din suferinţele şi ororile pe care le-au lăsat în urma lor. Prin lentilele periscopului nu se aude zgomotul exploziilor din camera maşinilor unui cargou sau petrolier torpilat, nici strigătele de teroare ale celor prinşi între punţi, înnebuniţi de groază, rugându-se să moară cât mai curând.

Poate că la acestea făcuse aluzie Simeon când vorbise cu un oarecare dispreţ de confruntările dintre torpiloare şi navele comerciale. Sigur, era o parte de adevăr, dar submarinele care zăceau pe fundul mărilor dovedeau cu prisosinţă că lupta nu era atât de inegală cum pretindeau unii.

În ultimele zile, ansamblul echipajului beneficiase de permisii locale, scurte, doar câţiva privilegiaţi au fost autorizaţi să petreacă patruzeci şi opt de ore în

căminele lor. Gerrard a plecat spre sud pentru a se întâlni cu soţia. Va avea doar timpul s-o îmbrăţişeze şi să plătească câteva datorii făcute în lipsa lui, apoi să se agite în căutarea unui aviator care, zburând spre Scoţia, să aibă bunăvoinţa să-l aducă până la terenul de aterizare de lângă Loch. Pentru liniştea sufletească a secundului său, Marshall spera că va găsi un asemenea aviator binevoitor.

Datorită bombardării caselor lor, doi mateloţi au putut merge acasă, ambii în periferia Londrei. Primul, a cărei mamă pierise sub dărâmăturile casei, avea nouăsprezece ani, el era „bărbatul”' familiei, de când tatăl său căzuse la Dunkerque. Mai în vârstă, celălalt îşi pierduse soţia, o bombă rămasă intactă explodase la trecerea autobuzului cu care nefericita mergea de acasă spre uzina aeronautică unde lucra.

Buck plecase singur la pescuit, lăsând un număr de telefon unde putea fi găsit. Un ofiţer de pe *Guernsey* făcuse observaţia că numărul de telefon lăsat aparţinea unei cabane simpatice, la fel de simpatică cum era şi proprietara cabinei, al cărei soţ, circumstanţă poate semnificativă, se afla în Ceylon, în cadrul Royal Air Forces.

Cât despre mateloţii care murmuraseră că nu li se dăduseră permisii, nici ei nu prea se depărtaseră de vas, mulţumindu-se să coboare la uscat ca să meargă la cantina marinarilor, la două cârciumi şi la o fermă din vecinătate, al cărui proprietar se spunea că îşi fabrica el însuşi băuturile spirtoase.

John Willard, un mecanic de douăzeci de ani, plecase şi el într-o astfel de învoire dar cu hotărârea să nu se mai întoarcă la bord. Dezertarea lui a contrariat întreg echipajul, întrucât aruncă o umbră asupra legitimei mândrii rezultată în urma recentelor lor isprăvi, pe mare.

– Dezertorul ăsta, declarase Simeon, trebuie neapărat găsit şi adus înapoi, cu orice preţ! Şi nu mi-ar părea deloc rău dacă poliţia militară i-ar crăpa capul idiotului!

Willard locuia la Newcastle, dar a fost prins la mai puţin de cincizeci de mile de Loch.

De regulă, nu este prudent să fie menţinut la bordul unui submarin un om care a încercat să dezerteze, are o tară şi la bord se ivesc situaţii când poate deveni periculos. Dar în cazul lui Willard, Marshall a fost obligat să privească lucrurile la fel ca Simeon care susţinea că nu era de dorit să fie lăsat să apară pe căi obişnuite în faţa Curţii marţiale şi să fie pedepsit. Într-o baracă de deţinuţi sau mai târziu, pe nava sau în portul unde va fi trimis, mecanicul putea dezvălui totul sau o parte din secretele lui *U-192*, repetată din gură-n gura, vestea risca să ajungă până la urechi inamice.

Willard a fost adus la bordul lui *Guernsey* cu mâinile încătuşate şi păzit de doi poliţişti. Marshall a văzut trista procesiune sosind cu barca de serviciu şi se întrebă ce să-i spună omului. Browning declarase că decizia aparţinea comandantului şi Simeon se alăturase, semnând raportul de arestare a dezertorului.

În biroul care i se pusese la dispoziţie la bordul lui *Guernsey*, Marshall reflectă asupra cazului. Rolul lui în operaţiile întreprinse de *U-192*, comanda lui, echipajul, toate figurau pe o listă secretă cunoscută de cel mult de două sute până la trei sute de persoane. Era puţin, foarte puţin, într-un conflict în care erau implicaţi milioane de oameni. Pentru inamic, *U-192* fusese trecut la contul pierderi, încă o victimă a bătăliei Atlanticului, nimic mai mult. În registrele oficiale ale lui Royal Navy Forces figura numai sub denumirea unei cifre, navă afectată unor „misiuni speciale”, două cuvinte fără semnificaţie precisă. Ultrasecret.

Dar, în realitate, Marshall comanda un submarin şi răspundea de oameni în carne şi oase dintre care unul se numea John Willard.

Marshall se afla în biroul său. Încărcat cu hârtii, când intră Simeon. Impecabil că întotdeauna, dar cu fruntea încreţită de griji.

– Rezolvi chiar acuma cazul Willard ? întrebă el.

Îşi aruncă şapca cu frunze de stejar pe un scaun şi-şi aprinse o ţigară.

– Da, răspunse Marshall, şi cum secundul este încă în permisie, eu am să mă ocup de el împreună cu ofiţerul cu navigaţia.

Simeon pufăi un nor de fum.

– Îmi face impresie bună acest Devereaux, are şi state de serviciu bune, ceea ce se întâmplă destul de rar în aceste vremuri.

Marshall oftă îşi păstra greu calmul când Simeon îşi exprimă simpatiile şi antipatiile.

În picioare, privind printr-un hublou pătat de sare prin care apa cenuşie i se reflectă în ochi, Simeon vorbi,

– Cred că veţi porni la drum cam peste două zile. Instrucţiunile referitoare la misiunea pe care urmează să o îndepliniţi vor sosi azi după-amiază. În linii mari, desigur, amănuntele, ţi le voi da eu.

Marshall era pe cale să răspundă când cineva bătu la uşă. Devereaux trecu pragul şi anunţă ceremonios,

– Deţinutul şi escorta lui, sir.

Privi la Simeon fără să-şi schimbe expresia.

Prin uşa deschisă. Marshall îl zări şi pe Starkie care ţinea sub braţ o foaie de placaj pe care, cu patru pioneze era fixată o hârtie cu enumerarea crimelor comise de mecanic. Şeful de echipaj era ciufulit, parcă atunci se dăduse jos din cuşetă.

– Foarte bine, spuse Marshall nu uita ce ţi-am recomandat, Devereaux nu e vorba de un proces.

Devereaux lua poziţie:

– Am înţeles, sir.

John Willard a fost introdus cu ritualul obişnuit. A rămas în picioare, între una din santinelele care îl însoţiseră la bord şi Starkie. Acesta din urmă începu să citească raportul cu data, ora şi locul unde fusese arestat. Willard ascultă, părea că nu înţelege ceva şi nu avea deloc aerul unui dezertor.

Scund de statură, cu faţa rotundă, lui Willard nu i se dădea vârstă. Marshall îl văzuse de multe ori pe lângă maşini, totdeauna în combinezon şi de obicei murdar de

unsoare şi funingine, că toţi din echipa lui Frenzel. Mai mult o parte din maşini, decât o fiinţă umană. Acum, în ţinută „de paradă”, cu o elice din fir de aur pe mâneca, întruchipa perfect naivitatea şi fragilitatea vulnerabilă.

Când s-a terminat lectura, Marshall i se adresă, căutând să vorbească blând, convins că bietul om se va pierde complet dacă îl va lua repede.

– Ei bine Willard, ce ai de spus?

– Ce să vă spun, sir? Ce-aş putea să vă spun.

Se balansa de pe un picior pe celălalt.

– Cred, sir, că...

Fraza a rămas neterminată ţinând în mână bonetul deţinutului, Starkie se răsti la el.

– Stai liniştit şi răspunde comandantului, ridică-ţi capul!

De lângă hublou, Simeon respira cu zgomot, pentru a-şi arata nemulţumirea.

– Hai, spuse Devereaux cu voce calmă, explica comandantului de ce ai dezertat?

Toţi aşteptau. Willard privea fix, undeva, deasupra umărului drept al lui Marshall şi trăsăturile crispate ale figurii mărturiseau efortul de concentrare ce-şi impunea.

– Nu ştiu cum să vă spun, sir. De unde să încep,.. Bărbia tânărului maşinist era agitată de un tremur slab.

– Din cauza mamei mele, sir. Marshall îşi plecă privirea asupra biroului.

– Şeful tău direct, Frenzel, este mulţumit de tine. Până acum n-ai făcut năzbâtii. Dacă mama ta este bolnavă, trebuia să te adresezi unui superior şi...

Marshall tăcu. Liniştit, ca şi cum nu auzise nici un cuvânt, Willard continuă,

– Tatăl meu este prizonier, sir. L-au prins japonezii la Singapore. Nu am aflat decât acum câteva luni, toţi am crezut că murise. La ultima mea permisie, sir, chiar înainte de a fi venit aici. Am fost acasă.

Înghiţi în sec şi continuă,

– Mama era... După o lungă ezitare,

– Deja încurcată cu un tip. Marshall îl opri cu un gest al mâinii.

– Te poţi retrage Starkie, şi escorta... Adresându-se lui Devereaux,

– Şi dumneata, locotenente.

Când uşa s-a închis în urma lor. Willard privi la Simeon, apoi la mâinile proprii, mirat că nu mai sunt încătuşate.

– În echipaj, sir, reluă el, mai sunt doi băieţi din Newcastle. Am fost mobilizaţi împreună şi o cunosc pe mama mea. Dacă află că ea...

Marshall regreta că nu a ieşit şi Simeon împreună cu ăilalţi.

– Şi de asta voiai să mergi acasă?

Willard răspunse mai întâi cu un semn energic, afirmativ din cap.

– Da, sir, mama mi-a scris că tipul o bătea şi a amenințat-o ca va fi vai de capul ei dacă îndrăznea să se plângă. Este un zdrahon, înţelegeţi, şi are o mulţime de prieteni. Trăia de pe urma ei... a obligat-o să facă trotuarul!

Willard era torturat, i se vedea pe figură. Trăsăturile feţei spuneau totul ruşine, milă şi nestăpânită pornire care îl îndemnaseră să meargă la Newcastle ca să facă ordine.

– Şi, întrebă blând Marshall. Ce sperai să faci?

– Să aplic, sir, o parte din cele învăţate la antrenamentul pe care-l facem aici.

Willard schiţă un pas înainte, dar se răzgândi şi rămase pe loc.

– Nu m-am priceput niciodată la bătăi, dar instructorii comando-ului mi-au arătat cum trebuie procedat. Cum să te lupţi, sir, cum să dobori adversarul. Cu haimanalele acelea, tocmai asta trebuia!

Pe birou, a sunat telefonul şi maşinistul l-a privit speriat, Marshall a ridicat receptorul:

– Am spus să nu fiu deranjat!

La celălalt capăt al firului, Browning răspunse scurt,

– Îmi pare rău, Marshall, Simeon este încă la dumneata?

– Da, sir.

– Cum merge treaba?

Marshall aruncă o privire spre Willard începuse tremure şi ochii îi erau plini de lacrimi. Întreruperea îi mărise disperarea.

– Destul de bine, sir, mă temeam că o să meargă mai greu.

Browning îşi potrivi vocea, tuşind,

– Sunt într-o situaţie delicată, reluă el la celălalt telefon, am o comunicare pentru dumneata, personală şi urgentă.

A urmat o pauză.

– Poţi să vorbeşti? Cred că este ceva, într-adevăr, foarte urgent. Îţi fac legătura.

În receptor se auzi o hârâială, apoi o voce feminină,

– Aş vrea să vorbesc cu locotenent comandor Steven Marshall.

– La aparat.

Se auzea prost, dar Marshall avu totuşi impresia că interlocutoarea răsuflă greu.

– Steven? Aici este Gail.

Fără să mişte capul, Marshall privi succesiv la cei doi inşi care se aflau în cabină. Palid ca hârtia, Willard se tot balansa de pe un picior pe celălalt. Încă în picioare lângă hublou, Simeon îşi scutură de pe şapca fire de praf. Nu părea să fie atent la convorbirea telefonică.

– Despre ce este vorba? reluă Marshall în receptor,

– Roger îţi va cere să ne faci o vizită.

Vorbea precipitat, parcă temându-se că nu va fi lăsată să termine.

– M-am gândit că poate ai să găseşti o scuză că refuzi invitaţia, dar dacă îţi spun că... eu doresc, sper că vei accepta...

Marshall îşi drese glasul pentru a pronunţa clar:

– Perfect, am înţeles.

Puse la loc receptorul, întrebându-se de ce proceda astfel?

Simeon zâmbi:

– Tot Browning? Nu putea să mai aştepte?

Marshall reluă discuţia cu Willard,

– Pe scurt, rosti el binevoitor, te-ai comportat ca un mare prostănac. Îţi dai seama? Te pregăteai să te încaieri cu nu ştiu ce puşlama. Poate chiar să-i frângi gâtul. Crezi că prin asta ai fi aranjat lucrurile, şi pentru tine şi pentru maică-ta?

Willard răspunse încet,

– Trebuie să fac ceva, sir!

– Acum totul depinde de tine, continua Marshall, locul tău este aici cu camarazii tăi, oameni care au încredere în tine şi în care tu te poţi încrede.

Marshall abia îşi auzea propriile-i cuvinte. „De ce îi telefonase Gail, cu riscul de a trezi bănuielile lui Simeon?” gândea el între timp.

– Am să cer Serviciilor de Asistenţă Socială să verifice cele ce ne-ai povestit. Dacă este adevărat, voi vedea... sau, mai bine spus. Royal Navy va vedea ce este de făcut. Iar dacă ai minţit, te trimit la Curtea Marţială. În orice caz, deocamdată ai să rămâi aici, sub comanda mea. Suntem de acord?

– Da, sir.

Împietrit de mirare. Willard continuă, precipitat.

– Vă mulţumesc, sir.

– Până la noi ordine, nu te vei mişca de pe nava bază şi acum şterge-o!

Tânărul salută, făcu stânga-mprejur şi dispăru cu atâta grabă, că se împiedică de pragul uşii.

Simeon, deschizându-şi tabachera, zise:

– La naiba! Maică-sa se prostituează şi el vrea să alerge s-o scape. Bănuiesc că se teme că jumătate din Home Fleet[49] va veni să bată la uşa casei sale, data viitoare când va fi în permisie.

Răsturnat în fotoliu, Marshall privea la Simeon, dar mai mult monologa,

---

[49] Flota care a operat, între anii 1902÷1967, în apele teritoriale ale Regatului Unit. (n. red. el.)

– Am încercat să-mi imaginez ultima noastră călătorie, aşa cum acest tânăr mecanic a trăit-o. A participat pentru prima dată la o bătălie şi cred că atunci când „vaca de muls” a explodat, camera noastră de maşini i s-a părut că un adevărat iad sau, dacă preferi, ca un vulcan.

Simeon îi răspunse, indiferent,

– Ei, şi? Şi dumneata ai trecut prin aşa ceva şi eu, toată lumea!

– S-a întors din misiune zdruncinat sufleteşte de cele trăite. Ajuns în port, îl aştepta faimoasa scrisoare, în jurul lui, camarazii scriu familiilor, cei mai mulţi mamelor, căci echipajul este format din tineri. Ce crezi despre toate astea?

Marshall se ridică în picioare, prezenţa lui Simeon îi devenise insuportabilă, îl interpelă:

– Ce ai fi făcut dumneata în locul lui?

Simeon ridică ambele mâini, într-un gest împăciuitor,

– Frumoasă pledoarie! Nu te ambala! La urma urmei, este treaba dumitale. Nu a mea!

Revenind la tonul de conversaţie banală. Simeon adăugă, fără tranziţie,

– Cinezi cu noi astă seară?

Anterior, Marshall hotărâse să refuze invitaţia, dar după conversaţia telefonică cu Gail, răspunse fără ezitare,

– Bucuros, îţi mulţumesc.

– În ordine.

Simeon se dirija spre uşă în momentul ieşirii. Se întoarse:

– Ai cumva vreun preot în familie?

Marshall zâmbi:

– După câte ştiu, nu.

– Mă mir!

Când Simeon ieşi. Marshall se reaşeză în fotoliu, reproşându-şi că prea uşor îşi ieşea din sărite. Ridică din umeri. Nu avea importanţă. Scrise o scurtă notă pe care a introdus-o în dosarul lui Willard, înainte de a-l închide. De ce se amestecă în întâmplările mamei lui

Willard? Tânărul avea desigur motive serioase că să dezerteze, dar va fi obligat să rămână la bord, indiferent de motivele pentru care încălcase disciplina. Din moment ce trebuia câştigat războiul, indivizii nu mai contau. Devereaux reapăru în cabină.

– Mai aveţi să-mi ordonaţi ceva, sir? Marshall îi întinse dosarul Willard.

– Da, să previi Asistenta Socială de la Newcastle: Devereaux răspunse, dar cu o grimasă de mirare!

– Foarte bine, sir.

– Ce să faci, locotenente, spuse Marshall trebuie să ne ocupăm de necazurile oamenilor.

Se ridică şi ieşi din cabină. Foarte surprins, Devereaux privi lung în urma lui.

Marshall se examină câteva secunde în oglindă. Cu toate eforturile stewardului uniforma lui - deşi cea mai bună - tot era cam mototolită. Prea stătuse mult timp închisă Într-un dulap metalic. Cel puţin nu se umezise. Cămaşă curată conferea totuşi ţinutei o oarecare eleganţă.

Simeon apăru la uşa cabinei.

– Gata?

Ţinea neglijent şapca în mână.

– Aşa dichisit, semeni a erou. Avansă câţiva paşi.

– Sau, cum ar spune Gură Mare, veritabil submarinist.

Marshall schiţă un surâs sec:

– Pe aici, găseşti doi la o para!

– Dacă eşti gata, să plecăm imediat. Străzile, probabil denumite astfel în glumă, sunt destul de dificil de parcurs după căderea nopţii.

Au urcat pe punte şi s-au îmbarcat într-o barcă cu motor care îi aştepta. Cerul era foarte întunecat, dar fără pic de nori. „Se anunţă vreme bună mâine, gândi Marshall. Primele semne de primăvară.”

Paşii le răsunau pe cheu şi Marshall îşi dădu seama că aproape nu coborâse deloc pe uscat, de când preluase sarcina noii misiuni. În orice caz, nu ieşise din zona bazei.

Se auzea bătaia motorului unui automobil cu caroserie strălucitoare staţionat la extremitatea schelei. De la volan coborî un matelot care deschise portiera pentru că Simeon să se aşeze în locul lui. După ce Marshall s-a instalat, Simeon spuse matelotului,

– Mâine să-i mai tragi o lustruială.

– Am înţeles, sir! Automobilul demară.

– Îmi aduc totdeauna maşina pe cheu, spuse Simeon asta mă scuteşte s-o caut printre celelalte.

„M-aş mira dacă ar proceda altfel”, îşi spuse în sine Marshall, în timp ce maşina avansa încet între garduri de sârmă ghimpată păzite din loc în loc, de santinele. Simeon vorbise şoferului că unui servitor personal, sau că unui portar de hotel luxos. Aici, şi probabil pretutindeni, viaţa îi era bine organizată.

Când au ieşit din bază, Simeon apăsă pe accelerator. Conducea cu siguranţă şi îndrăzneală, lua virajele scurt, aproape fără să încetinească. Pentru a se feri, siluete imprecise se dădeau la o parte. Maşina „răspundea” admirabil la comenzi, probabil costase multe parale.

– Vila în care locuim, începu Simeon, nu este grozavă, dar l-am convins pe amiral să-mi împrumute pe unii din şefii săi bucătari, aşa că cina va fi acceptabilă. Totuşi aş fi bucuros să mă întorc în locuri mai civilizate!

Trase o înjurătură, orbit de farurile unui camion militar venind în sens contrar şi adăugă.

– Tot felul de „boboci” au ajuns la volan!

Drumul a durat cam o jumătate de oră şi Simeon a vorbit tot timpul despre raporturile lui cu Intelligence Service, de modul cum era condus războiul, despre toate avea păreri foarte ferme. Amintindu-şi de prima conversaţie, Marshall era surprins de francheţea cu care îi vorbea acum şi nu-şi mai explica schimbarea. Simeon critică guvernul, Înaltul Comandament şi se referea la personaje importante, care pentru Marshall nu erau decât nume citite în ziare. Făcea pe grozavul? Marshall nu era prea convins. Părea că evolua într-o altă lume, lumea prestigioasa a Mărimilor, a celor cu influenţă.

Au intrat printr-o poartă şi s-au angajat pe o alee largă, apoi s-au oprit lângă alte maşini parcate. Simeon îşi consultă ceasul:

– Am cam întârziat. Pe viitor va trebui să conduc mai repede.

Apoi îl invită pe Marshall:

– Să intrăm!

Marshall îl urmă, se gândea la cât de mult ţinea Simeon la talentele lui de şofer, la abilitatea de a conduce maşina cât mai repede. Părea că da mai multă importanţă şoferiei decât muncii sale profesionale. Oare nu era din cauză că-i invidia în secret pe cei că Marshall, care trăiau efectiv războiul?

Camera în care l-a condus Simeon era bine mobilată şi atractivă. În şemineu ardea vesel un foc de lemne, încăperea respirând un aer de prosperitate rurală.

– Mai avem alţi câţiva invitaţi, spuse Simeon. Obligaţii.

Cu un gest îi indică lui Marshall un dulăpior cu băuturi,

– Serveşte-te, în timp ce îmi pun la punct ţinuta. Nu am avut timp nici să mă pieptăn înainte de a părăsi bordul lui *Guernsey*.

Marshall îşi reţinu cu greu un zâmbet. Simeon se credea obligat să scoată continuu în evidenţă cât de copleşit era de lucru şi că tot timpul se făcea apel la inteligenţa lui. Marshall deschise dulăpiorul cu băuturi şi contemplă cu mirare un impresionant sortiment de sticle, aici nu existau restricţii! Alese o sticlă cu whisky de malţ şi îşi servi o bună jumătate de pahar. Era o precauţie pe care o socotea înţeleaptă şi utilă, căci reuniunea promitea să comporte momente dificile.

S-a întors la zgomotul unei uşi care se deschisese, Avea o frază pregătită pentru Gail, dar se găsi în prezenţa unei alte tinere femei pe câte n-o cunoştea, îmbrăcată foarte simplu, cu o fustă de stofă groasă şi tricou negru. În lumină discretă a camerei, lui Marshall se păru că trăsăturile figurii ii trădau o oarecare

oboseala, poate chiar contrarietate că îl găsise pe el în cameră.

– Scuzaţi-mă! zise ea, luând maşinal în mână o revistă, apoi punând-o la loc nu ştiam că este cineva aici.

Vorbea cu un abia perceptibil accent străin, poate francez. Marshall se prezentă,

– Numele meu este Steven Marshall eu trebuie să mă scuz!

Noua venită se îndreptă spre un fotoliu. Se deplasa cu graţia suplă a unei pisici. Părul şaten îi era tăiat scurt şi privirea ochilor mari îi păru lui Marshall că avea o fixitate neobişnuită, Îi spuse că se numea Chantal Travis, apoi cu un surâs cam trist, dar care îi lumină toată figura, adăuga,

– Dar sunt franţuzoaică, născută la Nantes.

Se aşeză şi, încrucişându-şi picioarele, se sprijini de spătarul fotoliului. Părea că se relaxă, pe jumătate absentă.

– Acum locuiţi aici? întrebă Marshall cu oarecare ezitare, observând o fugitivă crispare a miiniior tinerei femei, mâini mici, frumos modelate. N-aş vrea să fiu indiscret.

Ea zâmbi din nou, dar întrebarea a rămas fără răspuns..

– Nu face nimic... Văd că aveţi multe decoraţii, mai multe decât mă aşteptam!

Marshall surâse, înţelegând că Simeon îi vorbise despre el.

– Suntem în plin război!

– Se pare, răspunse ea, gânditoare. În plin război!

– Sunt stupid, reluă el calm, am spus o prostie. Uita-sem... familia v-a rămas în Franţa?

Ea înclină capul afirmativ, părul îi căzu uşor peste frunte.

– Da, tatăl şi mama au rămas la Nantes.

Marshall îşi aminti că ea se recomandase Travis, nume englez.

– Sunteţi căsătorită?

Acelaşi gest afirmativ din cap, apoi,

– Da, cu un englez.

Privea spre paharul pe care Marshall îl ţinea în mână.

– Dacă ar fi să aleg, decât încă o întrebare, aş prefera mai bine ceva de băut.

Confuzia lui Marshall o amuză.

– Iartă-mă! N-ar fi trebuit să spun asta. Marshall îi indică o sticlă cu vin de Xeres şi ea acceptă cu un gest.

În timp ce el umplea paharul, îi spuse, amabilă:

– Soţia căpitanului comandor Simeon mi-a vorbit despre dumneata, despre isprăvile din Mediterana. El îi întinse paharul. Când se aplecă să-l apuce, părul tinerei femei reflectă lumina lămpii, Marshall decise că părul îi era brun, nu şaten, cum crezuse.

– O cunoaşteţi de multă vreme pe Gail? Cu un gest de necaz el continuă,

– Vai! Iată că reîncep cu întrebări!

Ea râse.

– Nu-i nimic! Am cunoscut-o aici... recent. Marshall se aşeză într-un fotoliu, în faţa ei. I se părea că o forţă invizibilă îl ţinea departe de tânăra femeie. Totuşi, dacă ar fi avut mai multă vreme? Înainte, i-ar fi plăcut să rămână în prezenţa ei, poate doar pentru a-i auzi sunetul vocii şi a gusta farmecul odihnitor al prezenţei sale.

Simeon reveni în cameră şi examină, nedecis, dulăpiorul cu băuturi.

– Aţi făcut cunoştinţă? Bravo ! Ne aşezăm la masă peste un sfert de oră.

Prin perdeaua grea din culoar străbătu un murmur de voci precedând intrarea altor invitaţi, doi ofiţeri de uscat, dintre care Marshall recunoscu că unul era maior medic. După prezentări şi strângeri de mâini, conversaţia a devenit generală. Marshall observă că se evita să se vorbească despre război, probabil din cauza tinerei franceze, a cărei ţară trăia sub cizma nazistă.

– Vine şi comandorul Browning? întrebă Marshall. Simeon îl privi pe deasupra paharului.

– Nu. A luat avionul pentru Londra, convocat de Mărimile de la White-hall.

– Chiar dacă nu pleca, spuse unul dintre ofiţeri, cred, Roger, că nu l-ai fi invitat!

A urmat un râs general.

Marshall avu o strângere de inimă când, din spate, auzi o voce feminină exclamând,

– Steven! De câtă vreme nu te-am văzut!

Se întoarse. Gail purta o rochie înflorată, fără mâneci, nu se schimbase, era aşa cum o păstrase în amintire.

– Tot fermecătoare!

Mâna pe care ea i-a întins-o era îngheţată, cu toate că în încăpere era cald şi Marshall a avut impresia că percepea un tremur uşor.

– O rochie nouă, draga mea? se auzi vocea lui Simeon, şi cam decoltată, nu crezi?

Gail răspunse, fără a-şi lua privirea de la Marshall:

– Vreau să determin primăvara să vină mai repede, am văzut în sat primele flori şi mi-am spus... Simeon îi tăie vorba,

– Poate! Dar uiţi că tichetele de îmbrăcăminte nu cresc pe copaci!

Maiorul medic protestă.

– Nu-l asculta! Ne desfeţi ochii!

S-a pornit o conversaţie generală, dar lui Marshall i se păru că atmosfera rămânea încordată. Cele două tinere şedeau alături, păreau două surori, dar faţă de rochia înflorată şi de brăţara scumpa de pe braţul lui Gail, franţuzoaică parcă şi mai izolată.

Marshall simţi un fior, probabil din cauza whiskyu-lui. Nu-şi mai amintea de câte ori Simeon îi umpluse paharul. S-au poate că nu se mai simţea în apele lui, dezobişnuit de atâta vreme de lumea civilizată.

Servită impecabil de un foarte demn steward-marinar, cina era excelentă. Marshall nu contenea să se întrebe cum reuşise Simeon să procure materii prime pentru numeroasele mâncăruri alese şi vinuri de cea mai bună calitate.

În timp ce stewardul îi turnă un pahar de coniac, Simeon se adresă maiorului medic:

– Aşadar, Jack, curând ne părăseşti?

– Aşa mi s-a spus. De acum înainte, mă aşteaptă regim de cârnaţi şi piure de cartofi!

Marshall se aştepta ca o să urmeze o conversaţie pe aceeaşi temă, dar s-a înşelat, n-a mai urmat nici o întrebare şi nici altă explicaţie. Parcă asista la o cină de conspiratori.

De la capătul mesei, auzi vocea lui Gail. Ochii îi străluceau şi îşi învârtea verigheta pe deget:

– Vorbeşte-ne despre Malta, Steven!

– Ce pot să vă spun? Bombardamente masive, precum ştiţi, cu care maltezii au sfârşit prin a se obişnui.

– Bieţii oameni, comentă Jack, maiorul medic, ce pot face altceva?

Stewardul se aplecase şoptind ceva la urechea lui Simeon. Acesta se ridică, îşi şterse buzele cu şervetul şi anunţă,

– A sosit un curier motociclist de la Statul Major trebuie să merg să văd despre ce este vorba.

Plimbă privirea asupra celor din jurul mesei şi continuă:

– Vă rog să vă simţiţi că acasă! Robbins vă serveşte orice doriţi să beţi.

Făcând cu ochiul:

– Bineînţeles orice, afară de şnaps nemţesc.

Cei doi ofiţeri şi tânăra franţuzoaică au trecut în camera vecină. Marshall şi Gail au rămas singuri.

– Ţineam neapărat să te văd, spuse ea repede ca să-ţi vorbesc despre Bill.

– Ce mi-ai putea spune? Întrebă el, incapabil să-şi ascundă amărăciunea. L-am văzut pe Bill în ajunul morţii sale.

Conversaţia celorlalţi se estompă, până la sfârşit nu mai auzea nimic. În tăcerea ce domnea în sufragerie, Marshall observă respiraţia precipitată a lui Gail.

– Tu nu înţelegi. Nici n-ai putea şi nici nu vrei a înţelege!

– Poate! Replică el, dar ştiu că erai soţia lui Bill şi, în timp ce el se bătea în Mediterana, ai decis să-l părăseşti ca să te măriţi cu Simeon. Mai este ceva de spus?

Gail se ridică şi se apropie de şemineu. În trecere, cu un gest mecanic, ea redresa ramă strâmbă a unui tablou.

– Bill, continua Marshall, a fost un băiat minunat, n-am cunoscut altul ca el.

Gail se întoarse, figura îi exprima o profundă tristeţe.

– Da, Steven. Dar lumea nu este făcută numai din băieţi minunaţi. Semeni mult cu Bill, de altminteri, totdeauna i-ai semănat. Îţi mai aminteşti de mică vilă de lângă Southampton?

Ea umbla încet prin cameră, nici nu observă că se lovea de mobile.

– Îmi amintesc când Bill a venit într-o permisie. Eram tocmai după trei nopţi de bombardamente, în raiduri neîntrerupte. Portsmouth a fost aproape complet distrus şi la Southampton am avut sute de morţi şi răniţi. Oribil!

Gail se opri, privi la Marshall şi figura îl luă o expresie dura.

– Bill nici n-a întrebat cum suportasem bombardamentele! Nu-l interesa decât viitoarea sa misiune, viitoarea acţiune, echipajul său, submarinul său.

Tonul îi deveni mai blând

– Ştii bine cum era.

– De ce te-ai căsătorit cu el?

– Tu întrebi? Ştii bine de ce! Îl privi pe Marshall, drept în ochi.

– Cu tine doream să mă căsătoresc, dar tu erai aşa de sigur că vei muri! Ca toţi ceilalţi prieteni ai noştri! Îţi mai aminteşti? Atât de sigur erai că vei fi omorât!

Mirat, Marshall o întrebă,

– Eşti sigură de ce spui?

– Perfect sigură. Am avut timp să mă gândesc la zilele petrecute cu Bill, Nu regret nici una dintre ele! Niciodată! Dar războiul nu este suportat numai de voi bărbaţii, ca Bill şi ca tine! Şi noi, femeile, îl suportăm! Trăim şi noi zilele lui odioase, una după alta! Viaţa trebuie să continue şi am crezut că dacă mă remărit cu Simeon, voi avea un cămin adevărat. Este un lucru neobişnuit?

– Îmi pare tare rău, eu am ţinut mult la Bill.

– Pentru Dumnezeu, exclamă ea îndreptându-se spre el fii sincer! Măcar cu tine însuţi!

Apoi, revenindu-şi,

– Când m-am căsătorit cu el, nu ţi-ai dat seama că şi tu erai oarecum de vină? Cred că da, după modul cum mă priveai.

Marshall îşi plecă ochii.

– E greu să spun exact ce am simţit.

Era lângă el. Aproape îl atingea, ochii ei îi căutau pe ai lui, că pentru a-i ghicit gândurile.

– Vai, Steven... Iată ce a făcut războiul din tine! Toată seara te-am observat ce mult te-ai schimbat!

– Războiul te face mai dur.

Îşi aminti imaginea sa din oglindă, când *Tristram* s-a reîntors la Portsmouth.

– Şi mai este ceva, Steven! Cauţi să mergi până la limita extremă a puterilor tale! În ultimul timp, am avut ocazia să văd mulţi oameni purtând uniforma, invitaţi de-ai lui Roger. Vorbesc, îşi spun părerile, dar nu seamănă cu tine.

Îi lua ambele mâini, strâns într-ale ei:

Tonul îi deveni mai blând,

– Din tine, războiul a făcut o maşină!

Marshall o privi în ochi, convingerile începeau să se prăbuşească, mânia îi trecuse.

– Încearcă, Gail, să vezi lucrurile aşa cum le văd eu. Trebuie să fiu aşa cum sunt, altminteri aş înnebuni.

Fără să-şi dea seama, o îmbrăţişase, capul tinerei femei i se culcase pe piept. El continuă să vorbească, cuvintele i se revărsau ca un fluviu.

– Nu poţi să-ţi dai seama ce viaţă duc! Nici un moment de răgaz. Şi nu văd când se va termina. Trebuie să dau ordin altora să atace, să atace mereu, să mă gândesc la navă, la luptă, la obiectiv! Să fac totul, da, totul, pentru că întregul sistem să nu se năruie. Nu te puteam face părtaşă la o asemenea existenţă, să-ţi impun a fi mereu singură.

Răspunsul ei a fost abia perceptibil,

– Aş fi acceptat cu toată inima toate acestea! Marshall o îndepărta, cu mâinile pe umerii decoltaţi.

– Dar ce-i cu Simeon?

Gail îi susţinu privirea fără să clipească.

– Cu el este altceva. El îmi dă siguranţă şi, destul de curios, în felul lui, şi el are nevoie de mine. Dar între tine şi mine a fost altceva. Îndrăzneşti să spui că nu-i aşa?

Se auzi zgomotul uşor al unei uşi deschizându-se şi în pupilele lui Gail, Marshall văzu o undă de îngrijorare. Se întoarse repede, simţindu-se năpădit de o iritare inexplicabilă. Dar nu era decât cealaltă tânără, Chantal Travis, îi privea imobilă şi, foarte simplu, pronunţă:

– Iertaţi-mă! Cred că am greşit camera. Se retrase, închizând uşa şi încercând o scuză.

– Am crezut că...

Surprins de cum arată figura lui Gail, Marshall a întrebat-o:

– Ce-i cu tine?

Foarte încet, Gail se îndepărtă.

– Ce mutră ai făcut, Steven, când s-a deschis uşa! Credeam că era Roger şi mie mi-a fost teamă şi, oarecum ruşine. Dar tu aveai aerul unuia gata să ucidă!

Marshall ridică din umeri,

– Poate chiar eram în stare...

Privi la masa părăsită. Ce să facă, nu mai era un om ca ceilalţi, avea dreptate Gail. Se simţea descurajat, chiar înspăimântat.

– Steven, reluă Gail cu însufleţire, dacă ar fi să ne regăsim într-o zi, fără reproşuri, fără comparaţii, mă agăţ de amintirea pe care tu o ştii. Am nevoie de ea!

Marshall îşi aminti de Frenzel cu fotografiile lui, de maşinistul Willard şi mama acestuia, precum şi de Gerrard, probabil, în acest moment era sfâşiat sufleteşte ca Bill altădată, între necesitatea de a pleca de lângă soţie şi dorinţa de a mai rămâne.

Poate că Gail avea dreptate: era furios că ea se căsătorise cu Simeon. Mai puţin din cauza lui Bill, decât din cauza lui însuşi. Oricum, era prea târziu. Pentru ea, ca şi pentru el.

– Nu mai este cazul să discutăm! spuse el, privind-o drept în ochi. Între noi totul s-a sfârşit.

– Numai fiindcă tu vrei să fie aşa, Steven.

Din vestibul, un murmur de voci marca plecarea invitaţilor.

– Nu mai este vorba de ce vreau eu şi nici de ce vrei tu.

Se deschise uşa, de astă dată intră Simeon. Îi privi cu aer înţelegător, apoi, surâzând, îşi puse mâinile pe umerii lui Gail.

– Aţi schimbat confidenţe şi amintiri? Foarte bine. Acum copii, petrecerea s-a terminat!

Marshall aprobă cu un gest din cap „Chiar aşa, gândi el, din multe puncte de vedere”.

CAPITOLUL 7
A DOUA REPRIZĂ

A doua zi după cina de la Simeon, Marshall află că instrucţiunile se schimbaseră, data plecării fusese devansată cu douăzeci şi patru de ore, adică urmau să pornească la drum chiar în acea seară, la orele 20,00.

Malurile Loch-ului începeau să se învăluie în obscuritate instalat la biroul din cabina sa, Marshall proceda la ultimele verificări, deocamdată prea preocupat pentru a se gândi la cele ce-i rezervau zilele următoare.

Alături de el, în picioare, cu braţele încrucişate. Gerrard îl privea semnând raportul de plecare. În culoar şi deasupra, pe punte, un constant du-te vino de paşi marcau că totdeauna forfota ultimelor pregătiri de plecare.

Gerrard se întorsese chiar în acea dimineaţă cât p-aci să rateze plecarea din cauza devansării datei.

– Cred că totul este în regulă, declară Marshall, proviziile, combustibilul, muniţiile şi apă potabilă. Ai inspectat echipamentul?

Gerrard răspunse mai întâi cu un gest, părea obosit.

– Da, sir. A trebuit o adevărată luptă ca să depozităm tot calabalâcul suplimentar ce ni s-a dat să îmbarcăm, l-am împărţit cam peste tot. Doar după ce vom consuma o bună parte din provizii, vom avea loc să respirăm mai În larg.

Cu surâs amar, adăugă:

– Şi ne întoarcem în Mediterana! Cine ar fi crezut? Buck îşi băgă capul prin uşa întredeschisă,

– Căpitan-comandor Simeon urca la bord, sir.

Vocea îi era cam răguşită, amintire de la faimoasa lui partidă de pescuit. „Dar pescuitul nu-i justifica nici cearcănele din jurul ochilor, nici expresia de satisfacţie”, gândi Marshall, apoi îi răspunse,

– Foarte bine, Buck. Se adresă lui Gerrard:

– Poţi merge să-ţi vezi de treabă, pornim peste vreo treizeci de minute. Ar fi timpul să începi a te distra cu rigla de calcul.

Repetarea acestei vechi glume a lor n-a adus decât un slab surâs pe buzele lui Gerrard..

– Suntem aşa de încărcaţi, sir, încât să ne ferească Dumnezeu de necesitatea de a ne scufunda urgent!

Simeon tocmai intră în cabină şi Gerrard plecă.

– Totul este gata, începu Simeon, numărând pe degete am făcut toate verificările, am cenzurat corespondenţa expediată de echipaj şi am trimis-o la poştă. Cred că nu s-a uitat nimic.

– De ce ni s-a devansat ora plecării?

– Pentru multe motive, răspunse Simeon, la Greenock se adună vase pentru un convoi ce se va îndrepta spre vest şi mâine, în canalul navigabil, vor opera dragoarele de mine. Nu este cazul să vă întâlniţi cu alţii pe drum fără să mai vorbesc de foştii stăpâni ai navei voastre, atraşi de convoiul ce se pregăteşte să pornească la drum.

– Comandorul Browning nu s-a întors? Simeon îşi încruntă sprâncenele.

– Nu văd legătura între întoarcerea lui şi plecarea voastră!

„Nu-i mulţumit că am întrebat”, gândi Marshall, uitându-se calm la Simeon. Era sigur că ghicise: Simeon precipitase plecarea ca să aibă loc în absenţa lui Browning. Dorea ca toate meritele operaţiei să-i revină lui.

– O simplă întrebare, răspunse Marshall, cu oarecare întârziere.

O clipă. Simeon îl privi cu ochi cam bănuitori.

– Curând după plecarea voastră, reluă el, veţi întâlni o vedetă care vă va aduce trei agenţi de-ai noştri pe care îi veţi lua la bord. Am aranjat ca bagajele lor să fie de pe acum aduse la bord, dar prezenţa persoanelor trebuie să rămână secretă până în ultimul moment.

– Am înţeles, ţi-e teamă de ceva?

– Sunt doar prudent. Trebuie luate toate precauţiile, totul trebuie prevăzut. Munca de securitate seamănă cu cea pe care o îndeplineşte submarinistul atunci când efectuează o primă probă de imersiune la mare adâncime. Dacă nu ia toate măsurile, nu va mai apucă să regrete că nu le-a luat.

Schimbă vorba, suspinând,

– Această cabină este mai spaţioasă decât cea pe care am avut-o pe ultimul submarin.

Marshall continua să-l studieze cu atenţie pe Simeon. Cum de nu observase până atunci că personajul părea deplasat la bordul unui submarin? Lucru de care, parcă şi cel în cauză îşi dădea seama.

Deasupra se auzea hârşiitul parâmelor de oţelul cocii şi subofiţerul Cain îşi muştruluia echipă. Se apropia ora plecării.

Pe culoar, mateloţii se înghesuiau din ce în ce mai numeroşi şi se auzeau frânturi de conversaţii despre isprăvile lor de pe uscat. Liniştiţi, indiferenţi la cele ce-i aşteptau.

– Ce?! Te-ai dus la muierea aceea, prostănacule? Nu mi-au văzut ochii una mai urâtă ca ea! Trebuie că ţi-ai pierdut minţile!

I-a răspuns o voce, în defensivă,

– Ei aşi! Parcă tu te uiţi la gură sobei când aţâţi focul.

Simeon surâse, îngăduitor,

– Cred că nu se vor schimba niciodată!

– Tocmai pe asta mă bizui, replică Marshall.

Şi se ridică, verificându-şi buzunarele pentru a se asigura că luase cu el toate cele de care va avea nevoie în orele următoare.

Însoţit de Simeon, a mers la postul central. Încă o dată, Marshall remarcă contrastul dintre Simeon, în ţinută lui imaculată, şi oamenii echipajului. Pulovere groase, cizme marinăreşti, pantaloni peticiţi şi tot felul de tichii de lână.

Poate nu ar strica să i se reamintească lui Simeon de responsabilitatea sa faţă de oamenii aceştia, care-şi

pun pielea la bătaie încercând să traducă în viaţa cele plănuite.

Aplecat asupra tabloului de comandă, Frenzel discuta cu Kerville, şeful electrician. Aruncă o privire spre cei ce intrau, dar Marshall n-a fost prea sigur că Frenzel îşi dădea seama de prezenţa lor. De când Browning îi anunţase moartea alor săi, Frenzel nu se mai interesa decât de maşinile sale. Acordându-le şi mai mult timp şi atenţie decât înainte.

Urcând spre scara spre punte, Marshall se întrebă cum îşi va lua Simeon rămas bun. Fără îndoială, îi va ura noroc, va face câteva remarci despre riscurile misiunii şi o aluzie la Gail.

S-au oprit alături un moment privind la mateloţii care, pe punte, filau parâmele[50], sporovăind cu camarazii de pe micul submarin alăturat. Buck şi. Warwick se plimbau în lung şi-n lat, pe pasarelă, Blythe verifica starea portavocelor, a lămpii de semnalizare şi a curelelor de siguranţă, absorbit de lucru, fluierând printre dinţi. Dintr-o portavoce se auzi un glas răguşit. Blythe a recepţionat mesajul şi l-a repetat imediat lui Marshall, aflat la câţiva paşi.

– Staţia radio raportează, sir, plecarea peste zeci minute. *Lima* este la punctul stabilit, gata pentru pilotaj.

– Răspunde „primit mesajul”. Marshall se adresă lui Simeon,

– Mai rămâi un moment cu noi.

Cu toată penumbra, Marshall observă că, de astă dată Simeon a avut un moment de ezitare, apoi a răspuns scurt,

– Nu, mai bine să mă întorc la cabina radio de pe *Guernsey*. În caz că ceva nu merge, eu trebuie să iau decizia cuvenită.

„Nu fără satisfacţie, Marshall constată în gând că personajul rămânea acelaşi. Simeon strânse mâna lui Marshall, îi ură noroc şi porni spre puntea lui *Guernsey*.

---

[50] Desfăşurarea cu încetul a unei parâme sau a unui lanţ, în timpul manevrei unei nave.

Marshall zâmbi. Îşi încheie gulerul impermeabilului şi se îndrepta spre portavoce. Auzi zgomotul retragerii schelei după trecerea lui Simeon şi se aplecă asupra portavocei.

– Postul central? Aici comandantul. Pregătiţi-vă de plecare. Gata motoarele principale!

Pasarela a început să vibreze când s-au pus în funcţie dieselele.

Privind pe deasupra balustradei, Marshall adăugă:

– Fiţi gata! Buck ridică braţul.

– S-au redus parâmele la prova, şi la pupa, sir!

Oamenii de veghe şi-au luat poziţiile la posturi, ajustându-şi fiecare binoclurile de noapte, cu o grijă specială ştiind că în spate se afla comandantul.

– Iat-o pe *Lima*! anunţa Blythe. Ocoleşte prova lui *Guernsey*.

– În regulă.

Brusc, Marshall îşi aminti de Gail. De pielea ei catifelată, de parfumul părului ei. „Războiul a făcut din tine o maşină.” Îşi strânse pumnii. S-o ia naiba! Putea el deveni altceva?

Pe puntea de comandă a lui *Guernsey* clipi o lumină. Nici nu se terminase bine transmisia, şi Blythe confirma recepţia cu lampa sa, apoi comunica lui Marshall mesajele,

– Plecaţi când sunteţi gata apoi noroc la vânătoare!

– Bine. Comunică aceste mesaje şi postului nostru central.

Marshall ezită, deşi ştia că Blythe aştepta, inevitabil urmărea,

– Şi transmite-i lui *Guernsey* mulţumiri pentru ajutorul dat.

Oare cele două nave se vor mai regăsi vreodată ancorate alături? Marshall se îndoia. Peste o zi sau două, probabil că nava bază va primi o nouă misiune. Nu lipseau proiectele poate lansarea unui submarin experimental, a unui nou sistem de detecţie submarină sau poate acele dane flotante reclamate de atâta vreme de necesităţile războiului.

Revenind la prezent, Marshall se scutură şi ordonă:

– Mola pupa!

Apoi, forţându-se să nu se mai gândească la nimic, aşteptă. O briză uşoară împingea nava, despărţind-o de micul submarin alăturat.

– Amândouă maşinile încet înapoi! Făcând un semn cu mâna lui Buck:

– Mola prova!

Cu pupa înainte, submarinul se depărta de *Guernsey* care îl domina cu toată înălţimea ei. Apa alunecă peste balasturi formând o arcuire de spumă albă. Se auzi pocnetul capacului de pe puntea prova închizându-se, parâmele erau puse la adăpost de apă sărată a mării.

– *Lima* i-a viteză, sir.

– Foarte bine.

Marshall ordonă prin porta-voce:

– Stop maşinile!

Urmărea cu privirea semnalul luminos albăstrui de la pupa iahtului *Lima* şi siajul format de un trauler în trecere.

– Amândouă încet înainte! Douăzeci de grade babord!

– Aici Gerrard, sir, ţinem după lumina lui *Lima*?

– Da.

Marshall auzi periscopul înălţându-se în lăcaşul său.

– Peste o oră vom îmbarca nişte pasageri.

Simţi nava virând la manevrarea cârmei. Gerrard o ţinea bine în mâini.

– Oamenii de pe punte, jos!

Marshall căuta să-şi aranjeze binoclul pentru vizibilitate de noapte, dar casele de pe ţărm dispăruseră din vedere, îşi aminti de precedenta să plecare pe mare, de bătrâna doamnă şi de pisica ei.

Într-o parte a parapetului apăru capul lui Buck,

– Camuflajul turelei a fost strâns pe punte, sir! Mateloţii se înghesuiau la coborâre. Cu ochii spre coasta obscură, Warwick se apropie de Marshall care dădea instrucţiuni lui Blythe':

– Atenţie! Când va fi semnalată şalupa, verificaţi-i mai întâi indicativul!

Marshall era precaut, îl credea capabil pe Simeon să trimită o altă vedetă, pentru a se asigura că Marshall nu se lăsa înşelat. De altminteri, Marshall recunoştea că Simeon şi Browning organizaseră cu mare pricepere plecarea submarinului. Nu fusese o treabă uşoară să se realizeze pornirea U-Boot-ului fără ca acesta să fie reperat de patrulatoarele de coastă şi de alte nave. Fără a mai vorbi de nenumărate alte precauţii, precum păstrarea secretului repartizării echipajului, aprovizionarea cu combustibil etc.

– Coboară, ordonă Marshall lui Buck, şi inspectează cum a fost aranjată încărcătura. Nu ţin deloc să văd cutii de conserve rostogolindu-se prin compartimentul prova!

De fapt, era sigur că operaţia se executase cu grijă, dar dorea să rămână singur cu Warwick.

– Am înţeles, sir! replică Buck, care probabil ghicise motivul adevărat al ordinului.

Marshall privi câtva timp la lumina din pupa Limei şi la siajul de spumă albicioasă pe care mică navă o lăsă în urmă. Apoi se adresă lui Warwick,

– Mă duc la pupa să arunc o privire asupra „umbrelei”, camuflajului nostru.

Observă surpriză pe figura tânărului locotenent.

– Secundul conduce nava din postul central, dar e bine că nici dumneata să nu scapi din vedere semnalul Limei. Ea va observa înaintea noastră întâlnirea cu vreo navă.

Coborî apoi scara spre punte şi cu mâna sprijinită pe balustradă, simţi împroşcături de apă pe impermeabil.

Mecanicii de pe *Guernsey* făcuseră o treabă bună, strânsă umbrela ocupa puţin loc. Era bine fixată, lucru de care Marshall se convinsese prin câteva lovituri cu tocul încălţămintei dar nu va rezista nici o clipă când prima grenadă va exploda în apropierea submarinului. Se întoarse pe pasarelă.

– Nu seamănă deloc cu prima noastră plecare, nu-i aşa, Warwick?

Acesta n-a răspuns imediat.

– Mi se pare, sir, că abia ne-am întors şi deja...

– Şi eu sunt de aceeaşi părere. Nu avem însă ce face. Lumina zilei era pe sfârşite, colinele ţărmului începeau să se estompeze, Loch-ul intrase în completă obscuritate.

– Nu credeam să ne mai întoarcem în Mediterana. Lui Marshall vorbele îi ieşeau din gură parcă fără voia lui.

– Mai ales după cele ce am îndurat acolo, timp de paisprezece luni afurisite!

Marshall îşi strânse pumnii în buzunare, ce mai putea adăuga? Paisprezece luni! Şi, de astă dată, câte vor mai fi? Cine putea prevede?

– Credeţi că vom avea necazuri, sir?

Marshall îşi aminti de cele spuse lui Gail. Oare asta fusese ieri seara? „Trebuie făcut orice, pentru că întregul sistem să nu se năruie!”

Dar lui Warwick îi răspunse:

– Nu cred.

Cu tot frigul, simţea transpiraţia rece sub şapcă.

– Nu cred că vom întâmpina dificultăţi pe care să nu le putem rezolva.

„Eşti un mincinos, un mincinos! De ce nu-i spui adevărul?” gândi Marshall, dar cu voce severă continuă,

– Spune timonierului că se menţine prea departe de pupa babord a *Limei*! Ştii bine, sublocotenente, că trebuie să iei în primire cartul! Procedează deci în consecinţă!

– Da, sir, iertaţi-mă.

Warwick se precipită spre portavoce.

Blythe îi privea pe amândoi, spunându-şi în sine „Warwick este un băiat bun, dar încă nu este călit pentru ceea ce i se pretinde. Marinarii l-au poreclit „Iepuraşul”, dar fără răutate. Slavă Domnului! Bine că pe pasarelă sunt acum eu şi nu prăpăditul ăla de Buck sau Devereaux, bine poreclit „Gomosul”? Ăia ar fi mirosit că, „Bătrânul” Marshall îşi făcea probleme cu Warwick”. Îşi frecă mâinile ca să le încălzească şi se gândi la soţia lui, acolo, la Gosport[51]. Privi la silueta lui Marshall, care se zărea vag după parapetul pasarelei.

„Bietul om! Trebuie să ridice tuturor moralul când, de fapt, el însuşi ar avea nevoie de aşa ceva”

Urmărind lumina *Limei*, *U-192* se deplasa rapid pe suprafaţa Loch-ului, într-o linişte abia tulburată de slabul fâşâit al apei despicată de etravă. Se auzi vocea lui Gerrard:

– Postul central, către comandant. Peste câteva minute, trebuie să îmbarcăm pasagerii, sir.

– Foarte bine, secundule. Spune subofiţerului Cain să trimită urgent oameni pe punte.

După o pauză, se auzi tropăit de paşi pe scară din spate.

– Acolo sus totul merge bine, sir? mai întrebă Gerrard.

– Cum? De ce să nu meargă bine?

Marshall îşi şterse faţa cu dosul mănuşii şi adăugă, îngăduitor:

– Iartă-mă, Bob! Nu lua în nume de rău că te-am repezit!

În acelaşi moment, Blythe anunţă:

– *Lima* semnalizează, sir, „Ambarcaţiune la tribord”

Marshall privi prin binoclu într-adevăr, şalupa era acolo, o mică pată neagră pe mare.

– Stop maşinile! Spune-i lui Cain să fie gata!

Observă că *Lima* îşi continuă drumul fără să-şi modifice capul. Precauţie înţeleaptă, dacă un observator invizibil privea, totul îi părea normal.

De pe şalupă, o lanternă electrică lansă un semnal peste suprafaţa Loch-ului.

– Indicativul, sir, spuse Blythe, l-am verificat!

– Confirmă primirea!

Marshall înainta pe grătarul din tribordul pasarelei ca să urmărească şalupa. Cu motorul ţăcănind, mica ambarcaţiune se apropia de submarinul care îşi vedea încet de drum. Era momentul să se acţioneze repede.

O comandă, o parâmă dată peste bord, un hârşâit de lemn pe oţelul cocii şi, fără ceremonie, au urcat la bord trei siluete. După mai puţin de un minut şalupa îşi schimbă direcţia, îndepărtându-se.

– Amândouă încet, înainte! Puntea submarinului trepidă uşor.

– Măriţi viteza până veţi reocupa poziţia stabilită! Marshall zări pe cei trei pasageri dispărând prin tambuchi. Un moment el se întrebă ce fel de oameni erau cei ce se ofereau voluntar pentru o misiune atât de periculoasă. Mai avusese şi altă dată asemenea pasageri la bord, dar prea scurt timp pentru a lega cunoştinţe. Ceea ce era mai bine date fiind pericolele ce-i aşteptau. Cei ce se îmbarcau executau acum numai partea cea mai uşoară a misiunii lor.

– Trebuie să merg să salut pe musafiri, Warwick. Spune-i lui Buck să vină să mă schimbe.

– Şi eu vă pot schimba, sir!

Marshall ezită, nu-i vedea clar figura, dar după tonul vocii înţelegea că Warwick ardea de dorinţa de a se face util, de a fi pus la încercare pentru a dovedi altora, cât şi sie însuşi, ce era în stare.

– Ai dreptate, spuse Marshall, punând mâna pe mineca tunicii lui Warwick, îţi dau nava în seamă!

Apoi coborî. În postul central, toţi îşi vedeau de treabă. Gerrard la periscop, cu ambele mâini pe scaunul timonierului, Devereaux supraveghea repetitorul giroscopului[52]. Willard îi prezenţa lui Frenzel un carnet de note, pe care şeful a aruncat o privire, înainte de a-l semna cu iniţiale, îndreptându-se spre pupa. Tânărul mecanic îl observă pe comandant. Cu un gest prietenesc, Marshall îl întrebă,

– Merge, merge?

– Da, sir, răspunse acesta zâmbind. Vă mulţumesc, sir!

Frenzel întoarse capul pe jumătate, înţelese şi îşi îndreptă privirea din nou spre panoul de comandă. Marshall porni spre careu. La intrare, aproape se ciocni

---

[52] Dispozitiv care repetă indicaţiile giroscopului. Aparatul modern care indică în permanenţă drumul navei, înlocuind compasul magnetic (busola).

cu Churchill care ieşea grăbit, cu un ibric de făcut cafea în mână..

– Mare comedie, sir!

Mirat, Marshall privi pe Churchill îndepărtându-se şi intră în careu. Cei trei pasageri îşi descheiau hanoracele, îşi scuturau picăturile de apă de pe mâneci şi pantaloni. Unul dintre ei, înalt şi slab, îl întâmpină pe Marshall cu mâna întinsă:

– Numele meu este Carter, sir. Vom căuta să vă stânjenim cât mai puţin cu prezenţa noastră.

– Suntem bucuroşi că vă avem la bord. Carter reluă,

– Vă prezint pe Toby Moss. Cât despre ai treilea component al echipei, cred că-l cunoaşteţi: d-na Travis.

Dându-şi la o parte gluga hanoracului, tânăra îl privi pe Marshall cu acel amestec de gravitate şi tristeţe pe care îl remarcase când o cunoscuse.

– Aşa este, spuse Marshall fără emoţie aparentă, ne-am mai întâlnit.

Tânăra n-a surâs.

– Pot dormi oriunde, sir, nu va faceţi griji. Revenit cu ibricul plin cu cafea fierbinte, Churchill îi întinse tinerei o ceaşcă metalică, pe care ea o luă, spunându-i:

– Minunat, îţi mulţumesc!

Părea să fi uitat complet de Marshall.

– D-na Travis va avea la dispoziţie cabina mea, declară acesta cam confuz. Aici în careu sunt două cuşete, unul dintre titulari este totdeauna de cart şi pot s-o folosesc eu pe cea liberă. Voi comunica cele necesare secundului.

Moss, cel mai scund dintre cei doi bărbaţi, cu înfăţişare tipic italiană, exclamă, zâmbind uşor,

– Voi fi atât de aproape şi totuşi departe de casa mea! Interesant! Cred că această expediţie îmi va plăcea.

Carter îşi scoase hanoracul şi se aşează. Purta o ţinută de campanie de infanterist, doar cu cele trei trese de maior.

– Îmi închipui că ştiţi de la căpitan-comandorul Simeon ce aşteptăm noi de la dumneavoastră.

Marshall îi confirma cu un gest privind la tânără. Ţinea ceşcuţa cu ambele mâini îşi bea pe îndelete cafeaua ca un copil.

– Sunt la curent cu toate, răspunse Marshall, bagajele vă sunt depuse la prova.

– Admirabil.

Ridicând capul, doamna Travis observă că Marshall o privea.

– Cred domnule comandant, că ai petrecut bine aseară?

Privirea ei era calmă, oare îşi bătea joc de el? Îi reproşa ceva? Nu-şi dădea seama. Marshall răspunse, scurt:

– Destul de bine.

– Aşa mi s-a părut şi mie.

Se auzi o voce:

– Comandantul este chemat pe pasarelă.

Marshall ieşi precipitat din careu şi urcă scara, spre pasarelă. Tânăra părea că nu-i mai dă atenţie. Când Marshall ajunse pe pasarelă:

– Îmi pare rău că v-am deranjat, sir, îi spuse Warwick. *Lima* a semnalat prezenţa unei mici nave în apropiere, dar nu era decât o bucată de lemn plutitoare.

Warwick credea că făcuse o enormă greşeală, dar îl linişti îndată.

– Nu face nimic, sublocotenente, îi răspunse Marshall, abia trăgându-şi sufletul din cauza grabei cu care venise, mai bine un exces de prudenţă, decât să regreţi ceva.

Prin tambuchiul deschis parveneau râsete, oare împreună cu tânăra râdeau de el? D-na Travis era o amică de-a lui Simeon şi poate povestise camarazilor că-l surprinsese pe el, Marshall, cam prea aproape de Gail. Îşi scoase şapca şi-şi trecu palma peste păr.

Acum tânăra se afla la bordul navei comandată de el. Împreună cu el, că toţi ceilalţi, până ce... Brusc îşi aminti de anxietatea latentă care părea că n-o părăseşte niciodată, de felul ei de a observa şi ascultă. Oare nu semăna cu el? Angajată într-o acţiune pe care

o detesta, o aventură căreia nu era sigură că-i va supravieţui. Aceasta asemănare îl mai linişti. Amândoi erau angajaţi în aceeaşi bătălie.

Îi veni în gând şi Simeon, vinurile ce le oferise, stewardul împrumutat de la amiral, maşina lui, noua lui soţie, pe toate, el le manevră ca pe nişte marionete.

Warwick i se adresă:

– Aţi spus ceva, sir?

Marshall îl privi mirat, gândind „trebuie să mă supraveghez!”

– Nu, gândeam cu glas tare, nu da atenţie!

Pe ţărm, foarte departe, lucea o lumină, un ochi gălbui în noapte. Cineva deschisese uşa ca să privească cerul nocturn. Ce n-ar fi dat să fie în locul lui! Să calce pe iarbă, piatră, şi pământ, nu pe oţel umed!

Consulta oră pe cadranul luminos al ceasului. Mai erau treizeci şi cinci de minute până la proba de imersiune. După care, *Lima*, îi părăsea, ca să-şi vadă de alte treburi.

Cu binoclul, el căută din nou mica lumină dar dispăruse. La orizont, intersecţia pământului cu bolta cerească se estompase.

– Cercetaţi cu toată atenţia de jur împrejur! ordonă el.

A făcut o pauză pentru a lăsa celor ce-l ascultau timpul necesar ca să înţeleagă că recomandarea nu era numai formală.

– După ce ne despărţim de *Lima*, orice navă zăriţi, va fi una inamică.

Îşi imagina perfect cum va decurge călătoria lor ca şi cum urmărea o hartă. La noapte vor intra în Atlantic şi vor trece prin apropierea multor insule obscure, cu malurile adânc crestate, cu denumiri vechi de când lumea. Apoi vor coborî spre sud spre Golful Gasconiei şi, navigând de-a lungul coastelor paşnice ale Portugaliei şi Spaniei, vor ajunge la Gibraltar, poarta acelei Mediterane pe care vor pătrunde din nou. Probabil că tare s-au amuzat in ceruri mulţi dintre inamicii morţi, scufundaţi de el, când au aflat că urma să se reîntoarcă în Mediterana şi încă la comanda unui U-Boot capturat!

Dacă lumea cealaltă există, probabil că aceşti foşti inamici se mai distrau şi acum, şi-l aşteptau să vină printre ei ca să le povestească pe larg cele pătimite.

Din nou gândurile i se îndreptară spre tânără din careu. Probabil că mai mult ca oricând era frământată de temeri.

– Spune să ne aducă cafele, Warwick! Toţi avem nevoie.

Ştia ce le trece prin minte, lui Warwick şi celor de veghe. Erau mai destinşi şi recăpătau încredere. „Ei cred," gândi Marshall cu un surâs amar „că sigur de sine, comandantul este calm. Preocupat numai de misiunea să, un supraom, pe care nimic nu-l clinteşte". Churchill tropăia pe treptele scării cu ibricul de cafea în mâini. „Fie ce-o fi, gândi Marshall. Începe a doua repriză!"

Primele trei zile de călătorie spre sud, spre Golful Gasconiei, au fost marcate de câteva incidente tehnice, în legătură cu starea navei, şi atât de frecvente încât mulţi din echipaj începuseră să se întrebe dacă nu vor fi constrânşi să se întoarcă la bază.

Chiar Marshall şi-a pus de câteva ori aceeaşi întrebare, fără însă să-şi împărtăşească cuiva îngrijorările. Culmea e că submarinul revenise din precedentă sa expediţie fără avarii sau pierderi, după ce scufundase două U-Boot-uri inamice. De astă dată, însă, nava părea a-i avertiza cu răutate că, incomplet domesticită, refuza să mai asculte de noii săi stăpâni.

În prima zi s-a constatat o scurgere la manşonul periscopului. A survenit într-un moment foarte dificil, când submarinul naviga prin zone periculoase şi se apropia de canalul Mânecii, pe care trebuia să-l străbată în timpul acelei zile. Frenzel şi mecanicii lui au terminat reparaţia tocmai la timp. A doua zi, ofiţerul de cart raporta o altă scurgere: aerul dintr-o torpilă introdusă în tub strecură prin coca cu o viteză alarmantă şi bolborosea ieşind la suprafaţă. Navigând la adâncime periscopică, bulele de aer puteau fi zărite chiar şi de un orb.

Şi, colac peste pupăză, arborele motorului principal tribord a început să se încălzească, obligându-i să navigheze la suprafaţă într-o zonă încă accesibilă patruloarelor de coastă şi avioanelor de vânătoare.

În fine, pana cea mai supărătoare a fost blocarea unei valve de admisie care i-a pus lui Frenzel o problemă ce părea insolubilă, dar unul dintre mecanicii lui a descoperit că valva nu mai funcţiona din cauza unei bucăţi de cârpa uitată acolo de un lucrător neglijent de la nava bază unde revizuiseră submarinul, o eroare omenească, dar care a contribuit la afectarea moralului echipajului.

După care, submarinul păru a consimţi să mai lase răgaz echipajului. Au putut naviga mai repede, la suprafaţă şi să-şi încarce acumulatorii, fără alt incident.

Marshall nu prea avusese timp să stea de vorbă cu pasagerii săi. Pe tânăra a zărit-o doar de două sau de trei ori, totdeauna şezând parcă neclintită într-un fotoliu din cabina lui, cu ochii deschişi, dar cu privirea pierdută.

În dimineaţa celei de a treia zi, el se afla în careu, somnolând deasupra unei ceşti cu cafea. Churchill debarasa masa de resturile micului dejun şi pregătea tacâmurile pentru ofiţerul al cărui cart urma să se termine. Zgomotul asurzitor al dieselelor se amesteca cu cel al mobilelor şi veselei scuturate de trepidaţia provocată de mersul submarinului la suprafaţă. Marea era agitată, vizibilitatea foarte redusă. Rămas pe pasarelă până în zori, Marshall fusese surprins de brusca schimbare a vremii. Nu era frig, dar valurile asaltau coca şi loveau furios turela că în toiul iernii.

Marshall bea multă cafea neagră, băutura îl reconforta şi avea nevoie de aşa ceva. Rarele momente de repaos ce îşi acorda erau totdeauna întrerupte de probleme urgent de rezolvat. În general, nu era nemulţumit de cum începuse misiunea. Avuseseră necazuri, dar le rezolvaseră fără ajutor din afară. Spera că până şi bobocii echipajului şi-au dat seama.

În jurul lui, dincolo de perdelele lăsate, ceilalţi ofiţeri dormeau, deocamdată eliberaţi de răspunderi şi ne mai fiind obligaţi să-şi stoarcă minţile şi trupurile de puteri. Îi lipsea destul de mult cabina sa, fapt de care se miră. Câteodată, în careu, încercând să doarmă în spatele perdelelor cuşetei sale, avusese impresia că ceilalţi acolocatari nu îndrăzneau să vorbească între ei, parcă îi reproşau că-şi impusese prezenţa acolo. Temeri nejustificate, toţi îl agreau şi de când porniseră, toţi fuseseră prea ocupaţi ca mai intereseze de asemenea amănunte.

Submarinul plonja în golul unui val şi Marshall prinse ceaşca ce alunecă pe masă. Auzi metalul cocii vibrând, cu elicea aproape ieşită din apă. În postul central răsunau înjurăturile celor de serviciu.

Când ridică ochii, o zări pe Chantal Travis. Ţinându-se cu ambele mâini de perdeaua oscilantă. Marshall se precipita,

– Dă-mi voie să te ajut!

A luat-o de braţ şi a ajutat-o să se aşeze pe bancheta aliniată de-a lungul peretelui, sub cuşete, era palidă şi transpira.

– E groaznic! spuse ea, m-am simţit teribil de rău. Churchill intră în careu şi depuse o ceaşcă pe masă, fixată în grătarul de ruliu.

– Cu ce v-aş putea servi, Miss?

Marshall îl privi îngrijorat, ştia din experienţă că marinarii nu sunt indulgenţi cu victimele răului de mare. Dar îşi făcea griji degeaba.

– Beţi totuşi această cafea, în timp ce mă mai gândesc. spuse Churchill.

Încreţindu-şi fruntea,

– Jumări din câteva ouă şi puţină pâine prăjită. Şi continuă, surâzând,

– Pentru dumneavoastră, Miss, orice doriţi! Dispăru, fără să aştepte răspuns.

– Nu înţeleg ce mi se întâmplă, spuse tânăra lui Marshall, cu voce joasă, privind spre plafon, poate zgomotul, mirosul de păcură...

Marshall o privea, în timp ce ea încerca să-şi bea cafeaua. În lumina slabă, figura ei părea foarte tânără.

– Îmi pare rău, spuse el, din păcate, deseori se întâmplă asemenea vreme rea în Golful Gasconiei.

– Golful Gasconiei? Am ajuns aşa departe?

– Cred că acum ne aflăm la două sute mile sud-vest de Brest. Zonă nu prea periculoasă, dar trebuie să fim vigilenţi.

– Brest! Am fost acolo de multe ori... spuse ea cu privirea pierdută. Când crezi că scăpăm de vremea asta îngrozitoare?

Marshall zâmbi,

– Dacă totul merge bine, la noapte navigăm de-a lungul coastei de nord-vest a Spaniei până la Capul Finisterre. Apoi, vom urma coasta în afara limitei apelor teritoriale ale Portugaliei. Acolo vremea va fi mai blândă.

– Mă bucur !

Tânăra a tăcut pierdută în gânduri.

– Soţul dumitale este în Franţa? întrebă el, după o ezitare.

Ea negă din cap,

– Nu. Este în Italia, lucrăm împreună, dar nu pot spune mai mult.

Marshall considera inutil să mai insiste şi schimbă conversaţia.

– Sper că oamenii mei sunt amabili cu dumneata.

– Desigur, mulţumesc.

Tânăra îşi plimbă privirea peste dezordinea din careu, mantale de cart agăţate la uscat, raftul cu pistoale şi o grămadă de reviste răvăşite.

– Aici, pe navă, mă simt înconjurată de prieteni. O trecură fiori.

– Am un sentiment de securitate, care îmi va lipsi, adăugă ea după o pauză.

– Să ştii, declară el curtenitor ca şi dumneata ne vei lipsi tuturora şi mie!

Tânăra se ridică, cu o figură mai relaxată.

– Cred, domnule comandant, că zilele îţi sunt foarte pline.

Marshall o privi înconjurând masă şi spuse,

– Să ştii că în privinţa lui Gail şi a mea cred că te înşeli, o poveste veche, terminată demult.

– Nu mă priveşte !

Se întoarse spre el cam iritată, după o pauză:

– Nu mă interesează ce aveţi de împărţit, dumneata şi Gail! Nu cer decât să fiu lăsată în pace.

– Foarte bine, spuse Marshall

În uşa apăruse Gerrard, cu ochi întrebători. Marshall i se adresă scurt, profesional, dorind să arate să socotea încheiată conversaţia cu tânără.

– Nimic de semnalat, secundule?

– Nu, sir.

Gerrard se aşeză pe o banchetă.

– Drum doi-zero-patru. Douăsprezece noduri.

Îşi frecă cu mâna bărbia nerasă, adăugând:

– Şi mor de foame!

Churchill tocmai intră, aducând o farfurie cu ouă jumări.

– Ei drăcie! exclamă Gerrard, ce-i asta? Ne aflăm într-un mare restaurant?

Churchill spuse cam stânjenit:

– Este pentru doamna, sir. Pentru ofiţeri, nu am decât ouă în prafuri.

Chantal îi surâse lui Gerrard, punându-i mâna pe umăr.

– Mănâncă dumneata! Nu sunt încă sigură de stomacul meu... Te rog, îmi faci o mare plăcere.

Gerrard ridică din umeri:

– În acest caz, foarte mulţumesc! Apoi, se adresă lui Churchill:

– Ouă în prafuri! Dă-le-ncolo!

Tânăra se pregătea să iasă şi, după o ezitare, întrebă:

– Aş putea urca pe punte?

Nu se adresase lui Marshall, ci lui Gerrard.

– Doar câteva minute, aerul mi-ar face bine. Gerrard îl consulta pe Marshall,

– Ce credeţi, sir? Cam balansează, acolo sus, dar nu prea tare.

– De acord, răspunse Marshall, anunţă pasarela, Warwick este de cart. Anunţă-l şi spune-i să-i pregătească o centură de siguranţa d-nei Travis.

Gerrard aşează o farfurie întoarsă peste jumări şi părăsi careul.

– Mulţumesc, domnule comandant, spuse Chantal şi îşi aranjă hanoracul. Îţi sunt recunoscătoare.

Gerrard reveni, în timp ce tânăra ieşea.

– Drăguţă fată! Păcat că este măritată.

Iritat, Marshall se sculă brusc,

– Mă duc şi eu să mă dezmorţesc puţin!

– Bună idee, sir.

Gerrard atacă lacom pâinea proaspăt prăjită şi declară:

– Până şi pâinea prăjită miroase a femeie! Marshall ajunse în postul central, furios pe Gerrard şi pe el însuşi, fără să ştie de ce. Aruncă o privire pe harta rămase un moment în spatele timonierului, acesta sta imobil şi impasibil, ca şi cum ghicise proastă dispoziţie a comandantului.

În afară de cei de cart, restul oamenilor coborâseră căutând un pic de odihnă, până va fi din nou nevoie de ei.

Marshall se îndreptă spre scara turelei şi privi spre cer, era plumburiu, ici şi colo cu spaţii albastre. Poate că vremea se ameliora mai repede decât sperase. Se îndreptă spre periscopul prova, era înălţat, un mecanic îl gresa.

– Vreau să arunc doar o privire, îi spuse Marshall.

Manevră foarte încet instrumentul ca să facă un tur de orizont complet, observând valurile ce se spărgeau de navă şi asaltau pasarela în lungi şiroaie răsfirate. Vizibilitatea rămânea încă foarte slabă, cam până la o milă, nu mai mult. Şi-l imagină pe Warwick pe cei de veghe şi tânăra femeie, stând în apropierea periscopului. El se află sub ei, dar i se părea că-i observa de sus, nu prea distingea clar. Zgomotul

discret ce însoţea manevrarea periscopului nu-i scăpase, desigur, lui Warwick care, poate, îi spunea lui Chantal că „Bătrânul” încearcă să vadă ce se petrece pe punte. Poate Chantal îşi punea acum mâna pe umărul lui Warwick. Aşa cum făcuse adineaori cu Gerrard? Tânăra asta se înţelegea bine cu toată lumea, doar cu el, Marshall, nu prea.

Furios, îndreptă obiectivul spre cer. La urma urmei poate că Gail avea dreptate spunând că numai el însuşi nu-şi dă seama ce teribil se schimbase.

Brusc alarmat, îşi apăsă ochiul de ocular, apăruse ceva ca o licărire printre nori. Privi ca hipnotizat, a trecut parcă o veşnicie, apoi licărirea se repetă. Fără îndoială, nu se înşela şi strigă, îndepărtându-se de periscop.

– Claxonul! Avion la prova babord!

Postul central se animă. Marshall alergă la scară, cu capul golit de alte gânduri, nu mai conta decât această ameninţarea din ceruri. Din cauza hulei puternice, poate că inamicul nu observase submarinul, dar un lucru era sigur, dintre cei de pe pasarelă, nimeni nu observase apariţia avionului.

Ieşind prin tambuchi, simţea curentul aerului supt de dieselele înfometate. Claxonul începu să sune din interior, oamenii de veghe scrutau zărea cu feţele ca nişte măşti. Tânăra Chantal se agăţase de balustradă şi Warwick tocmai arăta ceva la travers, cu braţul întins, parcă înlemnise în acea poziţie.

Marshall striga cât îl ţinea gura:

– Avionul la babord prova! Zboară de la stânga la dreapta! Toată lumea jos, la posturile de imersiune!

Dieselele au fost oprite şi echipa lui Frenzel a dat drumul motoarelor electrice. Avionul se apropia, zbârnâitul lui devenea tot mai distinct. Cu ochi cam speriaţi, cu gesturi stângace, Warwik închidea portavocele, dezvinovăţindu-se:

– Nu l-am observat, sir! Tocmai..

Marshall nu-l asculta, după ce desfăcuse centura de siguranţă a tinerei, o împingea spre tambuchi. Unul

dintre cei doi oameni de veghe dispăruse, celălalt sta pe capac, aşteptând să ajute tinerei să coboare. Totul a durat mai puţin de un minut. Marshall simţea că submarinul începe să se scufunde, auzea aerul ieşind forţat din balasturi, totul devenea confuz din cauza şuieratului provocat de aerul evacuat în grabă.

Un val enorm lovi pasarela, udându-i leoarcă şi răsturnându-i pe Marshall şi pe Chantal Travis. Marshall se ridică, o ridică şi pe tânără. Dar tocmai atunci au început să pârâie mitralierele avionului, gloanţele porneau pe tabla în jurul lor şi o mare umbră le trecu pe deasupra capetelor.

Cu toată grabă, Marshall nu-şi putea lua ochii de la matelotul ce aştepta la tambuchi, se răsturnase pe spate, cu ambele mâini se ţinea de pieptul din care se prelingea o dâră de sânge. Cineva strigă din interior şi ţinând-o de mâna pe Chantal pentru a o ajuta să coboare, Warwick aproape căzu peste cel ce striga.

La rândul său, Marshall se lăsă şi el în jos pe scara dar mai avu vreme să vadă apa năvălind peste parapet înainte de a închide capacul tambuchiului, după care răsuci volanul de etanşare deasupra capului. În josul scării se ciocni de cei de-al doilea om de veghe şi, căutând să-l ajute, degetele i s-au mânjit de sânge.

Îşi impunea să nu ţină seama de gemetele rănitului, nu voia să gândească decât la sarcina sa imediată: să scape submarinul de pericol! Aşa că ordonă:

– Imersiune la o sută de metri![53] Amândouă maşinile toate viteza înainte!

Se simţea sfârşit, merse la periscop şi se prinse cu ambele braţe.

– Închideţi uşile etanşe! Trebuie să ne aşteptăm la un atac cu grenade submarine.

Gerrard îl privea cu resturi de jumări in jurul gurii şi pe bărbie.

– Un avion Liberator, spuse el, abia reluându-şi ritmul răsuflării, fără îndoială, echipat cu rezerve suplimentare de benzină.

Ambii supravegheau cadranele şi indicatoarele de adâncime şi direcţie. Oamenii de la cârmele orizontale se munceau să echilibreze nava. Gerrard anunţă:

– O sută de metri, sir!

Din cauza presiunii, în cocă se auzi o puternică pârâitură şi un matelot scoase o exclamaţie de spaimă, crezând că este vorba de un atac cu grenade submarine. Da nu s-a aruncat nici o grenadă. Marshall îşi explică acest lucru prin faptul că, probabil, întâlnirea surprinsese tot atât de mult pe aviatori, ca şi pe cei din submarin.

În liniştea care se stabilise brusc se auzi glasul lui Buck:

– A murit, sir.

Marshall privi la micul grup îngrămădit sub capacul turelei. Omul de veghe ucis zăcea pe spate, cu gura larg deschisă, ca şi cum chema ajutor într-un ultim strigat disperat. Buck şi Chantal erau în genunchi lângă el. Warwik stătea mai la o parte, cu braţele atârnând de-a lungul corpului. Una dintre mâinile lui era stropită cu sânge.

– Eu sunt de vină, murmură Chantal cu vocea înecată de lacrimi, n-ar fi trebuit să urc.

Punând mâna pe braţul lui Warwik:

– Dumneata n-ai nici o vină.

Marshall îşi aminti că şi el ezitase după sesizarea primei licăriri în obiectivul periscopului, nu a fost sigur şi a aşteptat a doua licărire.

– Nu este greşeala nimănui, spuse el cu voce calmă şi hotărâtă. Totdeauna trebuie să ne aşteptăm la apariţia unor bombardiere care ne atacă, chiar atunci când nu avem motive să credem că se afla în partea locului.

Culmea era însă că atacantul era un Liberator, avion englez, de-al lor, probabil acum ajuns în apropiere de bază, unde va povesti că a obligat un U-Boot să intre nepregătit în imersiune şi că a împuşcat câţiva nemţoi aflaţi pe punte. La drept vorbind, de ceea ce se întâmplă la orice oră a zilei şi nopţii, responsabil era

numai el, Marshall. Şi nu împărţea responsabilitatea cu nimeni Continuă:

– Transportaţi corpul în camera torpilelor de rezervă, îl vom scufunda la noapte.

Chantal Travis plângea încet, cu capul plecat asupra, matelotului ucis.

– Ne ridicăm la cota periscopică? întrebă Gerrard,

– Peste cincisprezece minute, răspunse Marshall. Vom face mai întâi o rapidă inspecţie a cerului şi marii.

Încercând să surâdă:

– Mulţumesc că ai acţionat atât de rapid, secundule. Am trecut printr-un moment greu!

Blythe şi un operator radio aduceau o targă.

– Primul ucis dintre noi! Vino! spuse Marshall, luând-o pe Chantal de braţ.

Încă puternic emoţionată, ea schiţă un gest de rezistenţă.

– Unde?

– În careu, să luăm câte o cafea, ne va fi de folos amândurora.

Tânăra îl fixă pe Marshall, căutând, parcă, să-i citească gândurile.

Un sfert de oră mai târziu, submarinul revenea la adâncime periscopică şi Marshall inspectă cu atenţie suprafaţa mării: era pustie, ca şi cerul.

– Pregătiţi pentru ieşire la suprafaţă. Frenzel, încarcă acumulatorii!

Buck îşi revenise din emoţia provocată de moartea matelotului:

– Preiau cartul, sir? După Warwick este rândul meu. Aşa că, ceva mai devreme sau mai târziu, îmi este egal!

– Dar mie nu-mi este egal! replică Marshall. Apoi se adresă lui Warwick:

– Te simţi în formă, sublocotenente?

Vorbise blând, dar Warwick rămânea sumbru.

– Da, sir.

– Bine, schimbă oamenii de veghe şi fii atent! Cu voce joasă, ca să nu-l audă ceilalţi:

– Şi nu mai face mutra asta! I se putea întâmpla oricăruia dintre noi.

– Da, sir, dar dumneavoastră aţi venit tocmai la timp, deşi nu eraţi obligat să urcaţi..

Sublocotenentul nu termină, complet calm Gerrard se apropia:

– Gata pentru ieşirea la suprafaţă, sir.

– Bine, executarea! Schiţă un surâs, adăugând:

– Secundul se grăbeşte să termine jumările începute!

Privi la placă de alamă fixată pe perete *U-192*, Kiel. Neînvins încă, U-Boot-ul îşi continua misiunea, Marshall ridică din umeri şi continuă:

– Şi când vei avea un moment liber, înlătură, Buck, drăcia asta de placă! Cunoaştem originea navei noastre, inutil să ne mai fie mereu adusă aminte!

Privi pe punte, la pata de sânge rămasă acolo unde agonizase unul din mateloţii săi şi adăugă:

– Placa asta... este cu totul de prisos!

CAPITOLUL 8
TREI NECUNOSCUŢI

În picioare, lângă masa hărţilor, Marshall privea degetele agile ale lui Devereaux jonglând cu riglele şi raportoarele. Harta era mâzgălită, plină de ştersături.

Motoarele electrice bâzâiau slab, asieta submarinului era perfectă. Dacă indicatoarele de profunzime nu ar fi arătat nu ai fi crezut că nava se deplasa la adâncime de patruzeci de metri sub suprafaţa mării.

De la scurtul şi câinosul atac al Liberator-ului trecuse o săptămână. Marshall urmărea liniile trasate de Devereaux, memorându-şi fiecare cruciuliţă sau punct. Traversarea Strâmtorii Gibraltar ridicase o problemă delicată, din cauza a două distrugătoare britanice care depăşiseră probabil zona lor de patrulare sau investigau ecoul inexplicabil al unei sonde ultrason. Prezenţa lor i-a amintit lui Marshall că trebuia să se grăbească şi îi furniza motive suplimentare ca să-l înjure în gând pe Simeon şi pe ceilalţi strategi de birou care-i acordaseră o marjă de timp foarte redusă.

Din fericire, un cargou venerabil, cu coş înalt, le-a venit, fără să ştie, în ajutor.

Tot cercetând prin periscop, Marshall zărise la început o pală groasă de fum, cu mult înainte ca nava să apară la orizont spre vest, cu capul spre Gibraltar. A urmărit-o cu interes crescând, pe bordajul ruginit erau pictate pavilioane turceşti şi, cu rufe spălate fâlfâind agăţate de bigă[54] se îndrepta cu totală indiferenta spre distrugătoare, căpitanul continuând să-şi fumeze pipa pe puntea de comandă, cu şapcă de uniforma pe cap, dar îmbrăcat doar cu o flanelă murdară şi şort. U-Boot-ul a urmărit din imersiune cargobotul la o distanţă atât de mică de pupa lui, că neîndoios, distrugătoarele au atribuit cargoului undele reflectate de submarin.

Este sigur că nava turcească era o veche cunoştinţă a distrugătoarelor, căci nici nu şi-a micşorat viteza, s-au schimbat chiar saluturi, între punţile de comandă, cargoul era grăbit, nu avea timp să întârzie cu semnalizări formale.

După ce a trecut prin Gibraltar şi de-a lungul coastei spaniole fără a fi reperat, submarinul s-a îndreptat spre nord-est, a lăsat în urma Balearele, înaintând spre Corsica. Oamenii îşi vedeau de treburi sau dormeau ca să facă economie de aer respirabil şi de rezervele proprii de energie, puse la încercare cart după cart.

Deseori au trebuit să rămână în imersiune, fie din cauză că nave rapide apăreau chiar deasupra lor, fie că observau în apropiere un vas suspect. Cu mult necaz, Marshall a prins în ocularul periscopului un enorm petrolier trecând în apropiere. Ce-ar fi gândit echipajul submarinului, dacă ar fi ştiut că lasă să-i scape o pradă pe care cu o singură salva de torpile ar fi expediat-o la fund? Se aflau acum în ape inamice patrulate de avioane cu baze în peninsulă italică şi în Sardinia şi de nave de război cu baze în nenumărate porturi, ape care, de obicei, erau calme.

Devereaux se îndreptă din şale.

– Am terminat, sir.

Cu satisfacţie, continuă:

– Peste treizeci de minute vom fi la punctul de întâlnire.

Buck se apropie:

– Eşti sigur, ofiţer cu navigaţia?

Devereaux replică scurt,

– Nu sunt un idiot! Buck râse ironic:

– Tot faci pe grozavul!

Fără să se ocupe de ei, Marshall examină mai cu atenţie harta: erau marcate adâncimile, distanţele, locurile eventuale unde să se ascundă dacă evenimentele luau un curs defavorabil, zonele de evitat, cu pericole evidente de eşuare.

Încercând să-şi uite oboseala. Marshall îşi frecă ochii dureroşi, parcă plini cu grăunţi de nisip. Gura şi limba îi

erau coclite, aerul era greu de respirat din cauza mirosului oamenilor îmbâcsiţi în spaţiul restrâns în care erau obligaţi să trăiască.

Se apropie un matelot:

– Sir, maiorul Carter întreabă dacă puteţi veni până în careu?

Marshall îşi trecu mâna peste cap,

– Bine, voi veni.

De când ieşiseră din Golful Gasconiei, se poate spune că nici nu-şi mai văzuse pasagerii. Aceştia se odihneau cât mai mult posibil şi, în restul timpului revedeau planurile misiunii ce aveau de executat. Acum se apropia momentul intrării lor în acţiune.

Marshall ridică ochii la urma care rămăsese pe perete. Placă de alamă nu mai era acolo. Greutatea ei contribuise la lestarea corpului omului de veghe ucis, pentru lungul drum până la fundul mării. L-au scufundat noaptea. Momente teribile pentru toţi. Submarinul n-a putut sta mult timp la suprafaţă. Prin tambuchiul deschis, unii trăgând alţii împingând, trupul cusut într-o pânză a fost ridicat pe punte pe aceeaşi scară pe care fusese tras în jos. Gemând şi agonizând. L-au însoţit cinci inşi, Marshall, cei doi camarazi de veche de cart, subofiţerul Cain şi un matelot, cel mai bun prieten al defunctului. Valuri negre asaltau nava şi enorme şuvoaie de spumă albă se scurgeau pe punte. Spectacolul era halucinant, cinci siluete lucitoare în impermeabile şiroind de apă, asemănătoare, în obscuritate, unor foci pe o stâncă, printre care, proptit de balustradă turelei, conturul mortului părea încă un spectator.

Marshall nu îndrăznise să utilizeze lanterna electrică ca să citească cele câteva versete din biblie. De altminteri, gândea el, la ce bun? Toţi îl priveau. Stânjenit, neştiind ce să facă, el spuse:

– Daţi-i drumul, băieţi!

Camarazii de veghe au pus mâna şi totul s-a petrecut foarte repede, greutăţile prinse de sacul giulgiu au scârţâit frecându-se de peretele balastului şi corpul s-a

prăbuşit în adâncimi. Aplecat peste balustradă, prietenul decedatului, părând că abia acum îşi dădea seama de realitate, a strigat,

– Drum bun, Im!

Marshall îi atinse braţul:

– Face mai mult decât toate predicile funebre.

După care, au coborât, s-au întors la posturile lor, la munca zilnică. *Nu privi niciodată înapoi!* Acest sfat i-l dăduse lui Warwick, dar Marshall ştia că, de fapt, şi-l adresa sieşi. Îşi aminti de scena când a surprins-o pe Chantal, observându-l din cadrul uşii, acasă la Simeon. Îi cercetă figura, dar şi-a schimbat expresia când el a privit-o. Nu ştia ce descoperise tânăra în acele câteva secunde. Poate că se temuse de el, de ceea ce devenise?

Nu se lăsă pradă gândurilor. Era obosit, frânt de eforturile făcute pentru a aduce în secret nava intactă în punctul pe care Devereaux îl marcase cu o cruce pe hartă.

Se îndrepta spre careu şi se opri în prag, când dădu de pasagerii săi, surprins ca şi cum îi întâlnea prima dată. Îmbrăcată cu un mantou negru, Chantal Travis şedea pe banchetă, cu o mică valiză pe genunchi. Moss purta acum o haină de piele şi o elegantă beretă. După ureche, o ţigară fumată pe jumătate. Iar maiorul Carter avea aspectul unui om de afaceri dintr-o ţară europeană în timp de război, pardesiul, iniţial bine croit şi elegant, avea acum mânecile franjurate, dar cârpite cu deosebită grijă. Pălăria şi pantofii trădau semnele privaţiunilor, restricţiilor suportate de civili pe timp de război.

– Ce spuneţi, domnule comandant? întrebă Carter, sunt oare destul de elegant pentru o premieră la un teatru şic din Londra? Te rog să ai grijă de ţoalele mele militare. Altminteri, „ăia” ar fi în stare să mi le reţină din soldă!

Marshall zâmbi, îi părea rău că se despărţeau.

– Am spus subofiţerului Cain că toate bagajele ce vă aparţin să le depoziteze în magazia prova.

Carter suspină şi se adresă lui Moss,

– Să mergem să ne vedem şi noi bagajele, Toby, e mai bine să ne asigurăm.

Cu o clipire spre Marshall,

– Ştii cum sunt marinarii, iuţi de mână.

Au ieşit din careu două fiinţe stranii, dintr-o lume ireală.

– Sper, se adresă calm Marshall lui Chantal, că totul a fost în regulă.

Ea se ridică, încheindu-şi mantoul,

– Îţi mulţumesc. Am ajuns la locul de întâlnire? Marshall îi privea cearcănele de sub ochi, ar fi dorit s-o oprească, s-o împiedice să plece.

– Da, răspunse el la jumătatea drumului dintre Corsica şi Insula Elba. Astăzi am ocolit nordul Corsicii, sectorul părea calm.

După câteva secunde de ezitare,

– Crezi... că vă veţi putea îndeplini misiunea?

– Prima parte a misiunii nu are nimic secret, îi răspunse ea cu gravitate, când ne vom despărţi de submarin vom fi conduşi în insula Elba. De acolo, la momentul stabilit, aceeaşi navă ne va duce în Italia.

Auzind-o, lucrul părea simplu. Totuşi, între Elba şi coasta italiană erau peste zece mile şi sectorul mişuna de patrule şi pază costieră.

Cu acelaşi calm, ea continuă:

– Vom lua trenul şi vom coborî spre sud cu destinaţia Napoli după care, vom mai vedea!

– Maiorul pare să fie un om descurcăreţ.

– Da.

Se întrerupse, îşi deschise valiza şi examină conţinutul, zâmbind cam forţat,

– Totul în regulă! Totdeauna e bine să te asiguri că n-ai uitat ceva.

Reluă conversaţia, închizându-şi valiza cu un pocnet:

– Da, maiorul este un descurcăreţ. Vom călători în acelaşi tren, dar separat, îţi închipui de ce. Dacă se întâmplă ceva unuia dintre noi... ştii la ce mă refer, ceilalţi să poată continua.

– Mai avem zece minute, sir! Vocea venea din postul central. Marshall continua conversaţia cu Chantal.

– Ai mai executat astfel de misiuni?

– Câteva.

Se apropie de ea luându-i mâna:

– Tare aş dori să rămâi aici !

– Ai mai spus-o, domnule comandant! replică ea, fără să-şi retragă mâna.

– Sau să te însoţesc! Ea zâmbi:

– Ai fi reparat în primele cinci minute, degajându-şi uşor mâna.

– Totuşi, îţi mulţumesc şi regret unele cuvinte pe care ţi le-am spus.

Ridicând din umeri,

– În timp de război... Îi înţeleg pe bărbaţi...

De dincolo de perdea se auzeau paşi şi din postul central parvenea un murmur de voci, toţi se adunau ca să asiste la plecarea pasagerilor.

– Sper că ne vom mai întâlni, declară Marshall.

– Ai să mă uiţi repede... şi poate e mai bine aşa. Luându-şi mică valiză, adăugă:

– Cine ştie, poate că într-adevăr ne vom mai întâlni, într-o zi!

Marshall o urmă, îndreptându-se spre postul central. Gerrard anunţă:

– Totul este gata, sir!

Marshall aruncă o privire la ceasul din perete, era ora 2:00.

– Foarte bine. Transmiteţi semnalul. Şi linişte completă în toată nava.

Căuta parcă să ţină timpul în loc, nu-şi luă ochii de ea. Tânăra aştepta să vină un matelot, s-o conducă la cei doi parteneri ai ei. Şi ea îl privea, parcă aştepta să-l vadă transformându-se, pândea momentul, când el înceta să mai fie omul care dorea ca ea să rămână şi redevenea comandantul navei.

– Amândouă maşinile încet înainte. Echipele să fie gata! ordonă Marshall.

Privea la mâinile lui Frenzel, mişcându-se pe tabloul de comenzi.

– Adâncime periscopică!

Când privi din nou la locul uncie se afla înainte, Chantal Travis plecase.

– Paisprezece metri, sir !

– Ridicaţi periscopul!

Marshall apucă manetele şi roti cu un cerc instrumentul. Cerul şi marea se confundau. Aduse obiectivul la multiplicare maximă şi zări o mică flotilă de vase pescăreşti ale căror lumini clipoceau pe apă, în continuarea stelelor de pe cer, la cinci sau şase mile distanţă dificil de apreciat din cauza întunericului.

– Jos periscopul! Pregătiţi pentru ieşirea la suprafaţă!

– Chemăm pe cei de la mitraliere, Sir? întrebă Devereaux.

– Nu, spuse scurt Marshall, ajustându-şi binoclul de noapte. Dacă se iveşte ceva neprevăzut, nu insistăm.

Se îndrepta spre capătul scării de ieşire spre punte mulţumit că zărise la timp micile lumini şi ordonă,

– Ieşire la suprafaţă!

Ajuns pe punte, l-a surprins cât era de cald. Se îndreptă în grabă spre prova. O briză uşoară îi răcorea faţa. Inspectă întinsul mării jur împrejur. Foarte departe, numai bărcile pescarilor, cu micile lor lumini dansând pe marea calmă. Marshall se plecă asupra unei portavoce:

– Deschideţi capacul punte prova!

Pe deasupra balustradei, el urmări îngrijorat un val, după ce se spărsese de balasturi, se retrăgea leneş, lăsând în urma lui un siaj fosforescent. Viteza submarinului era redusă la minimum dacă navigau mai încet, riscau să intre în derivă şi să rateze întâlnirea fixată.

Se auzi un zgomot de cizme pe punte, apoi un hârşâit. Prin deschiderea prova era scoasă o mică barcă pneumatică cu rame. Momentul era foarte periculos, cu puntea afară din apă şi deschiderea prova descoperită

era imposibil ca nava să intre rapid în imersiune, în caz de pericol.

Reţinându-şi respiraţia. Marshall îşi potrivi binoclul şi zări o mică umbră ce se deplasa pe suprafaţa mării. Un om de veghe o văzuse şi el şi anunţă:

– Navă la travers tribord, sir!

– Opriţi motoarele!

Umbra devenea tot mai distinctă curând, începu să audă şi gâfâitul răguşit al motorului ei. Cu gâtul întins deasupra balustradei, Marshall strigă:

– Semnalizaţi!

Buck dirija operaţiile la prova, lansă cu lanterna un scurt mesaj în direcţia umbrei, în timp ce sta lângă ambarcaţia pneumatică pregătită.

Marshall aşteptă, secundele i se păreau că trec nemaipomenit de încet. Aştepta ca proiectilele trasoare să ţâşnească brusc din întuneric. Într-adevăr, curând o rapidă succesiune de puncte şi linii luminoase au străbătut întunericul nopţii, aşa că răsuflă uşurat.

– Mola barca!

Era să adauge, „cât puteţi mai repede” dar n-a fost nevoie.

S-a auzit un „pleosc” şi pe apă, despicată de ramele manevrate cu vioiciune de mateloţi, au apărut dâre fosforescente. Barca se depărtă, curând s-a topit în noapte, spre vasul pescăresc care virase pentru a o întâlni.

Marshall auzea vocile pescarilor, i-a ajuns la nări un miros de peşte, de gudron şi scule de pescuit. Necunoscuţii de pe mica navă, meritau ei încredere? Îşi punea întrebarea şi se gândea la cele spuse de Simeon, se utilizau toate ajutoarele, partizani patrioţi sau, simplu, oameni care doreau să scape de nemţi. Dar şi alţii care, pentru bani, îşi asumau orice risc.

– Barca pneumatică a terminat transportarea pasagerilor, sir.

– Bine.

Marshall lăsă binoclul să-i atârne pe piept. Câteva momente mai târziu, a zărit pe mare învolburarea

albicioasă provocată de elicea navei de pescuit. După preluarea pasagerilor, mică navă se întorcea printre celelalte, ca şi cum nimic nu se întâmplase.

Foarte departe, la multe mile, se auzea zbârnâitul vag al unui avion şi Marshall gândi la Chantal Travis care, curând, urma să debarce pe ţărmul stăpânit de inamic. Cât de calm vorbise ea despre călătoria spre sudul Italiei! Până la Napoli! Peste două sute de mile, cu controale, verificări de acte şi numeroase întrebări la care trebuia să dea răspunsuri bine gândite!

– Barca s-a înapoiat şi a fost amărată la locul ei, sir.

– Bine, închideţi capacul prova. Prin portavoce, ordonă:

– Amândouă maşinile încet înainte !

Auzi cum se închidea capacul prova, dar gândul îi zbură la Chantal, la imensa ei singurătate, atât de asemănătoare cu a lui. Merse să verifice închiderea capacului.

Când s-a întors în postul central. Gerrard l-a întrebat,

– Totul a decurs bine, sir?

– Da.

Marshall privea la uşa etanşă deschisă, parcă aştepta s-o mai vadă pe Chantal măsurându-l din ochi.

– Coborâm la douăzeci de metri! Ne depărtăm în grabă de vasele pescăreşti apoi ne reluăm drumul.

– Am înţeles, sir.

Gerrard se adresă lui Frenzel:

– Daţi-i drumul! Deschideţi purjele!

Marshall se sprijini cu ambele mâini de masă hărţilor Se auzea apa năvălind în tancuri şi balasturi.

Mai târziu, când au ridicat iarăşi la cota periscopică, flotilă de pescari dispăruse şi la est mijeau zorile, începea o nouă zi.

*

* *

– M-aţi chemat, sir?

Gerrard intra în cabină şi se adresă comandantului aşezat la biroul încărcat cu tot felul de hârtii.

– Da, a venit momentul ca să afli ceva mai mult despre cele ce ne aşteaptă.

Gerrard dădu la o parte câteva dosare şi se instală cum putu pe marginea cuşetei. Ca toţi din echipaj, era palid şi obrazul îi dispărea sub o barbă de trei zile.

De când cei trei pasageri fuseseră transbordaţi pe nava de pescuit, U-Boot-ul îşi continuase drumul spre sud, cât mai aproape posibil de coastă Siciliei, apoi s-a îndreptat spre nord-est, spre călcâiul cizmei italiene. Privită de la adâncime periscopică, strălucirea soarelui era uluitoare, marea părea de un albastru intens, imensă şi tentanta. După ce privea câtva timp prin periscop, Marshall simţea totdeauna remuşcări când dădea cu ochii de oamenii săi, de atâta vreme privaţi de lumina soarelui, cu figurile trase, marcate de oboseală.

Deocamdată U-Boot-ul ţinea drumul spre nord, cam la şaizeci de mile depărtare de coastă italiană.

Luând în mână un teanc de note ale Intelligence Service-ului, Marshall adăugă:

– Mai bine mai târziu, decât niciodată, trebuie să te pun la curent cu ce avem de făcut. Zâmbind, continuă:

– Se prea poate, că mai târziu să nu mai avem ocazia să stăm de vorbă împreună...

– Ştiu, spuse Gerrard, că vom pătrunde în Adriatica.

– Da, dar asta nu este totul! Ar fi bine să fie doar atât!

Marshall ascultă atent câteva secunde. În navă domnea o linişte de mormânt, nu se auzea decât uşorul bâzâit al motoarelor şi din când în când, zgomot de paşi în postul central.

– În Africa de Nord, nemţii vor fi obligaţi să depună armele dintr-un moment într-altul. Aliaţii sunt pregătiţi să pătrundă în teritoriul controlat de inamic. Bineînţeles, nemţii se aşteaptă la aşa ceva. Sunt informaţi că forţele noastre de debarcare, precum şi vasele de sprijin respective, se adună în diverse locuri, iar agenţii lor le-au semnalat intrarea în Mediterana a multor nave de-ale noastre.

– Era dificil să treacă neobservate, comentă Gerrard,

– Comandorul Browning crede că nemţii sunt convinşi că debarcarea noastră va avea loc în Grecia, de unde trupele noastre să urce apoi spre Balcani.

Gerrard se strâmbă,

– Ceea ce n-aş face dacă eu aş fi cel care decide, dar cum asta nu se va întâmpla...

– Ai dreptate, spuse Marshall şi eu, dacă aş fi ofiţer la Marele Cartier General german m-aş aştepta mai curând la o debarcare în Italia sau sudul Franţei.

Ridicând din umeri, continuă,

– Dar Browning pare sigur ca nemţii au fost înşelaţi şi sunt convinşi că vom debarca în Grecia. Este consecinţa unui şiretlic? E vorba de divulgări voite de secrete? Pentru noi n-are importanţă!

Întinse un dosar lui Gerrard,

– Sarcina noastră este să le întărim nemţilor credinţa că vom debarca efectiv în Grecia. Ultimele rapoarte ale Intelligence Service-ului semnalează ca un doc plutitor coboară prin Adriatica spre Bari. Se pare deci că tabăra duşmană este convinsă că partidă se va juca prin părţile acelea.

– Docul ăsta este destinat pentru reparaţia marilor unităţi germane care ar fi avariate în cursul operaţiilor de debarcare în Grecia? Întrebă Gerrard.

– Ai ghicit bine. Şi tocmai acest doc trebuie să-l aruncăm în aer! Pentru ca nemţii să fie şi mai convinşi că nu ne dăm înapoi de la nimic pentru a facilita pregătirile noastre în vederea zilei Z.

Gerrard, cu un gest de mirare:

– Cred totuşi că unul din submarinele noastre cu baza la Alexandria putea să preia această sarcină. Amândoi, şi dumneavoastră şi eu, am mai făcut Adriatica. Îmi amintesc că într-o zi, am ieşit la suprafaţă ca să bombardăm o linie de cale ferată, mult mai la nord de Ban.

– De astă dată trebuie să realizăm un tărăboi de toată splendoarea! spuse Marshall, răsturnându-se în scaun cu mâinile sub ceafă, şi să părem cât mai convingători!

– Aşa este.

Rămas, o clipă, pe gânduri, Gerrard adăuga,

– Dar dacă suntem obligaţi să ieşim la suprafaţă., perspectivele noastre sunt foarte sumbre.

– Ai dreptate.

Marshall închise ochii. Gerrard nu-şi dădea încă seama că fiecare acţiune a lor putea să fie ultima. Simeon lăsase să se înţeleagă aceasta, şi instrucţiunile scrise o confirmau. Într-adevăr, din păcate, fiecare operaţie a lor reprezenta o acţiune independenţă, se putea termina cu un dezastru sau pregătea calea pentru următoarea şi pentru încă alta. Marshall îşi redeschise ochii şi continuă, calm,

– Vom ataca, că de obicei, şi dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, vom vedea atunci ce-i de făcut!

Gerrard luase dosarul în mână şi, în timp ce-l răsfoia, Marshall observă sub cuşeta o mică valiză lăsată de Chantal. Probabil, gândi el, conţine doar veşminte, cele purtate când sosise la bord şi la cina oferită de Simeon. Valiza o umpluse, aici în cabină, cu cinci zile înainte, când şi-a schimbat identitatea şi s-a pregătit sufleteşte pentru misiunea ce avea de îndeplinit. Oare unde se afla acum? Unde ajunsese?

– Credeţi în povestea asta cu docul? Întrebă Gerrard.

– Nu ştiu ce să spun.

Apoi Marshall reveni la preocupările de moment.

– Cred că data indicată va fi respectată. Dar, naiba să mă ia, nu ştiu ce fel de escortă poate însoţi docul.

– Aveţi dreptate, informaţiile sunt destul de vagi, aprobă Gerrard, căscând zgomotos, probabil că docul nu se va depărta de coastă, ca să beneficieze de protecţie aeriană. La drept vorbind, recunosc că planul nemţilor nu este prost. Cum nu sunt prea siguri de aliaţii lor italieni, ei vor trimite cu siguranţă noi unităţi navale proprii în zonă. Poate că vor considera oportun să expedieze şi trupe terestre în Iugoslavia şi în Grecia.

– Tocmai asta se speră.

Marshall îşi imagina desfăşurarea formaţiilor inamice, piese minuscule ale unei enorme maşinării. În teritoriile ocupate vor sări în aer poduri, trenuri cu muniţii vor

deraia şi vor fi obligaţi să blocheze pentru represiune forţe armate urgent necesare în alte părţi. De exemplu, în Sicilia, cum spunea Browning. Dar ce preţ trebuia plătit pentru toate acestea? Mai bine să nu te gândeşti la el. Ostateci puşi la zid şi împuşcaţi fără judecată, partizani, bărbaţi şi femei, torturaţi de Gestapo până îşi dau sufletul. Iritat de aceste gânduri, Marshall privi din nou mică valiză a lui Chantal, apoi întrebă brusc:

– Şi oamenii din echipaj ce spun, Bob? Eşti mai aproape de ei decât sunt eu şi, desigur, nu-şi pun lacăt la gură în prezenţa dumitale. Te rog să-mi spui tot ce gândesc.

– Să ştiţi că se comportă mai bine decât mă aşteptam! Moartea camaradului lor i-a afectat destul de mult, dar plecarea pasagerilor le-a făcut o puternică impresie. Cred că şi-au spus că trebuie să facă şi ei ceva.

Cu un gest spre dosar, continuă:

– Şi după cele ce am citit, vor avea curând ocazia. Se auzi zgomot de paşi pe podeaua metalică şi vocea lui Buck din postul central. Devereaux prelua cartul, rutina cotidiană, nimic altceva.

– Mai curând sau mai târziu, reluă Marshall, va fi nevoie să ieşim din joc, să ne acordăm puţin repaos. Am de gând să cer să fii mutat într-o unitate cu sediul în Metropolă.

Observă faţa lui Gerrard crispându-se, dar continuă:

– Dumneata ai contribuit mai mult decât oricine la formarea pe această navă a unui echipaj bine închegat, demn de acest nume. Şi de multă vreme trebuia să fii promovat. Ştii bine cât de util este un bun comandant!

Gerrard zâmbi,

– Nu mă puteţi înşela, ştiu că vă gândiţi mai mult să faceţi bucurie soţiei mele. Dar când Valerie s-a măritat cu mine, cunoştea riscurile meseriei mele!

Marshall îşi plecă ochii. Valerie credea că le cunoştea, că toate soţiile, ca şi Gail.

– Şi mai este ceva, continuă Gerrard. Dumneavoastră şi cu mine am venit împreună aici, de ce să nu continuăm împreună ceea ce am început?

Adăugă cu un surâs forţat,

– Războiul va dura mulţi, încă mulţi ani destui ca să am timp să preiau şi eu o comandă!

Marshall se ridică, muşchii îi erau dureroşi de atâta oboseala şi umiditate. Răspunse, dorind să încheie conversaţia:

– Ca de obicei, cred că ai dreptate. Gerrard se ridică şi el.

– Atunci, îmi permiteţi să vorbesc pe şleau?

– Dă-i drumul!

– Prea vă expuneţi! O să cădeţi din picioare de oboseală!

– Tocmai dumneata îmi reproşezi aşa ceva? Gerrard ridică din umeri.

– Trebuie că cineva să vă spună adevărul în faţă! Majoritatea oamenilor vă văd doar superficial şi spun „Un ofiţer de mare clasă! Nervi de oţel!” Dar, la naiba, ce ştiu ei?

Continuă repede, cuprins că de o bruscă mânie:

– Eu, eu am mai văzut cum această meserie îi distruge pe cei ce o profesează şi văd ce-a făcut din dumneavoastră. Galonaţii de pe uscat n-au nici cea mai mică idee de realitate. Ce este pentru ei, un submarin? O cocă, cu oameni înăuntru, înghesuiţi ca într-o cutie de sardele.

Abia stăpânindu-se, coborî tonul:

– Trăiesc alături de dumneavoastră de optsprezece luni, destul ca să cunoşti bine pe cineva.

Marshall ştia din experienţă că era greu să-l oprească pe Gerrard, când se pornea. Totuşi încercă:

– Ai terminat?

– Aproape. Ca toţi cei ce suntem sub comanda dumneavoastră, vă acord deplina mea încredere şi-mi dau silinţa să vă ajut să îndepliniţi cu bine sarcina. Cred că ştiţi acest lucru. Deci, nu duceţi povara numai pe umerii dumneavoastră! Warwick avea dreptate, n-ar fi trebuit

să vă riscaţi viaţa ca să-i veniţi într-ajutor atunci când el era vinovat că nu observase drăcia aia de Libertor!

Gerrard ridică mâna. ca pentru a pară răspunsul lui Marshall.

– Ştiu! Dacă tânăra aceea nu era acolo sus, puteaţi să fi ordonat intrarea în imersiune şi să fi lăsat oamenii de pe punte să se descurce cum puteau. Şi mai ştiu că mulţi ar fi procedat aşa. Dar dumneavoastră, nu cred. Pentru că vă cunosc încă de pe *Tristram*. Şi acolo eraţi acelaşi! Menajaţi pe toţi oamenii din echipaj! Îi purtaţi în braţe în loc să-i lăsaţi să umble pe propriile picioare. Dacă cel puţin aţi fi avut o permisie înainte de a pleca acum din nou pe mare, poate ar fi fost mai bine. În orice caz, aţi luat-o din nou de la capăt şi sunteţi pur şi simplu pe cale să vă distrugeţi!

Continuă cu un surâs amar,

– Acum, sir, puteţi să mă luaţi la rost pentru cele ce v-am spus, merit din plin.

Marshall, simţind că-i tremură mâinile şi le înfundă în buzunare.

– Voi încerca să nu uit ce mi-ai spus.

Ar fi dorit să manifeste iritare sau indiferenţă, dar descoperi că era incapabil să spună ceva. I se părea ca şi cum ar fi ascultat în vis, ca spectator, un discurs adresat altuia. Se auzi, spunând:

– În orice caz, ne place sau ba, astă seară trecem prin Strâmtoarea Otranto. După care, trebuie să dăm peste drăcovenia aia de doc plutitor.

Îl privi pe Gerrard, drept în ochi,

– Poate mai ai ceva de spus, secundule?

– Nu mai am, sir.

Marshall observă că ultima sa întrebare îl şocase pe secund, când acesta se îndrepta spre uşă, îl rechemă şi-i spuse,

– Nu-mi foloseşte să ştiu ce-i cu mine, tot nu pot face nimic.

– Am înţeles, sir, răspunse Gerrard, privindu-l cu tristeţe, şi sunt dezolat!

– Şi eu.

Apoi, Marshall se reaşeză şi începu să-şi aranjeze hârtiile în seif.

– Ştii ce se spune, „Ai intrat în horă, trebuie să joci!”

– Al naibii joc! spuse Gerrard ieşind.

Marshall îşi cuprinse capul în mâini. A fost cât pe-aci să nu reziste până la sfârşitul conversaţiei. S-a simţit ca un dig în preajma ruperii, pe punctul să-i mărturisească totul lui Gerrard, să-i destăinuie cumplita sa suferinţă, să strige că nu mai poate, că tensiunea nervoasă de fiece clipă îl măcina îngrozitor.

Cu câteva zile înainte, aproape că mărturisise toate acestea lui Gail şi ar fi dorit s-o poată spune şi acelei tinere care acum era, undeva, în Italia.

Gerrard a fost cât pe-aci să-i smulgă secretul ce-i sfâşia sufletul. Încă fericit în recenta sa căsătorie, Gerrard suferea că era despărţit de soţie, poate că n-o va mai revedea vreodată. Totuşi, starea lui sufletească era mai bună decât a lui Marshall.

Prin deschiderea uşii apăru Frenzel, ştergându-şi degetele cu o cârpă.

– Îmi puteţi acorda un minut, sir, aş dori să vă expun situaţia combustibilului şi alte două sau trei mici probleme.

Marshall îşi dădu acordul cu un gest. Nu avea rost să regrete ceva în legătură cu starea sa sufletească. La ce bun să se frământe? Şi nici nu avea vreme să se frământe.

– Ia loc, Frenzel, şi spune-mi ce te necăjeşte.

Treizeci şi şase de ore mai târziu submarinul ocolea peninsula Monte Gargano, la o sută douăzeci de mile distanţă de la intrarea în Adriatică. Traversarea Strâmtorii Otranto, între călcâiul Italiei şi coasta albaneză, fusese mai uşoară decât se temuse Marshall. Zăriseră un distrugător în patrulare şi captaseră în ASDIC câteva ecouri, ceea ce le-a dat de gândit că în împrejurimi dădeau târcoale torpiloare inamice, dar acestea păreau să se ocupe doar de acel du-te-vino al numeroaselor nave mici care brăzdau marea. Nu se

ocupau de un submarin solitar. Probabil, problema era în sarcina altora.

În strâmtoare, traficul era intens. Constituia un adevărat coşmar supravegherea mişcărilor neîncetate şi imprevizibile ale unei sumedenii de goelete, caiace şi minuscule ambarcaţiuni construite parcă pe timpul aniversării a cincizeci de ani de domnie a reginei Victoria. Marshall ştia că, printre ele, erau şi nave care aprovizionau pe partizanii iugoslavi şi altele care participau la misterioasele operaţiuni ale formaţiei „Special Boat Squadron" lui Royal Navy, formaţie a cărei misiune diferă, căci avea ca obiectiv înfruntarea directă a adversarul într-o bătălie crudă, un război înverşunat dus cu inteligenţă şi şiretenie, în care eşecul nu era iertat.

Stând lângă piciorul scării ce ducea la turelă, Marshall privea la Devereaux care lucra pe hartă. Ping-urile regulate ale sondei ultrason îl informau continuu despre fundul mării. Adâncimile erau mici, în vecinătatea malului nu depăşeau douăsprezece fathom[55]. U-Boot-ul trebuia să ţină drumul cât mai aproape coastă. Marshall se întrebă dacă docul plutitor ajunse la Bari sau era pe drum, poate că nici nu pornise iar în ajun, submarinul se apropiase de Bari. Portul era armat, dar nici urmă de doc plutitor. Un bastiment de asemenea talie, cel mai mare pe toată Mediterana, era vizibil.

Devereaux se adresă comandantului:

– Sir, cam la treizeci de mile înaintea noastră se află Insulele Tremiti. Să dirijez nava spre larg?

– Nu, dacă le ocolim, se poate să nu întâlnim obiectivul nostru.

– Am înţeles, sir. Dar în canalul dintre aceste insule nu avem destulă adâncime, douăzeci şi unu de fathomi, cel mult.

Sonda ultrason emise un „Ping" ca pentru a confirma avertismentul.

– Voi ţine seama, Devereaux!

---

[55] Fathom = unitate de măsură pentru adâncimi, egală cu 1,852 m

Marshall surprinse un schimb de priviri între timonier şi subofiţerul Cain, care aştepta momentul să preia cartul.

Şi-a dat seama că trebuie să reflecteze serios să nu se mai gândească la altceva decât la docul plutitor. Cum să procedeze dacă nu dau de el în următoarele câteva ore? Să-şi continue drumul până la Trieste, de unde se presupunea că docul trebuia să pornească? Îi revenea în minte cele câteva cuvinte, mereu aceleaşi. „Decizia îţi aparţine!”

Apoi mai erau şi problemele ridicate de Frenzel de exemplu, combustibilul. De unde să se aprovizioneze?

O voce anunţă scurt,

– Ecouri hidrofonice la trei-unu-zece, sir, retur foarte lent, încă foarte slabe.

Marshall se depărta de scară turelei şi ordonă:

– La cota periscopică!

Se redresă pentru a-şi dezmorţi muşchii. Poate că nu era docul, obiectivul căutat, dar, lucru foarte neplăcut, poate că trebuia să modifice drumul ca să nu întâlnească un intrus în canalul de mică adâncime despre care îi vorbise Devereaux.

– Paisprezece metri, sir !

– Reduceţi viteza la foarte încet! Ridicaţi periscopul!

Aşteptă ca periscopul să se ridice din lăcaşul său şi apucă manetele instrumentului. Palmele îi erau transpirate, scrâşni din dinţi ca să-şi stăpânească nervozitatea.

Îşi închise pleoapele când dădu de lumina strălucitoare a soarelui. Aruncă o privire în sus, apoi jur împrejur pe mare. Îşi umezi buzele, aveau un gust de păcură. Plutea o ceaţă deasă şi lumina soarelui, pe suprafaţa uşor unduita a mării, era orbitoare. În fine, prinse în câmpul de vizibilitate cealaltă navă.

– Un iaht cu motor, anunţă el.

Mări puterea de multiplicare a instrumentului şi adăugă,

– Piturat în cenuşiu.

Vasul apărea treptat din ceaţă. Se zărea un mic pavilion, fluturând la catarg.

– Este italian, probabil în vânătoare antisubmarin. Auzi pe cineva spunând cu jumătate glas:

– Credeam că este vechea noastră prietenă *Lima*, care a venit să vadă ce mai facem!

Gluma a stârnit un hohot de râs. Marshall lăsă în jos manetele.

– Coborâţi periscopul! ordonă el, privind spre Gerrard, fără să-l vadă, vom avea de furcă cu drăcia asta!

Speke anunţă,

– Iarăşi ecouri, sir, la acelaşi relevment! Mai numeroase, dar foarte slabe.

Marshall îl întrebă,

– Să fie nava de război?

– Nu. Ecourile sunt prea slabe, răspunse Speke, clătinând din cap.

– Poate un remorcher, interveni Gerrard cum putem cunoaşte ecourile ce ar proveni de la un doc plutitor?

Speke anunţa din nou:

– Ecourile sunt acum amestecate, sir. Poate provin de la fundul puţin adânc... sau de la un alt vas.

– Sus periscopul!

Marshall roti instrumentul ca să prindă nava în câmpul de vizibilitate. Ceata împiedica vederea. Roti puţin aparatul. Zări departe verdele coastei şi, mai departe încă, creste de coline verzi, un peisaj paşnic. Brusc, atenţia îi fu reţinută de un mic punct strălucitor apărut în văzduh.

– Un avion, secundule. Nu cred că trebuie să ne alarmăm decât dacă face parte dintr-o escortă.

Marshall vorbea mai mult pentru a întârzia momentul când trebuia să ia o decizie. Să atace? Era prea riscant. Iahtul nu va întârzia să repereze în ASDIC-ul său prezenţa submarinului. Şi, în apele puţin adânci din zonă, va menţine uşor contactul până la sosirea ajutoarelor pe care le va solicita. Ce să facă, deci? Să aştepte întunericul? Era prea mult de aşteptat. Să manevreze pentru a se depărta de drumul micului vas ?

Putea pierde contactul şi ar fi avut nevoie de un timp preţios ca să-i regăsească poziţia.

Brusc, inima începu să-i bată mai repede: zări ceva, că o imensă clădire, ieşind parcă din mare. Învăluită în ceaţă, pe jumătate ascunsă de fumul unui remorcher. Nu trebuia ratată ocazia. Cu ochii încă la ocular, Marshall strigă,

– La gesturile de luptă, secundule! Coborâţi periscopul!

Privi ceasul, ferindu-şi urechile de sunetul strident al claxonului.

– Warwick să fie gata să ieşim la suprafaţă !

Ocazia era minunatăş în primele secunde, nespus de preţioase, ale atacului, Marshall avea soarele în spate. Ordonă:

– Ieşim la suprafaţă! Pregătiţi-vă de atac!

CAPITOLUL 9
O LOVITURĂ GREA

După **răcoarea umedă a aerului greu de respirat** din interiorul submarinului, căldura de pe pasarelă părea înăbuşitoare. Abia s-au retras ultimele valuri de pe punte, şuvoaiele de apă se mai scurgeau prin drenaje şi, din cauza soarelui, de pe plăcile punţii se ridicau mici nori de aburi.

Considerând că nu avea rost să se preocupe de marinarii care mai urcau prin tambuchiul deschis sau alergau spre tunul de dincolo de turelă, Marshall îşi potrivi binoclul ca să observe iahtul. În timp ce-l examina, era totuşi vag conştient de altele, de căldură care îl pătrundea până la oase, de puternicul miros salin inhalat cu plăcere de plămânii avizi după o atât de prelungită imersiune.

– Escorta în relevment verde, unu-cinci. Aruncă o privire rapidă spre punte, apoi adăugă,

– Vizaţi spre unu-cinci!

Acum iahtul avansa în zigzag, ridicând cu etrava-i elansata o înaltă jerbă de spumă. Era, oare, o mişcare întâmplătoare sau o manevră premeditată, pentru a oferi docului o protecţie suplimentară? Greu de spus. Dar faptul complica lucrurile.

Ghici alături prezenţa lui Buck care îşi reglă aparatele de vizare. Respiră scurt şi neregulat. De sub parapetul pasarelei, aproape de tun, Warwick strigă,

– Gata pentru tragere, sir!

– Bine, replică Marshall. Tot cu binoclul la ochi, escorta încă nu ne-a reperat, dar ne va observa curând. Fiţi deci gata!

Se întoarse ca să se adreseze lui Buck şi nu-şi putu reţine o tresărire. Cu şapca nemţească şi veston de piele, avea aerul unui veritabil german. Apoi Marshall

privi în jos, la puntea submarinului şi după aspectul celor de acolo, submarinul părea a fi fost înapoiat foştilor proprietari: cu casca şi în şort, Warwick avea un proeminent pistol de tip german pe coapsă. Vestele oranj ale tunarilor contrastau cu cenuşiul submarinului.

Când îşi îndreptă din nou privirea spre iaht, Marshall avu impresia că mica navă era pe cale să fie zdrobită de masă impozantă a docului, a cărui silueta, încă estompată, apărea masiv în urma ei. Un fum gros dovedea prezenta în apropiere a încă unui remorcher, deocamdată invizibil, prevăzut a servi ca ancora de deriva dacă mastodontul înfrunta o furtună sau era antrenat de un curent din larg.

Cu bărbia aproape sprijinită de marginea unei porta-voci, Buck preciza poziţia inamicului,

– Docul la verde-trei-zero distanţă, zero-cinci-zero. Apoi se adresă lui Marshall,

– Ce credeţi, sir? Să-i expediem de îndată o jerbă întreagă?

Marshall clătină negativ din cap, se întrebă dacă italienii de veghe nu dormeau.

– Nu, se pronunţă el, mai întâi să ne reglăm torpilele la adâncime minimă. Altminteri riscăm să treacă pe sub doc! Nu ştim ce pescaj are şi, dacă deschidem focul îndată, s-ar putea să atingem iahtul şi stricăm toată treaba.

Câteva momente mai târziu o lumină sclipi pe puntea iahtului.

Un om de veghe anunţă:

– Ne-au observat, sir!

Blythe, transmisionistul, declară satisfăcut:

– Folosesc tot acelaşi cod, sir, nu l-au schimbat! Pregătindu-şi lanterna. Întrebă,

– Să răspund?

– Încă nu. Să-i lăsăm câtva timp nedumeriţi! Marshall încerca să-şi închipuie cum apărea nava lor inamicilor care se apropiau. Numărul U-Boot-ului fusese demult înlocuit cu o mare Cruce de fier, de pe acum deteriorată de mare şi depuneri, dar păstrând încă un foarte

suficient caracter de autenticitate. Se ştia că trei sau patru U-Boot-uri operau deja cu italienii în Mediterana. Erau de prea scurt timp acolo, pentru că italienii să se fi familiarizat cu aspectul lor.

– Au repetat semnalul, sir.

– Bine, răspunde-le!

Dintr-o portavoce, se anunţă că echipa lui Buck avea gata toate tuburile lanstorpile.

– Bine, spuse Marshall, umezindu-şi buzele care acum aveau gust sărat.

– Reglaţi imersiunea torpilelor la trei metri dar mai întâi să ne apropiem, suntem încă prea departe ca să fim siguri de reuşită.

În timp ce Buck dădea rapid instrucţiuni echipei sale, Marshall îşi concentră din nou atenţia asupra iahtului inamic. Drumul său în zigzag îl aducea pe încetul în prova tribord a submarinului. Pe puntea de comandă a iahtului vedea mici siluete în uniforme albe, altele, la prova, erau grupate în jurul unui tun arătos.

Marshall ordonă,

– Postul contrai să supravegheze continuu avionul cu periscopul principal. Operaţia să fie executată de un om priceput, un om care să nu fie tentat să se ocupe de ceea ce facem noi aici sus pe pasarelă!

– Să ridic pavilionul sir? Întrebă Blythe cred că este momentul.

– Da, spuse Marshall să ne luăm rolul În serios.

Se auzi hârşâitul sardelor[56] pavilionului şi Marshall îl privi cum se înaltă de-a lungul suportului periscopului, era roşu, cu cruce neagră şi zvastica şi flutură pe deasupra, echipei de tunari încremeniţi în nemişcare. Şi de astă dată, Marshall nu şi-a putut stăpâni un sentiment de surpriză.

Tânăra franţuzoaică avusese dreptate, el n-ar fi fost în stare să execute o misiune ca a ei, în care te puteai aştepta la orice: bănuieli, acuzări, trădare.

---

[56] Parâma subţire pentru manevra velelor, ridicarea pavilioanelor etc.

– Sir, anunţa Buck, ofiţerul cu navigaţia raportează că e timpul să schimbăm drumul la tribord.

– Nici vorbă!

Marshall şterse aburează de pe lentilele binoclului şi privi din nou spre docul plutitor acum se afla cam la două mile distanţă. Devereaux avea dreptate să-i atragă atenţia că nu era la adâncime. Dar U-Boot-ul era obligat să-şi tina drumul între coastă şi principalul său obiectiv. Cea mai mică schimbare de drum risca să trezească bănuielile inamicului şi aerodromului cel mai apropiat care probabil nu era ia o distanţă mai mare de zece mile.

Buck ridică din umeri la urma urmei, nu era treaba lui!

– Pasarela, către postul central. Drum neschimbat la doi-şapte-opt grade. Amândouă maşinile încet înainte!

Marshall auzi fâşâitul micului periscop de atac înălţându-se în lăcaşul său. Ştia că Gerrard era la ocular şi observă şi el vasele ce se apropiau, stabilind poziţia inamicului şi comparând-o cu propriile sale calcule.

Acum iahtul se afla la mai puţin de o mie de yarzi distanţă. Pe puntea lui, un matelot era gata să golească peste bord conţinutul unei găleţi. Deasupra, se roteau pescăruşi, unii plonjând deja spre suprafaţa apei.

– La naiba! exclamă Blythe, docul are ataşate pe laturile sale şalande, sir!

Lasă jos binoclul şi trase o înjurătură, adăugând,

– Şi drăcia asta de ceaţă devine tot mai deasă! Nu se mai vede bine.

Marshall îl privi pe Blythe, nu era omul care să aibă halucinaţii. Probabil că inamicul ataşase şalande de laturile docului ca să-i asigure o protecţie suplimentară. O idee bună, pentru a limita avariile provocate de o lovitură de la distanţă. O torpilă, sau chiar două, ar fi explodat în şalande, fără ca docul să fie serios periclitat.

– Continuă observarea! Îi spuse lui Blythe.

Apoi se aplecă peste parapet şi se adresă lui Warwick:

– Atenţie, sublocotenente! Pregăteşte-te să-ţi îndeplineşti meseria, dacă se mai apropie! Răspunde-le în nemţeşte! Dar dacă simţi că nu se prinde, vino imediat alături de mine.

Warwick începu să le facă semne prieteneşti cu mâna şi Marshall se întrebă dacă italienii vor observa, oare, paloarea celor de pe submarin şi că nu purtau uniforme albe la fel cu ale lor. Teamă nejustificată, căci marinarii de pe submarine se poartă după o lege a lor, aceeaşi pretutindeni, indiferent cărei marine îi aparţin.

Buck lansa într-o portavoce un torent continuu de ordine pentru oamenii lui de jos relevmente, distanţe, direcţie, viteza estimată, îi părea rău că nu i se permitea să lansete o jerbă în evantai. Pentru a obţine un rezultat, trebuie neapărat lovit, dacă nu cu toate torpilele, cel puţin aproape cu toate.

Protejându-şi ochii cu mâna de lumină orbitoare a soarelui. Marshall inspecta văzduhul, nu se vedea nici un avion, doar doi pescăruşi evoluau în jurul periscoapelor, probabil cu speranţa că U-Boot-ul le va oferi o hrană mai bună decât italienii de pe iaht.

– Iahtul semnalizează, siv, anunţa Blythe, de astă dată. În limba macaronarilor.

– Răspunde. „Nu înţeleg”!

Ca să nu pară că manifestă un dispreţ total pentru aliatul latin, un comandant de U-Boot trebuie să fie politicos.

Pavilionul s-a ridicat fâlfâind în briza uşoară şi Marshall observă pentru prima dată docul în toată măreţia lui. În lentilele binoclului părea că avansează o înaltă faleza albicioasă şi suprastructurile lui, braţele de macara şi podurile rulante desenau pe cer un gigantic arabesc. A distins şi şalandele, ambarcaţiuni lungi şi joase. Erau patru şi, probabil, tot atâtea de celălalt flanc. Primul remorcher era o ambarcaţiune scurtă, îndesată şi puternică, în timpuri mai. Calme destinată, probabil, operaţiuni lor de salvare în caz de naufragiu. Al doilea remorcher era încă ascuns dincolo de pupă

docului, trădat doar de un subţire fir de fum ce apărea deasupra.

– Ce mare este, murmură Buck, poate folosi la repararea crucişătoarelor, chiar a cuirasatelor. O bazaconie utilă!

Marshall nu-i răspunse. El urmărea cum iahtul armat înainta, conducând lentul convoi spre cartul prova tribord al submarinului. Ajuns în dreptul lui, poziţia va fi potrivită, ba chiar excelentă, căci ţinta se va reliefa net pe fundalul orizontului clar şi degajat...

– Pregătiţi-va!

Deplasându-se pe grătarul punţii unde se afla Buck, Marshall se aplecă pentru a privi prin aparatele de vizare. Mai întâi îi apăru falnicul pavilion verde-alb-roşu al iahtului armat. A avut un gest reflex de reţinere a respiraţiei când pe firele co*lima*torului s-a profilat mai întâi remorcherul, apoi masa enormă a docului, ambii continuându-şi impetuoasă înaintare.

– Tuburile de la unu la şase, atenţie!

Se redresa şi îşi scoase şapca nu era cazul să stea cu ochiul lipit de vizor, l-ar fi alertat pe inamic. Auzi pe Buck strigând furios,

– Ei drăcie! Păcătoşenia aia de iaht virează spre noi!

Ce aveau de gând? Micul vas vira în unghi aproape drept, dacă îşi păstra direcţia, avansa direct spre prova submarinului. Curiozitate? Nebunie? Nu mai era timp de lămurit!

– Warwick să fie gata! strigă Marshall.

Privi spre pupa pentru a se asigura că şi oamenii de la celălalt tun nu slăbeau din ochi iahtul. Vierlingul era îndreptat spre cer, mică echipă de tunari era ascunsă după parapetul metalic al pasarelei se vedeau doar degetele ochitorului încleştate pe manete, gata de a orienta arma spre ţintă.

– Sir, pe puntea iahtului se afla un neamţ anunţa Blythe.

Marshall îşi impuse, cu efort, să nu se întoarcă prea brusc. Privi din nou cu binoclul la iaht pe puntea lui de comandă, în cadrul uşii timoneriei, se vedea o siluetă în

alb. Nu mai era îndoială pe multe din navele italiene era şi personal german, pentru încurajare, dar şi pentru motive de securitate. Şi neamţul de pe iaht părea că acordă un viu interes U-Boot-ului.

– Postul central către pasarela! Se auzi vocea lui Gerrard vine peste noi!

Marshall se smulse din contemplarea ofiţerului german şi se aplecă peste vizoare. Acum sau niciodată!

De sub chipiu, transpiraţia îi curgea pe figură, tulburându-i vederea.

– Atenţie! Dar fără pripeală!

Gândea cu glas tare, simţea că toţi din jurul lui, extrem de încordaţi, aşteptau. În co*lima*tor, docul părea imobil.

– Tubul unu, foc!

Aerul refulat cu putere spre interior îi imprimase cocii o mişcare de cabrare.

– Să lansat torpila, sir!

Cu figura încordată, Buck strângea cronometru! În mână, aproape să-l sfărâme.

– Tubul doi. Foc!

Cu voce joasă, Blythe comunica,

– Iahtul semnalizează din nou, sir.

– Tubul trei. Foc!

Mugetul unei sirene a sfâşiat aerul, Marshall înţelese că U-Boot-ul său nu mai înşela pe inamic.

– Deschideţi focul!

Cele patru ţevi ale Vierling-ului se lăsară în jos, îndreptate spre iaht. Banda de cartuşe a unei mitraliere de pe punte luci în lumina soarelui când ochitorul apăsă pe trăgaci.

Marshall căuta să uite totul, să-şi concentreze atenţia numai asupra suprafeţei de apă din fata provei submarinului. Dar nu s-a întâmplat nimic, n-a apărut nici o dâră de spumă de la cea de-a treia torpila.

S-a aplecat asupra portavocei, dar un şoc violent l-a aruncat înapoi o explozie surdă a scuturat pasarela, urmată imediat, chiar dedesubtul provei, de un fulger albăstrui de intensitate orbitoare. O cascadă de apă se

revărsă peste submarin, răsturnând un mitralior care căzu pe spate, scăpând arma din mâini.

– Dracu s-o ia! Zbieră Buck, porcăria asta de „balenă” a pornit cu capul în jos şi a lovit fundul mării.

În mod reflex, Buck s-a curbat: un roi de proiectile trasoare ciocăniră coca metalică. Marshall se aplecă asupra portavocei,

– Continuaţi atacul!

Îşi încordă auzul, pregătit să audă că torpila defectă lovise mortal submarinul. Dar tot ce auzi era un zgomot de sticlă spartă, urmat de o voce care cerea să se dea drumul la sistemul de iluminat de rezervă, apoi de răspunsul torpilorilor:

– Gata de lansat, sir!

– Tubul patru, foc!

Marshall căuta cu privirea iahtul: micul vas încerca să taie drumul U-Boot-ului. De pe punte, două mitraliere trăgeau continuu, tunul încercând să nimerească submarinul.

O bubuitură înăbuşită se rostogoli peste mare, urmată imediat de o puternică explozie. Marshall căută docul cu binoclul o coloană de fum se ridică deasupra şalandelor, mai exact, de locul unde două din ele se aflau cu puţin înainte, O altă explozie tulbura marea calmă şi un enorm nor de fum, de astă dată amestecat cu limbi de flăcări portocalii au semnalat că cea de a doua torpilă şi-a atins ţinta.

Primul proiectil al tunului echipei lui Warwick s-a pierdut în mare la peste o milă dincolo de iaht, dar Vierling-ul fusese mai norocos. Ca nişte linii convergente, cele patru traiectorii de proiectile trasoare au lovit puntea de comandă a iahtului, străpungându-i coca. În toate direcţiile zburau părţi din agrement. Bucăţi de lemn şi piese de metal. O sirenă continua să urle lugubru, de parcă mâna unui mort ar fi rămas încleştată pe mânerul ei.

– S-au lansat toate torpilele, sir.

Figura lui Buck se însenină când încă o torpilă lovi docul, explodând violent într-o latură. Şalandele

dispăruseră, după puternică înclinare a remorcherului se părea că italienii renunţaseră să mai tragă docul sau încearcă să-l îndrepte spre ţărm.

– Raportaţi cât de grave sunt avariile!

Marshall se sprijini de parapetul pasarelei. Jur împrejur gloanţele şuierau ameninţător, provocând scântei când pocneau în tabla ricoşând în mare. Sau dispărând în fum.

Ştergându-şi ochii şi privind la silueta învăluită în fum a docului, Buck exclamă,

– Păcătosul! Mi se pare că i-am venit de hac!

– Doi răniţi pe punte, sir!

Fără a aştepta răspuns. Blythe ordonă,

– Aduceţi tărgile.

Iahtul era acum în situaţie foarte dificilă, corpul lui puţin rezistent, ciuruit de proiectilele Vierling-ului, era învăluit, ici şi colo, de fum şi vâlvătăi de flăcări. Una dintre mitralierele submarinului desăvârşea opera, distrusese armamentul principal al iahtului şi secerase mulţi oameni din echipaj.

O explozie în cala proiectase în spaţiu o parte a punţii, în timp ce navă începea să se răstoarne, gurna[57] ei prezenta încă o gaură căscată, urmă a loviturii fatale dată de echipa lui Warwick.

– Avion la travers babord, sir!

Strigătul de alarmă al omului de veghe l-a făcut pe Marshall să tresară, dar se forţă să-şi păstreze capul limpede. Avionul era destul de departe, probabil încă deasupra uscatului, ascuns acum de o perdea de fum abia putea fi zărit.

– Încă o lovitură la ţintă! Spuse Buck, agitând şapca, priviţi!

Torpila pătrunsese în doc la pupa, cam la două treimi de travers. Izbucnită din navă, o coloană de fum părea încremenită în aer, parcă solidificata, de sub bordajul docului apăreau porţiunile de unde fragmente din suprastructura şi din maşini s-au prăvălit în mare.

Pe submarin, un om alerga pe punte, purtând o trusă cu cruce roşie, cu tot fumul, Marshall îl recunoscu pe

Willard, tânărul mecanic, cel a cărui mamă, făcea trotuarul” În trecere, Willard întoarse capul spre comandant, doar o clipă, şi îi surâse. Alţi mateloţi îl urmau, zăpăciţi de lumina soarelui, şi de apropierea morţii.

Cu mâinile în formă de pâlnie. Marshall ordonă,

– Încetaţi focul! Ochiţi acum remorcherul!

Cu toate că iahtul aproape dispăruse în mare. Echipa lui Warwick nu se putea opri. Salvele de proiectile se succedau, ciuruind corpul navei incendiate şi ridicând vârtejuri de stropi de apă în jurul ei.

A şasea torpila a lovit docul la câţiva yarzi distanţă de locul unde pătrunsese precedentă. S-a înălţat o nouă coloana de fum. de astă dată fără flăcări. Marshall examina neîncrezător silueta încă impozantă a docului. Nu-r venea să creadă că bastimentul putea supravieţui unui atac atât de distrugător. Fără voie, şi-a strâns pumnii când tunul de pe puntea submarinului a reluat focul, trăgând asupra marelui remorcher primul proiectil îl izbi puternic sub etrava înaltă.

– Avionul virează spre noi, sir!

Marshall îşi îndreptă binoclu spre travers încă foarte departe, avionul părea imobil, un mic punct, scânteind în soare. Era evident că avionul vira, se îndrepta spre locul unde avea loc bătălia.

– Trimit toată lumea jos, sir? întrebă Buck. Marshall îl prinse de braţ,

– Nu mai întâi să fim siguri că am dat docul la fund. O să ne mai apropiem de el, ca să-l atacăm cu tunul.

Îl scutură puternic de braţ, adăugând:

– Spune celor de la Vierling să se pregătească să respingă un atac aerian, până acum este vorba doar de un singur avion!

Buck se îndrepta după ce ascultase la o portavoce.

– Nici o avarie serioasă, sir!

Marshall, incapabil să vorbească, îi semnala doar cu un gest că înregistrase cele raportate. Dacă torpila defecta ar fi găurit corpul submarinului, nu aveau

altceva de făcut decât să meargă la ţărm şi să se predea.

– Avionul se apropie, sir!

Cu voce care nu se ştia dacă era disperată sau mânioasă, Buck strigă,

– Să pregătim şi cele două torpile pupa, sir!

– Nu! Dacă n-au fost de ajuns cinci torpile, atunci,. Marshall tocmai se întorcea, când apa mării deveni tumultoasă în apropierea docului, că agitată de o gigantică maşinărie submarină.

– L-am dat gata! Exclamă Buck cu un oftat de rare, s-a dus dracului!

Încet, foarte încet, ca şi cum execută o manevră docului, se culca pe o parte. La nivelul liniei de plutire o învolburare de spumă arata brutală navală a apei pătrunzându-i în cală, în urmă distrugerii unuia sau mai multora din marile balasturi. O macara rămasă suspendată în aer, dea supra mării, părea o barză. Bucăţi de metal se desprindeau şi cădeau de pe toată lungimea bordului. Remorcherul era o vâlvătaie de flăcări, cu coca apărând brusc din trombă de apă stârnită de ultimul proiectil al lui Warwick.

– L-am dat gata! Strigă şi Marshall părăsiţi puntea! Pregătiţi pentru imersiune!

Încerca să descopere avionul, dar acesta dispărură-n fum, nu se ştie unde. Tunul tăcuse, şi prin tambuchiul deschis se auzi brusc sunetul claxonului. Pe punte, şchiopătând sau ducând pe braţe camarazii răniţi, oameni ce grăbeau către scara de coborâre la loc „sigur”.

Prin fum, se auzeau zbârnâind motoarele avionului. Brusc, acesta apăru la o distanţă de două cabluri la travers, scuipând jerbe de foc din mitraliere. Proiectilele zburau peste puntea submarinului şi se pierdeau în mare rotindu-se, Vierling-ul urmărea aparatul şi ripostă. Mateloţii mai tineri, terorizaţi de proiectilele trasoare şi zgomotul infernal, se înghesuia la coborâre, căzând peste tambuchi. Buck le strigă,

– Coborâţi, pentru numele lui Dumnezeu! Mai repede!

Ţăcănitul mitralierelor continua însoţit de zgomotul metalic al loviturilor oţel pe oţel. Apoi avionul s-a îndepărtat, pentru a lua un nou viraj. Sigur că se va reîntoarce.

Marshall prinse de braţ. Un matelot şi îl împinse de pe punte. Avionul nu avea grenade submarine, dar un nou atac de felul celui precedent putea pune U-Boot-ul în imposibilitate de a intra în imersiune.

Atinse aproape cu gura marginea portavocei:

– Dreapta toată viteza înainte! Imediat!

Aplecat deasupra parapetului, Buck strigă,

– Uite că mai rămas un leneş!

Era Willard, mecanicul, cu faţa albă ca varul, dar părând că nu se emoţiona se ce canonada şi de urletul motoarelor avionului. Un om de veghe întinse braţul arătând ceva, şi îi spuse,

– A rămas unul acolo la tun!

– E mort, răspunse Willard cu voce stinsă, n-avem ce-i face!

Şi repetă, mai tare:

– Da de unde, declară ornat de veghe, l-am văzut că mai mişca.

Marshall ordona scurt în portavoce:

– Preia comanda jos, secundule!

Apoi se redresa şi se uită la omul de care vorbiseră cei doi întins sub ţeava încă fumegândă a tunului, zăcea cu braţele în cruce într-o baltă „ sânge. Fără îndoială Willard avea dreptate pierduse un picior şi probabil murise Totuşi, şi lui Marshall păru că îi văzuse o mână mişcându-se încet.

Avionul dispăruse iarăşi, dar prin perdeaua de fum i se mai auzea zbârnâitul motoarelor. Nu mai era cazul să se întârzie.

– Încetaţi focul!

Tunarii se precipitară pe punte, mitraliorii îşi aruncară armele prin tambuchi şi se îngrămădeau să coboare şi ei.

– Toată lumea jos de pe punte!

Buck lansa o înjurătură şi se adresă lui Willard:

– Întoarce-te, dobitocule!

Marshall ajunse din doi paşi lângă Buck şi înţelese cui se adresă cu geanta de cruce roşie bătându-i pe şold ca un ghiozdan de şcolar, Willard alerga spre cel lovit. Marshall îl dădu la o parte pe Buck:

– Coboară, Buck! îţi ordon!

Puntea se goli, rămânând numai Marshall şi Willard. Într-o portavoce se auzi glasul îngrijorat al lui Gerrard:

– Ce se întâmplă, sir?

Dar Marshall n-a răspuns, atent numai la Willard care se apropia de tun, când ajunse, tânărul mecanic se opri, apoi, după câteva secunde, se întoarse cu faţa la pasarelă. A deschis gura, strigând cuvinte care s-au pierdut acoperite de zgomotul produs de avionul ce se întorcea, totuşi, Marshall crezu că îl înţelege. Cu tot fumul care întunecă în parte lumina soarelui, pe figura lui Willard se citea teroarea, sfâşierea, dar şi bruscă acceptare a unei morţi iminente.

Pilotul inamic îşi calculase greşit atacul, derutat, probabil, de schimbarea de drum a submarinului şi de viteza lui mărita. Când apăru din fum, se afla departe în urma vasului. Din nou mitralierele lui au scuipat foc unele proiectile au găurit pavilionul german, altele au ricoşat departe, spre norul des de fum planând deasupra remorcherului în flăcări. Dar câteva au lovit în plin Marshall l-a văzut pe Willard clătinându-se şi rostogolindu-se, peste balustradă. În apă.

– Intră în imersiune, secundule, în imersiune! Rămas pe punte, Marshall se apropie de balustradă: trupul lui Willard plutea pe lângă balasturi, cu faţa îndreptată spre submarin, dar curând a fost apucat de vârtejul elicei şi a dispărut.

Într-o atmosferă de vacarm prova submarinului începea să se scufunde, se auzea zgomotul motoarelor, zbârnâitul avionului, şuieratul apei pătrunzând în balasturi şi vuietul mării care, trecând peste punte, ducea tot mai departe cadavrul matelotului ucis.

Marshall percepea toate acestea înmărmurit, incapabil să facă o mişcare.

A fost însă conştient că cineva îl împingea spre tambuchi, mai multe mâini l-au ajutat să pună picioarele pe primele trepte ale scării. Coborând, îşi ridică privirea, deasupra lui, albastrul cerului era încadrat de ovalul tambuchiului încă deschis.

În postul central domnea o tăcere deplină. Submarinul intra în imersiune cu toată rapiditatea posibilă. Marshall privi la indicatoarele de adâncime şi la înregistrările regulate ale sondei ultrason.

Era perfect conştient de toate, dar avea impresia că este străin de cele ce se întâmplă. În jurul lui toţi vorbeau fără a ţine seama de el, ca şi cum ar fi rămas încă pe pasarela sau, luat de hulă, împreună cu Willard, şi dus departe de orice suferinţă.

– Rămânem la adâncimea actuala timp de douăzeci de minute, ordona Gerrard, drum zero-opt-zero!

Un zgomot surd zgudui toată nava docul se aşezase acum pe fundul mării. Marshall recunoştea zgomotul, îl auzise de mai multe ori la alte nave scufundate şi nu-l mai impresiona.

Gerrard se adresă lui Marshall,

– Cred că am stăpânit bine nava, sir!

– Îţi mulţumesc, Bob, îi răspunse Marshall. cu un glas pe care nu. şi-l recunoştea ar fi momentul să avem parte de linişte, câtva timp!

Simţea o sfârşeală la stomac, pe figură o transpiraţie rece, semn prevestitor al unei îmbolnăviri. Ce bine dacă ar fi putut să meargă măcar câteva momente în cabina sa, să se odihnească cât de puţin, să-şi recapete energia pentru a-şi duce mai departe sarcina!

Blythe trecu pe lângă Marshall zdrobind cu cizmele bucăţi de becuri şi cadrane de aparate căzute pe jos. Zgomotul îl aduse pe Marshall la realitate. Sub nici un motiv, orice s-ar întâmpla, şi putea permite să gândească la sine.

– Ce avarii sunt? întrebă el, v-aţi ocupat de raniţă?

Un curent submarin a scuturat uşor nava şi Marshall a fost nevoit să se sprijine de scaunul metalic al timonierului. Blythe răspunse:

– Sunt trei răniţi, Avem medicamentele Iar avariile, nimic grav.

Veşmintele lui Blythe şiroiau de apă, fără îndoială, el venise şi-l luase pe comandant de pe pasarelă.

– În regulă, spuse Marshall, înlocuiţi becurile aparte şi reîncărcaţi tuburile lanstorpile],

Apoi se adresă lui Frenzel,

– Cred că este necesară o verificare generală a întregii părţi mecanice. Mâine intrăm în Strâmtoarea Giranta şi e bine să evităm eventuale necazuri cu maşinile.

Gerrard se apropie de Marshall şi-i vorbi foarte calm,

– Totul este în regulă. Eu însumi am controlat, ar fi momentul să vă odihniţi, cât de puţin, meritaţi din plin!

Marshall se descoperi şi, câteva secunde privi la şapcă cu vultur german ţinând svastică în gheare. Simţea o teribilă epuizare nervoasă şi-i venea să urle. Gerrard continuă,

– De ce aţi rămas atâta pe punte? Era cât p-aci să fiţi omorât!

Marshall n-a răspuns şi Gerrard stărui mai departe:

– Din cauza lui Willard, nu-i aşa? Cu un gest evaziv, Marshall răspunse

– Probabil. Se uită la mine, voia să-mi arate de ce era în stare! Să-mi dea să înţeleg cât de mult conta pentru el aprecierea mea.

– Dar nu mai puteaţi face nimic pentru el!

Şi continuă. După ce privi împrejur şi se convinse că toată lumea din postul central este ocupată şi nu ascultă:

– Ştiaţi bine acest lucru!

– Poate că ai dreptate.

Retrăia ultimele momente ale lui Willard: rămaşi singuri, se stabilise între ei o legătură invizibilă pentru acele ultime clipe.

– Doream din suflet, spuse Marshall să-l fac să înţeleagă că nu era singur, că cineva ţinea la el, chiar dacă era prea târziu!

– Am înţeles sentimentele dumneavoastră, spuse Gerrard cu un surâs trist.

Anunţat printr-un scrâşnet de sticlă spartă pe podeaua metalică, Warwick s-a oprit lângă uşă.

– Cum te simţi, sublocotenente? îl întrebă Frenzel.

– Destul de bine, mulţumesc!

Warwick privea la Marshall şi, încă scuturat de un tremurat nervos, continuă,

– N-am fost deloc emoţionat, declară el. Pareă surprins de ce simţea cel puţin, deocamdată!

Fără să-şi dea seama, Marshall se plimbă în lungul şi-n latul postului central.. Devereaux era aplecat peste-masa hărţilor, dar observă că mâinile şi instrumentele erau imobile. Apropiindu-se, descoperi că ofiţerul cu navigaţia avea ochii închişi, parcă în. Adâncă meditaţie. În culoar, dincolo de uşă, Buck vorbea cu câţiva dintre oamenii săi cum şi de ce drăcia aia de torpilă capotase? Discuţia îşi urma cursul. Warwick rămăsese lângă uşă, încă în şort, cu greul pistol german la şold. Emoţionat sau nu, el se comportase ca un vechi marinar. Marshall încerca să-şi amintească amănunte în legătură cu desfăşurarea luptei şi modul cum s-au comportat cei de sub comanda sa. De exemplu, Buck şi Warwick. Primul, fost patron de garaj şi al doilea, student fost militant pacifist!

Îl observă pe Frenzel, care, cu braţele încrucişate, urmărea munca unui mecanic care, cu o şurubelniţă în mână, încerca să repare o piesă deformată cu ocazia exploziei torpilei defecte. Oare se mai gândea şi el la bietul Willard? Sau îl şi uitase? Poate că nu-şi mai amintea, cum nu-şi amintea de o cârpă de şters devenită inutilizabilă.

– Poţi să dai liber de la posturile de imersiune, spuse Marshall. După ce se face puţină curăţenie pentru a îndepărta urmările torpilei capotate, spune-i bucătarului să prepare masa!

Simţea nevoia să vorbească, să continue a da ordine, pentru a-şi preocupa mintea şi a scăpa de gândurile ce-l obsedau.

Gerrard îl însoţi până la uşă:

– Dacă se întâmplă ceva, vă voi chema, sir. Cu un surâs, adăuga:

– Ca totdeauna! Dar trebuie să vă odihniţi! De asta dată, Marshall nu a mai protestat.

– Am trecut cu toţii prin momente grele, spuse el calm, parcă întâmpinăm dificultăţi mereu mai mari!

Gerrard îl privi depărtându-se şi-şi reluă locul în spatele timonierului. Aproape că-i era milă. de Marshall. Era necesar ca el să-şi revină, interesul propriu, dar şi al întregului echipaj.

Departe, în urmă, unde au imersat ultima dată, remorcherul rămas cerceta cu grijă dacă nu erau ceva supravieţuitori, deşi nu se putea vedea mai nimic din cele întâmplate, din cauza fumului produs de navele explodate şi provenite din tirul de artilerie. Seara, renunţa, îndreptându-se spre ţărm.

Întins pe cuşeta, cu ochii în plafon, Marshall îşi imagina cele ce se petreceau acolo unde se desfăşurase bătălia, ca şi cum ar fi fost de faţă. Era aproape sigur că nu au fost supravieţuitori şi *U-192* nu ar fi putut face ceva în această privinţă. În orice caz, acum era prea târziu.

Din culoar, auzea cum un matelot matura spărturile fluierând încet, în ritmul mişcării măturii. Căută să-şi amintească titlul cântecului, dar, brusc, se prăbuşi într-un somn greu, fără vise.

CAPITOLUL 10
MISIUNE URGENTĂ

Noaptea era răcoroasă. Marshall scrâşni din dinţi şi, cu binoclul la ochi, îşi apăsă coatele pe balustradă pasarelei. Motoarele electrice mergeai cu minimum de rotaţii, nu se auzeau decât loviturile valurilor de-a lungul balasturilor şi, din timp în timp, un geamăt metalic, ca şi cum înfruntau o puternică hulă.

U-Boot-ul naviga la suprafaţă de aproape o jumătate de oră, dar orice atingeau era încă umed şi rece. Zile întregi văzuseră prin periscop strălucind soarele şi acum erau decepţionaţi că nu se bucurau de lumina şi căldura lui.

A răsunat zgomotul unui ciocan izbind într-o piesă metalică, chiar sub turelă, urmat imediat de un torent ele înjurături proferate de Cain.

Aflat alături d. e Marshall, Buck îşi lăsă jos binoclul de noapte şi explică:

– Ştiţi, sir, drăcia aceea de camuflaj s-a cam scofâlcit când torpila defectă a explodat sub noi.

Se mai auzeau şi alte zgomote metalice, mai puţin puternice, dar se amplificau în tăcerea nopţii.

– Spune-le să termine repede, ordonă Marshall, şi să facă cât mai puţin zgomot!

Îşi plecă privirea asupra cadranului luminos al repetitorului[58], de la girocompas, submarinul se dirija direct spre sud, cu capul fixat spre golful Siriei şi coasta Libiei. Spusele lui Buck despre avariile suferite de submarin din cauza torpilei defecte aminteau că era cazul să fie vigilenţi, să evite alte avarii în apropierea coastei.

---

[58] Dispozitivul care transmite şi repetă indicaţiile girocompasului în diverse compartimente unde este necesar să se cunoască drumul submarinului.

Noaptea era sumbră, numai un sfert de lună şi câte va stele zărite prin ceaţă luminau suprafaţa răscolită de valuri a unei mări foarte negre. După ce trimisese la fund enormul doc plutitor un vas din escorta lui, Marshall şi echipajul trăiseră opt zile într-o nemiloasă incertitudine. Nivelul combustibilului scădea vertiginos şi rezervele din alimentele cele mai indispensabile se epuizau. Păreau a îi uitaţi de restul lumii, ale cărei ecouri le parveneau pe undele scurte ale unui aparat de radio veşnic în ascultare. Uitaţi, sau poate scoşi din preocupări din cauza vreunui eveniment nou. În fine, într-o seară., începând ascultarea la ora fixată pe lungimea de undă ce le era rezervată, au recepţionat mesajul aşteptat După descifrare şi ci te va puncte de reper fixate pe hărţile lui Devereaux, Marshall pus îndată capul spre coasta nord-africană. În fine, cineva îşi amintise de ei Curând îşi vor reîmprospăta atât de necesarele provizii de combustibil şi alimente poate că vor beneficia şi de o perioadă de odihnă.

Marshall gândea la coasta invizibilă, ascunsă undeva, la babord. Acolo se desfăşuraseră câteva din cele mai înverşunate lupte ale campaniei nord-africane la Benghazi şi Derna. Apoi, mai departe la est, devastat, dar încă semeţ, era portul Tobruk. Ultima dată când operase în aceleaşi ape la bordul lui *Tristram*, strecurându-se de-a lungul coastei în căutarea transporturilor inamice, situaţia se prezenta altfel se auzea continuu bubuitul îndepărtat al canonadei, estompată de întinderile nisipoase ale deşertului, din timp în timp, rachetă urca în văzduh şi se auzeau împuşcături izolate marcând angajări de patrule.

Buck se întoarse, frecându-şi mâinile pentru a le încălzi.

– S-a făcut, sir! În întuneric, nu mi s-a părut că s-a realizat ceva prea faimos, dar la lumina zilei şi de la distanţă cred că va face impresie destul de bună!

Se referea, la uşorul camuflaj metalic din spatele turelei, construit la iuţeală de mecanicii de la nava bază

pentru a se putea masca aspectul german al navei, la o primă vedere.

– În orice caz, spuse Marshall, confecţionarea lui a fost un timp pierdut. Acuma inamicul ne-a înregistrat precis în fişele sale!

Se auzi prin portavoce glasul lui Gerrard, provenind din postul central,

– Au trecut zece minute, sir, de când trebuia să fi primit mesajul!

– Ai dreptate.

Încet, Marshall îndreptă din nou binoclul spre tribord nu se vedea nimic şi nu se auzea alt zgomot decât cel al propriului submarin.

– Oare ceva nu este în regulă?

– Am o bănuială, sir, interveni Buck poate că nemţoii şi-au dat seama de situaţie şi ne aşteaptă. S-ar putea foarte bine să cădem, chiar în mijlocul unei patrule a lor!

Marshall zâmbi.

– Aproape că eu nu mai ştiu de partea cui luptăm.!

Cum putea oare să glumească cu Buck, ca şi cum toate cele ce se întâmplau nu-l priveau? Când, în realitate, tensiunea lui nervoasă creştea secundă cu secundă şi totul, chiar calmul mării, îi părea plin de ameninţări..

– Spune, operatorului ASDIC să cerceteze din nou cu atenţie. Poate că a fost indus în eroare de ecourile venite dinspre fund sau de la coastă.

Dar îl opri cu mâna pe Buck:

– Mai bine stai! Inutil să-l tulburăm pe operator cu tot felul de ordine. Desigur că face verificarea din proprie iniţiativă.

Buck râse încet:

– Nu credeţi, sir, că cei de acasă, din Anglia, şi-ar râde de noi dacă ne-ar vedea în acest moment?

Marshall lăsă binoclul în jos şi îşi frecă ochii cu mâinile, evocarea patriei îi aduse în minte imagini de acasă era luna mai. Natura reînvia şi bombardamentele nu puteau schimba mersul anotimpurilor.

Îşi aminti de acea vilă, de lângă Southampton: îmbrăţişarea Gail sfidând orice prudenţă. Dacă se însura cu ea, viaţa fi fost altă?

– O navă, sir! La prova babord!

Era vocea lui Buck, aplecat peste parapet, în umbră, servanţii de la mitraliere îşi preparau armele.

De fapt apărea doar ca o pată mai întunecată pe suprafaţa mării şi numai agerimea ochilor lui Buck au putut-o distinge. Foarte jos pe apă s-a zărit lucirea fugară a unei lanterne şi unul dintre mitraliori a fluierat tare, a surpriză.

– Răspunde, Blythe!

Cu mâinile crispate pe balustradă umedă, Marshall aştepta. Lampa cu voleuri a lui Blythe a emis în cod indicativul submarinului. Imediat s-a auzit demarând un motor şi umbra neagră începu să se mişte pe apă, venind spre U-Boot.

Judecând după etrava înaltă şi după pupă, era o veche rablă, un vas pescăresc portughez. Dar vocea care sporovăia în megafon era incontestabil britanică.

– Ţineţi drumul după noi, Căpitane! Căci înainte de a părăsi locurile, nemţoii şi-au scufundat navele şi acestea au format un fel de spargeval, constituind acum un bun dig de larg pentru protecţia portului, dar periculos. Puteţi da peste vârfurile care aproape ies din apă. Ar putea să vă spargă coca!

– Face pe deşteptul! murmură Buck.

Dincolo de prova submarinului a apărut un semnal luminos pentru ghidaje şi cele două nave, una după alta, se îndreptară către coasta invizibilă.

– Oamenii de la posturile de pe punte să urce! Spuse Marshall, să aducă cu ei un proiector, nu mai e cazul să ţinem seama de camuflaj! N-am ajuns până aici ca să ne spintecăm submarinul!

S-a mirat el însuşi de violenţa tonului său. Şi-a plimbat mâna pe metalul rece al balustradei. Oare începea să se ataşeze de submarinul nemţesc? Avusese dreptate Buck să se supere când cei de pe vasul pescăresc au spus că au perspectiva să-şi sfâşie coca.

– Numai un prost putea prevesti aşa ceva...

În tribord, apăru la un moment dat masa confuzii, mâncată de rugină, a unei nave sau a unei părţi de navă. Parcă era o faleză artificială, construită de mâna omului şi abandonată să putrezească acolo. Când se va sfârşi războiul, va fi îndepărtată acea epavă? Sau va fi conservată timp de generaţii, ca dovadă a sacrificiilor războiului, şi a stupidităţii oamenilor? Un fascicol puternic de lumină străpunse obscuritatea plimbându-se încet de-a lungul corpului U-Boot-ului. Tot mai multe lumini apăreau deasupra suprafeţei agitate a mării şi se vedea clar sparge-valul constituit din diverse bastimente parţial scufundate se recunoşteau, bătute de valuri, ici un şir de hublouri, dincolo un sistem de guvernare grav avariat.

– Stop dreapta!

O bandulă a şerpuit printre luminile de pe mare şi s-a auzit un om alunecând şi căzând în apă când a încercat s-o prindă.

– Dreapta încet înainte! Stop stânga!

Prova submarinului era acum chiar deasupra luminilor de pe suprafaţa apei şi se vedeau mici siluete cu apărători în mâini, precipitându-se pentru a amorţi şocul acostării.

– Stop dreapta!

Submarinul a oscilat uşor şi, la pupa, echipa lui Cain lansa alte parâme, protecţie suplimentară contra teribililor ghimpi ai „danei” de epave.

În întuneric se auzea un vioi schimb de cuvinte şi undeva a răsunat un râs prelung, parcă nu se mai termina. Un om era ajutat să se suie peste balasturi la bordul submarinului. Tocmai când ordona lui Frenzel să oprească motoarele, Marshall văzu un cap apărând deasupra parapetului pasarelei.

– Ei bine, dragul meu, l-ai dat gata! Excelentă treabă!

Era Simeon în semiîntuneric se observa totuşi cât era de destins, ca totdeauna, şi surâdea cu toată gura..

– Nu mă aşteptam deloc să ne întâlnim aici, spuse Marshall.

Nu ştia cum să înceapă conversaţia. Pentru el, această întâlnire nocturnă pe o mare pustie avea ceva ireal şi se părea cam absurdă. Îi trecu prin minte amintirea a doi actori dintr-o piesă, în mijlocul, unei scene obscure. Curând scena se va ilumina şi atunci...

– Nu vrei să coborâm? Spuse Simeon, e răcoare şi suntem îmbrăcaţi cam subţire.

Jos, în postul central strălucitor iluminat, Marshall nu se putu abţine, nici de data aceasta, să facă o comparaţie. Oamenii săi, cu ochii obosiţi şi flanele pătate de unsoare, se agitau în jurul intrărilor şi a vanelor de încărcare a combustibilului alţii manipulau cutii şi rafturi goale, cu figuri cumplit de trudite. Prin contrast, spilcuitul Simeon, purtând o uniformă kaki deschis, bine croită, şi cu un pistol la şold, avea aerul unui şerif gata să intervină ca să pună capăt unei încăierări.

Au intrat în careu şi Simeon examina, cu un aer cam ironic, dezordinea din încăpere.

– Nu prea vă preocupaţi de ale gospodăriei! Marshall scoase din dulăpior o sticlă şi două pahare.

– Am dat docul la fund, dar ne-a costat viaţa a doi oameni.

Îi apăru în minte Willard şi vocea i-a tremurat puţin. Şi-l amintea în faţa lui, de cealaltă parte a aceleiaşi mese, vorbindu-i despre întâmplarea cu mama sa, apoi, la prova, aşteptându-şi moartea.

– Nu ştiu încă precis ce avarii am suferit, o torpilă defectă...

S-a întrerupt, observând privirea vagă a lui Simeon, era evident că aceste lucruri nu-l interesau, nu-i păsa de ele.

– Toate acestea le-am consemnat în raportul meu, încheie Marshall.

Simeon luă paharul ce i se oferea.

– Am aflat imediat de torpilarea docului, o lovitură reuşită! Şi se pare că inamicul încă nu v-a descoperit. Am spus eu că eraţi cei mai potriviţi ca să dezorganizaţi acţiunea pe care o puneau la cale cu acel doc!

Ridică paharul:

– Noroc!

Marshall se aşează pe banchetă şi îşi trecu mâna prin păr, simţi mici asperităţi, probabil, grăunţi de nisip aduşi de vânt pe coastă, din deşert. Bău dintr-o înghiţitură whisky-ul.

– Acum, reluă Simeon, aţi terminat cu necazurile, în zonă sunt o grămadă de arme şi materiale şi avem echipe care triază tot ceea ce a abandonat inamicul când s-a retras precipitat. Arme care vor fi foarte de folos machisarzilor şi altor partizani. Am organizat aducerea aici a două şalande germane transformate provizoriu în tancuri petroliere. Înaintea zorilor, vă voi da tot combustibilul ce veţi putea îmbarca. Apoi apă şi altele de care aveţi nevoie.

Părea foarte încântat de el însuşi.

– Mulţumesc, spuse Marshall, neputându-se opri de a resimţi o oarecare admiraţie, şi cum merge războiul?

– Aşa este,., nu prea mă eşti la curent. Putem spune germanii au părăsit Africa de Nord. Mai rămân câteva unităţi răzleţe, dar grosul trupelor au şters-o spre Capul Bon din Tunisia, unde se îmbarcă pentru evacuare. Încă mai înainte, Rommel s-a repatriat cu avionul, asta înseamnă că reprezentaţia s-a sfârşit. Gerrard a apărut în uşă:

– Scuzaţi-mă, sir! Am cam terminat treburile şi au rămas câţiva oameni neocupaţi. Pot trimite unii din ei pe uscat? Ar duce şi o parte din echipamentul nostru la cantonamentul pe care căpitan comandorul Simeon l-a prevăzut pentru timpul cât vom sta aici.

l-a răspuns chiar Simeon, privindu-l cu răceală,

– Aşadar, secundule, văd că nu o cedaţi după vechiul obicei, vă ocupaţi mai întâi de mateloţi!

Continuă, zâmbind:

– Mi-e teamă însă că nu este posibil. Trebuie să porniţi la drum chiar la mijirea zorilor şi nimic nu vă va împiedica s-o faceţi.

Continua să zâmbească, dar tonul devenise glacial. Gerrard îl ascultase cu stupoare şi se adresă lui Marshall,

– Aşa este, sir?

Simeon nu-l lăsă pe Marshall să răspundă,

– Să ştii secundule, că n-am intenţia să discut dispoziţiile cu oricine. Le voi comunica comandantului, care ţi le va transmite.

Se aşeză comod pe scaun şi privi la Gerrard câteva secunde,

– Bineînţeles, în măsura în care va crede necesar.

Încet, Marshall se ridică i se părea că pereţii careului oscilează, şi că vede totul ca printr-o oglindă concavă.

– Poţi pleca, secundule.

După ce Gerrard a ieşit, Marshall se adresă lui Simeon,

– Nu ai văzut oamenii când te-ai urcat la bord? Sânt la capătul puterilor, nedormiţi de nu mai ştiu câte zile şi nopţi.

Simţea un tremur, un nod în gât:

– Ce dracu le mai ceri? Simeon îşi păstra calmul,

– Stai jos! răspunse el. Dacă n-am fost clar, am să mă explic. Războiul a ajuns la o cotitură. Armata terestră, marina militară, înaltul Comandament şi chiar adversarul, toată lumea ştie că acum se joacă partida. Momentul este decisiv şi nici eu nu pot să fiu de acord cu o pauză pentru că dumneata şi echipajul să vă destindeţi! Vocea îi deveni dură.

– Totul este gata pentru o debarcare în Sicilia. Am repus în funcţiune cea mai mare parte din porturile recucerite pe coasta Africii de Nord. Afrika-korps abia părăsise portul Sicilia şi acesta a şi redevenit operaţional pentru noi. Chiar acolo am pus mâna pe combustibilul pe care-l veţi încărca.

Se auzea cum un generator era pus în mişcare, Marshall era conştient şi de alte zgomote provenind din exteriorul navei, lăzi grele erau trase pe puntea submarinului, macaralele scârţâiau coborând provizii prin intrarea prova.

– Şi ce anume urmăreşti? întrebă Marshall. Simeon luă sticla şi turnă în ambele pahare câte o porţie bună de whisky.

– Aşa mai merge să te aud vorbind, bătrâne! Zâmbind, adăugă:

– Nu are sens să ne ciorovăim!

– Te ascult.

– Bine.

Simeon scoase din buzunar uri carnet gros şi începu să-i răsfoiască filele,

– Nemţii au şters-o cu mare viteză, dar nici noi n-am pierdut vremea. Debarcarea va avea loc peste două luni.

Marshall ridică încet capul,

– Şi atunci?

Simeon îşi privea paharul pe care-l înălţase spre lumină.

– Atunci... atunci o să avem de furcă! Cei de la Intelligence Service raportează că nemţii au inventat o armă nouă.

– Probabil tot ăia de care mi-ai mai vorbit, replică Marshall, morocănos.

– Acum este o realitate.

Închizându-şi zgomotos carnetul, Simeon continuă:

– O bombă teleghidată. Lansată din avion, ea poate fi dirijată prin radio spre orice obiectiv important... Cred că-ţi dai seama de posibilităţile ei de utilizare.

– Dar, întrebă Marshall, ce amestec avem noi în toate astea?

Simeon nu a răspuns direct.

– Dacă dorim ca debarcarea să reuşească, trebuie ca trupele terestre să primească un ajutor maxim din partea lui Royal Navy. Cel puţin, până când se vor ocupa anumite terenuri de aviaţie. După care, aviaţia noastră de vânătoare şi de bombardament vor colabora la operaţii douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Marshall se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere.

– Bomba asta teleghidată este uşor de manipulat?

– O joacă de copil.

Simeon apăsa cu mâinile pe masă.

– Va pune în pericol orice vas de linie, inclusiv cuirasatele, care nu vor mai fi în stare să sprijine debarcarea prin bombardarea sectoarelor respective. Trupele terestre ar fi obligate să pună piciorul pe plaje fără nici un pic de protecţie.

Marshall se opri din mers şi-l privi,

– După câte înţeleg, spuse el, secretul nu prea a fost păstrat?

– Totdeauna sunt scăpări. Acum cunoaştem, însă, mai mult sau mai puţin intenţiile germanilor şi putem acţiona. Dar mai întâi...

Tăcu: perdeaua uşii a fost dată la o parte de Frenzel care, cu figura mânioasă, intră în careu.

– Este adevărat ceea ce mi se spune, sir? Nu a aşteptat răspunsul şi a continuat:

– Nu răspund de sectorul meu dacă din nou pornim imediat la drum fără o inspecţie serioasă a maşinilor. Ce-şi închipuie „ăia”?

Calm, Marshall îi răspunse:

– Îţi voi spune părerea mea, îndată ce voi cunoaşte eu însumi ordinele pe care „ăia” ni le dau.

Frenzel îl privi cu mâhnire,

– Atunci, este deja hotărât?

Se întoarse şi ieşi fără un cuvânt, Simeon oftă,

– Dacă le dai prea mult nas... foarte calm, continuă:

– Veţi lua la bord nişte agenţi secreţi. Aceştia pot culege cele mai bune informaţii despre ce pun nemţii la cale. Pentru ca debarcarea să reuşească, este absolut necesar să cunoaştem planurile inamicului.

– Agenţii ăştia îi vom lua de pe mare sau de pe o insulă?

– Nici una, nici alta, de pe coasta italiană sunt alertaţi, vă aşteaptă şi este poate chiar prea târziu! În orice caz, trebuie să fim informaţi!

Imobil, impasibil Marshall asculta gâfâitul ritmic al unui motor pompând în rezervoarele lui Frenzel

combustibilul de pe şalandele capturate. Să facă plinul şi în zori să plece! Pentru tipii ăştia de uscat, nu contează altceva. Dar nu era just şi mai mult încă, era chiar periculos să ceară U-Boot-ului şi echipajului mai mult decât putea da.

Cu aceeaşi voce calmă Simeon continuă,

– Printre agenţii pe care trebuie să-i preluaţi este şi acea tânăra franceză pe care ai transportat-o, îţi mai aminteşti?

Marshall îl privi pe Simeon, judecând după expresia figurii, spusele nu erau decât o informaţie banală.

– Fireşte! zise el. Îmi amintesc.

– Aş fi putut încredinţa această misiune unui submarin obişnuit. Ţinând însă seama de circumstanţe şi mai ales de ceea ce s-ar putea întâmpla ulterior, am preferat submarinul vostru, cred că este mai bine aşa.

– Înţeleg.

– Ştiam că vei vedea lucrurile la fel ca mine. Simeon se ridică şi îşi luă şapca.

– Când plecaţi, vor merge cu voi şi nişte tipi de la Intelligence Service pentru orice eventualitate.

Nu mai insistă asupra acestui subiect, dar adăugă,

– Bineînţeles, în cursul acţiunii, dumneata vei decide! Marshall îl privi în ochi şi spuse:

– Ca de obicei, răspunderea îmi revine mie.

– Nu cred că ţi-ar plăcea să fie altfel! Simeon zâmbi, punându-şi chipiul:

– Amicul dumitale, Browning-Gură Mare, este la Gibraltar. Mâine îl aduce aici un avion. Dacă totul merge bine, nu m-aş mira ca el să fie cel felicitat!

– Şi dacă nu merge bine?

Cu un bobârnac, Simeon, îşi scutură un grăunte de nisip de pe mânecă.

– Asta e altă problemă.

Cei doi au părăsit careul. La întoarcere, Warwick supraveghea mateloţii care îmbarcau saci plini cu cutii de conserve şi îi aşezau la întâmplare în colţurile libere din interior. Marshall se opri lângă el.

– Peste o oră, conferinţă cu ofiţerii în careu, anunţă-i pe toţi!

Simeon a urcat scara şi a dispărut, iar Marshall s-a întors în cabină. Îşi privi cuşeta, era tentat să se întindă, să doarmă, să uite. Dar a respins tentaţia. Apoi zări mica valiză a tinerei franceze şi resimţi aceeaşi strângere de inimă ca adineauri, când Simeon, în trecere, vorbise de ea. Era acolo, undeva pe coasta italiană, aşteptând ajutor.

O oră mai târziu, când se îndrepta spre careu, pe submarin domnea tăcere adâncă şi mulţi oameni din echipaj erau jumătate adormiţi sau numai întinşi pe podea chiar acolo unde terminaseră munca.

A vorbit şi ofiţerii l-au ascultat în tăcere. Buck se sprijinea de perete cu pleoapele înroşite, aproape închise. Devereaux se prezenta ceva mai bine, tânărul Warwick nu-şi putea stăpâni căscatul. Iar Frenzel urmărea ceva în jurnalul de bord, controlând cu ochii mari şi obosiţi nişte calcule făcute cu creionul. Numai Gerrard părea în formă.

Când Marshall a terminat, Gerrard a întrebat calm,

– Aşadar, sir, nu avem de ales?

– Nu.

Buck se ridică cu greutate, încheindu-şi tunica. Ştia că toţi îl priveau şi începu cu voce răguşită:

– O să adun oamenii chiar dacă trebuie să trag de ei din cuşete. Trebuie să profităm că stăm pe loc, solid acostaţi şi putem să încărcăm torpilele de rezervă în tuburile pupa, ca să le avem la îndemână când va fi nevoie.

Luând de pe masă lanterna electrică, privi la cei din jur.

– Dacă tot e să plecăm, fir-ar să fie, măcar să facem o treabă bună!

La rândul său, Frenzel se ridică,

– Are dreptate.

Zâmbind, se adresă lui Marshall.

– Păcat că căpitan-comandorul Simeon nu ne însoţeşte, cred că sunteţi de acord!

Ieşi în urma lui Buck şi Warwik. Devereaux îşi frecă ochii şi murmură:

– Spuneţi-mi măcar încotro mergem ca să pregătesc harta respectivă.

– Îţi voi spune când voi şti ceva precis.

Şi Marshall privi cu tristeţe la cei ce părăseau careul unul după altul, ca nişte somnambuli. Rămas ultimul, Gerrard exclamă,

– Avem o echipă formidabilă, sir!

Marshall nu îndrăznea să-l privească în ochi, îi atinse doar braţul,

– Nici nu există alta mai bună, Bob!

Ieşind, se încrucişă cu matelotul Churchill. Acesta se dădu la o parte, apoi intră în careu, avu grijă să tragă perdeaua în urma lui şi se opri în faţa lui Gerrard.

– Peste cinci minute, vă aduc o cafea proaspătă, sir! Cu un gest spre uşă:

– Mă întreb cum de mai rezistă şeful? Gerrard îşi aminti de ochii obosiţi ai lui Marshall.

– Nici eu nu ştiu!

Cu o grimasă, Churchill continuă:

– Aveţi un exemplu despre ceea ce vă aşteaptă când veţi avea şi dumneavoastră comanda unui submarin, nu-i aşa, sir?

Apoi, stewardul porni spre oficiu, fluierând încet, admirativ.

Gerrard se răsturnă pe scaun cu mâinile sub ceafă. Comandant de navă! Eventualitate la care Marshall făcuse deseori aluzie. Putea el, însă, să mărturisească că acum avea oroare de această meserie? Că totdeauna la intrarea în imersiune îi venea aproape să vomite când privea la acele indicatoarelor de adâncime?

Se ridică şi se îndreptă din şale, atingând ca de obicei plafonul cu capul.

O comandă de submarin? Niciodată nu discutase cu Valerie această posibilitate. Era inutil. Nici ea nu dorea aşa ceva. Când se va termina misiunea în curs, va spune adio submarinelor pentru totdeauna.

De după perdea, apăru capul lui Starkie, îmbătrânit de barba căruntă:

– Îmi puteţi acorda câteva minute, sir? Ca să mergem împreună să inspectăm cum am aranjat tot ceea ce am îmbarcat...

– Desigur! Şi să avem grijă de asieta navei.

Ambii au pornit spre prova. Oamenii părăseau cuşetele şi începeau pregătirile pentru ieşirea în mare. Nu mai erau oameni din carne şi oase, ci elemente ale unei echipe solidare. Gerrard se gândea la ultimele cuvinte ale lui Marshall, nici nu există alta mai bună! Cu toate obsesiile sale, Gerrard zâmbi, cu asemenea băieţi, nimic nu era imposibil.

Şi îi vor demonstra şi lui Simeon acest lucru.

*

* *

– Comandantul este chemat la postul central! Marshall sări din cuşetă şi din doi paşi ieşi din cabină.

Nu ştia dacă apucase să doarmă său rămăsese doar suspendat între starea de veghe şi sfârşeala de pe urma epuizării, într-o secundă se afla alături de Gerrard.

– Sir, îi spuse acesta cu o grimasă, îmi pare rău că v-am deranjat, dar s-au reperat nişte ecouri la doi-şase-zero, care se deplasează repede. Mi-e teamă că vom avea curând necazuri.

Marshall se apropie de masa cu hărţi. U-Boot-ul părăsise de trei zile acea improvizaţie de port, trei zile de un calm neobişnuit, parcă Mediterana le acorda un scurt răgaz după luni şi luni de lupte. Dar tensiunea nervoasă devenea tot mai mare. Imposibil să se odihnească, se lungeau pe cuşete cu ochii în tavan. Făceau cartul, mâncau, duceau o viaţă de automate, cu gesturi mecanice. Permanent, aveau un sentiment de anxietate latentă.

Probabil că la suprafaţă, fireşte, marea îşi înviora culoarea în fiecare zori de zi. Aici, în imersiune, domnea mereu aceeaşi atmosferă mohorâtă, totul era jilav, ventilatoarele erau imobilizate pentru a economisi curent şi a reduce cât mai mult zgomotul. Acum U-Boot-

ul se dirija spre cunoscuta strâmtoare ce separă Sicilia de Capul Bon de pe coasta tunisiană. O distanţă de optzeci de mile, unde lupte nedecise s-au terminat când în avantajul unuia, când al celuilalt adversar, atacuri aeriene şi de submarine asupra convoaielor britanice ce căutau să aprovizioneze Malta, sau asupra liniilor de aprovizionare ale lui Rommel. Marshall cunoştea bine toate acestea, ca şi cei de o seamă cu el, dar situaţia era mai puţin cunoscută pentru „boboci”, care participau acum prima dată la confruntări.

– La cota periscopică, ca să aruncăm o privire la suprafaţă!

În timp ce Gerrard dădea ordinele necesare şi puntea se înclina destul de accentuat, Marshall se depărta de masa hărţilor şi se apropie de puţul periscopului impasibil faţă de fâsâitul aerului comprimat ce pătrundea în balasturi pentru a ridica nava la suprafaţă.

Deocamdată, căuta să evite orice confruntare, atât cu englezii, cât şi cu germanii. Socotea că era mai cuminte aşa, căci îi mai trebuiau doar două zile ca să ajungă la locul de întâlnire, în largul coastei occidentale a Italiei.

Gândurile i se îndreptară la cei trei pasageri aflaţi în careu. Probabil că profitau să doarmă când aveau timp.

Pentru aşa ceva erau stăpâni pe nervii lor şi puteau să doarmă atunci când era posibil. Formau un grup destul de disparat probabil, dar asemănător desigur cu alte grupuri pe care Marshall le mai întâlnise, de oameni angrenaţi în acel misterios război secret.

Şeful celor trei era maiorul Mark Cowan. Slăbuţ, puţin comunicativ, nu avea aspectul unui militar de carieră. Din cât de puţin vorbise, rezulta că nu era prea convins de şansele misiunii.

Cei trei au fost anunţaţi printr-un mesaj radio de oră şi locul exact al întâlnirii cu ceilalţi agenţi. N-au confirmat primirea mesajului şi nici nu era aşteptată o asemenea confirmare. După cum spunea Cowan, nemţii bănuiau zona în care se aflau şi un mesaj radiofonic din partea lor ar fi compromis perspectivele de reuşită. Cowan nu vorbise mult, probabil că aştepta să fie mai

aproape de obiectiv, să nu divulge secretele decât atunci când putea da şi alte amănunte.

Marshall se aplecă asupra periscopului şi cu degetele apăsă cele două manete gemene pentru a fixa aparatul în cea mai bună poziţie. Lumina soarelui pătrundea prin lentilă trecând de la verde deschis la albastru pe măsură ce obiectivul urca prin aburealã, apropiindu-se de suprafaţă. Cât de tentantă era lumina văzduhului!

– Ridicaţi periscopul complet!

Îşi redresa şalele dureroase şi, departe la orizont, zări o vagă ridicătură purpurie, încă înceţoşată, ieşind din apă în lumina zorilor era insula Pantellaria. U-Boot-ul se afla deci pe drumul prevăzut. Fireşte, cum ar fi spus Devereaux, ofiţerul cu navigaţia.

Marshall roti încet periscopul se opri brusc se vedea ceva. Primele raze ale soarelui se reflectau pe bordajul sticlos al comenzii unei nave care înainta cu prova însoţită de o mustaţă ele spumă albă. Chiar cu obiectivul la putere maximă, silueta navei rămânea imprecisă, imposibil de identificat cu certitudine. Alături de ea, la babord, se mai distingea încă o navă desigur, două distrugătoare.

Se adresă lui Gerrard:

– Coborâm periscopul. Schimbăm drumul, cârma zece grade tribord şi drum trei-doi-zero. Coborâm la treizeci de metri !

Se apropie de hărţi:

– Atenţie la fundul mării! Trecem pe lângă bancul de la Adventure cu fund mic. Nu depăşeşte treizeci de fathomi.

– Am înţeles, sir.

Gerrard îşi umezi buzele şi se sprijini cu ambele mâini de spătarul scaunului timonierului.

Marshall îl privi îngândurat, zicându-şi în sine: „poate avem noroc şi fundul mării ne va curăţa depunerile de pe chilă[59]”.

---

[59] Grindă metalică instalată pe fundul navei, de la prova la pupa.

Marshall observă că în uşă se află maiorul Cowan cu o ceaşcă în mână.

– Sunt dificultăţi, sir?

– Nu, două distrugătoare patrulează, dar departe de noi.

Cowan se apropie de Marshall, spunându-i,

– Ştiţi, această călătorie nu seamănă deloc cu ceea ce îmi închipuiam! Credeam că am să aud sunând claxoane şi o să văd echipajul alergând dintr-o parte într-alta. În loc de asta, calm absolut, te-ai crede într-o mânăstire!

Marshall zâmbi, tentat să răspundă „dacă mai rămâi cu noi, ai să ai ce vedea, prietene!”. Dar se mulţumi să spună:

– Merg şi eu să beau o cafea, vrei să mă însoţeşti? Intrară împreună în careu.

– Şi acum, spuse Marshall cu ton calm, ce-ar fi să-mi dai câteva amănunte suplimentare?

Împinse ibricul cu cafea către Cowan:

– Am oroare de necunoscut! Cowan zâmbi:

– Fie!

Apoi, privi în jur: perdelele erau trase şi sforăielile indicau că cuşetele erau ocupate.

– Te înţeleg, cred că este natural să ştii. De fapt, ce doreşti să cunoşti?

Nu se grăbea să spună totuşi ceva:

– Ce-i cu d-oara Travis? Care este rolul în această poveste? întrebă Marshall. Cowan oftă,

– Personal, n-am fost de acord ca ea să fie implicată. Marshall aştepta, îşi amintea răspunsul tinerei când întrebase dacă mai îndeplinise alte misiuni. Cowen spuse:

– În ultimul timp, a lucrat pentru noi la Paris, unde ca franţuzoaică, ne aducea servicii nepreţuite. Dar a devenit suspectă şi a fost arestată. Poliţiştii francezi colaborează cu nemţii şi, în unele privinţe, sunt chiar răi decât aceştia, cred că rezistenţa constituie o ameninţare pentru situaţia lor... şi pentru viaţa lor.

– Şi după arestare?

– A fost ţinută patruzeci şi opt de ore undeva la marginea Parisului, aştepta să fie preluată de germani. Gestapo-ul o căuta de multă vreme, fără însă să-i cunoască identitatea.

Marshall îşi aminti că în sinea să o compara pe Chantal Travis cu un animal fugărit.

– Până la sfârşit, continuă Cowan, ai noştri au reuşit cu greu s-o elibereze. A fost cât p-aci s-o păţească.

Ridicând umerii,

– Dar asta n-a împiedicat-o, când i s-a propus această nouă misiune, s-o accepte fără ezitare. Bărbatul ei se află în Italia în apropiere de Napoli.

– Acum înţeleg şi el lucrează pentru voi! Figura lui Cowan se întunecă:

– Nicidecum. Este un colaboraţionist, lucrează cu nemţii. Inginer-constructor, execută în Italia lucrări asemănătoare cu cele de care s-a ocupat şi în Franţa. Lucrări foarte importante.

Lui Marshall nu-i venea să creadă cele auzite.

– Şi, cu toate astea, ea consimte să-l revadă. Cowan îşi reumplu ceaşca cu cafea.

– V-a spus ceva despre părinţii ei? Tatăl face parte din rezistenţă. Pentru noi, este un contact foarte util căci lucrează la căile ferate franceze. Vă închipuiţi, deci. Dar revin la soţul ei, Travis. Din sursă sigură am aflat că au început să-l cam treacă sudorile şi ar dori din nou să schimbe partida. Să se întoarcă în Franţa şi să se facă uitat. Soţia, care-l dispreţuieşte, este totuşi singura persoană din lume de la care ar accepta sfaturi. El îi acordă încredere, fiind convins că ea nu este o momeală a Gestapo-ului.

Scârbit, Marshall fixă cu privirea ceaşca de cafea.

– Şi aţi fost de acord să se întoarcă la el, când ştiţi că poate fi suspectată de germani şi că poate acest Travis, dacă acesta este numele lui adevărat, le-a şi spus totul despre ea?

Cowan negă din cap:

– Puţin probabil, nu prea sunt contacte între forţele de ocupaţie din Franţa şi cele din Italia. Fără îndoială,

există un pericol şi cred că în alte circumstanţe n-am fi procedat astfel. Dar aşa cum stau lucrurile, riscul merita să fie preluat. De fapt, este soţia lui. Vine acolo unde el s-a instalat, lucru foarte normal. În plus, actele ei sunt în regulă şi îşi cunoaşte meseria de agent secret.

Cowan adăugă, fără pic de emoţie:

– Travis ştie multe despre acele noi proiectile teleghidate. Dacă reuşim să-l aducem în Anglia, poate vom salva prin aceasta un mare număr de vieţi engleze!

– Şi dacă ea nu reuşeşte?

– Atunci vom vedea ce vom putea obţine prin alţi agenţi. Dacă poţi să-i repatriezi...

Asaltat de mii de gânduri, Marshall îl întrerupse, ridicându-se,

– Dar acum nemţii ştiu totul despre ea!

– Poate, dar nu vom avea certitudinea decât atunci când...

Restul frazei se pierdu: submarinul se înclină brusc şi, din postul central parveniră strigăte de alarmă.

Marshall îşi pierdu echilibrul, aproape căzu, căci coca se smuci violent. Se auzea un zgomot ciudat, ca acela de bomfaier hârşâind în blindajul submarinului şi crescând, părând că umple întregul careu cu intensitatea să.

Basculând în trecere mateloţi zăpăciţi, sculaţi din somn sau de veghe, Marshall alergă la postul central. De la periscop, Gerrard, cu figura palidă, dădea ordine,

– Aer în balasturi! La suprafaţă! Marshall îl apucă de braţ, strigând,

– Ordin anulat!

Aruncă o privire rapidă la indicatoare, apoi, de la spatele timonierului care se muncea cu timona, ordonă,

– Claxonul!

Din cauza vacarmului, abia îşi auzea vocea.

– Ce s-a întâmplat?

A fost nevoie să-l zgâlţâie puternic pe Gerrard ca să obţină un răspuns, secundul părea că nu-l vede.

– Submarinul s-a înclinat cu prova în jos! reuşi el să spună. Apoi, s-a pornit acest zgomot.

Privi în jur brusc, zgomotul încetase.

– Am crezut că am lovit o epavă şi că mergem la fund.

Oamenii alergau la posturi.

– Verificaţi asieta! ordonă Marshall.

Se adresă lui Frenzel, care tocmai apărea lângă tabloul de control:

– Raportează dacă sunt avarii la cocă!

Unul dintre timonierii de la cârmele orizontale striga alarmat:

– Nu mai pot menţine la orizontală, sir! Nava a luat-o razna!

În picioare, în centrul postului, Marshall stătea imobil.

– Ce arată ASDIC-ul? Apoi, lui FrenzelŞ

– Cârmele pupa sunt blocate, probabil că am dat peste ceva.

– Nu sunt ecouri la ASDIC, sir!

Marshall confirmă cu un gest primirea răspunsurilor. Cowan şi cei doi însoţitori ai lui apăruseră în cadrul uşii. Marshall era conştient de prezenţa lor, fără să-i vadă. Nu avea ochi decât pentru cei din echipai. Toţi erau acolo, fiecare la postul lui, aşteptând ca el, Comandantul, să facă ceva, la nevoie, chiar o minune.

Cu telefonul în mână, adjunctul lui Frenzel raporta:

– Nu sunt avarii la corpul navei, sir!

Marshall îşi impuse să mai aştepte câteva chinuitoare secunde. Îi era teamă că, vorbind, vocea îi va fi întretăiată, ca adineaori, vocea lui Gerrard.

– Să urcăm încet, secundule! Până la cota periscopică. Trebuie să-i dăm de rost!

Zâmbind,

– Cum am mai reuşit şi altădată, nu-i aşa? Gerrard veni în spatele timonierului:

– Atenţie! Amândouă maşinile încet înainte! Starkie trase o înjurătură:

– Nu pot manevra timona decât pe jumătate, sir! Apăsă pe mânerele timonei, într-un sens, apoi în celălalt.

– Drăcia dracului!

Brusc, zgomotul reîncepu, parcă un geamăt, parcă un scârţâit care încetă după un pocnet violent pe cocă. Cu gâtlejul uscat, Gerrard anunţă:

– Paisprezece metri, sir!

– Sus periscopul!

Marshall apucă manetele. Nu mai era cazul să fie prudent o privire rapidă la dreapta, alta la stânga, apoi în văzduh. Se făcea ziuă dar cerul era încă cenuşiu.

A dirijat obiectivul spre pupa, reducând uşor puterea aparatului. Nu se vedea vreo parâmă sau un cablu, dar o mină se balansa pe suprafaţa apei, în urma submarinului. Acoperită cu mâl verzui, probabil că plutise pe mare luni întregi, sau ani. Derivase din câmpul iniţial de foarte multă vreme cu o parte din legături, aşteptând momentul să lovească ceva: o epavă, o navă, orice. Cu ţepi. Ascuţiţi, era tot atât de periculoasă ca în ziua când părăsise Germania. Sau Anglia.

– Coborâţi periscopul!

– Acum, nava parcă ascultă mai bine, sir! declară Starkie.

– Foarte bine !

Marshall ridică glasul, ca să fie auzit de toţi cei aflau în postul central,

– Târâm la remorcă o mină, la cincizeci de picioare în urma noastră.

Marshall remarcă privirea stupefiată a celor ce-l ascultau, unii dintre ei se uitau pe furiş spre uşa etanşă de la pupa. Ca şi cum căutau să se asigure de ceva.. Cowan vorbi primul:

– Puteţi face faţă situaţiei, Căpitane? Redobândindu-şi brusc calmul, Marshall îi răspunse,

– Pentru asta sunt aici!

Se apropie de masa cu hărţi .

– Ce părere ai. Devereaux?

Ofiţerul cu navigaţia îşi şterse buzele cu dosul palmei.

– Locul nu mi se pare potrivit ca să ieşim la suprafaţă, sir.

– Nu eu l-am ales!

Făcând abstracţie de tot ce-l înconjura, se apleca peste masă, Marshall examina cu atenţie hărţile zonei.

– Chiar în mijlocul Strâmtorii! Schimbaţi capul, îl punem direct spre nord!

În postul central, a început agitaţia.

– Încet! Nu vă grăbiţi! Cablul este prins dedesubt, în dreptul turelei şi s-a înfăşurat pe cârmele orizontale pupa. Sper că mina nu va ajunge la elice!

Calm, Cowan mai puse o întrebare,

– Nu putem aştepta până la noapte, sir? Dacă ieşim acum, riscăm să fim imediat reperaţi.

– Ziua abia începe, aşteptarea ar fi lungă şi nu suntem departe de coasta inamică, răspunse Marshall, privindu-l grav în plus, dacă încercăm să ne descurcăm pe întuneric, creşte riscul să sărim în aer.

Depărtându-se de la masa cu hărţi:

– Sus periscopul !

O inspecţie rapidă: cerul era gol, mâna tot acolo, strălucind ameninţătoare în soare.

– Zece grade tribord!

Marshall îl observă pe Gerrard supraveghind stabilitatea navei. Era bună. Dar el însuşi nu-şi pierduse capul adineaori? La ce se gândea? La cele două distrugătoare? La Bitl Vehicle? Răsuci încă o dată periscopul şi i se păru că vede umbra submarinului aproape de suprafaţa apei.

– Drept aşa! ordonă el timonierului.

– Drept aşa, sir , confirmă timonierul.

După ce execută ordinul, Starkie se aplecă puţin pe spate ca să privească repetitorul girobusolei, al cărui ac se imobiliza după o ultimă oscilaţie, direct spre nord.

– Coborâţi periscopul !

Marshall îşi băgă mâinile în buzunare.

– Frenzel. Adună-ţi oamenii şi pregăteşte uneltele cu care să încercăm a scăpa de mină! Dar cât mai puţină lume pe punte!

Buck se apropie de Marshall,

– Vă rog, sir, să fiţi de acord să preiau eu conducerea operaţiei!

Zâmbind timid.

– Şeful mecanic îşi cunoaşte perfect meseria şi maşinile sale, dar eu, la garajul meu de la Wandsworth, am tăiat în atelier multe rable de maşini şi cred că mă pricep mai bine la ce este de făcut.

Marshall aprobă:

– Ai dreptate, îl căută din ochi pe Warwick.

– Pregăteşte-ţi mitraliorii să urce pe punte! Privind spre hărţi, căuta să-şi pună ordine în gânduri ca să organizeze cât mai bine acţiunea.

Spre pupa, în afara postului central, se auzea un zgomot unelte răvăşite şi Buck spunea,

– Dă-mi aia... şi asta... şi cleştele ăla mare... Curând Buck reapărea cu aer satisfăcut:

– Sunt gata, sir, aştept ordine!

– Pot şi eu să fiu de folos? întreba Cowan.

– Poate, cu o rugăciune! glumi Marshall.

Îşi privi ceasul. Al dracului ghinion! Şi la cel mai nepotrivit moment !

Gerrard se apropie de Marshall:

– Vă rog să mă iertaţi, sir! Cred că adineauri mi-am cam pierdut capul!

Marshall îl privi gânditor, apoi:

– Nu-ţi face probleme, Bob !

– Câţiva oameni treceau pe lângă ei îndreptându-se către scara de sub turelă, unde alţii formau deja un mic grup. Mateloţii de punte, încinşi cu veste de salvare, duceau uneltele lui Buck, mitraliorii, benzile de cartuşe. Warwick îşi ştergea lentilele binoclului cu o batistă. Toţi păreau încordaţi, dar nimeni nu avea aerul că-şi pune întrebări în privinţa ordinelor primite. Comandantul ordonase, ei executau, atâta tot.

Marshall dă instrucţiuni lui Gerrard:

– Îndată ce ieşim la suprafaţă, vei izola toate compartimentele. Dacă drăcia aia explodează, fă tot posibilul ca oamenii să fie evacuaţi.

Observă că figura lui Gerrard se întuneca.

– Dacă voi scăpaţi şi eu pier, maiorul Cowan îţi va spune unde să mergeţi şi ce aveţi de făcut. Răspunzi de cei trei pasageri.

Punându-i mâna pe umăr:

– Ne-am înţeles, Bob?

– Da, sir, dar fiţi prudent!

Mergând spre scară, Marshall îi ordonă lui Devereaux:

– Înainte de închiderea uşilor etanşe, treci la prova! Coborând vocea,

– Dacă se întâmplă o nenorocire, va fi nevoie ca dumneata să te descurci.

Devereaux aruncă o privire la uşa masivă de oţel.

– Am înţeles, sir.

– Mai ales, ai grijă să nu se producă panică! Dacă trebuie să evacuezi oamenii, vezi să fie atenţi când se strecoară prin ieşirea de salvare.

Cu un zâmbet forţat:

– Dar să nu ne legăm la cap înainte să ne doară!

Când capacul inferior a fost deschis, Marshall începu să urce. I s-a părut că treptele alunecă, dar poate că de vină erau mâinile transpirate. Cineva îl sprijinea de picioare, el apucă strâns volanul de deschidere şi ordonă cu glas tare, făcând să răsune interiorul:

– Ieşim la suprafaţă!

Învăţase multe în ultimele minute, despre el însuşi, despre Gerrard şi chiar despre Buck, despre care abia acum aflase că era de fel din Wandsworth.

Auzi fluieratul strident al lui Gerrard şi Marshall începu să rotească deasupra capului greul volan al capacului.

CAPITOLUL 11
ARMA SECRETĂ

Locotenentul Colin Buck îşi trase pe ochi cozorocul şepcii şi examina mina: o sferă cu ghimpi ascuţiţi şi încărcată cu mâl. Era chiar la extremitatea pupa a submarinului, partea cea mai îngustă a acestuia, şi cu spatele la turelă. Buck se simţea cu totul detaşat, parcă plutea deasupra mării, fără nimic sub picioare.

Ce dimineaţă superbă! Nici un nor pe cer, doar o geană de ceaţă masca albastrul orizontului. O lume de vis, după îngustimea cocii, animată de permanentul du-te-vino al mateloţilor, unde mereu eşti obligat să te lipeşti de pereţi ca să laşi pe alţii să treacă sau să te apleci ca să păşeşti prin uşile etanşe, înguste şi joase.

Purtând doar un şort murdar, un subofiţer mecanic din echipa lui Frenzel înota lângă pupă navei, în dreptul cârmelor orizontale în timp ce Buck îl urmărea cu privirea. Locotenentul, conştient de riscul întârzierii la suprafaţă în plină zi, era mai lucid ca oricând, animat de dorinţa fierbinte de a termina cu mina aia blestemată.

– Spune-mi, Rigby, cum se prezintă? îl întrebă pe subofiţerul mecanic când acesta se urcă pe puntea metalică.

Rigby se scutură şi oftă:

– Destul de prost, sir! Mare porcărie!

– Ai putea face ceva?

Subofiţerul se aplecă peste capătul navei arătând spre siajul acesteia:

– Aşa cum mi-aţi spus am urmărit drăcia de cablu începând din locul de unde este agăţat de pupă. Pare-se că s-a înfăşurat pe sub balast împrejurul cârmei orizontale din babord. Necazul este că s-a înfăşurat teribil de strâns şi stă întins la extremitatea pupei, trecând foarte aproape de cârma submarinului.

Buck aprecie din ochi grosimea cablului şi se apleca asupra pupei înguste, aproape ascuţită. Marea era atât de limpede, încât se puteau distinge algele prinse de cocă şi arabescurile aurii desenate de lumina solară în vârtejul elicei.

– Ai dreptate, Rigby. Mare porcărie!

Buck se întoarse şi privi peste punte spre turela profilată în văzduh se vedeau ţevile Vierling-ului, mitraliorii şi Marshall care urmărea mersul operaţiei.

Cu palmele în formă de pâlnie, Buck strigă,

– Cablul s-a înfăşurat pe cârma orizontală, sir. Nu se poate tăia de pe punte, trebuie intrat sub apă.

– Treaba nu-i uşoară! bombăni Rigby, vă daţi seama? Elicea ar putea cresta fesele celui ce ar încerca să se apropie!

Buck continuă cu voce tare,

– Dacă opriţi maşinile, sir, cablul nu mai stă întins şi mâna ajunge la pupa.

– Ai idee ce-i de făcut?

Cu un semn din ochi, astfel ca să fie văzut doar de Rigby, Buck se lăudă:

– Am mai multe idei, sir!

– Fă cum crezi că e mai bine. Spune-mi dacă mai ai nevoie de ajutoare.

Marshall s-a întors spre partea dinainte a pasarelei, cu părul fluturat de briza uşoară.

Buck privi la micul grup de mateloţi ce trebuia să-l secondeze.

– Şi acum, las pe noi! Patru din voi luaţi nişte prăjini ca să menţineţi mina la distanţă. Subofiţerul Rigby vă va spune de pe punte ce veţi avea de făcut.

Începu să-şi dezbrace cămaşa.

– Cablul îl tai eu.

Îşi scoase ceasul de la mană şi-l încredinţa unui matelot:

– Ai grijă de el, l-am câştigat la o partidă de poker!

Se aflau la suprafaţă doar de zece minute, dar li se părea multă vreme de când, împleticindu-se, ieşiseră la lumina soarelui. Pregăteau pe punte sculele, cleştele

mare de tăiat sârmă şi o parâmă cu care să-l lege pe Buck de mijloc.

Încruntat, Rigby îl sfătuia

– Fiţi atent să nu vă prindă curentul elicei, sir. Sub o navă ca a noastră, totdeauna se formează aşa ceva.

– Am luat notă şi voi avea grijă!

Buck îşi ajustă ochelarii de scufundare şi se aşeză pe extremitatea punţii. Metalul se încălzise, dar era încă umed, alunecos.

– Locotenentul se lăsă să alunece în apă, marea i se păru rece ca gheaţa, un şoc după căldura soarelui. Reţinându-şi respiraţia, Buck se scufundă şi examina sârma groasă, ghimpată, acoperită cu rugină şi alge şi semănând cu cea din reţelele tranşeelor războiului din 1914-1918, despre care bătrânul Buck, tatăl lui, vorbea cu un fel de stranie nostalgie. Bătrânul păstrase amintirea bombardamentelor sau nopţilor petrecute în tranşee, cu noroi până la brâu. Murise câtva timp mai târziu, când Buck era foarte tânăr. Tot din cauza războiului, cu plămânii mâncaţi de gazele asfixiante. Buck şi-l amintea tuşind în micul dormitor din spatele casei. Tuşea continuu, ziua şi noaptea. Dar când a încetat să tuşească, tăcerea a devenit mai apăsătoare decât tusea.

Buck a ieşit la suprafaţă şi îşi ridică ochelarii de scufundare pe frunte.

– Nu-i nimic de făcut cu sculele astea. Spuneţi şefului mecanic să-mi trimită un cleşte de tăiat sârmă acţionat electric! Şi cât mai repede!

Privi în sus, spre cer, era tentat să se depărteze înot de coca submarinului până departe, tot mai departe.

L-a auzit pe Marshall vorbind cu matelotul care ducea mesajul. Un om de treabă, acest Marshall! Cu totul deosebit de anumiţi înfumuraţi întâlniţi la început, după ce s-a angajat ca voluntar în Royal Navy. Luase această decizie ca să scape de Wandsworth, cu casele lui murdare şi aglomerate, cu veşnicele certuri între cumetre şi smiorcăielile puştilor. Sâmbăta seara, ieşind din cârciumă, capii de familie vomitau pe uliţe, se

întorceau beţi acasă şi îşi băteau nevestele. Soseau poliţiştii de la postul din Lavender Hill şi îl luau pe sus pe beţiv. Glumind, dar cu mână forte. „De ce faci atâta tărăboi, bătrâne?” şi urmau câteva înjurături şi individul îşi termina noaptea la postul de poliţie.

Ca să evadeze din acest mod de existenţă, Buck nu găsise decât o singură cale angajare temporară în Royal Navy. Devenit la moartea tatălui său singurul susţinător al familiei, lucrase mai întâi în acel oribil garaj din strada Battersea High. Patronul, o mare puşlama, demonta automobile furate şi le vindea că piese detaşate sau recondiţiona maşini întregi şi le repunea în circuit, în afara Londrei, cu numere false. Dar Buck nu avea de ales, era greu de găsit o slujbă şi, pe lângă mama sa, mai avea de întreţinut trei surori.

A început actualul război ca torpilor brevetat. Cu toate că îşi făcuse ucenicia pe nave de tipuri demult reformate şi cu instructori a căror majoritate nu-şi mai îmbogăţiseră cunoştinţele de la primul război mondial, el a avansat mai repede decât alţi colegi. În nenorocitul ăla de garaj, învăţase totuşi multe lucruri, să nu se amestece unde nu-i fierbea oala, ceea ce era deseori foarte util, şi, mai ales, învăţase să se descurce cu un circuit electric şi cum să producă căldură şi energie. Toate acestea i-au folosit ca să se evidenţieze faţă de alţi tineri, chiar mai instruiţi decât el.

Avea acum douăzeci şi opt de ani şi de la vârsta de douăzeci de ani devenise patron, proprietar al acelui garaj care îl aştepta şi la care se va întoarce într-o zi, dacă între timp nu va fi distrus de bombardamente.

În marină, avusese iniţial o viaţă dură, admis ofiţer cu titlu temporar, el fusese ţinta ostilităţii abia ascunse a unor ofiţeri de carieră, plini de ei. Dispreţul lor nu la demobilizat, ba, din contră, a reacţionat cu insolenţă deliberată, numai ca să arate că e capabil să răspundă şi să se distreze pe seama mutrelor lor ofensate.

Toate acestea i se păreau tare departe, astăzi mulţi ofiţeri de marină erau oameni ca el, sau proveneau din simpli mateloţi profesionişti dinainte de război. Ceilalţi,

neadaptaţi, se retrăgeau în cochilia lor. Buck nu se putea opri de a zâmbi. „Sau erau înaintaţi în grad, ca gogoaşa aceea de Simeon”, gândi el.

Din fericire, mai existau tipi de felul lui Marshall. Cu aceştia merita să te încurci. Dealtminteri, recunoştea că pe submarine era ceva mai deosebit ca pe alte nave. Pe submarine, nu aveai timp să te plictiseşti, cel puţin el. Ba, câteodată, se întreba dacă va mai fi în stare să se reîntoarcă la garajul său...

Matelotul trimis după cleşte îi strigă:

– Se pregăteşte cleştele, sir! Încă nu este gata! Rigby mârâi:

– Sper să nu fie prea târziu!

Gândurile lui Buck se reîntoarseră la o cârciumă din Scoţia. Straşnică muiere, cea de-acolo! O parteneră demnă de el. La plecarea lui, ea plângea ciudat! Nu se aşteptase la aşa ceva.

Îl auzi pe Warwick strigând ceva tunarilor săi. Probabil că tânărul nici nu cunoscuse vreo femeie până acum. Se vedea cât de colo! Buck încercă să-şi reamintească prima sa cucerire: oare pe când era în şcoală? Sau când pastorul organizase o excursie la Brighton. Ridică din umeri şi îşi scutură picăturile de apă de pe trup. O să-i aleagă el o femeie tânărului Warwick! Una pe cinste, pricepută!

– Iată că soseşte instrumentul, sir, spuse Rigby.

Doi mateloţi, cu cablul electric târâş în urma lor, aduceau la pupa masivul cleşte, semănând cu un cap de monstru din poveşti. Buck se aplecă pentru a examina mai bine elicea: era foarte aproape, o mică neatenţie şi s-a terminat cu el!

– Atenţie la picioare, sir! îi spuse Rigby îngrijorat. Punându-şi ochelarii de scufundare, Buck îi replică,

– Ştiu cât sunt de nepreţuite picioarele şi o să am grijă de ele!

Deşi tot îngrijorat, Rigby zâmbi şi ripostă în glumă,

– Dacă le pierdeţi, am să cer şefului să vă confecţioneze în atelierul său altele. Nici o femeie nu va sesiza diferenţa!

Dar Buck sărise deja în apă, Rigby îi mai recomanda:

– Ţineţi-vă solid de saulă de siguranţă[60] şi atenţie la cablu!

De la locul său, la partea dinainte a pasarelei, Marshall văzu cum dispare sub apă capul lui Buck şi se aştepta să audă uruitul cleştelui în acţiune. Dar nu s-a auzit nimic. De o utilitate incontestabilă, instrumentul figura în inventarul majorităţii U-Boot-urilor. Permitea unui scafandru să lucreze pe punte – în timp ce coca era sub apă – pentru a tăia plasele antisubmarin şi estacadele de la intrarea porturilor.

– Cât timp îi va trebui lui Buck? Întrebă Warwick.

– O jumătate de oră, răspunse Marshall, poate mai mult, greu de precizat.

Cu tot pericolul operaţiei, era bucuros că Buck se oferise, nu ştia care altul ar mai fi fost în stare s-o execute... Se întoarse, Warwick îi transmitea un mesaj,

– De la postul central, sir, ecouri care se deplasează rapid la unu-cinci-zero. Se apropie.

Marshall se precipită în spatele pasarelei şi îşi îndreptă binoclul spre mare. Pe măsură ce soarele se ridica, ceaţa devenea mai densă, ascundea linia întunecată a orizontului.

– Urmăriţi cu atenţie! Poate că se îndepărtează...

– Ce facem cu locotenentul Buck, sir? Să-l previn? Întrebă Warwick.

– Nicidecum, inutil să-l distragem de la treaba lui. Are destule pe cap!

– Fără porcăria asta, ne-am fi văzut liniştiţi de drum!

Marshall nu a răspuns. Dacă U-Boot-ul n-ar fi intrat în imersiune ca să scape de distrugătoare, probabil că mina l-ar fi lovit în plin în loc să se fi agăţat doar cu cablul de el.

– Spune postului central să mă ţină la curent cu ecourile!

---

[60] Parâmă cu care se asigură un marinar ce lucrează în exteriorul bordajului, capătul liber fiind fixat la bord.

Îl văzu pe Buck ieşind din apă lângă balast, suflă din greu şi îşi scutură capul ca un câine ud.

Marshall se întreba ce să facă dacă această navă necunoscută îi repereză? Aproape sigur, era vorba de un distrugător englez său american. Ocupaţi cu reîmbarcarea trupelor din Africa de Nord, probabil că nemţii nu mai aveau bastimente în zonă. Să intre în imersiune cu mina la remorcă? Nici gând. Nu numai că blestemata asta de maşinărie ar încurca mişcările submarinului, dar o lansare de grenade la adâncime, chiar mai puţin apropiată, ar face-o să explodeze. În asemenea caz, U-Boot-ul risca să i se amputeze toată partea anterioară. Atunci? Să rămână pe loc şi să încerce a comunica cu acea navă? Nici un comandant de distrugător englez nu ar fi lăsat să se piardă ocazia. *U-192* nu era trecut în registrele lor şi orice submarin german la suprafaţă reprezenta o linie care nu trebuia cruţată. I-a trecut prin cap ideea de recurge la învelişul de camuflaj care îi ascundea aspectul german. Dar nici asta nu prezenta suficiente garanţii, persista riscul unei neînţelegeri, iar cablul minei era clar vizibil, putând provoca suspiciuni. Apoi, o zdruncinătură cât de mică, o încetinire de viteză neaşteptată putea provoca o ciocnire cu mina, sau, în orice caz, îl putea împinge pe Buck în vârtejul aripilor elicei.

Ascultând la portavoce, Warwick repeta cele auzite.

– Ecouri regulate, sir, tot la unu-cinci-zero. Continuă să se apropie. Distanţa aproximativă, douăsprezece mii de yarzi. Şi sunt două nave, sir, Speke crede că sunt distrugătoare.

Marshall îşi frecă bărbia. Căuta să-şi imagineze harta, drumul de urmat, apropierea de coasta Siciliei. Erau tot cele două distrugătoare pe care le mai zărise? Îşi goni întrebarea din minte acelea sau altele, n-avea importanţă!

– Sir, anunţă un om de veghe, locotenentul Buck a intrat din nou sub apă. A cincea oară!

Marshall privi la periscopul principal ridicat la maximum, cu obiectivul dirijat spre pupa tribord. Acum lucrurile se vor precipita.

– Spune-i semnalizatorului să urce la pasarelă, probabil vom avea ceva de transmis.

Blythe apăru aproape imediat. Surprins de strălucirea soarelui, cu ochii întredeschişi doar ca două mici fante orizontale, privea mina.

– Păcat că nu putem deschide focul asupra ei! După care oftă.

– E prea aproape, lua-o-ar dracu!

Marshall privi în gol. Se gândea la Bill Wade, la sfârşitul lui, explozia bruscă, apa năvălind în navă, oamenii răsturnaţi unul peste altul, căutând să se ridice spre plafon, cu figuri schimonosite de spaimă şi în timp ce coca plonja spre fund, gurile se căscau, încercau să aspire o ultimă înghiţitură de aer...

Foarte distinct, la celălalt cap al pasarelei se auzi într-o portavoce glasul lui Gerrard,

– Postul central către pasarelă: navă în vedere, relevment prova verde unu-patru-cinci.

– O văd, sir! strigă un om de veghe cu binoclul la ochi.

Era aplecat, ca un vânător observând apropierea victimei.

Marshall aştepta, ţinându-şi respiraţia, distingea o masă cenuşie învăluită în ceaţa orizontului. Estompată, dar nu exista îndoială.

– Când ne vor zări, murmură Warwick printre dinţi, o să tragă în noi că la fasole!

Marshall continua să observe cu binoclul zona unde se aflau cele două nave care avansau, probabil una în urma celeilalte. Poate că reperaseră prezenţa U-Boot-ului cu noile radiolocatoare instalate de curând pe unele nave..

A remarcat că, de câteva momente, Rigby nu înceta de a-l privi din dreapta pupei, nu trebuia să fii un geniu ca să ghiceşti că se întâmplă „ceva”. Îi strigă lui Warwick:

– Mergi şi vezi ce se întâmplă! îl prinse însă de un braţ.

– Încet, nu provoca prea multă agitaţie!

– Au deschis focul, sir! Strigă Blythe.

La orizont, ceaţa se învolbura, ca fumul tunurilor din. Picturile reprezentând bătălii navale din secolul al XVIII-lea. Câteva secunde mai târziu, Marshall auzi bubuitul tunurilor şi observă două jerbe de apă gemene ridicându-se spre văzduh, exact pe axa submarinului, dar destul de departe. A simţit o slabă săltare a navei, în momentul dublei explozii.

– Prea lung tirul, spuse el, dar îi vor corecta..

Lăsă în jos binoclul şi îi şterse lentilele. Când privi din nou, două largi cercuri de spumă marcau locul unde proiectilele dispăruseră în mare.

– Două lovituri deodată, spuse Blythe, la următoarea salvă, ne vor încadra!

Marshall îşi imagină pe comandantul distrugătorului care, în acel minut, primea raportul ofiţerilor de tir, un U-Boot la suprafaţă, n-a intrat în imersiune, deci este avariat. Ce noroc pentru cele două distrugătoare! În luni întregi de lupte înverşunate, văzuseră multe nave engleze incendiate de submarinele germane şi salvaseră supravieţuitori înlemniţi de spaimă. Era ocazia să se răzbune.

Scrâşnind din dinţi, Marshall îşi spunea că, în locul lor nici el nu ar fi gândit altfel.

Din apa albastră a mării au mai ţâşnit două gheizere: au rămas un moment ca suspendate în lumina soarelui, nişte strălucitoare perdele de cristal, apoi au căzut încet, parcă cu regret. Erau mai aproape de submarin decât precedentele, la mai puţin decât o jumătate de milă. Distrugătoarele goneau pe mare, ca nişte adevăraţi pur-sânge. Marshall fusese locotenent pe o navă de acel tip. Era în timp de pace, dar avusese ocazia să cunoască de ce era în stare.

Warwick revenea, trăgându-şi sufletul:

– Aproape a terminat, sir, mai sunt de tăiat două sau trei fire de cablu şi va putea trage de capătul eliberat ca să degajeze cârma orizontală.

Tresări căci proiectile au explodat în mare, foarte departe unul de altul, dar mai aproape de submarin.

– Şi când te gândeşti că tocmai ai noştri ţin neapărat să ne dea la fund, murmură Blythe.

Trase o înjurătură, aşteptând următoarea pereche de explozii de astă dată, corpul submarinului s-a cutremurat serios.

– Nu prea e-n regulă! comentă mai departe Blythe.

Marshall lăsă binoclul să-i atârne pe piept. Era o nebunie să mai insiste căci precizia tirului distrugătoarelor se ameliora şi, dintr-un minut într-altul mina putea exploda. Ar fi fost omorâţi degeaba. Aşa că se adresă lui Blythe,

– Pregăteşte-te! O să încercăm să semnalizăm ca să ne facem recunoscuţi.

Blythe plecă după lampa de semnalizare şi Marshall privi din nou cu binoclul la distrugătoare, acum erau perfect vizibile. Distrugătorul din capul formaţiei, cu etrava să puternică, părea o secerătoare tăind spice într-un lan de grâu. S-au văzut mai multe fulgerări ale tunurilor apoi s-a auzit şuieratul proiectilelor căzute în mare la o distanţă de submarin de mai puţin de patru cabluri. Prima navă îşi modificase uşor drumul şi se dirija direct spre pupa submarinului. Cu cele două tunuri trăgând simultan îl putea încadra imediat. Iar dacă Marshall se hotăra să intre în imersiune, distrugătorul era în măsură să-l atace cu grenade antisubmarin.

– Un avion, sir! strigă brusc un om de veghe, la tribord prova!

Aparatul se deplasa teribil de încet şi, strălucind m,: oare, încă nu putea fi identificat. Marshall auzi cum Vierling-ul era pivotat. Atac aerian! Asta mai lipsea!

– Este un avion german, sir! raportă precipitat Warwick, un Dornier 172, vine direct spre noi.

Continuă, ca şi cum gândea cu glas tare,

– Ei drăcie! Credeam că au renunţat la aceste „creioane zburătoare”!

Marshall urmărea cu binoclul evoluţia aparatului. Deşi se afla la vreo patru mile distanţă, îl recunoştea uşor după profilul lui lunguieţ. Era bine aleasă porecla de „creion zburător”. Aceste Dornier-uri, bombardiere bimotoare, executaseră cea-mai mare parte din acţiunile lui Luftwaffe[61] când trupele hitleriste au început să invadeze ţările aliate, încete şi putând încărca un număr limitat de bombe, astăzi nu mai jucau decât un rol minor în luptele devenite mult mai sofisticate. Involuntar, Marshall se curbă, când alte două obuze au căzut în mare, dintre care unul nu prea departe de submarin.

Blythe înjura:

– Nu merge drăcovenia asta de lampă de semnalizare, sir!

Warwick interveni, explicând:

– Am uitat ceva! Tocmai pe circuitul lămpii este branşat cleştele de tăiat sârmă. Cu celelalte circuite nu se putea ajunge până la pupa.

Blythe ridică din umeri:

– Abia acum îmi spui!

Marshall urmărea, „creionul zburător” care trecea în apropierea U-Boot-ului. Între cele două cercuri provocate de învârtirea elicelor se vedeau crucile negre pe fuzelaj şi pe aripi, precum şi lucirea botului din plastic transparent incasabil.

Pilotul cântărise just situaţia, imobilizat la suprafaţă, un submarin german era atacat de două distrugătoare inamice, trebuia să-l ajute cum putea mai bine.

Pivotând încet, Vierling-ul prinse Dornier-ul în linia de vizare.

– Nu trageţi! strigă Marshall, o să avem timp să ne răfuim cu el!

– Nu prea cred, sir, spuse calm Blythe, cu puterea lor de foc, distrugătoarele vor face praf jucăria asta de Dornier în mai puţin de două secunde!

Cu trapele larg deschise pentru lansarea bombelor, Dornier-ul descria un arc de cerc deasupra submarinului, cu mitralierele pregătite ca să atace distrugătoarele, apoi luă înălţime. Curând, în jurul avionului cerul se presără cu colaci de fum brun închis. „Nu era cazul să atace cu armele sale cu bătaie scurtă”, gândi Marshall. Pentru ca un distrugător navigând în Mediterana să poată supravieţui, trebuia să fie formidabil echipat, o adevărată platformă de tir plutitoare. După cât părea, bombardierul se forţa din greu să se înalţe.

De la pupa, s-a auzit o voce strigând:

– Cablul a fost tăiat, sir!

Marshall privi mina care se îndepărta rostogolindu-se, în timp ce Buck era ridicat pe punte de ajutoarele lui. În mâinile mânjite cu mâl ţinea masivul cleşte electric şi părea teribil de extenuat.

– La posturile de imersiune!

Mai explodă încă un proiectil, foarte aproape. Dacă nu apărea Dornier-ul, fără îndoială, acesta şi-ar fi atins obiectivul.

Oamenii se îngrămădeau să coboare ducând cu ei unelte şi materiale. Mitraliorii îşi demontau armele de pe trepiede. Doar servanţii Vierling-ului nu se mişcau.

Observând Dornierul, Marshall avu impresia că acesta, planează într-un mod curios. Crezu că fusese atins de schije. Probabil că pilotul german şi echipajul respectiv se sacrificaseră pentru a da răgaz U-Boot-ului să scape. Acum, distrugătoarele erau destul de aproape şi urmau deschidă un atac cu grenade. Cu viteza lor de aproximativ treizeci de noduri, în timp ce submarinul abia dacă reuşea să facă sub apă nouă noduri, era sigur că atacul cu grenade îşi atingea ţinta. Cu condiţia ca...

Cu mirare, Marshall observă un proiectil care se desprindea de pântecul Dornier-ului, sclipind în lumina soarelui.

– Dornier-ul şi-a pierdut cumpătul, spuse Blythe, nu-i cazul să-i reproşăm ceva. Dar bomba va cădea prea

departe şi nu va reuşi nici să-i sperie pe cei de pe distrugătoare!

Susţinut de doi mateloţi, Buck se apropia de turelă, trapul îi era plin de răni sângerânde, tăieturi, unele din cauza cablului minei, altele din cauza asperităţilor de pe corpul submarinului.

– Echipa Vierling-ului să coboare!

Marshall simţi trecând pe deasupra unda de şoc a unui nou proiectil. Sigur, următorul va atinge puntea. Strigă:

– Toată lumea jos! Imersiune! Imersiune! Imediat! Dar Warwick îl apucă de braţ, arătându-i ceva,

– Priviţi, sir! Bomba aceea! Nu-i posibil! Exclamă, complet înnebunit.

– Urmăreşte distrugătorul! Se aruncă asupra lui! Cu binoclul, Marshall căuta bomba pe suprafaţa apei.

Când a descoperit-o tocmai izbea distrugătorul în spatele punţii de comandă. A ţâşnit un fulger formidabil, în văzduh s-a ridicat o coloană groasă de fum şi, sub ochii îngroziţi ai lui Marshall distrugătorul, aflat în plin atac, începu a se roti ca o pasăre, continuând, pe baza vitezei dobândite, să brăzdeze marea ca un imens fier de plug.

În timp ce U-Boot-ul sălta din cauza şocului cauzat de ultimul proiectil, Marshall deveni martorul unui spectacol de neînchipuit. Al doilea distrugător a virat scurt ca să nu dea peste nava atinsă şi trăgea cu toate tunurile asupra Dornier-ului care se îndepărta la nord, spre coastă. Şi el fusese lovit, unul din motoare lăsa în urmă o lungă dâră neagră.

Marshall coborî pe scara pasarelei şi închise capacul superior valurile mării începuseră asaltul turelei..

– Rămânem la adâncime periscopică, secundule! ordonă el.

După lumina soarelui, ochii i s-au acomodau greu cu lumina din postul central.

– O navă naufragiază dincolo de pupă noastră, sir.

Operatorul ASDIC anunţase foarte calm. Fără îndoială, încă nu-şi dădea seama de ce se întâmplă..

– Suntem la adâncime periscopică, sir.

Marshall privi în jur, pe figuri se citea o maximă tensiune nervoasă.

– Încet înainte!

În picioare, lângă masa cu hărţi, Cowan părea că nu se mişcase...

– A fost o navă engleză, îi spuse Marshall.

Cu vorbe răspicate, căzând ca nişte pietre, el continuă,

– Scufundată cu una din acele bombe teleghidate, pretinse ultrasecrete. Într-o jumătate de minut, lansată de un vechi bombardier care abia reuşea să se târască cu două sute de mile pe oră..

Ordonă să se ridice periscopul şi adăugă cu voce amară.

– Priveşte şi dumneata!

Cu aceeaşi voce neutră, Speke anunţa:

– Nava se scufundă, sir !

Cu tot zbârnâitul produs de motoarele şi ventilatoarele submarinului, s-a auzit scrâşnetul plăcilor de oţel care se sfărâmau în bucăţi, în timp ce distrugătorul se precipită spre fund. Cu o viteză care nu permitea vreo speranţă că ar exista supravieţuitori.

Marshall luă locul lui Cowan la periscop şi inspectă îndelung marea dincolo de pupă. Nu mai era decât un singur distrugător acolo unde, cu câteva momente înainte, erau două. Oprise ca să ia la bord bărcile de salvare lansate pentru eventualii supravieţuitori. Nici un semn despre Dornier, salvatorul U-Boot-ului. Îl salvase, fără să ştie că în realitate cruţase un inamic care avea să aducă mari pagube germanilor. Probabil şi Dornier-ul căzuse în mare, la câteva mile distanţă.

– Jos periscopul! Reluăm drumul la aceeaşi adâncime! Marshall aşteptă un moment, ştia că tot calmul straniu ce reuşise să-l păstreze atâta vreme, nu va întârzia să-l părăsească, lăsându-l fără apărare.

– Deschideţi porţile etanşe, liber de la posturile de imersiune!

După un schimb de priviri cu Gerrard, Marshall ieşi repede din postul central şi se îndreptă spre careu. Ce se petrecea cu el? De ce îşi simţea inima ca de piatră? De ce nu-l mai impresiona nimic?

În careu, răsturnat pe un scaun, cu ochii închişi, Buck primea îngrijiri de la Churchill, care, cu un tampon de tifon în mână, îi pansa cu atenţie o duzină de răni, Marshall luă el tamponul şi continuă pansarea umărului lui Buck.

– Un whisky pentru dl. Buck, Churchill! Auzind vocea comandantului, Buck deschise ochii:

– Whisky, sir? Dar poate că mai este nevoie de mine şi trebuie să am mintea clară!

– Totdeauna avem nevoie de dumneata! Churchill îi prezentă ofiţerului torpilor un pahar plin ochi.

– Şi eu, şi toţi ceilalţi avem nevoie de dumneata! Şi voi avea grijă să fii recompensat pentru ceea ce ai realizat.

Buck privi mirat spre Marshall, nu prea ştia ce să spună:

– Este de ajuns paharul cu whisky, sir!

Marshall recomandă lui Churchill să aibă grijă de Buck şi se întoarse în postul central, direct la masa cu hărţi. Cowan era tot acolo, ca şi numeroşi mateloţi care nu se grăbeau să servească masa. Toţi erau tăcuţi. Examinând conturul coastei italiene, Marshall revedea în minte distrugătorul răsturnându-se. Simeon precizase că misiunea lor era importantă, dar nu bănuise nici pe jumătate însemnătatea ei. Nu numai că germanii posedau arma nouă, dar începeau chiar s-o utilizeze. Şi această armă putea nimici orice încercare de debarcare amfibie după tipicul obişnuit.

Marshall făcu două mici semne cu creionul pe hartă şi-i spuse lui Devereaux,

– Calculează drumul, ţinând seamă de aceste modificări! Pasagerii pe care îi căutăm, trebuie să-i îmbarcăm repede şi de la prima încercare, nu poate exista o a doua! S-a înţeles?

Devereaux înghiţi în sec.

– Să ne apropiem aşa mult de coastă? Îmi cereţi prea mult, sir!

– Nu-ţi cer nimic, replică Marshall, îţi spun doar ce trebuie să faci!

Îi veni în minte tânăra franceză, expusă la mari pericole pentru a recupera un personaj care o trădase şi pe ea, şi propria lui patrie. Adăugă scurt:

– Operaţia va reuşi, neapărat!

Se gândea la acel Travis. Războiul producea situaţii cu adevărat absurde, trebuia dus în Anglia un englez, unul care-şi trădase ţara şi urma să fie interogat, în timp ce un pilot german împiedicase că Marshall şi echipajul lui să fie omorâţi de proiectile engleze!

Fără să adauge un cuvânt, se întoarse pe călcâie şi merse în cabina sa.

Când Browning - Gură Mare şi Statul său major au repus în funcţiune U-Boot-ul capturat, nu aveau decât o vagă idee de ceea ce declanşau. Marshall se aşeză la micul său birou şi îşi deschise jurnalul de bord. Spera că aceleaşi creiere vor şti să termine ceea ce începuseră.

*

* *

În aerul jilav şi stătut ai careulului, toţi ofiţerii erau adunaţi în jurul lui Marshall, în picioare ca şi ei, în faţa uni hărţi desfăşurată pe masă. Din timp în timp, din plafonul piturat contra condensării cădeau totuşi picături de apă.

Toţi se îngrămădeau în jur, respirând greu şi privind la harta brăzdată de semnele creionului cu care se făcuseră calculele.

Cu un raportor, Marshall lovi repetat un punct precis de pe hartă:

– Ne aflăm aici.

Observă că Cowan şi cei doi însoţitori îl priveau tăcuţi.

– În golful Gaeta.

Raportorul se deplasă încet.

– Napoli este aici, la şaizeci de mile sud-est de poziţia noastră şi noi ne aflăm cam la trei mile sud de Capul Circeo.

Cowan aprobă cu un gest şi spuse,

– Cred că cunosc locul, foarte aproape de coastă sunt ruinele unei mânăstiri de care aparţineau altădată câteva sate din zona mlaştinilor Pontine din centrul Italiei.

Arătă cu un deget pe hartă:

– Dacă totul merge bine, cei pe care îi căutăm vor fi aici.

După o tăcere de câteva secunde, Marshall întrebă,

– Nu crezi că ar fi bine să ne mai dai şi alte informaţii care ne-ar interesa?

– Aglomeraţia ceva mai importantă şi mai apropiată este Terracina, arătă Cowan cu degetul pe hartă, cam la zece mile la est de locul stabilit. Altădată, acolo nu erau decât câteva posturi de pază italiene. Dar timpurile s-au schimbat şi probabil că nemţii au trimis şi acolo trupe blindate de la Napoli. O să vedem!

Marshall gândi, scrâşnind din dinţi. „O să vedem! Totul pare aşa simplu”.

Îşi privi ofiţerii unul după altul cu figura trasă şi ochii înfundaţi în orbite. Înfăţişarea lui Buck amintea că, cu patruzeci şi opt de ore înainte, dusese o luptă grea, epuizantă, pentru a scăpa submarinul de mină. Acum ascultă, atent şi grav la vorbele lui Cowan. Devereaux părea foarte calm, deşi avusese mult de furcă, timp de două zile şi jumătate de când cu episodul minei nu încetase de a calcula noi drumuri. După ce au trecut de golful Napoli, U-Boot-ul executase un mare ocol pentru a evita două grupe de mici insule în vecinătatea cărora, după rapoartele serviciilor de spionaj, inamicul instalase pe fundul mării aparate de detectare a submarinelor. Chiar dacă informaţia era falsă au socotit că nu era cazul să se expună la riscuri inutile. De mai multe ori, submarinul a fost obligat să intre în imersiune pentru a se feri de recunoaşterile aeriene sau navale. Cu toate dificultăţile, continuaseră să urce orbeşte de-a lungul

coastei italiene, neutilizând periscopul de atunci când trebuia neapărat să se determine poziţia sau când ASDIC-ul înregistra un ecou neidentificat.

Sosise momentul să joace ultimul act al piesei. Semnele şi graficele de pe hartă deveneau nisip şi stânci, iar rapoartele serviciului secret, salve de artilerie şi lupte corp la corp.

Adresându-se lui Cowan, Marshall reluă:

– Pentru coborârea la ţărm, veţi primi instrucţiuni de la secund.

Îi spuse lui Gerrard,

– Ieşim la suprafaţă peste cincisprezece minute. Dacă totul pare liniştit, o să ne apropiem cât mai mult de coastă, pândind semnalul convenit. Atunci, şi numai atunci, vom deschide capacul punte prova şi vom lăsa barca la apă. Alte întrebări?

Cowan negă din cap şi îşi scoase din centură un mare pistol automat:

– Din partea mea, nici una. Însoţitorii lui păreau şi ei lămuriţi.

– Dacă semnalul este cel convenit, spuse Gerrard, am putea, sir, să aşezăm nava cu prova spre larg, pentru cazul când am fi nevoiţi s-o ştergem repede. Altminteri, cum ne aflăm la adâncimi mici de apă, vom avea nevoie de mult timp ca să facem manevra şi va fi o manevră la suprafaţă.

Vorbise hotărât, dar foarte repede, ca şi cum se aştepta să fie întrerupt.

– Imposibil, replică Marshall, dacă se deschide focul de pe coastă, n-am putea riposta ca să ne acoperim oamenii. Vom căuta să ne aşezăm paralel cu ţărmul.

Zâmbind, adăugă,

– Între două rele... Buck se îndreptă spre uşă,

– Mă duc la prova ca să verific starea bărcii pneumatice, sir.

Se adresă celor trei pasageri

– Vă urez noroc! Sper că veţi scăpa teferi!

Ventilatoarele erau oprite pentru a evita zgomotul, atmosfera devenise înăbuşitoare şi toţi transpirau. În lumina gălbuie, figurile păreau palide parcă de spaimă.

– Cred că ne-am gândit la toate, spuse Marshall, încurajator, aşadar, să începem!

L-au urmat în postul central. În timp ce Gerrard proceda la unele controale cu Frenzel şi oamenii de cart, Warwick îşi alinia echipa de tunari în ordine sub turelă, la piciorul scării. Vorbeau puţin, cu voce joasă, toţi erau îngrijoraţi.

Marshall se apropie de Devereaux care căuta o hartă nouă.

– Ai făcut o treabă bună, cu variantele dumitale!

Ofiţerul cu navigaţia reuşi să surâdă, deşi ţinea creionul între dinţi fericit de aprecierea comandantului sau bucuros că acesta preluase, aşa cum gândea el, răspunderea următoarei faze a operaţiei.

Cowan anunţă că merge la prova şi ieşi cu cei doi însoţitori. Marshall îşi privi ceasul, apoi îl controlă cu cel din perete.

– Gata, secundule!

Ochii lui Gerrard străluciră în penumbră,

– Gata, sir.

– Dacă suntem întâmpinaţi cu alai, reluă calm Marshall o ştergem spre larg cu toată viteza! Ar fi cu totul inutil să insistăm în asemenea situaţii.

Merse la scară:

– Deschideţi capacul inferior!

Examina micul grup de oameni, asigurându-se că erau înşiruiţi în ordinea prevăzută pentru ieşire pe punte.

– Este momentul convenit, sir!

– Foarte bine.

Merse la periscop şi aşteptă ca ocularul să-i ajungă la nivelul ochilor. Simţea transpiraţia curgându-i de-a lungul şirei spinării şi mâinile umede îi alunecau pe manete. Şi-a concentrat atenţia asupra imaginii tăcute ce apărea: câteva stele, dâre de spumă în jurul

periscopului şi, foarte departe, la distanţă de mai multe mile, o minusculă lumină în întuneric.

Devereaux supraveghea inelul gradat de aramă din jurul periscopului, spunând cu-voce joasă:

– Relevmentul corespunde sir, lumină este o geamandură temporară pe care italienii au fixat-o acum câteva luni.

Râzând înfundat:

– Relevementul este perfect identic.

– Jos periscopul!

Apoi Marshall privi la Devereaux:

– Sunt sigur că niciodată nu ai greşit calculele. Păşind spre scară:

– La suprafaţă, secundule! Începem!

Ca totdeauna zgomotele ieşirii la suprafaţă i s-au părut interminabile, asurzitoare, iar atunci când paşii lui şi ai lui Warwick răsunară pe grătarul alunecos al pasarelei i-a fost teamă că manevra va fi sesizată de inamic, deşi ştia că zgomotul unui submarin ce iese la suprafaţă nu este auzit dincolo de o jumătate de cablu.

Au mai ieşit prin tambuchi doi oameni de veghe. Semnalizatorul stătea la capătul scării ca să facă semn tunarilor să urce după ce se va fi eliberat calea de acces.

Warwick dezveli portavocele:

– De la postul central, ASDIC-ul nu semnalează nimic!

– Bine.

Foarte încet, Marshall examina cu binoclul orizontul în babord. Lumină intermitentă a micii geamanduri dispăruse, ascunsă de capul de la extremitatea golfului. Noaptea era întunecoasă, aerul răcoros şi agreabil, parcă plin de miresme. „Ca vinul italienesc”, gândi Marshall. După zile întregi de imersiune obligatorie, se simţea bine când ieşea la răcoare şi aer plăcut, uneori plin de miresme. Era încordat şi examina cu binoclul o formă lungă întunecată, dar se linişti îndată ce hula domoală de larg o făcu să dispară.

– Sir, se auzi încet vocea lui Warwick, postul central anunţă că mai sunt cinci minute.

Priveau amândoi la o lumină care se deplasa departe la babord prova: probabil o maşină pe uscat cu farurile aprinse, un cetăţean care nu respectă camuflarea luminilor.

Domnea un calm perfect, se auzea doar clipocitul liniştit al valurilor spălând coca şi Marshall simţea dedesubt ritmul lent al motoarelor.

Ridicându-se de deasupra unei portavoce, Warwick raporta:

– Fund la douăzeci de fanthomi, sir.

– Bine.

Acum se putea distinge coasta: o linie şerpuită sub lumina palidă a stelelor. Parcă pictată cu o pensulă mare de un artist gigant. Douăzeci de fathomi: adâncime de apă teribil de redusă. Şi nu trebuia să se apropie de locul stabilit în unghi drept, în goană mare. Îi veni în minte Gerrard: îl îngrijora, căci de multă vreme părea surmenat. Ştia că nu este un fricos, adică nu mai mult decât era normal să fie după atâtea prin câte trecuseră.

Îl chemă sus pe Blythe, semnalizatorul, care apăru urgent, bucuros să respire aer curat.

– Încă o pereche de ochi nu strică, Blythe !

– Optsprezece fathomi, sir!

– Îţi mulţumesc, sublocotenente! Căutând să pară calm, Marshall adăugă:

– Continuă să sondezi!

– Acolo, sir! La tribord! Se auzi vocea lui Blythe. În întuneric începu să strălucească puternic un semnal: N... N... N... N...

– Să răspund „primit”, sir? Întreabă Blythe cu voce încordată,

– Nu! Să vedem dacă ei cunosc consemnul oprire un minut, apoi repetare timp de alt minut.

Marshall se simţi îngrijorat: semnalul persista, foarte strălucitor. S-a liniştit, când a dispărut şi s-a repetat în termen.

– Deschideţi capacul punte prova! Tunarii la posturi!

Warwick a transmis ordinele, apoi comunică:

– De la ofiţerul cu navigaţia, sir, suntem cam la o mie de yarzi depărtare de coastă.

Ezită, înainte de a continua:

– Propune să începem rondoul.

– Nu! Trebuie să ne mai apropiem, cel puţin cu încă un cablu.

A aşteptat, ascultând paşii oamenilor care ieşeau pe punte şi se adunau în jurul turelei, apoi a continuat:

– Trebuie să uşurăm sarcina celor ce vor merge în întâmpinare. Îţi dai seama, Warwick? Nu le va fi uşor să vâslească până la coastă cu bărcuţa aceea şi să revină.

Vocea i-a devenit dură:

– Iată din nou semnalul! Prinse de braţ pe Warwick:

– Du-te la tun şi vizează lumina! Fii gata să faci faţă, la nevoie!

Blythe înlocui pe Warwick la portavoce:

– Paisprezece fathomi, sir!

Se auzi un zgomot metalic şi Marshall zări în umbră siluete care se agitau pregătind barca pneumatică scoasă pe punte.

– Zece fathomi, sir!

Pe ţărm, se vedea încă o lumină deplasându-se: probabil tot o maşină pe drum. Încurajaţi de liniştea sectorului, se pare că mulţi uitau consemnele de camuflaj.

Marshall se aplecă asupra portavocei.

– Cincisprezece grade la dreapta! Stop tribordul! Urmărea cu privirea repetitorul de girocompas:

– Cârma zero! Dreapta, încet înainte!

Privi pe deasupra parapetului: ţărmul era întunecat. La lumina soarelui, peisajul ar fi fost unul din cele mai colorate din lume. Ţeava lungă a tunului era dirijată spre coastă, ca un deget arătător.

– Stop maşinile!

Cu mâna pe braţul lui Blythe:

– Spune la prova să lase la apă barca pneumatică!

– Nouă fathomi, sir!

Marshall hotărî să ignore rapoartele despre adâncime, urmărea cu privirea mica ambarcaţiune,

depărtându-se spre coastă: o umbră în întuneric. Cei de la bordul ei începeau acum să rameze, echipaţi pentru luptă, curând ei urmau să înfrunte mari pericole.

N... N... N... N... N...

Blythe exclamă pe înfundate:

– Ei drăcie! Crede că suntem orbi?

– Deocamdată nici nu ştiu că suntem aici, îi replică calm Marshall, şi că am sosit la punctul de întâlnire.

– Iertaţi-mă, sir! Am spus o prostie, uitasem că e vorba de o acţiune specială.

Marshall citi ora pe cadranul luminos al ceasului său. Va aştepta un semnal de la Cowan, apoi va pune motoarele în marş şi va descrie pe mare un cerc. Când se vor întoarce la locul de unde au plecat, barca pneumatică va fi acolo, aşteptând. Îşi dădu seama că, inconştient, îşi strângea pumnii: să nu i se fi întâmplat ceva lui Chantal! Să nu fie în barcă la întâlnire... Nu! Ea trebuie să fie acolo!

– Iată semnalul, sir! spuse Blythe, plescăind din buze, maiorul Cowan a luat contact.

Marshall se aplecă asupra portavocei:

– Amândouă, încet, înainte! Executăm rondoul, Devereaux!

– Am înţeles, sir!

Dar nu se putu opri să adauge:

– Acum, sir, fundul, este la şase fathomi.

Puntea începu să vibreze când submarinul viră încet spre larg. Ţeava tunului s-a rotit virând spre coastă până când aceasta a fost mascată de turelă.

Marshall îşi scoase şapca şi îşi trecu mâna prin păr: era umed de transpiraţie. Dar nu era mai încordat ca altădată, în împrejurări similare. Aştepta, sondându-şi reacţiile. Poate că, într-adevăr, devenise o maşină insensibilă.

Brusc îi apăru însă în minte imaginea tinerei aflată acolo, undeva, pe coasta învăluită în întuneric, şi-a dat seama că se minţise singur considerându-se insensibil.

Şi simţea că îl cuprinde un sentiment nou, de caldă recunoştinţă.

CAPITOLUL 12
O MICĂ PLIMBARE PE ŢĂRM

Întinzând braţul peste balustradă, Blythe strigă cu o voce sugrumată de emoţie,

– Iată barca, sir!

Încălecând creasta unui val, submarinul se ridică, apoi căzu leneş, dar Marshall îşi menţinu binoclul în direcţia indicată. Semnalizatorul avea dreptate, mica ambarcaţiune se întorcea. Îl auzi pe Warwick dând ordine, nu era nevoie să mai controleze personal: Marshall era sigur că tunul de pe punte şi se rotea urmărind lenta apropiere a bărcii.

– Echipa de pe punte, fiţi gata pentru acostare! ordonă Marshall.

Lăsă binoclul în jos şi îşi frecă ochii, avea impresia că-i ieşiseră din orbite, tot căutând să străbată întunericul, întrebă pe Blythe,

– Poţi distinge câţi sunt în barcă? Răspunsul a cam întârziat,

– Greu de spus, sir, mi se pare că văd zece capete. Nici nu ştiu cum naiba încap cu toţii!

Marshall observă pe mateloţii care se adunau în jurul capacului prova. Am reuşit! Marshall se întoarse repede, când o rachetă de semnalizare începu să urce în văzduh, era departe, pe uscat, în interior, poate un exerciţiu de antrenament sau semnalul unei patrule care-i urmărea pe agenţi.

– Stop maşinile!

Marshall privi din nou eu binoclul spre barcă. Blythe a avut dreptate: se distingeau destul de multe siluete. Pe puntea bombată a bărcii, subofiţerul Cain aştepta să prindă o bandulă.

Mica ambarcaţiune a balansat uşor când s-a fixat prima parâma şi Warwick a strigat unui matelot să ajute pasagerii să se urce la bord. Inima lui Marshall bătea

precipitat, de ce oare această anxietate? Din cauza tăcerii absolute în care se desfăşura scena? Sau poate... Strânse din dinţi văzând că un corp e depus pe punte. Un mort? Un rănit? Se auzeau crâmpeie de conversaţie, întrebări şi răspunsuri în şoaptă. Unul câte unul, cei din barcă apăreau pe punte.

Maiorul Cowan alergă spre pupa şi curând tălpile de cauciuc ale cizmelor lui scrâşneau pe treptele scării pasarelei, în câteva cuvinte, l-a pus pe Marshall la curent:

– Au avut necazuri, domnule comandant. Cu braţul arătând spre coastă:

– De mai multe zile ai noştri se ascundeau, obligaţi să schimbe fără încetare locul. Tot sectorul mişună de patrule.

Aspiră adânc de câteva ori:

– Dar am pus mâna pe Travis... nemernicul!

– Şi ceilalţi?

Marshall înţelese că Chantal nu a revenit, dar nu-i venea să creadă.

– Mi s-a părut că erau mulţi în barcă.

– Aşa este, am recuperat mai mulţi agenţi de-ai noştri, printre care şi un locotenent de paraşutişti care a lucrat cu un grup italian de sabotori. Apoi, un italian rănit, după cât se pare un comunist. Şi pe Moss, singurul din echipa iniţială.

– Ce-au devenit ceilalţi doi?

– Maiorul Carter şi d-na Travis au fugit spre interior ca să scape de nemţii care-i căutau. Moss nu i-a însoţit: rănit, cu un glonte în coapsă, nu le putea fi de nici un folos. Mi-e teamă că nu mai putem face nimic ca să-i salvăm pe cei doi.

Warwick a apărut pe pasarelă.

– Sir, raportă el, sublocotenentul Buck întreabă dacă închide capacul prova.

Marshall nu a răspuns, parcă nu-l auzise:

– Crezi că cei doi au fost prinşi? întrebă el pe Cowan.

– În orice caz, intenţia lor era să se lase prinşi. Numai procedând aşa, germanii renunţau să-i mai caute pe

ceilalţi. Important era să ne dea posibilitatea să luăm cu noi pe Travis care deţine informaţii preţioase ce nu pot fi ţinute decât de la el.

Marshall îşi aminti acea rachetă pe care o văzuse ridicându-se în întuneric poate că semnala să se oprească urmărirea, căci agenţii fuseseră prinşi.

Se adresă lui Warwick:

– Spune-i secundului să urce imediat, eu merg la prova.

Coborî scara şi, urmat de Warwick şi Cowan au ajuns repede pe puntea umedă de la prova. Barca sălta încă pe apă. „Ca şi cum aş aştepta ceva”, gândi Marshall. Se adresă direct unuia care vorbea cu Cain.

– Dumneata eşti ofiţerul paraşutist recuperat?

– Da, sir, numele meu este Smith. Omul era de statură foarte scundă.

– Cunoşti bine regiunea?

Smith îl consultă din ochi pe Cowan, care aprobă,

– Poţi răspunde.

– Destul de bine, de fapt, nu făceam parte direct din cei implicaţi în această acţiune. Vocea îi căpătă o nuanţă de regret.

– Doream doar să trimit un glonte în scăfârlia numitului Travis!

Marshall aşteptă un moment ca să-şi pună ordine în gânduri, apoi declară hotărât:

– Cobor pe uscat.

Smith rămase înlemnit, cu un braţ în aer.

– Crezi că-i mai putem găsi? continuă scurt Marshall. Ridicând din umeri, paraşutistul lăsă să se înţeleagă că îndoieşte.

– Este drept că macaronarii din sector au ordine clare: să păstreze pe prizonieri până la sosirea aliaţilor germani, adică Gestapo-ul, preciză Smith.

Apoi, ridicând încet capul, adăugă:

– Totuşi, merg cu dumneavoastră. Adresându-se lui Cowan:

– Ne însoţiţi, sir?

– Îmi pare rău, răspunse Cowan, dar trebuie să mă conformez ordinelor şi să încep imediat interogarea lui Travis.

Se apropie de Marshall,

– Nu ştiu care sunt motivele, Marshall, şi nici nu doresc să le ştiu. Dar dacă îmi permiţi să-ţi dau un sfat, îţi spun să rămâi pe navă. Lasă-te păgubaş! În partida pe care noi, agenţii secreţi, o jucăm, sunt şi riscuri. Astăzi este rândul celor doi rămaşi pe ţărm, mâine ai altora, cine ştie?

Pe punte apăru figură prelungă a lui Gerrard, înaintând de-a lungul balustradei.

– Mă duc la ţărm, îi spuse Marshall, în absenţa mea, secundule, iei comanda, ne reîntâlnim aici peste patru ore.

– O să avem nevoie de cel puţin patru ore, sir, murmură Smith.

– Dacă nu mă întorc, continuă Marshall, urmaţi drumul căutând să fiţi cât mai mult în siguranţă! Cred că nu veţi avea dificultăţi, faceţi toate ocolurile pe care le credeţi necesare. Când veţi fi siguri că aţi scăpat ieşind din zona periculoasă, utilizaţi indicativul nostru codificat şi chemaţi prin radio pe Simeon. Vă va spune spre ce port să vă îndreptăţi. S-a înţeles?

Gerrard protestă,

– Dar este o adevărată nebunie, sir! N-aveţi nici un pic de şansă! Nu... nu vă pot lăsa să faceţi asta! Dar subofiţerul Cain îl şi întrebă pe comandant:

– Ajung cinci voluntari, sir? Marshall îl privi lung, cu satisfacţie.

– Da, îţi mulţumesc, să ia cu ei puşti-mitraliere şi grenade! Şi să-şi amintească antrenamentul făcut în Scoţia, cu instructorii speciali!

Se adresă din nou lui Smith:

– Eşti sigur că mai poţi face o escapadă, locotenente? Cu un râs scurt, Smith răspunse,

– De fapt, aproape opt zile m-am odihnit în acea veche mânăstire, bând vin şi nefăcând nimic, până

când Cowan şi ai lui au dat peste mine... Acum, nu vom mai putea folosi acea ascunzătoare!

Gerrard, îngrijorat, reluă obiecţiile:

– Pentru numele lui „Dumnezeu, sir, cum voi putea justifica cele întâmplate dacă veţi cădea prizonier?

– Dându-mi dreptate, Bob, şi accentuând că-mi pare rău că am dat greş.

Luând pe secund de braţ:

– Pentru mine problema este de o importanţă capitală!

Cain coborâse în barca pneumatică:

– Oamenii mei sunt gata, sir, presimţisem că pregătiţi ceva!

Marshall privi la cei din jur,

– Închideţi capacul punte prova şi aşteptaţi în larg! Apoi se adresă lui Gerrard:

– Intră în imersiune dacă consideri necesar! Decizia îţi aparţine... şi, mai ales, nu te necăji, Bob!

Warwick se afla alături, cu greul pistol german la şold cu voce înceată, rugătoare, declară:

– Luaţi-mă şi pe mine, sir!

– Nu sublocotenente, nu pot să expun prea mulţi deodată.

Se lăsă să alunece pe marginea punţii şi, ajuns în barcă, Marshall apucă o ramă:

– Şi acum să-i dăm bătaie! Să vedem cât de repede suntem în stare să mişcăm jucăria asta!

Întorcând capul, zări deasupra silueta submarinului, şi i se strânse inima ca la o grea despărţire. Apoi, în timp ce barca se depărta în întuneric, adăugă:

– În orice caz, o mică plimbare pe uscat ne va dezmorţi picioarele!

Nu se auzi decât un râset stingher şi Marshall îşi reproşă că recurgea la reflecţii atât de copilăreşti ca să susţină moralul oamenilor săi.

– Cred, vorbi Smith, că ştiu singurul loc de pe coastă unde patrulele de macaronari ţin pe prizonieri în aşteptarea nemţilor. Dacă m-am înşelat, nu avem ce

face, trebuie să renunţăm! Peste patru ore va fi ziuă şi atunci...

Nu a mai sfârşit fraza.

Coasta devenea tot mai vizibilă. Nimeni nu vorbea şi Marshall îşi dădea seama că, la fel ca şi ai lui, nervii tuturor erau încordaţi la extrem. Iar când şi-a privit însoţitorii, s-a simţit cuprins de remuşcări. Cu ce drept îşi permitea el să le pună vieţile în pericol?

– Se vede o porţiune de plajă, sir! strigă Cain, dar va trebui să ne bălăcim puţin prin apă ca să debarcăm.

Au sărit în apă. Marshall simţi un slab contracurent submarin cuprinzându-i picioarele, dar contactul cu solul, absenţa oţelului şi a trepidaţiei maşinilor l-au ajutat ca să se menţină în picioare şi dădu instrucţiuni oamenilor:

– Doi dintre voi rămân cu barca, dacă noi, ceilalţi, nu ne întoarcem, cei doi rămaşi se vor înapoia la submarin la ora stabilită şi vor raporta locotenentului Gerrard. Te las să-i alegi dumneata, Cain!

S-a depărtat cu câţiva paşi, urmat de Smith, care, impresionat, murmură,

– Straşnică echipă, sir! Toţi par gata să intre în joc, aşa că alegerea va fi dificilă.

Grăbind pasul pe nisipul umed, Cain îi ajunse din urmă, raportându-i lui Marshall:

– I-am ales, sir, şi putem porni la treabă, îşi scoase pistolul-automat şi-l încarcă. Examinându-şi busola Smith spuse răspicat:

– Urmaţi-mă! Fără zgomot şi când vedeţi că mă opresc, opriţi-vă şi voi!

Smith, care în comparaţie cu mateloţii părea şi mai scund, îi prelucra:

– Dacă suntem obligaţi să luptăm, daţi-i drumu'! Fără menajamente, altminteri murim înainte de a începe lupta! Repeziţi-vă asupra inamicului şi omorâţi-l. Imaginaţi-vă că aveţi de a face cu un ofiţer superior, vă va veni mai uşor!

Au început să escaladeze un mal destul de abrupt, depărtat de marginea apei. Smith, nu s-a oprit decât o

singură dată pentru a-i spune lui Marshall cu voce abia perceptibilă:

– Ştiţi, sir, o aventură ca asta poate foarte bine să reuşească! Căci numai unul bun de legat e-n stare s-o încerce!

După o oră de mers, Smith se aşează pe pământ, cu pistolul automat pe genunchi.

– Să ne odihnim puţin! Şi să ne orientăm!

Marshall se aşează alături. Era evident că Smith cunoştea terenul. Condusese micul grup pe un drum care, pornind de pe coastă, înainta spre interior peste o câmpie aridă şi pustie. Din timp în timp, întindea braţul prin întuneric, numea un sat invizibil sau o simplă potecă ducând la o locuinţă izolată, avea bine întipărită în minte harta regiunii.

– Am lucrat la nord de Terracina spuse el, acolo este o cale ferată care traversează colinele. Machisarzii din partea locului voiau s-o arunce în aer şi cu greu i-am convins să renunţe!

Zâmbind,

– Le-am explicat că tot nouă ne va servi într-o zi. Brusc, sări într-o parte:

– Nu trageţi!

Toţi s-au aruncat în iarba înaltă. Pe drumul din apropiere trecea un convoi de maşini, apoi zgomotul s-a estompat şi a dispărut.

– Probabil, spuse Smith cu voce calmă, trec trupe pe drumul apropiat. Se întorc la cantonament, după ce au terminat vânătoarea de suspecţi.

Se adresă lui Marshall, privindu-l cu interes,

– Ciudat mod de a face război, pentru un marinar, dacă îmi permiteţi să spun ce gândesc!

– Tot războiul este ciudat!

– Sunt cu totul de aceeaşi părere.

Apoi Smith dădu semnalul:

– E timpul s-o luăm din loc! Cam la două mile de aici, la o răscruce de drumuri, este un post de poliţie. O casă cu etaj, cu două mici anexe. Altădată, acolo erau numai

jandarmi italieni, acum este cazat în permanenţă un grup de soldaţi.

Au mers în tăcere pe drumul prăfuit, cu armele pregătite să întâmpine orice pericol venit din întuneric.

– O lumină, sir! exclamă alarmat Cain, lipindu-se de nişte buşteni.

– Este de la casa de care am vorbit.

Cu un gest, Smith îi adună lângă el pe mateloţi:

– Voi trei treceţi de cealaltă parte a drumului, în faţa clădirii.

Privind în sus:

– Trebuie să fie undeva un fir telefonic. Îndată ce intrăm în casă, o să-l tăiem ca să nu avem surprize dacă operaţia va dura mai mult decât am prevăzut.

Cu prudenţă tot mai mare, au continuat să avanseze, mergând aplecaţi, ca şi cum se aşteptau să fie întâmpinaţi cu rafale de mitralieră. Acum casa se distingea foarte clar, având un gard de zid spoit cu văr în care poarta dublă apărea ca o strungăreaţă.

Smith se apropie de Marshall,

– În interiorul curţi nu este decât o santinelă. Îi vedeţi ţigara aprinsă?

Smith aşteptă cu răbdare şi adăugă:

– Escapada asta e ceva nou pentru dumneavoastră, nu-i aşa? Sunt sigur că puteţi comanda admirabil un submarin, dar aici este altceva!

Se aşeză pe jos şi-i făcu semn lui Marshall să-l imite.

– Postul de gardă este chiar în faţa porţii, de obicei, în interior sunt zece soldaţi şi un locotenent. Acesta locuieşte în sat. Dar astă-seară cred că şi el este la post, gata să primească laudele nemţilor.

– O maşină, sir!

– Culcat!

S-au aruncat în iarba deasă şi înaltă, pe drum, zbârnâitul motorului devenea tot mai distinct.

– Este o maşină mică şi rapidă, murmură Smith.

Cu faţa plină de praf Marshall îşi ridică puţin capul. Lumina farurilor se proiecta pe faţada albă a casei, apoi

se auziră voci germane, aspre şi mânioase, răspunzând la somaţia santinelei.

– Nu-mi place! declară Smith. Au venit nemţii, o să avem de furcă!

Portierele maşinii au pocnit, se auziră iarăşi voci, apoi lângă poartă a reapărut solitar vârful de ţigară. Santinela italiană îşi reluă garda întreruptă.

– Să mergem! Spuse Smith.

Apoi, către cei doi mateloţi mai apropiaţi de el:

– Luaţi fiecare poziţie la capetele gardului, dar de această parte a drumului. Realizăm astfel o bună încrucişare de focuri.

Întinse ceva celui de al treilea matelot:

– Tu, să te caţeri pe stâlpul acela şi să tai firul. Dar îl reţinu pe om de braţ.

– Nu încă, băiete! Nu fii aşa grăbit! Nu trebuie să dai buzna!

– Şi noi, sir? întrebă Cain, nelinişti,

– Ai să vezi!

Smith examina grenadele pe care le adusese cu el,

– Noi... noi intrăm şi-i dăm drumul fără să pregetăm! Drept la ţintă, ca în Far West!

Din carâmbul cizmei scoase un pumnal de comando, apoi fără pic de zgomot, purtat parcă de o adiere neauzită, a trecut de cealaltă parte a drumului. Silueta lui se detaşa pe albul gardului, mai mult ca o umbră.

Marshall îşi potrivi în mână enormul său revolver şi încercă să-şi amintească ce i se spusese în legătură cu piedica lui. Când a ridicat ochii, Smith dispăruse.

– Doamne! murmură Cain, i-a făcut felul!

Nu s-a auzit nici un strigăt, dar încet, foarte încet, vârful roşu al ţigării santinelei cobora spre sol. Două sau trei secunde s-a mai văzut doar ca un licurici, jos pe pământ.

Marshall se ridică în picioare:

– Taie firul!

Cu Cain alături, a traversat drumul alergând, cât pe ce să se împiedice de cadavrul santinelei. Foarte calm,

cu un genunchi pe pământ, Smith îşi ştergea pumnalul ascunzându-l apoi din nou în carâmbul cizmei.

După care s-a ridicat, a făcut un semn spre casă şi a pornit-o foarte încet, urmat de Marshall şi Cain. Se auzea un zgomot confuz de voci şi în nări simţeau miros de benzină. Şoferul nu menajase maşina, a cărei caroserie era împodobită cu o Cruce de fier.

Smith se apropie de o fereastră a clădirii şi, două sau trei secunde privi printr-o gaură din oblon, prin care filtra o rază de lumină.

– Sunt cel puţin o duzină înăuntru, murmură el, se cinstesc cu vin italienesc. Sunt numai italieni şi ofiţerul nu este cu ei în cameră.

Cu precauţie, încercă cu mâna un colţ al oblonului.

– Norocul nostru cu căscaţii ăştia!

Începu să scoată grenade din sacul de pânză pe care-l purta la el:

– Luaţi fiecare câte două, scoateţi ştifturile de siguranţă şi slăbiţi pârghiile de armare, număraţi până la doi şi aruncaţi-le prin fereastră!

Îşi aşeză pistolul automat sub braţul stâng.

– Să sperăm că geamurile nu sunt incasabile! Altminteri cădem noi victimă grenadelor!

Cu atenţie, Marshall armă una dintre grenadele sale, apoi se ocupă de a doua. Vedea pe Cain că-l imită şi se întreba dacă însoţitorii auzeau cât de tare îi bătea inima.

Smith nu armase decât una din grenade, cu mâna liberă, apucă oblonul.

– Sunteţi gata?... Atenţie!

Cu un gest brutal, trase de oblon ca să se ridice şi strigă:

– Daţi-le drumul!

A urmat un vacarm de geamuri sparte, de strigăte de surpriză apoi de teroare. Totuşi, s-a auzit cum striga Cain:

– Ei, drăcie! Am scăpat o grenadă în exterior! Smith se aplecă repede, apucă de pe sol grenada amorsata şi o lansă cu mâna fermă după celelalte. Abia a mai avut

timp să amorseze propria sa grenadă şi, după ce aruncat-o, să facă un salt înapoi, alături de Marshall şi Cain. Faţada clădirii explodă cu un zgomot ca de tunet. În lumina orbitoare a flăcărilor resturi de sticlă, piatră şi bucăţi de lemn zburau în toate direcţiile în timp ce de sus cădea un potop de ţigle sparte şi de moloz.

– Să intrăm! a strigat Smith.

Cu o lovitură de picior, Smith izbi uşa de perete, iar marinarii năvăliră în încăpere. Curentul era întrerupt, dar dintr-un culoar din spate mai venea suficientă lumină pentru a constata că grenadele îşi îndepliniseră opera aducătoare de moarte. Doar într-un colţ întunecat mai gemea unul sufocându-se, fără preget, Smith ochi şi cu o rafală de armă îl reduse la tăcere.

Apoi, traversând culoarul, Smith se aruncă cu toată greutatea asupra unei uşi, forţându-i zăvorul. Prin uşa larg deschisă lumina năvăli brusc în culoarul plin de fum, orbindu-i pentru un moment pe marinari.

Răsună o singură împuşcătură care desprinse din perete o bucată de tencuială deasupra umărului lui Marshall. Autorul era un ofiţer italian care îi privea cu ură, pregătindu-se să mai tragă o dată.

Smith zbieră,

– Lichidaţi-l!

Marshall a avut impresia că pistolul i-a zvâcnit de la sine în mână. Ofiţerul s-a rotit şi s-a prăbuşit ca o marionetă: în spatele lui, peretele s-a pătat cu sânge. Iar Cain strigă,

– Sir! Iată-l pe maiorul nostru!

Ceea ce rămăsese din Carter mai era îmbrăcat în acel costum de „om de afaceri în mizerie”, care acum era murdar şi mototolit. Nefericitul maior fusese împuşcat cu mai multe gloanţe, iar figura îi era aproape de nerecunoscut.

– Atenţie la uşa aceea! strigă Smith,

Într-adevăr, în fundul încăperii se vedea o uşă îngustă, întărită cu bare de fier. Uşa se deschise foarte încet şi, după descoperirea corpului mutilat al lui Carter, această nouă ameninţare potenţială îi îndârjea şi mai

mult. Cu maxilarele contractate, Marshall privi încordat, prin uşa crăpată apăru o dâră de lumină alunecând peste italianul omorât, până, la cizmele lui Cain, după o foarte scurtă pauză, a apărut o mână fluturând o batistă albă.

– Armistiţiu? întrebă Smith scurt.

Faţa îi exprimă, însă, o decizie necruţătoare, el ridică tonul şi ordonă,

– Ieşiţi! Cu mâinile sus! Îi şopti lui Marshall:

– Dacă vreunul clipeşte din ochi, trageţi fără milă!

Erau doi germani, în uniforme negre, atât de asemănători între ei, de parcă erau gemeni. Cu un gest, Smith le arătă podeaua,

– Culcaţi-vă jos! Cu mâinile la ceafă!

Au ascultat, ştiau că nu era cazul să se prefacă că nu înţeleg şi s-au întins lângă ofiţerul mort. Foarte calm, Smith se adresă lui Cain,

– Supraveghează-i!

Fără grabă, deschise complet uşa şi intră în camera alăturată, urmat de Marshall. Era cât pe-aici să scape din mina arma automată când a zărit-o pe Chantal: era întinsă, în pielea goală, pe o masă masivă, legată de mâini şi de picioare. În lumina ce cădea de sus, părea o statuetă frântă.

– N-o atingeţi! strigă Smith.

Marshall încremeni lângă uşă. De sânii şi coapsele tinerei erau conectate fire ce ieşeau dintr-o cutie metalică de lângă masă, cutie care emitea un uşor bâzâit. Smith, lăsând jos arma apăsă pe nişte butoane, bâzâitul a încetat. Apoi către Marshall,

– Acum poţi să-mi dai o mână de ajutor.

Marshall luă în mâini capul lui Chantal şi-l năpădiră lacrimile văzându-i gura însângerată şi vânătăile de pe corp. Smith a desfăcut firele unul după altul. Când a îndepărtat şi ultimul fir, tânăra a deschis ochii, cu pântecele încordat ca pentru a rezista la noi torturi. Marshall îi şopti:

– Nu te teme, s-a terminat! Smith îşi scoase mantaua de piele şi o întinse lui Marshall:

– Îmbrac-o cât se poate de repede! Apoi strigă:

– Totul e în regulă, Cain?

– Da... Dar mi se pare că aud voci din spatele casei.

– Probabil alte santinele.

Marshall a coborât-o pe tânără de pe masă. Cea mai mică mişcare îi smulgea un geamăt de durere, era complet epuizată şi se sprijini inertă de pieptul lui.

– Duceţi-o pe braţe! spuse Smith.

Îşi reîncarcă arma, după care se adresă lui Marshall,

– Puteţi pleca!

Cu Chantal pe braţe, Marshall trecu în încăperea vecina, Smith privi la cei doi nemţi supravegheaţi de Cain şi, arătând spre uşa camerei de tortură, le ordonă:

– Voi amândoi, înăuntru! Schnell!

Calm, Smith scoase din sac ultima sa grenadă, o amorsă a o arunca la picioarele lor, sări rapid înapoi, închise uşa grea şi o încuie cu cheia. S-au auzit ţipete de groază şi bătăi în uşă ale celor dinăuntru.

– Somn bun, bestiilor! Le ură Smith când a explodat grenada.

Afară, pe drum, era răcoare, chiar rece. S-a adresat mateloţilor:

– Daţi-i o mână de ajutor comandantului!

A aşteptat ca ei să dispară în întuneric şi-i spuse lui Cain,

– Mai avem un ultim lucru de terminat, apoi plecăm şi noi după ei.

Cu pistolul-automat întins se îndreptă tiptil spre colţul casei. Ascunse în umbră, acolo stăteau pitite două santinele din postul de gardă, alarmate de împuşcături. Italienii s-au oprit cu prudenţă ca să afle care e situaţia. Smith descarcă asupra lor o rafală întreagă, răpăitul armei fiind multiplicat de ecou. Privi în treacăt cele două leşuri şi spuse,

– Am terminat! Tocmai bine, mai avem o oră până la întâlnire.

Şi-a reîncărcat arma şi a pornit ca să-i ajungă pe ceilalţi. După el, cu arma automată lovindu-l pe şold la fiecare pas, venea şi Cain, îngrozit de toate cele văzute,

toate i se păreau de necrezut, nereale, spera că nu fusese decât un coşmar şi se va trezi...

Smith se opri alături de el:

– Să tragem o ţigară!

Îşi aprinse ţigara, mâna nu-i tremura, apoi se aplecă, ridică o mică piatră rotundă şi o băgă în buzunarul lui Cain.

– Păstreaz-o ca amintire, o bucată din teritoriul ocupat! Sunt mulţi care n-or să mai aibă parte de aşa ceva!

Cain trase un fum de ţigară şi tuşi. Se gândea la maiorul Carter, la trupul lui însângerat, ciopârţit. Aproape nu se mai cunoştea că a fost un om! Se gândi şi la tânăra care suportase torturi inimaginabile. La Marshall, care mergea înaintea lui, purtând-o pe Chantal pe braţe, fără să dea vreun semn de oboseală.

Lui Cain îi veni în gând şi soţia sa, de la Harwich. Ce-ar fi simţit el, dacă ea ar fi fost pe masă în locul acestei tinere?

S-a oprit la marginea drumului şi, răscolit de gânduri şi întâmplări, a vomitat. Smith l-a aşteptat,

– Cred că acum te simţi mai bine?

– Chiar aşa, e greu să suporţi toate astea, dacă nu eşti obişnuit!

Cain îşi şterse faţa cu mâneca.

Smith zâmbi şi privi cerul, începea să se lumineze.

*

* *

În picioare, lângă tabloul de control, locotenentul Victor Frenzel supraveghea pe şeful electrician Keville care, nu se ştie pentru a câta oară, verifica aparatele de măsură. În postul central liniştea era totală şi, mereu la adâncime periscopică, submarinul naviga în largul coastei. Echipajul sta la posturile de imersiune gata să intervină la nevoie, becurile reduse din plafon luminau slab capetele apleca şi mâinile gata să execute manevrele necesare.

Buck era la periscop, manipula încet manetele pentru a inspecta fără grabă orizontul. Secundul şi Devereaux se aflau în careu.

Frenzel privi cu nerăbdare la ceasul din perete. Probabil că sus se făcuse ziuă de-a binelea. În curând se va termina afurisita asta de aşteptare.

Sub tambuchiul turelei, Warwick discuta în şoaptă cu cel mai vârstnic ochitor din echipa sa, aprobând detaliile tehnice pe care acesta i le expunea, trecea timpul, îşi mai stăpâneau îngrijorarea.

Frenzel suporta greu aceste momente de aşteptare sub tensiune. Nu totdeauna se comportase astfel, numai de când maiorul Browning îl convocase în biroul lui ca să-i spună teribila veste. Bietul bătrân Gură Mare! Nu ştia cum să înceapă. Nu-şi dădea seama că nu există şi nu va exista niciodată cineva care să ştie cum trebuie început aşa ceva!

Îşi strânse pumnii. Îi revenea în minte soţia şi băiatul, un mic omuleţ, semăna aşa de mult cu mama sa!

Începuseră bine el şi soţia. Se căsătoriseră foarte tineri, când el nu era decât fochist brevetat. Fără ea, niciodată nu ar fi băgat nasul în cărţi, niciodată n-ar fi descoperit că era în stare să-şi croiască o soartă mai bună. A devenit ofiţer şi au rămas strâns legaţi unul de altul, destul de izolaţi de cei din preajma lor. Totdeauna aşa fusese, aşa se simţea şi acum, privind în jur la cei clin postul central. Era copil când a început să navigheze. În afară de Starkie şi încă unul sau doi, astăzi era decanul bordului. Dar şi altă dată, pe alte submarine se simţise la fel, niciodată îngrijorat sau speriat. L-a trecut un fior. Poate era ceva trecător.

– Coborâţi periscopul! spuse Buck. Se apropie de Frenzel:

– Încă nu se vede nimic!

– S-a făcut ziuă?

– Da, se vede coasta. Durează cam mult operaţia, Buck nu era în apele lui, continuă:

– Nu prea ne simţim bine când şeful nu-i aici, nu-i aşa?

– Nu prea, ai dreptate.

– Crezi că a procedat bine?

Buck părea că are poftă de vorbă, lucru neobişnuit pentru el.

Frenzel îl privi:

– Ştii vreodată dacă procedezi bine? Oftă, şi adăugă:

– Este un om plin de surprize.

– O să plătească scump fantezia de astăzi.

Frenzel gândi la noii pasageri pe care îi văzuse urcând la bord:

– O să plătească şi mai scump dacă nemţii pun mâna pe el!

Remarca lui Buck îl lămurise, absenţa lui Marshall schimba totul. Când se afla acolo, totdeauna gata, făcând faţă dificultăţilor şi luând decizii, bune sau rele, te simţeai liniştit. În absenţa lui, parcă îţi lipsea un picior sau un element esenţial al navei...

Electricianul Keville se întoarse pe scaun,

– Am verificat aparatele de măsură! Construiesc bine navele, păcătoşii ăia de nemţi!

Nerăbdarea lui Buck mergea crescând.

– Nu mai putem aştepta, murmură el, ce naiba să facem?

Churchill intră în postul central.

– Scuzaţi-mă, sir! Se adresă el lui Frenzel, secundul vă cheamă la careu.

Buck zâmbi acru,

– Poate că au luat o hotărâre.

– Poate, replică Frenzel, mai degrabă cred însă că nu sunt în stare s-o ia.

În careul slab luminat de un singur bec din plafon, Gerrard şi Devereaux şedeau faţă-n faţă, fiecare la un capăt de masă. În spatele perdelelor trase cineva gemea încet. Frenzel ghici că era Moss, agentul rănit. Mirosea a dezinfectant. Italianul ocupa altă cuşetă şi sforăia zdravăn.

Travis şi ceilalţi trei agenţi secreţi se aflau în cabina lui Marshall. Ce făceau acolo? Frenzel nu ştia şi nu era treaba lui.

Când a intrat, Devereaux a ridicat capul:

– Iată omul pe care îl aşteptăm!

– Ofiţerul cu navigaţia, începu Gerrard, crede că a sosit momentul să nu mai aşteptăm, să plecăm.

Frenzel se aşează şi privi la secund: l-a impresionat figura descompusă a acestuia, obrajii scofâlciţi, fruntea în brăzdată de riduri. În câteva ore, Gerrard părea a fi îmbătrânit cu zece ani. Răspunsul lui Frenzel a fost destul de tăios.

– Dumneata ai preluat comanda! Dumneata ce crezi?

Devereaux nu-l lăsă pe Gerrard să răspundă.

– Părerea mea este că nu mai putem aştepta nici o secundă. Este indiscutabil, comandantul şi-a depăşit instrucţiunile primite.

– După mine, nu este aşa! se pronunţă Frenzel.

Privi din nou spre Gerrard, care îl interpelă:

– Atunci ce crezi?

– Înţeleg perfect situaţia comandantul a făcut ceea re credea că trebuie să facă, dar...

Schimbându-şi parcă gândul, Frenzel îşi aprinse o ţigară, spunându-şi în sine „totdeauna aceleaşi cuvinte: a făcut bine, dar.,.”

Gerrard declară scurt:

– Să vorbim de ceva care te priveşte, Frenzel! Maşinile mai au destul combustibil? Destul ulei? Ai tot ce-ţi trebuie?

Frenzel se ridică brusc,

– Un adevărat ofiţer mecanic nu este niciodată satisfăcut de ceea ce are!

Privi pe rând la toţi şi continuă:

– Probabil că îmbătrânesc, trebuia, să-mi dau seama doriţi ca eu să înlesnesc luarea unei hotărâri. Să furnizez un motiv.

Devereaux protestă:

– Nu-i aşa! Secundul nu ştie... De astă dată, Gerrard îi tăie vorba,

– Când voi avea nevoie de părerea dumitale, ţi-o voi cere, n-ai grijă!

Se adresă lui Frenzel:

– Nu mă înţelegi, Frenzel! Nu încerc să arunc răspunderea asupra dumitale.

Frenzel îl privi stupefiat:

– Dar despre ce răspundere poate fi vorba? Făcu doi paşi spre Gerrard,

– Este comandantul prietenul dumitale sau nu? În locul dumitale el nu te-ar aştepta? În orice caz, ar face tot posibilul!

Gerrard plecă ochii spre masă,

– Ştiu, dar nu asta este problema. Calm, Frenzel continuă:

– Te credeam mai curajos. Gerrard sări în sus,

– Ce ştii despre curajul meu? Dumneata nu mai ai nevastă! Aşa că-ţi convine să ne recomanzi o decizie care poate să ne ducă pe toţi la moarte!

Chipul lui Frenzel şi-a pierdut culoarea. Brusc, Gerrard şi-a dat seama că vorbise fără rost, adăugă repede,

– Iartă-mă, Frenzel, nu mai ştiu ce vorbesc!

Au tăcut toţi trei. Din postul central se auzi vocea lui Buck.

– Se vede barca! A şi lansat un semnal!

Dând la o parte pe ceilalţi doi, Gerrard se precipită spre postul lui pentru a dirija ieşirea la suprafaţă.

Frenzel apucă pe Devereaux de braţ, împiedicându-l să-l urmeze:

– Am ştiut totdeauna că eşti un ipocrit. Dar n-am crezut că eşti în aşa hal o javră!

Devereaux îl privi cu gura încreţită de un mic surâs rece:

– Cred că nu-ţi dai seama de ce vorbeşti!

– Îmi dau perfect seama, replică Frenzel.

Îi lăsă braţul.

– Vrei să-l distrugi pe comandant! Apoi să te duci şi te lauzi şi să te faci bine văzut de cei de sus.

Devereaux se îndreptă grăbit spre postul central. Frenzel rămase, gândindu-se la gestul ireparabil pe care poate l-ar fi comis dacă nu intervenea la timp vocea lui Buck.

Când Frenzel s-a întors la tabloul său de control. Gerrard îşi trecea peste cap cureaua binoclului, supraveghind deschiderea capacului inferior. Îndeplinind funcţia de secund, aplecat deasupra lui Starkie, Devereaux urmărea indicatoarele.

– Goliţi balasturile respective şi se auzi şuieratul norului comprimat intrând în balasturi.

Marshall revenea. În ultima clipă.

CAPITOLUL 13
UNDE NU CÂNTĂ NICI O PASĂRE

Vă rog să aşteptaţi aici, sir.., Ofiţerul de serviciu ţinea uşa deschisă, poftindu-l pe Marshall să intre într-o cameră spaţioasă,

– Comandantul vă primeşte imediat.

Marshall intră în încăpere, se apropie de o fereastră mare cu vedere dominând asupra portului. Afară, căldura era înăbuşitoare. Strălucea soarele, numeroase nave erau acostate şi întinderea de apă albastră a mării lansa reflexe orbitoare: Alexandria. Marshall zâmbi trist. Fără pitura de camuflaj a unor nave, fără şirul micilor geamanduri şi al flotoarelor semnalând estacadele şi plasele antisubmarin, te-ai fi crezut în timp de pace. Pe multe nave erau întinse tende[62] şi la pupa unui mare crucişător, o fanfară cânta ca la paradă. Ca să ceară executanţilor să cânte pe o asemenea căldură, şeful fanfarei trebuie că era un adevărat tiran.

Marshall privi în cameră mozaicul fin al podelei şi plafonul în cupolă. Aveau ceva odihnitor şi, pentru cine venea de afară, încăperea părea răcoroasă ca un cavou. Pe marmura unei mese solitare se afla un vechi număr dintr-un magazin englez, alături de un carton îngălbenit de vreme pe care se citea „Ce trebuie făcut în caz de alarmă aeriană”. Sub recomandările tipărite, cineva care aşteptase acolo scrisese cu creionul: „Adăposteşte-te într-o sticlă cu gin”!

Ocupat acum de comandamentul naval, localul îşi păstrase aproape intact aspectul din timpul precedentului proprietar. Acesta fusese un înalt funcţionar al guvernului egiptean, dar, se spunea, se ocupa mai ales de petrecerile pe care regele le oferea prietenilor. Marshall examina îndelung enormele picturi

[62] Pânze pentru protejarea punţii de soare.

murale, dansatoare nude în toate poziţiile imaginabile. Chiar picioarele scaunelor prezentau picioare feminine.

Marshall îşi întoarse ochii, gândurile îi reveneau mereu la cea pe care o descoperise legată pe o masă, cu mai bine de o săptămână în urmă. Se gândea neîncetat la Chantal, cum i se zbătea în braţe, lovindu-l cu pumnii micuţi, fără putere... şi fără să-şi dea seama ce face. Ea îi dăduse semne că ar deveni conştientă nici când, din barcă, au zărit submarinul, şi când Cain, în picioare, îşi agitase nebuneşte braţele ca să atragă atenţia celor de veghe.

Odată ajunşi la bord, în timp ce *U-192* îşi croia drum rând în imersiune, când la suprafaţă, Marshall a vegheat ca Chantal să fie confortabil instalată în cabina lui. Cowan încercă să protesteze.:

– Dar acolo îl interoghez pe Travis!

– Du-l în altă parte! îi replică Marshall, dacă ai poftă, bagă-l într-un tub lanstorpile, îmi este egal!

Chiar la câteva minute de când reluase comanda, Marshall descoperise că Travis nu se arătă dispus să aducă servicii patriei sale de bunăvoie. La locul din Italia unde lucrase, s-au comis unele încercări de sabotaj, şi, fără ştirea lui, poliţia începuse cercetări. Cuprinşi de panică, italienii alertaseră serviciile de spionaj germane care, la rândul lor, telefonaseră Cartierului general al Gestapoului. Majoritatea mâinii de lucru de acolo fusese recrutată local sau consta din nişte nenorociţi, straşnic păziţi, de la un lagăr de concentrare din nord. S-au verificat fişele tuturora, între care şi a lui Travis şi oficiul Gestapo din Paris comunicase informaţii amănunţite asupra personajului, dar şi asupra relaţiilor pe care soţia sa era bănuită că le întreţine cu Rezistenţa.

Sosirea neaşteptată a lui Chantal în Italia, a sporit temerile lui Travis. De aceea, fără a pierde timp, el a considerat că a venit momentul să se sustragă cordonului de supraveghere care se strângea în jurul lui. Îndată ce a fost contactat, s-a decis să plece cu Chantal şi însoţitorii ei, conspirativ de-a lungul ţării,

rătăcind un timp prin ascunzători mai mult sau mai puţin sigure sau dormind pe câmp sub cerul liber. Dar tot îşi considera soţia ca fiind cauza principală a schimbării soartei sale. Din cauza ei nu mai putuse continua să lucreze liniştit pentru germani. Bine plătit, el spera să fie şi mai bine într-un viitor apropiat. Călătorise mult înaintea războiului şi ştia că, dacă germanii pierdeau ultimă bătălie, ipoteză ce-i părea improbabilă, va găsi modalitatea să dispară în vreo ţară neutră, unde va aştepta până când timpurile se vor schimba. Vor fi necesari peste tot ingineri pricepuţi, mai ales după război, şi el ştia că era foarte bine cotat în meseria lui.

De multe ori, Marshall încercase să-şi imagineze ce fel de om era cel care, chiar dacă relaţiile lor nu mai erau bune, îşi expunea soţia ghearelor Gestapo-ului, cu scopul de a se pune la adăpost, ba chiar de a fi reabilitat, divulgând unor oameni ca Simeon şi Cowan multe secrete în legătură cu strategia duşmanilor.

Nu aveau medic la bordul submarinului, dar Marshall îşi dăduse toată osteneala ca Chantal să se simtă cât mai bine, deşi nu putea ghici reacţiile ei interioare. Churchill i-a fost de mare ajutor, veghea asupra ei, păzind să nu fie deranjată, apărând-o ca un câine de pază.

Zi după zi, oră după oră, în timp ce U-Boot-ul îşi urmă drumul prin apele abandonate acum de patruloarele inamice, Marshall aşteptase ca ea să-l cheme. Dar n-a făcut-o. Sta singură în cabină, fără altă companie decât o veioză deasupra cuşetei.

Smith încercase să-l consoleze pe Marshall.

– Răbdare, sir! Nu îşi revine aşa de repede, trebuie timp... câteodată şi altceva!

Au ieşit la suprafaţă pentru a-şi transmite prin radio indicativul codificat. Răspunsul a venit imediat: destinaţia Alexandria, păstrând acelaşi caracter ultrasecret.

În dimineaţa respectivă, ieşit la suprafaţă exact la ora convenită, submarinul intrase în portul Alexandria escortat de o canonieră din Special Boat Squadron[63].

Acum submarinul se afla alături de o navă bază, ea însăşi la dană. Sosise cu turela camuflată. Dar imediat specialiştii i-au completat deghizarea cu tende şi câteva găleţi de vopsea. Nu trebuia să atragă atenţia, deşi riscul era destul de limitat: locul mişuna de nave în reparaţie sau în revizii rapide. O vechitură mai mult sau mai puţin...

Marshall îşi aminti de prima dată când Chantal i-a vorbit după ce au revenit la bord, el se afla lângă intrarea cabinei, observându-l pe Churchill care apropia o ceaşcă de supă de buzele tinerei. Cât i se păruse de micuţă, pierdută într-un veston larg de matelot şi nişte pantaloni ponosiţi!

Zărindu-l, ea îndepărtase ceaşca cu un gest brusc şi strigase cu vocea voalată:

– Unde ai fost?

Cu ochii plini de groază, ca un animal hăituit, continuase,

– Nu ai venit la timp!

Apoi, lăsase să-i cadă capul pe pernă, în timp ce Churchill, sincer afectat, o scuză:

– Nu şi-a revenit încă, sir.

Îşi amintea de Chantal aşa cum era când a fost ridicată la bord, vânătăi pe tot corpul, sânge în jurul gurii. Nici un alt spectacol nu-l revoltase mai mult. Dacă l-ar fi avut pe Travis la îndemână, l-ar fi omorât.

Submarinul odată acostat la Alexandria, evenimentele s-au precipitat. S-au urcat la bord ofiţeri cu figuri severe şi l-au preluat pe Travis şi pe cei trei agenţi ai Intelligence Service-ului. Alţii, de la Serviciul sanitar, au acordat îngrijiri lui Chantal şi lui Moss. Parcă bucuros de călătorie, italianul a coborât la sol fără ajutorul nimănui, salutând cu mâna, ca un suveran în vizită, pe mateloţii care priveau de pe cheu.

Smith plecase ultimul, în plin soare, cu cizme murdare şi veston de piele părea un erou încarnat de Peter Lorre[64].

– Vă urez noroc, sir, spusese el lui Marshall strângându-i mâna, sunteţi un om şi jumătate!

Cu arătătorul pe pieptul lui Marshall, în dreptul inimii, adăugase,

– Dar mi-e teamă că sunteţi, totuşi, mult prea inimos!

O uşă se deschise fără zgomot şi întrerupând şirul gândurilor lui Marshall, ofiţerul de serviciu îl anunţă:

– Comandorul vă aşteaptă, sir!

Marshall l-a urmat printr-un culoar gol, numai în cămaşă şi şort alb, ofiţerul nu părea la locul lui în acest palat. Ar fi fost mai potrivit aici rochii vaporoase, miros de cafea şi domnişoare.

A fost introdus într-o încăpere asemănătoare cu cea pe care o părăsise, dar plină de dulapuri, telefoane şi mese încărcate cu hârtii şi dosare. Se ghicea că şi aici erau picturi murale, dar dansatoarele nude erau mascate cu hărţi şi grafice.

Comandorul Browning stătea în picioare în faţa ferestrei cu spatele spre uşă. La soare, chelia lui lucea ca o castană dezghiocată. S-a întors, la intrarea lui Marshall:

– Marshall, exclamă el, totdeauna ai ştiut să mă uluieşti!

I-a luat mâna şi i-a strâns-o îndelung:

– Şi cu toate cele prin care ai trecut, pari foarte în formă!

Marshall îşi puse şapca pe un colţ al mesei şi se aşează, Strângerea de mâna a lui Browning nu mai era aceeaşi: mai puţin fermă, cam tremurândă, ca a unui om bântuit de friguri.

– Nu-ţi fac alte complimente, reluă Browning, răsturnându-se în fotoliul turnant, se pare că-ţi prieşte pericolul.

Nu i-a oferit vreo băutură. De altminteri, părea că nici nu există aşa ceva în încăpere. Browning continuă.

– Căpitan comandorul Simeon doreşte să-ţi vorbească cât mai curând posibil. Pentru moment, este însă cu cei de la Intelligence Service, caută să lămurească ce a reuşit Cowan să scoată de la Travis. Am citit raportul dumitale, şi m-a interesat mai ales partea care se

referă la distrugătorul scufundat de o bombă teleghidată.

Clătină din cap:

– Îngrozitor! Nu-mi vine să cred!

Marshall revedea în minte bătălia cele două nave trăgând salve asupra submarinului său. Apoi întrebă.

– Ce navă era, sir?

– Dundee.

Întorcându-se, Browning a rotit fotoliul care scârţâi sub greutatea lui, privea undeva departe.

– La bord se afla şi fiul meu, aspirant.

Marshall îl privi lung. Îi trecură prin minte şi alte suferinţe, ale altora: momente de tensiune pe mare, atacul condus de Smith contra postului de poliţie italian,.

– Îmi pare rău, sir! Au fost supravieţuitori? Browning oftă adânc:

– Câţiva. Dar el n-a fost printre ei.

Se uita la Marshall, dar privea parcă la ceva dincolo de el. Îşi drese glasul şi, reaşezând hârtiile de pe birou, continuă,

– Mi-e teamă că n-o să putem acorda permisii echipajului dumitale. Am dat instrucţiuni ca oamenii să beneficieze pe nava bază de tot confortul, băi, spectacole de cinema, distracţiile obişnuite. Îmi pare rău că nu pot face mai mult, din motive de securitate.

Pronunţase foarte încet ultimele, cuvinte, parcă reflectând asupra lor.

– Mă întrebam, sir, în legătură cu doamna Travis, aduse vorba Marshall.

Urmărind reacţia lui Browning, adăugă după o scurtă pauză:

– Ce se va întâmpla cu ea?

– Cred că se va întoarce în Anglia. Organizaţia de care depinde se va ocupa de ea. O tânără curajoasă, mi-ar fi plăcut s-o cunosc.

Cu un surâs uşor, continuă:

– Doamne, Marshall, ai avut perfectă dreptate să procedezi aşa cum ai făcut! Dar nu toţi sunt de aceeaşi părere.

Ridicând din umeri.

– Va trebui totuşi să se ia o decizie: ori sunteţi o unitate navală ca oricare, ori îndepliniţi misiuni speciale! Încep să mă întreb dacă noi ştim ce vrem.

Uşa s-a deschis încet,

– A sosit căpitan comandorul Simeon, sir.

– Bine.

Cu voce grăbită, privind în ochii lui Marshall, Browning adăugă, răsturnându-se în fotoliu.

– Să mă laşi pe mine să aranjez lucrurile! Oi fi eu bătrân, dar tot mai sunt bun la câte ceva!

Simeon intră grăbit şi îşi aruncă şapca pe un scaun, purta o uniformă albă, bine croită şi imaculată. Vorbea tare, roşu de mânie.

– Am aflat că eşti aici, Marshall. La naiba! De astă dală ai întrecut măsura!

Browning a intervenit:

– Stai jos! Nu vreau să vă certaţi în biroul meu. Simeon se aşează, îşi potrivi dunga pantalonilor şi continuă mai calm:

– Când am fost informat de isprava dumitale, când am auzit cum ai expus totul, misiunea, submarinul, totul, procedând după capul dumitale, nu mi-am crezut urechilor!

– Chiar dumneata mi-ai spus, replică Marshall, că la faţa locului voi fi singurul care decide. Submarinul şi-a îndeplinit misiunea, a fost la întâlnire la momentul stabilit, conform instrucţiunilor dumitale...

După o scurtă tăcere, fixându-l pe Simeon în ochi:

– ... Sir!

– Nu ţi-am dat instrucţiuni să cobori la uscat. Nebunia asta ai comis-o din proprie iniţiativă.

Figura lui Simeon devenea din nou purpurie.

– Tânăra Travis îşi făcea meseria, ca noi toţi! Marshall îşi dădu seama că, fără să vrea, se ridicase în picioare:

– O torturau. Nu şedea ca alţii în spatele unui birou. Debarcase cu maiorul Carter, dacă acesta era veritabilul lui nume, şi ambii s-au lăsat arestaţi. Şi toate astea, pentru a salva un nemernic, trădătorul cu care discutai adineaori.

Şi privindu-l rece pe Simeon, continuă,

– Oamenii dumitale au trimis-o în viesparul acela, fără să ştie că lucrurile puteau deveni atât de periculoase, de fapt, nici nu vă pasă!

Furios, Simeon ripostă:

– Şi dacă te prindeau şi pe dumneata? Nu crezi că ar mai fi aflat şi alte lucruri? Despre U-Boot, despre misiune, despre toate! Ar fi aflat totul!

Marshall zâmbi, văzând cum Simeon dădea în vileag punctele slabe ale planurilor sale şi îi trânti, scurt:

– Cred că spusele dumitale se aplică mai curând celor din organizaţia din care faci parte!

Browning s-a ridicat:

– Daţi-mi voie! Acum este rândul meu să vorbesc. În ultimele zile ne-am consultat îndelung cu şefii de Stat Major, atât britanic, cât şi american şi s-au luat unele hotărâri importante.

Un moment, Simeon îl uită pe Marshall:

– Iată o veste interesantă, sir, n-am fost informat! Browning îl privi, calm

– Mi se pare că tocmai asta fac acum! Mai rămân de stabilit unele amănunte, dar vom debarca în Sicilia în primele două săptămâni din iulie. Este aproape sigur.

Simeon îşi scoase din buzunar tabachera:

– Dacă despre asta este vorba, sunt şi eu la curent.

– Foarte bine, ripostă Browning zâmbind, dar înainte de debarcare, avem de îndeplinit o anumită sarcină care va facilita operaţia şi, cu puţin noroc, va salva numeroase vieţi omeneşti.

Cu ţigara aprinsă, Simeon se reaşeză pe scaun, păstrând tăcere. Impasibil, fără emoţie aparentă, Browning continuă:

– Bombele teleghidate sosesc în Italia că piese detaşate. După ce sunt asamblate în uzina în care lucra

acest Travis, sunt dirijate pe calea ferată sau cu camioane spre diferite baze aeriene. Aproape toate sunt expediate spre est şi pe coasta Adriaticii, indiscreţii premeditate au convins pe inamic că plănuim să debarcăm în Grecia, în Balcani. Totuşi, unele din aceste maşinării sunt expediate, pe mare, în Sicilia şi puse la dispoziţia celor din Luftwaffe. Multe au şi ajuns în Sicilia, dar mai puţine decât dacă germanii ar fi cunoscut adevăratele noastre intenţii.

– Evident, sir! spuse Simeon pe un ton sec

– Îmi pare bine că te aud vorbind astfel! Dar ceea ce, fără îndoială, nu ştii, este că stocurile din Sicilia sunt puse sub comanda unui anumit general italian pe care îl cunosc chiar dinaintea războiului din 1914-18. Am luptat apoi în primul război mondial pe acelaşi front şi, fără împrejurările ştiute, am fi rămas excelenţi prieteni.

Simeon îşi redobândise încrederea în sine, un râs scurt, ironic:

– În locul dumneavoastră, sir, n-aş prea vorbi despre asta!

– Ba am şi vorbit, şefilor de la Statul Major. A lăsat să treacă două-trei secunde, cuvintele îşi atinseră ţinta, se cunoştea după expresia uimită a lui Simeon.

– Toţi sunt de acord că italienii vor trece de partea noastră îndată ce vom debarca. Bineînţeles, cei din partea locului. Generalul în chestiune este inteligent, destul de perspicace ca să înţeleagă că, dacă colaborează cu noi înainte de debarcare, viitorul lui este asigurat... Şi în acelaşi timp, va cruţa mulţi oameni din regimentele sale.

Simeon se ridică pe jumătate şi se reaşeză pe scaun ,

– Înaintea debarcării, sir?

– Da, am vorbit clar. Dacă i se fac promisiuni cu certitudinea că vor fi respectate, generalul va pune mâna pe toate depozitele subterane unde se află bombele şi le va bloca. Asemenea bombe mai sunt şi în alte părţi, dar până să parvină unde trebuie...

Cu un gest larg, îşi trecu mâna pe deasupra hărţii.

– Scurt! Răcanii britanici şi americani vor putea curând să se bronzeze la soare la Palermo şi Siracuza.

Se adresă lui Marshall, care ascultase în tăcere,

– Ce crezi? Marshall aprobă din cap:

– Dacă se poate face, sir, sunt de acord cu dumnea-voastră.

Simeon nu s-a mai putut stăpâni:

– Dacă se poate face! Dar, dacă mi-e permis să ştiu, sir, cine va primi misiunea de a-şi lua un asemenea angajament faţă de acel general italian?

Figura lui Browning s-a destins, zâmbind:

– Eu.

– Da... dar...

Simeon privi în jur, rătăcit:

– Dar, sir, n-aveţi nici o experienţă în acest gen de acţiuni!

– Ce spui? Sunt prea bătrân, nu-i aşa? După un oftat nu lipsit de satisfacţie, continuă:

– Slavă Domnului, mai sunt unii care judecă altfel! Privi calm la Simeon,

– Dacă vrei să ştii mai multe, du-te la biroul coman-dantului-şef şi aghiontantul lui îţi va da amănunte.

Simeon îşi luă şapca şi se ridică foarte înţepat:

– Am înţeles, sir, din moment ce totul este decis..:

– Într-adevăr, totul este decis! Zâmbind din nou, Browning adăugă:

– În mod definitiv.

Când s-a închis uşa în urma lui Simeon, Browning se îndreptă spre un dulap ce părea plin cu dosare şi scoase o sticlă intactă:

– Whisky special, spuse el, l-am primit în dar de la un ofiţer din Statul Major al lui Eisenhower. Nu l-am gustat încă, dar ziua de astăzi merită a fi sărbătorită cu aşa ceva!

Era emoţionat, câteva picături au căzut pe masă:

– Am aşteptat mult timp acest moment. Numai ca să văd ce mutră face acest tip impertinent!

– Veţi avea nevoie de submarinul meu, sir?

– Aş putea găsi ceva mai bun? Browning îl privi drept în ochi:

– Ţin mult la dumneata, Marshall, cred că eşti un om la fel cum ar fi devenit şi David, fiul meu. Cel puţin, îmi place să cred.

Marshall îşi stăpâni emoţia:

– Vă mulţumesc, sir, de încrederea ce-mi acordaţi, nici nu ştiţi cât sunt de impresionat, nu găsesc cuvinte...

Pe figura lui Browning apăru o undă de satisfacţie:

– Mă bucur, reluă el, că, atunci când această nouă misiune va fi îndeplinită, vom putea termina şi cu *U-192*. Vom conferi submarinului dumitale un nume corespunzător şi-l vom folosi la operaţii mai puţin neobişnuite.

– Şi dumneavoastră, sir?

– Ei bine, Simeon are dreptate numai dintr-un singur punct de vedere, încep să îmbătrânesc.

Cu ton foarte indiferent:

– Se vorbeşte, dar nu este decât un zvon, că voi fi înaintat contraamiral.

Ochii îi străluciră un moment:

– Şi mi se va da comanda unei baze de submarine, undeva.

– Mă bucur pentru dumneavoastră, sir! Meritaţi cu prisosinţă o asemenea avansare!

– Acum, Marshall, să nu iei în nume de rău ceea ce îţi voi spune cu toată sinceritatea. Războiul te-a solicitat mult, ţi s-au cerut prea multe în prea scurt timp. Până la sfârşit, surmenajul îşi arată colţii, îmi închipui că ştii tot atât de bine ca şi mine.

S-ar fi cuvenit că Marshall să protesteze cu energie. N-a făcut-o, dar a avut impresia că se ridică brusc o greutate ce-i apăsa umerii. Browning continuă,

– Pentru că viitoarea bază să fie aşa cum o văd eu, am nevoie de un om priceput care să mă ajute s-o dirijez. Un combatant, care a participat la operaţii, nu o momâie provenind direct de la Amiralitate. După care, cred că voi putea fi numit comandant al unei grupe de

escortă. Ei luptă la suprafaţă, vei învăţa pe alţii cum să distrugă submarine. Gândeşte-te la toate astea! Dar, deocamdată, avem încă foarte multe de făcut!

Marshall ascultase, fără un gest:

– Mă voi gândi, sir.

– Astfel, reluă Browning, îmi mai trebuie câteva zile să pun definitiv la punct planul meu. Am dat dispoziţii ca dumneata şi secundul dumitale să fiţi încartiruiţi la ţărm. Ambii aveţi nevoie de odihnă, dar nu putem face prea mult pentru voi. De fapt, cum se simte secundul dumitale?

Lui Marshall îi trecură rapid prin minte ultimele întâmplări, pe drumul de întoarcere simţise încordarea crescândă, devenind o veritabilă barieră între Gerrard şi Devereaux. Şi Frenzel avea parcă o parte din vină. Dar Marshall se făcuse că nu înţelege. Aşa că îi răspunse lui Browning:

– Foarte bine, sir.

– Minunat, Gerrard a acţionat bine aşteptând să vă întoarceţi din escapadă aceea. L-am propus să fie decorat, ca şi pe dumneata de altfel.

Fără să-i lase timp lui Marshall să-i răspundă, Browning adăugă:

– Şi acum încearcă să te relaxezi. În ce mă priveşte, o să-mi mai acord încă un pahar, poate chiar mai multe, ca să savurez modesta mea victorie de astăzi.

Când Marshall părăsi încăperea, Browning se apropiase e fereastră, avea ochii umezi. Din cauză că privea la soare? Poate, dar Marshall nu era deloc sigur.

*

* *

Camionul militar de mare tonaj se opri cu o smucitură brutală, stârnind un adevărat nor de praf. Şoferul, un soldat cu ten bronzat, purtând doar şort şi cască metalică, arătă cu mâna spre o clădire cu ziduri albe nu departe de drum.

– Am ajuns, sir, îmi pare rău că nu vă pot aştepta ca să vă aduc tot eu înapoi la Alexandria.

Marshall sări din cabină şi îşi scutură praful de pe cămaşă. Soldatul era de tip obişnuit, simplu şi serios. Nu mai era foarte tânăr. Povestea lui se confunda cu imaginea de pe portiera îndoită a vehiculului, înfăţişând un şoarece din deşert, însemnul Armatei a 8-a britanice. Ca şi mulţi alţii, peste câteva săptămâni va lupta în Sicilia, dacă planurile lui Browning vor ajunge a fi puse în aplicare.

– Îţi mulţumesc, soldat! îi spuse Marshall, dându-i un pachet de ţigări. Nu-i nimic, am să mă întorc pe jos!

– Ţigări de import? Vă mulţumesc, sir! Şoferul privi în văzduh.

– Dar băgaţi de seamă, după cincizeci de paşi veţi fi devorat de muşte!

A ambreiat şi camionul s-a îndepărtat, roţile lăsând în urmă o-tornadă în miniatură de nisip şi praf.

Un drum lateral îngust ducea la clădirea izolată indicată, făcând-o să pară şi mai impozantă. Semăna, în mai mare, cu cea în care o regăsise pe Chantal Travis, îşi aminti de spaima bruscă a lui Cain, în momentul când scăpase grenada, privind cu ochi încruntaţi la fulgerările armelor, la Smith, strigând „dă-i la cap!” Apoi la tânăra imobilizată sub becul slab din plafon.

La poartă, un militar cu chipiu roşu de poliţist îi ieşi în întâmpinare, salută şi, recunoscând gradul de ofiţer de pe umărul lui Marshall, îl întrebă:

– Ce doriţi, sir?

Marshall îşi aminti de sergentul-major care îl primise în Scoţia, pe acel teribil aeroport, cât de multe se întâmplară de atunci şi cât de repede! Îşi prezentă permisul de intrare.

– Sunt autorizat să vizitez o persoană internată în spital.

– Aaa, asta-i altceva! Poliţistul s-a dat înapoi cu câţiva paşi pentru a intra în umbra zidului.

– N-avem mulţi vizitatori. Se pare că nu prea sunt permise vizite.

Ia restituit documentul, apoi l-a îndrumat pe o alee.

– Prin uşa aceea mare şi mai întrebaţi!

Pe drum, Marshall s-a întors din simplă curiozitate: poliţistul telefona. Mereu vigilenţă.

Ceremonia de la poartă s-a repetat într-un vestibul răcoros. Permisul, buletinul de identitate, cerute politicos, dar cu o vagă iritaţie în voce: de ce tulbura liniştea oamenilor?

Aşa cum se aştepta, spitalul nu era unul obişnuit. Era destinat numai pentru cei îmbolnăviţi fizic, nu psihic în invizibilul război al spionilor şi contra-spionilor.

– Vă rog să mă urmaţi, sir...

Condus de un planton, Marshall a trecut printr-un culoar cu parchetul admirabil ceruit, la care totuşi mai lustruia şi acum un grup de ordonanţe egiptene.

– Priviţi-i, spuse plantonul, freacă de o oră!

A deschis o uşă, lăsând pe Marshall să treacă, spunându-i,

– Aici este doctorul, sir!

Scund de statură şi dichisit, medicul semăna cu o pasăre. Când ventilatorul i se rotea deasupra capului, făcea să-i fâlfâie gulerul bluzei sale albe şi personajul te ducea cu gândul la un cocoş, umflându-se în pene.

– Cu ce vă pot fi de folos? Întrebă medicul.

– Aş dori s-o văd pe d-na Travis, dacă se poate.

– Ah, da.

Cu un gest, doctorul îl invită pe Marshall să ia loc.

– Sunteţi, probabil, comandantul submarinului care... Foarte bine, să stăm puţin de vorbă!

– Este pe cale să se însănătoşească? Micul om ridică ochii spre ventilator,

– Nu putem decât spera. Fizic, desigur totul merge bine. N-am să vă plictisesc cu un jargon de specialitate, care de obicei nu spune mare lucru, dar pot afirma că nu ar fi trebuit trimisă în acea misiune. Acum, faptul fiind consumat, nu are rost să mai fie acuzat cineva, oricum este prea târziu.

– Vreţi să spuneţi că mai are nevoie de repaos? Că va mai trebui timp până să-şi revină?

Medicul privi lung la Marshall:

– Dacă înţeleg bine, reluă el, vizita dumneavoastră nu este de simplă politeţe? Bănuiam, dar prefer să fiu sigur.

Ridicând din umeri,

– Sincer vorbind nici nu prea ştiu ce pot face pentru dânsa. Poate că se însănătoşeşte complet, dar s-ar putea să nu-şi mai revină, ca mulţi alţi pacienţi pe care i-am îngrijit aici.

Se ridică şi merse la fereastră:

– Veniţi lângă mine!

A întredeschis jaluzelele de la o fereastră care dădea într-o mică grădină interioară, în parte umbrită şi înveselită de culorile florilor din câteva mări vaze de piatră. Înaintea uneia din aceste vaze sta un om singuratic şi o contemplă cu atenţia încordată. Purta pantaloni de pijama şi o tunică şi avea cam douăzeci de ani.

– Este locotenentul... n-are importanţă numele, spuse medicul, a servit în formaţiile de comando care au operat în deşert. Un om inteligent. Înainte de război începuse să lucreze ca arhitect. Astăzi, nu mai vorbeşte şi nu reacţionează chiar dacă îi amintesc de familie şi de propriul lui trecut. Pare că s-a desprins cu desăvârşire, ca şi cum toate ar fi încetat să mai existe.

Vederea acestui om, cu totul străin de lumea lui, la consternat pe Marshall.

– N-ar fi mai omeneşte, întrebă el, să fie trimis în Anglia, îndepărtat de aici?

Medicul reînchise oblonul:

– Nu îndrăznesc. În afară de flori, nu mai manifestă interes pentru nimic. Ce reprezintă florile pentru el? Oare vede? Nu ştiu, dar poate că este un început... Un progres? Poate, dar singurul în trei luni... A sunat nerăbdător telefonul.

– Vă spun toate astea ca să vă previn, să vă pregătiţi sufleteşte.

Ridică receptorul, dar continuă,

– Camera doamnei Travis este în fundul culoarului: numărul douăzeci.

Marshall mai ezita să bată, când uşa se deschise fără zgomot şi apăru o infirmieră care îl examină cu un ochi sever timp de câteva secunde.

– Sunt locotenent-comandorul Marshall...

Ea l-a întrerupt,

– Ştiu, am fost prevenită, bine aţi venit!

Privindu-şi ceasul,

– Să nu staţi prea mult, de altminteri, poate că va cere să plecaţi imediat. Se întâmplă!

Marshall ar fi sugrumat-o pe această infirmieră. Se întâmpla ca şi cum Chantal era deja condamnată, ca unicul locotenent din curte, cu florile lui!

– Nu voi fi departe, adăugă infirmiera. La nevoie, mă chemaţi!

Chantal era întinsă pe un pat de campanie alb, cu spatele sprijinit de perne, cu braţele întinse pe cearşaf. Întoarse încet capul spre Marshall, dar ochii îi erau ascunşi de ochelari de soare cu sticle puternic colorate, ui Marshall îi trecu prin minte imaginea unui copil orb.

– Dumneata eşti?

Îşi trase cearşaful şi cuvertura până la gât.

– Mi s-a spus că vei veni.

În voce, nici urmă de emoţie, figură inexpresivă. Marshall se apropie de pat şi se aşează pe un scaun. Era cald, probabil îl ocupase infirmieră, păzindu-şi pacienta.

– Am vrut să-ţi aduc ceva, dar n-am avut timp. M-am zbătut ca să obţin permisul şi să găsesc un mijloc de transport.

Se împotrivea tentaţiei de a întinde braţul şi a lua mâna tinerei într-a sa.

– Cum te simţi?

– Din pat, pot privi pe fereastră.

A schiţat începutul unui gest, dar îndată şi-a lăsat mâna să cadă.

– Se vede un copac, dar n-am reuşit încă să zăresc o pasăre.

A tăcut. Marshall s-a aplecat puţin spre ea, provocându-i o uşoară mişcare de retragere. Cum se mai întâmplase şi altă dată.

– Arăţi minunat, reluă el, chiar în această pijama de spital militar.

Ea nu-i zâmbi.

– Afară e cald ca-ntr-un cuptor...

Marshall descoperi cu disperare că nu ştie ce să spună, că e incapabil să-i fie de ajutor, că se simte stângaci şi inutil. „Ca o maşinărie !” gândi el,

– Vorbeşte-mi de cei de pe submarin!

Şi tânăra s-a întors pe o parte spre a-l privi.

– Ce face acel marinar din Londra, care a fost atât de bun cu mine?

– Churchill? forţându-se să zâmbească,

– Continuă să se plângă, îi pare rău că nu mai are cum să se ocupe de dumneata. Cred că şi ofiţerii te regretă!

– Cât de departe mi se par toate astea!

Lui Marshall îi veniră în minte, spusele medicului-şef, repede, adăugă,

– Aş vrea să te scot de aici, cât mai curând!

Chantal privi din nou spre fereastră şi rămase un moment tăcută.

– Imposibil!

Cu o uşoară ridicare din umeri,

– Şi unde m-ai duce?

– În altă parte, departe de război.

Marshall nu era sigur că ea îl asculta, dar continuă,

– Vreau să mergem la Gizeh să vedem piramidele, o să dejunăm pe malul Nilului şi ne vom plimba pe cămile ca nişte turişti adevăraţi.

Şi-a pus mâna pe cea a tinerei:

– Ţi-ar face bine.

Dar ea îşi retrase mâinile, ascunzându-le sub cuvertură.

– Visuri!

Vocea îi părea venind din depărtare şi Marshall se întreba dacă nu cumva se afla sub influenţa unui tranchilizant.

– Piramidele...

Dar Marshall nu renunţă.

– Da, spuse el, la lumina lunii... Privindu-l din nou:

– Le-ai mai văzut? Împreună cu o prietenă? Accentul francez devenise mai pronunţat. Marshall clătină din cap şi adăugă, scuzându-se:

– Nu le-am văzut niciodată!

De afară se auzeau voci, paşi pe coridor.

– Inspecţiile obişnuite, spuse ea. După un gest din umeri, continuă,

– Mă supraveghează.

– Vor numai să te facă bine, Chantal!

O privi, temător. Fără să vrea, îi spusese pe nume.

– Şi... într-adevăr, n-ai văzut niciodată piramidele? Ea se întoarse într-un cot, spre a-l privi direct.

– Numai în filme.

Incapabil de a privi în altă parte, vedea o mână ieşind de sub cuvertură, foarte încet, ca un animal fricos, ieşind din ascunzătoare.

– Nu mi s-ar permite, pronunţă ea cu glas slab, e contrar regulamentului.

Acum, mâna ei o atingea pe cea a lui Marshall. Privind mâna tinerei femei, observă că nu mai avea verighetă.

– Aş putea totuşi încerca. Ştiu, Chantal, că tovărăşia mea nu este prea interesantă, dar...

– Nu vorbi aşa!

Degetele ei i-au apucat mâna, strângând tare.

– Eşti un om minunat. Când mă gândesc cum m-am purtat cu dumneata şi ce ai făcut pentru mine...

De sub lentilele negre ale ochelarilor au apărut două lacrimi.

– Nu-i nimic, nu te îngrijora îi continuă ea, de când sunt aici mi se întâmpla des să plâng.

Nu s-a ferit când el i-a tamponat obrajii cu batista. Marshall s-a ridicat încet, pregeta să se despartă.

– Mă duc să vorbesc cu medicul-şef.

Era emoţionată. Buza inferioară îi tremura aproape imperceptibil.

– Mi se pare, spuse ea, că adineauri mi-ai spus pe nume.

– Aşa este. Ai un nume atât de frumos!

– Al dumitale este Steven! încruntând fruntea, silabisi:

– Ste-ven.

Zâmbind, la rândul ei:

– Nici Steven nu este urât! Infirmiera a deschis uşa, anunţând:

– S-a terminat vizita. Cum ne simţim? Marshall o luă de mâna pe Chantal şi răspunse:

– Mulţumesc, ne simţim minunat. Plec, dar mă întorc peste un minut.

Infirmiera încă nu-şi revenise din mirare când Marshall intră în cabinetul medicului-şef.

Doctorul Williams ascultă cererea lui Marshall fără să-l întrerupă, apoi îl întrebă,

– Cât timp ai la dispoziţie?

– Nu prea ştiu, probabil câteva zile.

– Destul, ca să încercăm experienţa. Nu văd de ce n-ar reuşi. Doar dacă...

– Doar dacă?

– Dacă încerci să forţezi vindecarea. În acest caz, s-ar putea să nu reziste. Deocamdată, orice contact prezintă pentru ea un risc. Dar riscul merită să fie asumat.

Întinse mâna lui Marshall:

– Obţine permisia, de rest mă ocup eu.

Cu mâna pe clanţa uşii, Marshall declară,

– Sunt sigur de reuşită, doctore, îi trebuie o schimbare radicală.

După plecarea vizitatorului, medicul ridică receptorul telefonului. „Nici ofiţerul ăsta de marină nu prea stă bine cu sănătatea, gândi medicul, dar poate că are dreptate şi va reuşi s-o vindece pe tânăra franţuzoaică. Şi s-ar putea ca vindecarea să fie reciprocă.”

Când a terminat convorbirea telefonică, doctorul a revenit la fereastră: locotenentul X îşi contempla mereu vaza cu flori, numai umbra i se deplasase puţin.

CAPITOLUL 14
CEVA CARE MERITĂ STRĂDANIA

Comandorul Browning îşi tampona ceafă cu batista.

– Teribilă căldură!

Arătând spre dosarele şi telegramele îngrămădite pe biroul său,

– Dacă astea mai continuă, îmi plesneşte capul!

Pe scaun, în faţa lui, se afla Marshall, dar gândul îi zbură la vizită făcută la spital. La întoarcere vorbise comandantului, despre o eventuală permisie, dar Browning avusese pe cap multe alte lucruri pe care le considerase mai importante.

– Încă două sau trei probleme de pus la punct şi o vom putea lua din loc, declară Browning.

Zâmbind,

– Am obţinut aprobarea întâlnirii cu generalul italian, dar numai după aprinse discuţii, ca între aprigi oameni de afaceri care se ciorovăiesc.

Tonul i-a redevenit serios:

– N-a fost uşor, dar scopul merită strădania. Dacă ajungem la o înţelegere cu italianul, războiul se va termina mai repede şi mii de vieţi vor fi cruţate!

Marshall asculta, aproba din când în când, dar gândurile îi mergeau la oamenii săi. Tocmai coborâse de pe nava bază unde descoperise cu satisfacţie că echipajul său s-a obişnuit cu izolarea forţată. Între timp, se vor obişnui poate şi cu cele ce mai aveau de înfruntat. Pe Gerrard îl găsise într-o cabină, scriind scrisori.

– Credeam, Bob, că ai coborât la ţărm.

Nu se aştepta ca secundul să fi rămas pe nava bază, din moment ce echipele de întreţinere cu utilajele lor erau concentrate pentru punerea la punct a submarinului.

Gerrard îi răspunsese, cam pe gânduri:

– Am primit o scrisoare de la Valerie, aşteaptă un copil.

– Bună veste!

– Şi ea este bucuroasă, amândoi îl doream demult.

– Atunci, felicitări! Şi iată încă o veste bună.

– Bob, când terminăm misiunea viitoare, o să fim lăsaţi în pace, încă nu este oficial şi, bineînţeles, nu trebuie să vorbeşti despre asta.

– Şi misiunea viitoare va fi mai dificilă decât ultima?

– Ei, Bob! Parcă tocmai dumneata îmi recomandai să fiu optimist! Oare a început să-ţi fie frică?

Marshall se aşteptase la o replică promptă sau la o glumă mai mult sau mai puţin învechită, după obiceiul lor de altădată.

De astă dată, Gerrard i-a replicat:

– În timpul ultimei misiuni, a fost cât p-aci să-mi pierd curajul. Ceilalţi s-au făcut că nu observă, dar sigur că s-au întrebat dacă data următoare nu voi provoca o catastrofă.

Consternat, Marshall se aşezase lângă Gerrard

– Bob, dacă crezi că ai nevoie de repaos, îl voi obţine şi nu-ţi voi purta pică. Numai din pricina mea eşti angrenat în această teribilă aventură. Meriţi un răgaz... şi multe altele. Şi cum Valerie este pe cale de a deveni mamă, aş înţelege foarte bine sentimentele dumitale.

– Nu. Dacă e vorba numai de încă o singură misiune, voi rezista. Amândoi formăm o echipă şi dacă v-aş părăsi acum, nu mi-aş ierta-o niciodată.

Vocea lui Browning l-a smuls pe Marshall din gânduri :

– Ţi-aş putea acorda patru zile.

– Patru zile, sir?

Marshall nu se aştepta la atât, Browning zâmbea:

– Văd că eşti mulţumit cu aceste patru zile, aşadar ne-am înţeles. Doctorul Williams, medicul-şef al spitalului cu care am şi vorbit, a aranjat totul, din partea sa. Are la dispoziţie un fel de vilă la câţiva kilometri de Cairo şi, de o oră, este chiar pe drum într-acolo cu soţia şi cu d-na Travis. Am aranjat şi

transportul dumitale, nu am vrut să împart cu alţii plăcerea de a-ţi fi de folos.

Marshall căuta cuvintele:

– Nu ştiu ce să vă spun, sir, nu este încă sigur că această escapadă îi va face bine...

– Vom vedea.

Browning se ridică şi ocoli biroul:

– Şi dumitale îţi va face bine!

– Atunci, sir, dacă nu mai aveţi nevoie de mine.. Browning îl conduse spre uşă:

– Am izbutit să fac rost de o maşină de la Statul Major. Dacă şoferul apasă puţin pe acceleraţie, vei fi la Cairo înainte de căderea nopţii.

Cu capul uşor înclinat într-o parte, privi la Marshall:

– Patru zile, dacă nu intervine ceva neprevăzut, caută să le foloseşti cât mai bine!

O jumătate de oră mai târziu, a sosit maşina. Marshall şi-a aruncat valiza pe bancheta din spate şi şoferul l-a întrebat:

– Sunteţi gata, sir?

Arătând cu un gest la fanionul îmbrăcat cu plastic de lângă capotă:

– Cu toate că este învelit, egiptenii se vor da la o parte din calea noastră când îl vor vedea. O să creadă că trece o mărime.

Apoi râse satisfăcut, porni rapid cu maşina pe străzile aglomerate, exclamând:

– Ţineţi-vă bine, sir!

Sprijinit de spătarul scaunului, Marshall privea aglomeraţia de pietoni şi căruţe, de ambele părţi ale maşinii. Nu-l interesa deloc ce va spune Şeful de Stat Major dacă se întâmpla un accident şi ce explicaţie ar da Browning.

Vila era mică, dar cochetă, se afla în afara oraşului Cairo, destul de aproape de Nil, aşa că se vedeau catargele şi pânzele ambarcaţiunilor indigene. Seara era calmă. Coborând din maşină, Marshall privi în jur. I se părea că era într-altă lume, cu ambarcaţiunile acostate pe Nil şi deşertul ca fundal.

– Acum, sir, mă întorc la Alexandria, la Comandament, spuse şoferul zâmbind, cred că comandorul Browning vă va trimite altă maşină pentru întoarcere.

Bătând, uşor cu palma volanul, şoferul continuă:

– Nu va mai fi chip să vă întoarceţi tot cu mine, şefului meu nu prea i-ar plăcea să mă ştie mereu pe drumuri.

Când maşina a plecat, Marshall privi spre vilă: doctorul Williams cobora scara de la intrare ca să-l întâmpine.

– Lasă valiza! spuse el, servitorul se va ocupa de ea şi-ţi va pregăti o baie. Ai venit destul de repede!

Departe de cabinetul spitalului şi fără halat alb, medicul avea mai curând aerul unui funcţionar decât al unui specialist în maladii mintale.

– Înainte de toate, să bem ceva!

L-a condus pe Marshall într-o încăpere răcoroasă cu pereţii acoperiţi de rafturi cu cărti.

– Un gin?

Marshall acceptă şi se aşează într-un fotoliu de nuiele, era foarte bine dispus, ca pe mare, înaintea unui atac cu mintea clară şi ideile bine formulate.

Zâmbind, Williams ridică paharul

– În sănătatea dumitale! Acum, să te pun la curent cu situaţia. D-na Travis este sus, cu Megan, soţia mea. Vila este agreabilă, nu-i aşa? Am s-o regret când mă voi întoarce în Anglia.

Vorbind, doctorul îşi ordonă ideile spre a se face mai bine înţeles:

– Chantal l-a întâlnit pe Travis în Anglia, puţin înainte de război. Era studentă, el urma nişte cursuri, nu prea ştiu de care, la universitate. Nimic surprinzător că personajul, care avea să devină un foarte bun inginer, a părut seducător tinerei. Aşa că s-au căsătorit, apoi s-au stabilit în Franţa. El lucra acolo, când a intervenit dezastrul Dunkerque, căderea Parisului şi toate celelalte. Curând, Chantal s-a întors la Nantes, la familia sa.

– S-a despărţit de el? Întrebă Marshall surprins.

– Da. Descoperise că nu era omul pe care şi-l închipuise. Era el sincer convins? Nu ştiu, dar se comporta ca un veritabil nazist. Bineînţeles, autorităţile militare germane nu prea aveau încredere în el, au fost totuşi foarte bucuroşi să-l utilizeze. Când armatele noastre aliate vor debarca pe coasta de nord a Franţei, multe din ele vor trebui să-şi croiască drum prin fortificaţiile proiectate şi construite de prietenul Travis.

– Atunci, de ce s-a mai dus la el, la Paris? întrebă Marshall.

– În parte, fiindcă se temea pentru tatăl ei, unul din şefii Rezistenţei de la Nantes. Un om dintr-o bucată. Cred că îi era teamă că Travis va căuta s-o lovească prin tatăl ei, că era în stare să-l denunţe nemţilor. La Paris, ea a început să lucreze pentru Intelligence Service, când a aflat că Travis a denunţat Gestapo-ului zece francezi! Nu ştiu nici măcar dacă făceau toţi parte din Rezistenţă. Important e că rezultatul a fost acelaşi: toţi au fost torturaţi, cei mai norocoşi au murit împuşcaţi. Atunci a început Chantal să culeagă informaţii pe care le comunica Rezistenţei, mai ales le semnala ce sabotaje erau realizabile. Dar Travis îşi urma ascensiunea. După ce a denunţat pe acei francezi, se bucura de încredere, dovedise loialitate faţă de cauza nazistă.

– Îţi mulţumesc că-mi spui toate astea.

– Urmarea o cunoşti: tocmai când Gestapo-ul era pe cale s-o aresteze, s-a reuşit ca Chantal să fie trecută în Anglia. Travis n-a ştiut nimic, a crezut că ea se întorsese la Nantes, la părinţi. Când Intelligence Service a aflat că Travis ocupa un post important într-o uzină din Italia, unde se fabricau bombe teleghidate, Chantal a fost, evident, considerată ca cel mai indicat „contact” cu el. Desigur, misiune foarte periculoasă pentru ea. Dar marii şefi de sus socotesc că o informaţie contează mult mai mult decât o viaţă omenească.

Marshall îşi privi mâinile. Cu toate că se simţea foarte calm, i s-a părut că-i tremurau.

Dacă Chantal n-ar fi urcat la bordul submarinului său, Marshall n-ar fi ştiut niciodată cine era, ce făcea şi nu s-ar fi interesat de ea. Şi ea ar fi murit în chip oribil pe acea masă de tortură sau pe alta de acelaşi fel. Şansa de i se fi întâlnit fusese neînchipuit de mică.

Williams se ridică:

– Iată că vin şi doamnele! Le aud pe scară. Nu uita fii cât mai natural, dar prudent. O cât de mică neînţelegere şi totul se compromite.

Cele două femei au intrat în încăpere. Lui Marshall i i-a tăiat răsuflarea Chantal purta o rochie albă foarte simplă, cu braţele goale, punând în valoare bronzajul lor, cu băsmăluţă roşie pe părul negru, scurt, şi aceiaşi ochelari de soare.

Radioasă, Megan, soţia medicului, i-a urat lui Marshall bun venit.

– Regret doar, adăugă ea, că nu vă putem găzdui după moda de acasă, din Wales[65].

Chantal îi întinse mâna lui Marshall.

– Sunt bucuroasă că ai putut veni să stai cu noi câtva timp.

Vocea îi era calmă, puţin emoţionată.

– Mâine, declară Williams, facem un tur şi vom putea admira Piramidele.

– Şi, făcând cu ochiul către Marshall:

– Cred că nu le-aţi văzut încă!

Marshall privi la Chantal: aşadar, îi vorbise doctorului despre el.

– Bănuiesc, spuse Chantal, că ţi se cuvenea o permisie, după cele...

Figura îi deveni serioasă

– Iartă-mă! Nu trebuie să vorbesc despre probleme de serviciu!

Marshall observă un scurt schimb de priviri între medic şi soţia lui.

– N-am decât patru, zile de permisie, puţine, dar mai multe decât îndrăzneam să sper.

---

[65] Ţara Galilor.

Chantal a surâs, prima dată.

– Sper că eşti convins de ce spui...

– Sigur că este convins! Exclamă Williams. Apoi se îndreptă spre un dulăpior cu băuturi.

– În timp ce comandantul va face un duş şi îşi va schimba uniforma, noi vom bea un pahar în sănătatea lui.

Urcând scara în urma servitorului indigen, Marshall o auzi pe soţia lui Williams spunând „Bietul om, pare teribil de obosit!" şi pe Chantal răspunzând „Numele lui este Steven şi trebuie să încercăm să-i facem permisia cât mai agreabilă". Marshall continuă să urce scara: „trebuie să încercăm"... Chantal se gândea deci la bună lui dispoziţie, era un început.

Primele două zile au trecut nespus de repede, înveselite de episoade pitoreşti şi numai câteva momente cam dificile. Marshall se simţea ca într-o pensiune de vacanţă, împărţind viaţa cotidiană cu câţiva turişti care aleseseră pentru concediu aceeaşi perioadă de timp.

Conform promisiunii, Williams şi-a condus oaspeţii pe celălalt mal al Nilului, la Giseh şi la Piramide. Suflând din greu în urma unui ghid bun de picior, au escaladat până la vârful de patru sute cincizeci de picioare al marii piramide a lui Keops. Medicul şi soţia lui s-au oprit la jumătatea urcuşului, pretextând că nu mai era pentru vârsta lor. Marshall a înţeles că, de fapt, era o atenţie delicată din partea lor şi le-a mulţumit în sinea sa.

Din vârf, fericiţi şi emoţionaţi, au contemplat măreţul peisaj: jos, pe Nil, pânzele colorate ale felucilor[66], Cairo, de cealaltă parte a fluviului şi la vest, imensitatea africană, deşertul.

– Aici, spuse Chantal, mă simt liberă, într-adevăr liberă.

Borurile mari ale pălăriei îi umbreau faţa. Adăugă:

– Eşti mulţumit?

Marshall îi prinse braţul:

– Foarte mulţumit!

Chantal nu şi-a retras braţul, dar îşi plecă privirea asupra mâinii lui Marshall, de parcă voia să-şi testeze propriile reacţii.

Când au coborât de pe piramidă, Williams a propus să-i fotografieze călări pe cămile. Cu această ocazie, Marshall a înţeles de ce aceste animale erau poreclite „corăbiile deşertului”. Este destul de uşor să te urci pe spinarea animalului, dar mai greu să te menţii când cămila se ridică, prin patru înclinări succesive, pe lungile ei picioare. Conducătorii cămilelor zâmbeau, Williams îi da sfaturi.

– Lasă-te pe spate, Steven! Acum înainte! Încă o dată pe spate! Atentă la spectacol, Chantal aplaudă. Se distra ca o şcolăriţă în vacanţă, dar Marshall avea impresia că i se rupe în două coloană vertebrală.

Marshall nu se mai gândea la cele prin care trecuseră şi îl revoltă gândul că trebuia să se întoarcă în lumea de oţel şi umiditate a submarinului. Ar fi dorit să rămână mereu cu Chantal.

În a treia zi, soţii Williams au plecat la Cairo. În absenţa lor, casa părea prea tăcută şi, la dejun, în faţa lui Chantal, Marshall a avut impresia că ambii se simţeau lot mai stânjeniţi, parcă vinovaţi.

– Vreau să ştiu, începu el, dacă ai intenţia să rămâi un oarecare timp în Egipt?

Chantal şi-a dat la o parte o buclă de pe frunte

– Aşa cred.

Îl observă, atentă.

– Şi dumneata, ce vei face?

– Mă aşteaptă o nouă misiune, după care, cine mai ştie?

Brusc, i se păru că ceea ce avea să-i spună îi depăşea puterile. După o ezitare, continuă:

– Într-o zi sau alta, te vei întoarce în Anglia, aş dori... S-a întrerupt: cuvântul nu i se părea potrivit:

– Trebuie să te revăd, Chantal, doresc nespus.

– Dar abia mă cunoşti!

Părea emoţionată, răsufla precipitat. Era mulţumită? Sau numai surprinsă? Sau nu era decât semnul prevestitor al unei reuşite?

– Vreau să ne cunoaştem mai bine, spuse el, am nevoie de prezenţa dumitale.

Ea s-a îndreptat spre fereastră şi privind prin aceasta, i-a răspuns

– S-ar putea să-ţi port nenoroc, Steven, cum am purtat şi altora…

Marshall îi replică prompt:

– Nu vorbi aşa, Chantal! Nu ai dreptate! Orice bărbat şi-ar da bucuros viaţa pentru dumneata, în orice caz, eu n-aş ezita.

I-a pus mâna pe umăr, dar ea a îndepărtat-o.

– Nu mă înţelegi, Steven! Emoţia o făcea să-i tremure vocea

– Te-aş putea face foarte nefericit poate că nu voi fi în stare...

Îşi întoarse faţa spre fereastră şi reluă

– ... să fiu capabilă de vreun sentiment. Insensibilă.

– Voi aştepta să-ţi revii complet! Mai liniştită, Chantal îl privi în ochi

– Ştiu, Steven.

Cu degetele, îi atinse buzele

– Va fi o încercare crudă această aşteptare şi eu n-aş vrea să-ţi provoc o cât de mică supărare.

Marshall îi zâmbi

– Atunci, te rog să ai încredere în mine!

– Am!

Încet, luând-o pe Chantal de ambii umeri, a strâns-o la piept.

– După toate cele prin care am trecut, nu vreau să te mai pierd, Chantal! Cred că n-aş mai putea suporta.

Mai calmă acum, dar Marshall tot îi simţea respiraţia încă precipitată.

– Dar, întrebă Chantal cu voce stinsă, uiţi că am un soţ!

– Nu mă interesează.

Tonul a fost atât de drastic, încât Chantal a ridicat capul.

– O să găsim cum să rezolvăm problema, continuă Marshall, ar face bine să nu caute să te mai revadă.

– Vai! Steven, şopti ea bucuroasă, niciodată n-am crezut că mai pot fi fericită! Îmi amintesc de prima noastră întâlnire. Credeam că erai amorezat de soţia lui Simeon, poate iubitul ei...

Marshall nu a lăsat-o să continue:

– Romanul acela s-a terminat, demult. Am reuşit s-o fac să înţeleagă. Nici nu mă pricep să-mi ascund simţământele.

Chantal s-a întors şi, văzându-i umerii scuturaţi de un unor tremur, Marshall, îngrijorat, a crezut că plângea, de fapt, ea râdea încet.

– Nu-i totdeauna adevărat că nu ştii să-ţi ascunzi simţământele!

Mângâindu-l pe obraz, continuă:

– Nu fi modest, Steven, te pricepi destul de bine să te faci înţeles.

Marshall a simţit că i se ia o piatră de pe suflet şi răspunse zâmbind:

– Se întâmplă uneori.

Pe şosea, s-a oprit o maşină. Curând, apăru Williams în cameră şi îi privi pe rând, cu atenţie.

– Fii liniştit, doctore, spuse Marshall, am fost cuminţi.

Privi la Chantal şi schimbară un surâs conspirativ.

– Perfect! Sunt încântat pentru amândoi, spuse Williams cu un gest de încurajare.

Îşi muşcă buza inferioară:

– Totuşi...

Marshall remarcase că doctorul ţinea o hârtie în mână.

– Sunt rechemat?

– Aşa mi se pare, şi încă urgent. Ţi se trimite o maşină.

Se vedea că îi părea rău de veste

– Mă duc s-o caut pe Megan, va fi foarte necăjită, ar fi dorit să mai staţi aici amândoi.

Rămaşi singuri, cei doi s-au privit un lung moment şi Chantal vorbi prima:

– Ce obosit pari, Steven!

Cu o mână pe umărul lui, continuă:

– Nu am observat până acum, fără îndoială din cauză că mă preocupă prea mult propriile mele necazuri.

Cu voce mai calmă:

– Eşti obligat să pleci şi nu pot merge cu tine! Cât de mult aş-fi dorit! Te-am mai observat şi altă dată, înainte de a trece de pe submarin pe barca de pescari erai la periscop, în jurul tău oamenii se simţeau în siguranţă. Contau pe tine, îţi acordau toată încrederea.

Capul ei se sprijinea pe pieptul lui Marshall.

– Aş vrea să fiu ca ei! Dar să te văd plecând fără mine... Ce nedreptate! O zi în plus, ce-ar fi însemnat pentru ei?

Ridicându-i bărbia cu un gest plin de tandreţe, Marshall i-a scos ochelarii căci lacrimile îi inundaseră ochii.

– Am să revin, Chantal,. şi nu pentru o singură zi. Tânăra îl privea insistent, pe obraji îi curgeau lacrimi, nu încerca să le ascundă.

– Am să-mi amintesc de toate, Steven, bărcile indigene, bazarul, Marea Piramidă...

Mângâindu-i părul, ea continuă:

– Şi figura ta, călare pe cămilă!

De afară, se auzea zbârnâitul unui motor, sosea maşina, interludiul se termina. Williams şi soţia l-au aşteptat la uşă până ce Marshall a aranjat în grabă conţinutul valizei. Megan declară, printre lacrimi:

– O să avem grijă de Chantal până te întorci!

– Destul, dragă soţie! exclamă Williams, altminteri încep şi eu să plâng.

Se adresă lui Marshall:

– Te însoţesc până la maşină.

Marshall o sărută pe frunte pe Chantal, apoi îl ajunse din urmă pe doctor coborând treptele peronului.

– Spune-mi doctore, o să reuşeşti s-o vindeci?

– Dumneata eşti cel mai indicat s-o vindeci, Steven! Nimeni altcineva.

Deschizând portiera maşinii:

– Şi fii prudent, omule! Ne vom gândi mereu la dumneata şi la echipajul dumitale.

Maşina a demarat, Marshall a mai privit în urmă, ea îi făcea semne de rămas bun, dar, după un viraj, nu s-a mai văzut.

*
* *

În cabina lui Marshall, Frenzel aştepta să i se semneze nişte hârtii. Deasupra, se auzeau paşi pe punte. Din postul central parveneau frânturi de conversaţii. Când a terminat de semnat, Marshall a ridicat capul:

– Gata de plecare, Frenzel?

– Da, sir, lucrătorii de la nava bază au terminat. Ţinând seama de scurtul timp ce l-au avut la dispoziţie, au făcut o treabă foarte bună.

Marshall se ridică şi îşi consultă ceasul: ora şapte seara. Plecarea avea loc la ora nouă. Cum hotărâse Browning.

Gerrard intră, raportând:

– Am luat toate măsurile pentru instalarea pasagerilor la bord, sir. Comandorul Browning a anunţat că doreşte să doarmă în careu.

– Foarte bine! răspunse Marshall zâmbind, aşa mi-a spus şi mie. I-am oferit cabina mea, dar, după câte văd, vrea să fie tratat ca oricare!

Frenzel râse înfundat:

– Îl înţeleg, redevenind simplu matelot, se va simţi mai tânăr!

Sosea şi Buck:

– Schela mare a fost ridicată, sir, corespondenţa a fost cenzurată şi trimisă la Oficiul poştal al flotei.

Buck părea în excelentă formă, cum nu mai fusese de multă vreme.

– Îţi mulţumesc, spuse Marshall, pari bine dispus! Cu un zâmbet larg, de i se vedeau toţi dinţii, Buck răspunse:

– Poate, sir, pentru că se vorbeşte că este ultima noastră misiune, şi că o să terminăm cu viaţa asta agitată! Să nu credeţi însă că mă plâng. Nici n-am de ce, până acum am avut noroc cu carul!

Plecă, interesându-se în continuare de echipa sa de torpilori.

– E destul de ciudat, remarcă Gerrard, dar la nebunia asta de existenţă, Buck s-a adaptat mai bine decât ofiţerii de carieră!

Din spatele lui Gerrard apăru figura asistentului lui Buck:

– Iertaţi-mă, sir, dar ofiţerul de cart raportează că primul dintre pasageri urcă la bord...

După un scurt timp de gândire, adăugă:

– Căpitan-comandorul Simeon.

Când matelotul a dispărut, Gerrard exclamă:

– Lua-l-ar dracu! Ne-am fi lipsit bucuroşi de el!

Frenzel îşi punea vechile sale mănuşi de lucru.

– Plec, sir, o ultimă inspecţie. Să mă asigur că nu s-a uitat vreun tampon de stupă[67] într-o ţeava de alimentare!

După câteva secunde, Gerrard închise uşa.

– Sir, aş vrea să vă spun că regret modul cum m-am comportat acum câteva zile. Fiţi sigur, voi rezista. Atunci mă gândeam însă la Valerie, care va naşte în timp ce eu mă voi afla naiba ştie unde...

Încercă să surâdă,

– Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea.

– Ai dreptate, Bob.

Lui Marshall îi trecu prin minte imaginea lui Chantal, lipită de pieptul lui şi privindu-l emoţionată. Adăugă:

– Mai bine să merg să-l întâmpin pe acest Simeon. Privindu-l o clipă, se adresă lui Gerrard

– Nu-ţi face sânge rău! Ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles, sir. Mă duc acum să văd cum se prezintă camuflajul turelei, probabil că a ruginit zdravăn.

Marshall îl găsi pe Simeon în careu, absorbit în contemplarea unei ceşti cu cafea. Protocolar, îl întrebă:

– Vi s-a adus bagajul?

– Da. Comandorul Browning va urca la bord cam peste o oră, împreună cu ceilalţi.

– Cine sunt aceşti „ceilalţi”?

Impasibil, Simeon răspunse

– Mai întâi, un tip de la Intelligence Service, ataşat la Cartierul General al Armatei, apoi... ăsta... Travis.

Marshall nu şi-a ascuns mirarea:

– Travis?... Ce dracu caută aici?

– Browning a obţinut permisiunea să-l întâlnească pe scumpul său amic italian, dar se poate întâmpla că Asociaţia Bătrânilor Camarazi să nu fie un intermediar destul de serios. Aşa că, pentru a negocia, trebuie să mai dispunem şi de alte atuuri care să facă impresie asupra acestui macaronar galonat.

– Vrei să spui că ai reuşit să-i convingi pe cei de la Statul Major să-l dubleze pe Browning cu Travis, nu-i aşa?

– Ca măsură de prevedere. Simeon părea acum foarte satisfăcut.

– Pentru a face pe acest onorabil italian să înţeleagă ceea ce i s-ar întâmpla dacă se va afla contra noastră în ziua Z, sau dacă încearcă să rămână numai neutru, cine ar fi mai calificat să-l convingă, decât Travis, care ştie totul despre posibilităţile bombelor teleghidate şi despre modul cum nemţii socotesc să le utilizeze?

– Am înţeles.

Marshall simţea o imensă scârbă la ideea de a-l revedea pe Travis la bordul navei sale. Un trădător şi dezaxat, de tipul cel mai rău, după cum fusese descris de doctorul Williams. Acum revenea la bord, urma să fie, eventual, utilizat şi, probabil, iertat.

– Ştii, reluă Simeon, în timp de război nu ai de ales. Se întâmpla că prietenul de astăzi devine inamicul de mâine şi viceversa. Totdeauna a fost aşa.

După brusca vibrare a punţii, Marshall a înţeles că Frenzel îşi testa unul dintre motoare. S-a uitat la Simeon, căutând să-i vadă reacţia, o crispare nervoasă a figurii.

Marshall îşi punea în ordine gândurile în legătură cu misiunea pe care urma să o îndeplinească. În dimineaţa aceea, Browning îi schiţase în linii mari planul de acţiune. Generalul italian primise mesajul transmis prin agenţi ai lui Intelligence Service care lucrau în Sicilia. Scrisoarea personală a lui Browning nu-l indignase şi nu-şi alertase superiorii. Se stabilise o întâlnire pe mare, *U-192* urmând să întâlnească o navă aleasă de italian. Aceasta însemna că generalul acceptă propunerea. Dacă nu venea la întâlnire, nu se întâmpla nimic şi Browning n-avea decât să informeze de eşec pe cei de la Statul Major.

Curios mod de a purta război. Dar atât de multe lucruri se schimbă în ultima vreme, gândi Marshall.

Se adresă lui Simeon:

– Şi Travis ăsta va fi păzit?

– Supravegheat, răspunse Simeon cu un gest vag. Dar va lua mesele cu noi ca să-l facem să creadă că este din nou de-al nostru.

Calm, Marshall privea la Simeon gândind „Bestia ştie, desigur, ce s-a întâmplat cu Chantal şi este bucuros. Aşteaptă o revanşă”. Cu glas tare, îi spuse:

– Din partea mea, să-l ia dracu!

Simeon răspunse, privindu-l cu seriozitate

– Foarte bine, dragul meu! Ocupă-te de conducerea navei şi lasă pe seama noastră diplomaţia. De acord?

– Da. Acum urc pe punte.

Până a ajuns la pasarelă, s-a mai liniştit. La urma urmei, dracul să-l ia şi pe Simeon, dacă îşi închipuie că poate să-l exaspereze, vă descoperi că se înşeală. Obiectivul misiunii ce aveau de îndeplinit era prea important şi Marshall hotărî să se preteze la joc.

Se apropie de parapetul pasarelei. Sub privirea atentă a şefului de echipaj Cain, mateloţii desfăceau parâmele legate la cheu. Cu un picior sprijinit neglijent de balustradă, Warwick discuta cu Blythe şi, în calda lumină purpurie a înserării, totul părea calm şi paşnic. De ambele părţi ale submarinului, ambarcaţiuni şi instalaţii portuare luceau în lumina ciudată, o navă de pază ocolea geamandura de care era legată nava bază, vălul din prova având o strălucire de metal lichid.

Portul era aglomerat. Se remarca prezenţa a numeroase vase speciale cu coca joasă, scunde, fără pretenţii de a fi arătoase, construite numai pentru un scop bine determinat, transport de oameni şi tancuri pentru debarcări pe plaje. Asemenea nave se concentrau în multe puncte de-a lungul coastei Africii de nord. Aşteptau de multă vreme, încât părea greu de crezut că acum era atât de apropiată ora intervenţiei lor.

Devereaux a venit să-i raporteze:

– Am însemnat reperele pe hărţi, aşa cum mi-aţi spus, sir. Cred că nu vor fi probleme.

– Să sperăm!

Marshall aştepta, ştia că ofiţerul cu navigaţia nu era omul care să se deranjeze fără motiv. De ce venise să raporteze că pregătise hărţile? Era doar sarcina lui.

Cu ton de conversaţie, Devereaux a adăugat:

– Mă întrebam, sir, dacă la întoarcerea din această misiune am vreo perspectivă să fiu propus ca să urmez un curs la Fort Blockhouse?

– Un curs de ofiţer secund? Desigur. M-am şi gândit şi am să fac propunerea.

Devereaux schiţă o grimasă,

– Vă mulţumesc, sir. Dar lucrez pe submarine de mai multă vreme şi adeseori am acţionat ca secund. Pe ultimul submarin am înlocuit chiar pe secund când acesta şi-a rupt piciorul. Am destulă practică.

– Totuşi, trebuie să urmezi cursul.

Devereaux şi-a continuat însă firul gândurilor:

– S-a întâmplat destul de frecvent, sir, şi pe acest U-Boot. Aşa că speram să fiu propus a urma direct un curs de comandanţi.

Marshall rămase un moment pe gânduri. Se imagină în locul lui Devereaux şi-i înţelegea nerăbdarea. Dacă n-ar fi fost repartizat pe neaşteptate la bordul lui *U-192*, poate în ambiţia lui ar fi fost până acum satisfăcută.

– Ştii cum merg lucrurile, Devereaux, trebuie să ne închinăm în faţa regulamentului. Chiar dacă ai merita să ajungi amiral, tot trebuie să urmezi ierarhic cursurile..

– Cred, sir, că unele lucruri nu se pot rezolva uşor, printr-o simplă glumă.

Marshall îl repezi:

– Pentru Dumnezeu, scuteşte-mă de fraze pompoase!

Dar Devereaux s-a încăpăţânat să răspundă:

– Nu aveţi dreptate, sir! M-am gândit chiar să mă plâng pe cale oficială, dar...

– Să te plângi? De ce?

Tonul era atât de dur, încât Devereaux ezită să răspundă, dar numai o secundă.

– De lipsurile secundului nostru, sir. Acum câtva timp, aproape şi-a pierdut capul. N-aţi fost de faţă, dar asta este adevărul!

– Destul!

Marshall îşi imagina scena la care Devereaux se referea, ca şi cum ar fi asistat la ea.

– Aveam o părere mai bună despre dumneata, nu te credeam în stare să vorbeşti de rău, în absenţă, pe unul din camarazii dumitale.

– Dar, sir, sunt obligat, este datoria mea!

– Aşa crezi?... Atunci fă bine şi mergi să te ocupi de adevăratele dumitale îndatoriri!

Înainte de a coborî pe scară, Devereaux mai spuse:

– Cred, sir, că nu mai este cazul să contez pe propunerea pentru Fort Blockhouse!

Marshall îşi strângea pumnii, mai să-şi înfigă unghiile în carne. Îl subestimase pe ofiţerul cu navigaţia! Dacă acum nu mai făcea propunerea, Devereaux se va

plânge pretutindeni că n-a înaintat-o din cauză că îndrăznise să-l critice pe Gerrard, răsfăţatul comandantului. Iar dacă înainta propunerea, Devereaux va sfârşi poate prin a obţine o comandă. Însă prin cele câteva fraze schimbate, Devereaux arătase exact că nu era mare lucru de capul lui, îi lipsea simţul responsabilităţii colective, al camaraderiei, care este adevărata forţă a unui echipaj şi fără care mai ales un submarin, nu poate supravieţui.

Cu un sac gol sub braţ, un matelot urcă la pasarelă. A salutat:

– Am dus poşta la mal, sir. Întinzându-i un plic:

– Este pentru dumneavoastră, sir. A fost adus de un curier special, din partea domnului Williams.

Marshall aproape că a smuls plicul, poate că Chantal îşi schimbase părerea şi îi scria că...

În plic a găsit o fotografie şi un bilet scris la iuţeală cu mâna lui Williams pe hârtie cu antetul spitalului „Am developat-o cât mai repede, dorind să-ţi fac o bucurie”.

Fotografia era foarte bună, o arăta pe Chantal aşa cum era în zilele petrecute împreună, tristă, fericită, dezamăgită. Probabil că n-a ştiut că era fotografiată. A privit-o lung, amintindu-şi vocea tinerei, spunându-i: „Te-aş putea face nefericit”. După tot ce îndurase, după încercările de neînchipuit prin care trecuse, ea se gândea însă la el, temându-se de a nu fi capabilă să răspundă la dragostea lui, incapabilă să-l iubească.

A pus cu grijă fotografia în portvizit. Darul reprezenta mult mai mult decât presupusese doctorul Williams. Probabil că acesta se întorsese la spitalul său. Poate, chiar în acel moment, observa de la fereastră pe locotenentul solitar, contemplându-şi florile...

Abia s-a reţinut să nu scoată din nou fotografia, s-o mai privească.

De pe punte, Warwick striga:

– Prizonierul şi escorta urcă la bord, sir!

Se zărea un mic grup care părăsea nava bază. Marshall îi răspunse:

– Nu e vorba de un prizonier, Warwick!

Acesta a căscat ochii de mirare.

– D-l Travis trebuie tratat ca pasager. Nici mai mult, nici mai puţin!

– Bine, sir, am înţeles.

Marshall coborî pe punte. Curând, Travis ajunse la capătul scării.

Purta un costum nou, kaki, croit milităreşte şi ţinea în mână o servietă. Îl însoţea un căpitan din armata de uscat, vădit consternat de aspectul U-Boot-ului. Travis la salutat pe Marshall cu o scurtă mişcare din cap.

– Iată că ne întâlnim.

Aruncând o privire spre tambuchiul deschis, făcu o grimasă.

– După cât înţeleg, o luăm de la început. Căpitanul însoţitor se prezentă lui Marshall.

– Mărturisesc, adăugă el, că nu prea sunt bun de marinar.

– Cred că vom avea o mare destul de calmă, răspunse Marshall.

Privea la ochii lui Travis înfundaţi în orbite şi îşi spuse că nu vor fi atât de calmi în interiorul submarinului.

– Vă rog să coborâţi, am aranjat să fiţi instalaţi în careu.

Apoi privi spre port. Inserarea învăluia treptat navele postate şi marea devenea de un albastru mai închis. Era inert pe punte, când a apărut Browning, respirând greu, dar radios. Evident, călătoria cu submarinul îl încânta.

Marshall îl salută:

– Fiţi binevenit la bord, sir... V-am instalat în careu, aşa cum aţi cerut. Sper că vă veţi simţi bine.

Browning zâmbi satisfăcut

– Abia aştept să mai reîncep o dată viaţa de pe submarin!

Era cu palma pe o geantă de piele agăţată de centură:

– Totul este aici! Cred că vom avea noroc şi vom reuşi ceva care merită străduania, asta înseamnă enorm pentru mine!

– Vă înţeleg, sir!

Browning mângâie cu mâna portavocele şi aruncă o privire fugară prin tambuchiul de coborâre, apoi se adresă lui Marshall:

– Şi dumneata? Sper că totul a mers bine?

Ochii i-au dispărut într-o reţea de riduri minuscule.

– După figura dumitale, înţeleg că da. Sunt încântat, ai un motiv ca să trăieşti!

Câteva momente mai târziu, puntea a început să vibreze după ritmul maşinilor lui Frenzel. La prova şi la pupa, oamenii de serviciu pe punte îşi preluaseră posturile, Blythe, de la portavoce, zâmbind:

– Postul central comunică: comandorul Browning cere să urce la pasarelă.

Marshall a aprobat cu un gest din cap. Privea la numeroşii mateloţi înşiruiţi de-a lungul balustradelor pe punţile navei bază. U-Boot-ul nu-şi vă mai păstra mult timp secretul, prea mulţi ştiau de existenţa lui.

Browning a reuşit să se strecoare urcând prin tambuchi, cu greu din cauza corpolenţei.

– Să ştii Marshall, spuse el, că n-am să te plictisesc şi n-am să te incomodez.

Ajustându-şi cureaua binoclului, Marshall îi răspunse:

– Vă mulţumesc, sir!

Urmări cum un val, stârnit de briză, îndepărta parâma prova de bordul navei.

– Gata maşinile!

De pe nava bază a licărit o lumină. Blythe anunţă:

– Aştept ce să transmit, sir! Mola prova!

Marshall simţea în spate prezenţa lui Browning, îi auzea respiraţia. Bătrânul ofiţer trăia intens minutele pornirii la drum.

– Mola pupa, sir!

– Babord încet înainte! Mola pupa!

– Mola pupa, sir!

Apoi, în portavoce, Starkie,

– Babord încet înainte, sir! Cârma zero!

– Tribord, încet înainte! Marshall aruncă o privire pe repetitorul giro:

– Zece grade babord!

– Iată vasul care ne va pilota, sir! anunţă Blythe. Aceeaşi canoniera mică, graţioasă, ca la sosirea lui *U-192* în port.

– Bine, comunică-i indicativul nostru!

– Cârma zero! Canoniera a virat, provocând un siaj puternic.

Buck strigă:

– Nava gata de luat marea, sir!

– Foarte bine. Toată lumea la front!

Privi la cele două şiruri de mateloţi de pe punte cu Buck în frunte.

Apoi, pe furiş, la Browning. Ştia ce înseamnă această plecare pentru el, i se adresă, salutându-l:

– Sir, nava aşteaptă ordinele dumneavoastră, dacă doriţi să...

Câteva secunde, Browning l-a privit mirat, parcă nu înţelegea bine. Apoi, trăgându-şi viziera şepcii peste ochi, păşi pe grătar. Marshall s-a dat la o parte, bucuros că oferta făcută a fost primită.

S-a auzit o voce:

– Postul central, către pasarelă.

Browning şi-a plecat cu atenţie capul,

– Aici pasarela, ascult! I s-a auzit din nou vocea, cam surprinsă.

– Căpitan-comandorul Simeon cere să i se permită să urce la pasarelă, sir.

Browning privi la oamenii de veghe, ochii i s-au oprit un moment asupra lui Marshall, apoi, aplecându-se asupra portavocei, rosti un singur cuvânt:

– Refuz!

CAPITOLUL 15
VÂLVĂTAIA

Marshall privi ceasornicul din perete şi se adresă lui Gerrard:

– Să urcăm! La paisprezece metri!

Îl trecu un fior, probabil din cauza umidităţii, dar se întrebă de ce era atât de nervos. Le trebuise şase zile ca să ajungă la poziţia lor actuală, la nord-vestul Siciliei. Şase zile de navigaţie liniştită şi prudentă, în timpul căreia au evitat orice întâlnire, ceea ce n-a prezentat mari dificultăţi. Nu ieşiseră la suprafaţă decât noaptea, doar atât cât trebuia pentru reîncărcarea acumulatorilor. Totuşi, în întreaga navă domnea o atmosferă de tensiune, tot atât de tăcută ca atunci când U-Boot-ul traversase câmpurile de mine din largul coastelor Africii de Nord.

Cu expresia încordată, cu privirea fixă, Gerrard supraveghea indicatoarele de adâncime.

– Paisprezece metri, sir!

Şuieratul aerului comprimat a încetat şi nava a redevenit tot atât de silenţioasă ca mai înainte.

– Sus periscopul!

Marshall s-a aplecat asupra aparatului şi i-a adus manetele la poziţia cuvenită când obiectivul a apărut la suprafaţă.

Se observa şi în lumină tot mai redusă, suprafaţa mării, foarte întunecată, puţin agitată, părea ca o mătase neagră.

A acţionat încet periscopul ca să descrie o rotire completă, căutând o lumină sau o jerbă de spumă care pune în evidenţă prezenţa unei nave. Nu se vedea nimic. A ridicat obiectivul spre cer, apăreau primele stele, încă foarte pale şi un mic nor, cu contur

neregulat, mai reflecta ultimele raze ale soarelui, deja dispărut sub orizont.

Marshall privi prin periscop spre ţărm, cu puterea de mărire la maximum. Linia coastei era o umbră albăstruie, difuză, cu un promontoriu destul de vizibil în apropiere, ce părea familiar asemenea unui vechi prieten. Sau unui duşman.

– Ce drum ai?

– Unu-cinci-zero, sir! răspunse Devereaux.

– Capul Santo Vito, un bun reper.

Marshall auzea respiraţia rapidă a lui Devereaux, dar ofiţerul cu navigaţia tăcea. De la Alexandria, de la conversaţia de pe pasarelă cu comandantul, Devereaux vorbea puţin şi se arăta prudent în cele ce spunea.

– Jos periscopul! Coborâm din nou la nouăzeci de metri!

Apa năvăli cu un vuiet surd în balasturi. Marshall întoarse şi văzu că Browning îl observa, sta împreună cu Frenzel aproape de tabloul de control şi, cu toată barba nerasă, aproape albă, care îi acoperea obrajii, părea că întinerise cu zece ani. Îşi respecta promisiunea. Căuta să nu stânjenească pe nimeni, dar s-a făcut util de câte ori a putut. Bolnav, căpitanul de la Intelligence Service nu încetase să geamă între două crize de vomat. Studiind ostentativ documentele sale ultrasecrete, Simeon căutase să pară foarte activ răsfoindu-şi dosarul cu informaţii confidenţiale. Bătrânul Gură Mare părea nu numai că întinerise, dar parcă devenise şi mai înalt.

Deşi observase că exista o oarecare animozitate între unii ofiţeri ai submarinului şi o ostilitate evidentă a lui Simeon faţă de Marshall, Browning se abţinuse de la orice comentarii. În careul aglomerat personalitatea lui îi eclipsa pe ceilalţi, mânca cât patru şi stârnea interes, povestind episoade din timpul războiului „său”, cel din 1914-1918.

– Dacă totul merge bine, îi spuse Marshall, mâine seară vom ajunge cu siguranţă la locul de întâlnire, sir.

Browning oftă.

– Sper că bătrânul lup de mare Capello îşi va ţine cuvântul. Ştii, îi trebuie curaj ca să facă ceea ce îi cerem!

Se îndreptă spre masa cu hărţi şi scoase din buzunar o pereche de ochelari cu montură metalică.

– Va veni la întâlnire pe o mică navă, doar cu câţiva oameni siguri. În această privinţă, putem fi liniştiţi, ofiţeri, soldaţi sau mateloţi, toţi cei care îl însoţesc, sau aproape toţi, sunt din micul oraş natal al generalului sau din împrejurimi. Au încredere în el şi îi urăsc pe hitlerişti.

Arătă cu degetul pe hartă:

– Văd că aţi marcat locul întâlnirii.

– Da. Aţi spus că generalul va veni la bordul navei noastre. Cred deci că este prudent să ne apropiem pe la nord, de-a lungul coastei. Astfel vom avea destul timp să inspectăm minuţios marea. Nu e înţelept să fim prea încrezători!

– Ai perfectă dreptate.

Browning rămase câtva timp cu ochii la cadranele şi indicatoarele supravegheate de Frenzel.

– Frumoasă navă!

Se distingea însă în vocea lui şi necaz, ca şi cum regreta că laudă calitatea muncii inamicului. Dar i-a revenit bună dispoziţie.

– Hai să bem o cafea!

În careu, Simeon făcea însemnări pe o hartă personală. Hart, căpitanul de la Intelligence Service şedea la capătul mesei, suferind de rău de mare, galben ca ceară şi privea cu ochi ficşi la o ceaşcă cu cafea aburindă. Într-un colţ, Travis şedea îngrămădit pe un scaun şi răsfoia o revistă ţinută pe genunchi.

– Sunteţi satisfăcut, sir? întrebă Simeon.

– Foarte satisfăcut îi răspunse Browning, aşezându-se, cu un ochi la cafeaua pe care i-o servea Churchill, dacă vrea Dumnezeu, mâine seară vom avea de lucru.

– Bine că terminăm şi cu asta! declară Travis. Părea că nu-i pasă deloc de ce gândeau ceilalţi despre el,

parcă nici nu existau, aşa cum nu-l interesa nici soarta soţiei sale. Simeon i se adresă,

– Ce vei face, după război?

– Cred că voi reîncepe să lucrez în meseria mea.

Imperturbabil, Travis înfruntă privirea lui Simeon.

– De ce mă întrebi? continuă Travis.

– Din simplă curiozitate.

Simeon începu să-şi răsfoiască hârtiile, semn că nu mai dorea să continue discuţia. Dar Travis a continuat, sfidător:

– Ştiu ce vrei să insinuezi şi puţin îmi pasă. Patronii dumitale mă apreciază la justa mea valoare. Şi nu mă interesează deloc ce gândeşti dumneata.

– Atât mai bine pentru dumneata! Mi se pare că nu te interesează nici ce gândeşte soţia despre dumneata.

– Vezi-ţi de treburile dumitale!

Travis îşi pierduse brusc calmul impus şi continuă:

– N-am nevoie de aprecierile dumitale!

– Bine, încheie Simeon, privind vag la Marshall,

– Cum se simţea D-na Travis când ai văzut-o la Cairo? Arată bine?

Nemaiputând suporta, Browning interveni:

– Destul! Avem suficiente probleme de rezolvat pentru ziua de mâine, ca să ne ţinem de certuri!

Simeon ridică mâinile în semn de scuză.

– Iertaţi-mă, sir! Am călcat în străchini! Aruncând o privire piezişă spre Marshall:

– Nu bănuiam, bătrâne, că e un lucru atât de serios!

Marshall simţea că i se urcă sângele la cap, dar indignarea ce se citea pe figura lui Browning l-a obligat să se stăpânească şi-i răspunse:

– Ei bine, acuma ştii!

Se ridică, făcând un semn lui Churchill:

– Am să-mi beau cafeaua în cabină.

De fapt, nici nu s-a atins de cafea şi au trecut câteva minute până şi-a redobândit calmul.

Era clar, Simeon căuta să se servească de Travis ca să-l exaspereze, sperând, prin aluzii insidioase, să-l provoace să spună sau să comită o prostie. Desigur,

asta din cauza lui Gail, gelozie retrospectivă. Trecuse multă vreme, dar ranchiunos, Simeon nu se împăca cu ideea că Marshall şi Gail fuseseră intimi. Găsea normal că i-o luase lui Bill pe Gail, dar nu suporta gândul că, înainte, Gail îi aparţinuse lui Marshall. Evident, numai din motive de orgoliu.

Marshall îşi aminti de telefonul primit de la Gail la bordul navei bază, când tocmai îl judeca pe Willard, acel biet fochist de douăzeci de ani, îngrozit că trebuia să plătească scump tentativa de dezertare. Simeon era atunci prezent la scenă sau poate chiar el o îndemnase pe Gail să telefoneze, pentru a-şi confirmă sau infirma vagi bănuieli...

Se aşează mai bine în fotoliu, şi, cu gesturi pline de atenţie, Marshall scoase din portvizit fotografia lui Chantal. Cită linişte simţea privind-o! Slavă Domnului, era salvată! Niciodată nu va mai avea de suferit! Îşi aminti de recenta ieşire a lui Travis. Sigur, individul ăsta nu trebuia lăsat să se mai apropie vreodată de Chantal. A pus înapoi fotografia în portvizit.

În acea noapte, submarinul a înconjurat capul de nord-vest al Siciliei şi a intrat în Marea Tireniană. Marshall nu se grăbea, se deplasau pe îndelete, înainte de a coborî spre sud ca să ajungă la locul stabilit pentru întâlnire. Marea era pustie. Auziseră câteva zgomote de elice, provenind de la nave de patrulare, dar depărtate şi neglijabile.

În timpul cartului de dimineaţă, în picioare lângă periscoapele învelite în capoate, Devereaux se gândea la Marshall, la Gerrard şi mai ales la Simeon. La început, acesta îi păruse antipatic, dar acum începea să creadă că-i putea fi folositor pentru a-şi vedea satisfăcute ambiţiile. Când misiunea actuală se va fi terminat, Browning se va instala în fotoliul unui birou şi Marshall va fi avansat căpitan-comandor. Dar el, Devereaux, ce va deveni? Va fi probabil mutat pe alt submarin, unde va avea de a face cu cine ştie ce comandant câinos, care nu-i va recunoaşte meritele. Poate că ar fi cazul să

se facă binevăzut de acest Simeon, care probabil va fi chemat să ocupe posturi importante...

A fost smuls din gânduri de o deviere a acului repetitorului giroscopic şi s-a răstit la timonier să ţină cârma bine. Cel certat s-a scuzat, dar în sinea lui îşi spunea că tare l-ar da cu capul de pereţi pe acest înfumurat Devereaux.

În camera maşinilor, cu spatele sprijinit de peretele compartimentului cu torpilele de rezervă şi ţinându-şi echilibrul cu mâna înmănuşată, Frenzel se gândea şi el la ziua de mâine.

Când *U-192* va reveni acasă, ce i se va oferi lui? Un curs de perfecţionare la Fort Blockhouse? Repartizare pe o altă navă? O permisie? N-o dorea, dar alţii vor stărui s-o primească! La ce bun? Să facă pelerinaj la morminte? Să-şi amintească de îmbrăţişările soţiei, de chiuitul băieţelului când se juca cu el?

S-a pomenit exclamând cu glas tare,

– Doamne! De ce mi i-ai luat? Întins pe cuşetă, cu mâinile sub ceafă, Warwick stătea cu ochii deschişi în întuneric. Se îndreptau spre o nouă întâlnire, spre noi pericole. Totuşi, nu avea emoţii. Nu uita nimic, retrăia acea clipă de groază, când tunarii din echipa sa au deschis focul asupra nemţilor care le făceau semne amicale: parcă fusese ieri. Dar acum, se schimbase complet. În bine sau în rău ? Nu ştia... O picătură grea de apă condensată i-a picat pe faţă, a mormăit ceva, a înfăşurat în cuverturile jilave şi a adormit.

În penumbra careului, căpitanul Hart de la Intelligence Service, înfundat într-un fotoliu, îl observă pe Travis, instalat la masă. Ştia multe despre el, mai multe decât alţii. La început, asemenea tipi, îl revoltau. Trădători, agenţi dublii, mincinoşi, ucigaşi cu sânge rece, gata să execute toate ororile care li se ordonau. Dar pe măsură ce războiul s-a prelungit, s-a obişnuit să aibă de-a face cu ei, să-i utilizeze, să-i exploateze şi, la momentul potrivit, să se descotorosească de ei.

Era la curent cu cele prin care trecuse soţia lui Travis şi ştia ce tratament aplicau nemţii agenţilor care le

cădeau în mână. Dar mai ales, ştia că el personal avea acum nevoie de un repaos, să se întindă pe pat şi să profite că era prima zi de când urcase la bordul acestui blestemat submarin, când răul de mare nu-l mai chinuia. De fapt, stomacul tot îl mai supăra, nu era capabil să înghită nici o bucăţică de hrană. Şi mâine dimineaţă, la micul dejun, va reîntâlni şunca aia grasă şi cârnaţii conservaţi. Simţi că i se ridica un nod în gât.

– De ce nu te culci? îl întrebă Travis, închizând revista pe care o frunzărise, n-ai să fii bun de nimic mâine dimineaţa!

Hart nu s-a simţit în stare să-i răspundă. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre cuşeta sa.

Când Hart a dispărut în spatele perdelelor, Travis s-a sculat în picioare, în careu nu mai era nimeni.

Într-o cuşetă opusă uşii, Buck s-a ridicat într-un cot şi, furios că a fost trezit de conversaţia dintre Hart şi Travis, a privit printr-o gaură făcută cândva de o ţigară aprinsă în perdeaua cuşetei. Cu o privire rătăcită, Travis, acum singur, îşi frământa mâinile. Foarte mirat, Buck descoperea un personaj cu totul diferit de acel Travis sigur de sine şi arogant pe care-l cunoscuse până atunci. Avea aerul unui dezechilibrat mintal, cu ceva straniu în privire. Până la urmă Travis se urcă şi el în cuşetă sa şi Buck se mai linişti. Îşi spunea că Travis ăsta trebuie supravegheat de aproape. Hart susţinea că se pricepe la oameni de aceasta teapă. Dar ochii rătăciţi ai lui Travis l-au făcut pe Buck să înţeleagă că nu era un vânat obişnuit. Unul care se comportă ca el, nu se schimbă peste noapte.

Un matelot bărbos a dat la o parte perdeaua uşii:

– Începe cartul dumneavoastră, sir!

– Păcat!, răspunse Buck, tocmai adormeam. Coborî din cuşetă şi fără grabă ajunse în postul central, unde oamenii îşi luau în primire carturile. Devereaux i-a predat consemnele, i-a comunicat drumul, adâncimea şi viteza.

– Parcă domneşte aici o linişte de mormânt! îi spuse Buck.

De la uşă, ofiţerul cu navigaţia îi răspunse, serios:

– Chiar aşa! Cu precizarea că ne aflăm într-un sicriu al naibii de scump!

Buck ridică din umeri, apoi, cu glas tare, se adresă tuturora din postul central:

– Atunci, înainte! Toate drumurile merg spre Londra! Ţineţi-vă bine, băieţi!

S-au auzit câteva râsete şi Buck s-a simţit mai încurajat. Seara trecută Marshall îi spusese că l-a propus să fie decorat cu *D.S.C.* [68] pentru isprava degajării minei ce se agăţase de submarin. Nu şi-a putut opri un zâmbet ce-or să zică cei de pe Wandworth Road când vor afla?

După care, cu un oftat, a început controlul de rutină. Decoraţiile sunt un lucru bun, dar după părerea lui, maşinile sunt mult mai importante.

*

* *

În postul central, lângă puţul periscopului, Marshall supraveghea pregătirile pentru intrarea în acţiune. De câte ori, în trecut, se mai aflase în aceeaşi situaţie? Pe acest submarin, la bordul *Tristram*-ului şi, mai înainte, pe atâtea alte nave? Până la sfârşit, se obişnuise. Totuşi, nu până într-atât, încă să renunţe la vigilenţă.

Toată ziua, submarinul făcuse navetă între două puncte la distanţă respectabilă de coastă. Spre seară, cu o ultimă schimbare de cap, plasase nava pe un drum care s-o ducă direct la locul întâlnirii.

Ziua păruse lungă, lungă şi posomorâtă. Plictisitoare, chiar pentru Browning. O ultimă consfătuire n-a adus nimic nou. S-au stabilit măsuri de retragere rapidă, în caz că lucrurile luau o întorsătură rea şi s-au trasat drumuri de urmat în zig-zag ca să se ferească de navele de patrulare.

Nu erau semne de pericol iminent. Patrularea antisubmarin se execută mai la nord de zona de întâlnire şi după un orar regulat, iar dacă ziua numeroase avioane străbăteau cerul, se părea că

italienii aveau oroare de orice activitate nocturnă. Nu era cazul să li se facă reproşuri.

Marshall aruncă o privire la ceasornicul din perete, era aproape miezul nopţii.

Gerrard discuta calm cu timonierul. Atent, Frenzel îşi supraveghea tabloul de control. Sub turelă, cei de veghe aşteptau, cu ochii protejaţi de ochelari cu lentile negre, pentru a nu fi stingheriţi de lumina din postul central. Păreau doi orbi, invalizi de război.

– Nici un ecou, sir.

– Bine.

A apărut şi Browning. Purta o uniformă kaki, proaspăt călcată şi şapcă cu frunze de stejar înclinată neglijent într-o parte. Se bărbierise, ceea ce îi dădea un aspect cam neobişnuit în acea lume de bărboşi.

– Nu am vrut să par neîngrijit, explică el, scuzându-se, trebuie să fiu prezentabil, nu-i aşa?

La piciorul scării, un matelot a surâs, tot echipajul îl simpatiza pe Browning şi Marshall considera că faptul nu era surprinzător.

– Sir, îi spuse el, aşteptăm ordinele dumneavoastră.

– Bine.

Browning îşi ajustă centura, ca pentru a câştiga timp şi adăugă:

– Atunci, începem!

Marshall se adresă lui Gerrard

– Urcăm, secundule! La adâncime periscopică! Simeon şi ceilalţi se aflau în careu, ca să nu stânjenească manevrele. Rolul lor începea peste câteva minute şi atunci cel al lui Marshall lua sfârşit.

– Paisprezece metri, sir.

Marshall se instală la periscop. Constată cu satisfacţie că de la ultima observaţie cerul se acoperise. Doar câteva raze de soare apăreau printre nori. Marea nu era agitată, numai câţiva „berbeci”, măriţi de lentilele aparatului. Îi trecu un moment prin minte căpitanul Hart cu răul lui de mare şi ordonă:

– Deschideţi capacul inferior! Ieşim la suprafaţă! Se depărta de periscop, care începu să fie coborât

– Şi băgaţi de seamă să nu dăm peste generalul italian! Ar fi un prost început!

Râsetele provocate de glumă lui s-au pierdut în zgomotul produs de aerul năvălind în balasturi. Marshall urcă pe scară şi începu să învârtească greul volan al capacului superior. Acţiona fără să-şi dea seama, automat, ca o maşină. Aerul răcoros al nopţii îl izbi în faţă ca un prosop umed şi, ca să nu cadă pe spate, s-a sprijinit cu ambele mâini de metalul şiroind de apă.

Blythe l-a urmat pe pasarelă, şi a deschis portavocea.

– Bate un vânt puternic! spuse el, ne-ar fi fost mai prielnică o briză uşoară!

Sprijinindu-se de metalul umed al balustradei. Marshall cercetă cu binoclul de noapte suprafaţa mării. Valurile erau scurte, nărăvaşe şi o ceaţă de picături fine trece peste prova.

– Postul central, către pasarelă! Vocea lui Gerrard era calmă, prea calmă.

– Miezul nopţii, sir.

– Foarte bine.

Marshall reluă cercetarea cu binoclul. Începea să se întrebe dacă nu se acordase prea mult credit agenţilor, cu privire la generalul italian. Dar curând a distins, abia vizibilă prin ceaţa de picături fine, o mică licărire luminoasă.

Blythe o zărise.

– Este semnalul convenit, sir.

– Bine. Răspunde „Primit” şi spune căpitanului Hart să urce pe pasarelă.

Marshall auzi ritmul sacadat al unui motor pus în funcţiune. Ambarcaţia generalului italian se oprise un timp pentru a aştepta miezul nopţii. Hart a sosit lângă el, maţele îi ghiorţăiau atât de tare că întreceau zgomotul valurilor.

– Italianul vine în babord, sir.

În vocea lui Blythe se simţea o oarecare neîncredere.

– Dacă nu bagă de seamă, o să dea peste noi!

– Dă ordin lui Cain să-şi urce oamenii pe punte! Să ia cu ei apărătoarea!

Apoi Marshall se adresă lui Hart

– Te simţi mai bine?

Căpitanul aprobă din cap.

– În aer liber, merge... mi-e ceva mai bine!

– Perfect, vei servi ca interpret.

Ambarcaţiunea italiană se deplasa pe valuri, într-o prudentă apropiere în diagonală, judecând după profilul ascuţit, era destul de rapidă.

– Pe puntea ei, cineva a început să vorbească într-un megafon.

Hart a tradus:

– Generalul declară că nu poate părăsi bordul, cere să meargă ai noştri pe vedetă.

Cu binoclul la ochi, Marshall observa nava italiană,

– De ce această schimbare? Întreabă-i!

A venit răspunsul, tradus de Hart, cuvânt cu cuvânt:

– Spune că nu departe spre nord patrulează două nave. Vin dintr-un port italian... De două zile se tot plimbă prin zonă.

Marshall înţelegea prudenţa generalului: nu vroia să rişte ca vedeta să fie surprinsă de o navă italiană, în timp ce el s-ar afla la bordul unui submarin inamic. Unul câte unul, mateloţii lui Cain ieşeau prin tambuchi. Marshall ordonă lui Blythe:

– Coboară şi pune-l pe comandorul Browning la curent!

Semnalizatorul îl privi, nedumerit:

– Eu, sir? Marshall zâmbi:

– Vrei să mă duc eu şi să rămâi dumneata aici ca să conduci operaţiile?

Pe punte se alinia un şir de mateloţi cu baloane de acostare pregătite pentru primul contact cu vedeta. Cu un concert de hârâieli, vedeta s-a lovit de apărătoare. Marshall zări figura timonierului italian, slab luminată de lampa busolei. Execută manevra de acostare. Se mai vedeau câteva siluete, puţin numeroase. Evident, generalul limita riscurile.

– Aici Browning!

Marshall se plecă asupra portavocei.

– După câte înţeleg, cere să merg eu pe nava lui!

– Cred că trebuie să acceptăm, sir.

– Bine. Iau cu mine pe Travis şi pe Hart! De acord?

Se auzi exclamaţia lui Hart:

– Poftim, asta îmi lipsea!

Curând, respirând greu, Browning apăru pe pasarelă.

– Sunt gata.

– Vă vor însoţi şi câţiva oameni înarmaţi, sir! spuse Marshall.

– Nici gând!

Cu un gest energic, Browning îşi îndesă şapca.

– Nu iau cu mine nici pe Simeon. Nu vreau să complic lucrurile îmbarcând jumătate din Royal Navy pe această drăcie italienească. Lucrurile sunt destul de complicate şi aşa!

Marshall n-a insistat şi l-a condus pe Browning spre scară. Raţionamentul bătrânului ofiţer părea just. În orice caz. acum vedeta era bine legată de submarin şi, la nevoie cu două sau trei grenade putea fi scufundată. Dar nu era deloc liniştit că Browning se ducea însoţit doar de Travis şi de Hart.

– Dealtminteri, murmură Browning, am cu mine revolverul.

S-a oprit, înainte de a pune piciorul pe scară. Figura îi strălucea de satisfacţie.

– Şi îţi mulţumesc, băiete! Ştii de ce.

A coborât. Marshall şi-a reţinut răsuflarea când cei trei inşi, pe jumătate susţinuţi, pe jumătate împinşi au trecut, pe deasupra unei efervescenţe de spumă, spaţiul strâmt şi periculos care separa cele două nave. I s-a părut că unul din cei trei i-a adresat un semn cu mâna înainte de a dispărea în mica timonerie a vedetei. Probabil Browning, poate Hart.

Când s-a întors la pasarelă, tocmai se auzea o voce de la postul central. Simeon cerea permisiune să urce. Marshall îşi reţinu un surâs, amintindu-şi cum o asemenea cerere fusese respinsă de Browning.

– De acord.

Sosi Simeon, înfofolit în impermeabil, cu gulerul ridicat.

– Au plecat? întrebă el, cu ciudă.

– Da.

– Timp pierdut!

Părea că aşteaptă o discuţie. Cum Marshall păstra tăcerea, Simeon reluă:

– Dacă m-ar fi ascultat!

– Postul central către pasarelă, ecouri rapide la nord de noi, sir. Dar foarte slabe şi cu multe interferenţe.

După o pauză.

– Deocamdată, par fără importanţă.

Revenit la postul său, Blythe merse la pupa pasarelei şi ascultă câteva secunde cu mâinile până la urechi.

– Cred că sunt două nave de patrulare, sir! Tot iritat. Simeon replică:

– Puţin probabil să vină încoace. Se vor dirija mai curând spre insula Ustiea, după câte ştiu, asta e ruta lor.

A intervenit Marshall:

– Semnalizatorul ne spunea doar părerea lui.

– Din moment ce sunteţi de acord... spuse Simeon, mai calm..

Marshall reflectă totuşi la cele două nave reperate de ASDIC. Rapide şi probabil mici. Poate că nu dispuneau de aparate de detectare la mare distanţă. Pe această mare agitată, nu prea departe de ţărm, considerau că, deocamdată, nu-i paşte vreun pericol.

Inamicul posedă, probabil, avioane echipate cu radaruri asemenea celor folosite de avioanele Royal Air Force. Aparate care le-au fost fatale multor submarine noaptea la suprafaţă. Dar era îndrituit să creadă că aceste aparate erau mai curând utilizate în sudul Italiei, sau cât mai aproape de zona prezumtivă a unor iminente debarcări aliate.

– Le aud, sir! anunţa un om de veghe.

Ca Blythe adineaori, Marshall îşi făcu mâinile pâlnie la urechi.

– Sunt departe.

Se auzea doar ca bâzâitul unui roi de albine, zgomot pe care Marshall îl cunoştea, îl auzise deseori când escadrilele britanice de vedete torpiloare ieşeau pentru raiduri nocturne de-a lungul coastelor.

– Mă întreb ce fac acolo? exclamă Simeon.

Nu se referea la cele două nave, ci la Browning şi la însoţitorii lui.

Nu i-a răspuns nimeni. Gerrard chemă din nou,

– Ecourile se deplasează de la est spre vest, şi scad în intensitate.

– Mulţumesc.

Simeon judecase just, vasele de patrulare urmau un traseu prestabilit şi-şi îndeplineau conştiincios programul, la nevoie acceptau o confruntare, dar n-o căutau.

Simeon privea spre vedeta generalului şi nu-şi ascundea ciuda:

– Probabil îşi evocă amintiri din celălalt război! Dacă l-aş avea eu în faţă pe acest macaronar!

Din nou, Gerrard, în portavoce:

– Postul central, către pasarelă.

– Aici pasarela, ascult.

– Ofiţerul cu torpilele doreşte să urce ca să vă vorbească, sir.

– Un necaz?

Gerrard a ezitat, înainte de a răspunde:

– Prefer să vă comunice el însuşi despre ce este vorba, sir!

– Foarte bine, Buck a apărut gâfâind, cât pe-aici să alunece pe grătarul incomod al punţii.

– A dispărut din careu pistolul Very[69], sir! Presimţeam ceva, nu ştiu, de ce, şi m-am dus să controlez...

– Era în grija dumitale! exclamă sever Simeon şi trebuia să verifici mereu dacă este la loc sigur!

Buck replică, acru:

– Noi nu suntem niciodată la loc sigur!

– Sir, strigă omul de veghe din babord, cei de pe vedetă s-au încăierat!

Dându-i la o parte pe Buck şi Simeon, Marshall a alergat la balustradă. Lângă timoneria vedetei se vedeau câţiva inşi, dintre care unul lovea din exterior cu pumnul în uşă, s-a auzit un zgomot de sticlă spartă şi strigăte. Apoi, prin uşa opusă a apărut un om alergând spre pupa, cu un braţ ridicat în sus.

A urmat un pocnet înfundat şi, după câteva secunde, s-a înălţat în văzduh o rachetă luminoasă care a explodat, reliefând cu reflexe argintii marginea de jos a norilor.

– E Travis! strigă Marshall, împuşcă-l Cain!

Pe puntea îngustă a vedetei au mai apărut şi alte siluete. La lumina produsă de rachetă, Marshall a zărit strălucind capul chel al lui Browning. Bătrânul ofiţer se zbătea să scape de îngrămădeala de la uşă ca să se repeadă sa-l prindă pe Travis. Acesta, aplecat şi cu părul fâlfâind în vânt reîncărca pistolul.

– Nu pot trage, sir! strigă Cain. Risc să nimeresc pe altcineva!

Browning s-a sprijinit cu spatele de o gură de ventilaţie ca să-şi scoată revolverul din buzunar. Se vedea cum Travis îi striga ceva, dar vorbele nu se înţelegeau în vacarmul ce domnea pe vedetă. Travis a ridicat pistolul, un surâs îi dezvăluia dinţii, poate râdea...

– Postul central, către pasarelă ecouri la zero-zece-zece, sir.

– Se apropie.

– Numai nişte orbi n-ar fi văzut lumina rachetei! strigând Blythe, consternat.

În momentul când Travis apăsă din nou pe trăgaciul pistolului Vers, Browning, care se lăsase pe genunchi pe punte ca să ochească mai bine, l-a împuşcat. S-a produs o învălmăşeala de oameni cu figuri deformate de spaimă şi mânie. Travis se prăbuşi şi a doua rachetă explodă în spatele micii timonerii, declanşând o minge de foc.

În momentul următor, întreaga punte a vedetei era în flăcări. Prin gurile de drenaj curgea petrolul aprins şi

Marshall văzu doi mateloţi, mai curând două torţe umane, aruncându-se urlând în mare.

Vocea lui Gerrard devenea tot mai insistentă.

– Ecourile se apropie rapid, sir, trebuie să ne îndepărtăm.

Geamul timoneriei vedetei s-a spart în ţăndări din cauza căldurii, timonierul s-a răsucit ca un derviş în transă, într-o agonie groaznic de privit. O nouă explozie, incendiul creştea în intensitate, limbi de foc se aplecau periculos spre submarin, atingându-i, aproape, bordajul. Parâmele de legătură au început să ardă ca fitilele de bumbac muiate în petrol lampant.

– Sir! strigă Blythe cu voce înspăimântată, comandorul s-a prăbuşit!

Sub privirea înspăimântată şi neputincioasă a lui Marshall, Browning s-a ridicat cu greutate, a încercat să meargă, parcă ezitând, şi se prăbuşi în mijlocul flăcărilor, căzând, probabil, într-o gaură deschisă în punte de explozia unui rezervor de carburant. A dispărut, n-a apucat nici măcar să strige.

Briza şi valurile îndepărtau acum mica vedetă în flăcări, cu corpul adânc intrat în apă. O perdea de aburi ascundea oribilul spectacol. Totuşi, la prova, Marshall a distins o siluetă cuprinsă de flăcări, i s-a părut că-l recunoaşte pe căpitanul Hart. Apoi, cu o imensă sfârâială, vedetă a dispărut, înghiţită de valuri.

– Toată lumea coboară! strigă Marshall, nu rămâne nimeni pe punte!

Simeon era în spatele lui, striga ceva, aproape urlă:

– De ce a făcut ăsta? De ce?

– Poate pentru că dumneata l-ai montat! Şi împingându-l spre scară, Marshall adăugă:

– Iar acum coboară!

Pe punte, oamenii lui Cain se îngrămădeau la tambuchiul de coborâre fără un cuvânt, înmărmuriţi de teribilul spectacol la care asistaseră. Marshall a mai privit o dată în direcţia vedetei. Pe marea întunecată nu se mai vedea decât un nor de aburi. S-a aplecat asupra unei portavoce:

– Coborâm! Urgent!

Marshall a închis portavocele şi a părăsit pasarela, adânc impresionat de cumplitul sfârşit al lui Browning. Ajuns în postul central, ordonă sec.

– Coborâre la o sută optzeci de metri! Drum doi-opt-zero!

Încordându-şi braţele puternice, Starkie roti timona. Corpul navei protestă cu un geamăt ascuţit, în timp ce submarinul continua să intre în imersiune. Mai jos! Tot mai jos! Indiferente, acele indicatoarelor de adâncime se deplasau pe cadrane.

– Cap doi-opt-zero, sir.

– Închideţi pereţii etanşi! Ne putem aştepta, probabil, la o lansare de grenade.

Se auzeau bipurile regulate ale ASDIC-ului, dar Marshall le ignoră. Percepea mersul rapid al celor două nave invizibile, chiar fără să le audă ecourile.

– O sută optzeci de metri,sir .

Abia acum, Marshall privi la Gerrard:

– Reduceţi viteza. Amândouă maşinile încet!

Printre aparate şi instrumente, urmărind indicatoarele de imersiune, Marshall se gândea numai la Browning, i se părea că mai este încă pe navă. Şi-a strâns pumnii, căutând să-şi stăpânească simţământul de mânie neputincioasă.

– Ecourile se apropie mereu, sir, două nave de patrulare, probabil rapide.

– Bine, spuse Marshall, privind compasul giroscopic, curând vor trebui să-şi încetinească drumul, pentru că zgomotul lor propriu să nu acopere ecourile prinse în ASDIC.

Marshal s-a mirat că a reuşit să-şi păstreze vocea calmă şi, din nou, îl privi pe Gerrard. Îl vedea din profil: părea dus pe gânduri, fără îndoială necăjit că *U-192* nu-şi îndeplinise misiunea. Nu era, totuşi, ultimul angajament, aşa că, poate altă dată...

– Ce întâmplare!

Era vocea lui Simeon. Marshall îl privi întrebându-l rece

– Doreşti ceva?

La rândul lui, Devereaux îl invită:

– Poate vă aşezaţi aici, lângă masa cu hărţi...

Simeon îl fulgeră cu privirea:

– Vezi-ţi de treabă! N-am nevoie să mi se spună ce am de făcut!

Marshall se sprijini de suportul periscopului şi privi la Simeon gândind: „N-ai nevoie să ţi se spună! Dar dacă scăpăm teferi din buclucul ăsta, am să-ţi spun eu multe! Şi încă pe faţă!”

Trei minute mai târziu, explodau în apropiere primele grenade antisubmarin.

CAPITOLUL 16
A DOUA ZI

La prima explozie corpul submarinului a scrâşnit din toate încheieturile şi Marshall observă câţiva mateloţi schimbând priviri pline de îngrijorare, nu-şi luau ochii de la indicatoarele de adâncime. De când luase comanda lui *U-192*, niciodată nu coborâseră atât de adânc.

Primul atac a fost executat de o singură navă. Probabil că a doua se îndepărtase aşteptând rezultatul şi pentru ca ASDIC-ul propriu să nu se interfereze cu zgomotele de la elicea celeilalte nave.

– Se apropie ecouri din pupa noastră, sir.

Marshall nu a reacţionat, atent doar la indicatoare.

– O sută optzeci de metri, sir.

– Ecourile se apropie rapid, sir.

La o adâncime atât de mare, ecourile nu mai erau aceleaşi, obişnuitul „bip-bip-bip” metamorfozându-se în „scrump-scrump-scrump”. Cu degetele încleştate pe suportul aparatului, Marshall îşi imagina grenadele inamice alunecând pe şinele de lansare, apoi coborând spre fundul mării, cu zece picioare pe secundă.

– Banda stânga[70]! ordonă el. Amândouă cu toată viteza înainte!

Ascultătoare, nava răspundea prompt. Frenzel manevra levierele, asemenea unui interpret cântând la orgă.

– Cârma zero! Ţine-aşa!

– Cârma zero, sir. Drum doi-doi-zero.

Vocea lui Starkie era calmă.

Mai multe grenade au explodat simultan, zguduind violent corpul navei. Submarinul s-a aplecat pe o parte, s-a scuturat ca un cal nărăvaş, apoi şi-a revenit. Fire de vopsea scuturată zburau în lumina becului.

Marshall asculta atent. Uruitul motoarelor străine se atenua. Navele inamice se îndepărtau, fără îndoială pentru a pregăti un nou atac.

Devereaux privea spre plafon, parcă se aştepta să-i cadă ceva în cap. Marshall îi spuse:

– Trasează cât mai corect prin calcul drumul navei, nu pune prea multă bază pe indicaţiile ultrason!

Îl privi pătrunzător

– Dacă eşuăm, nu ţi-o voi ierta! Devereaux dădu din cap înghiţind în sec.

De câtva timp, Simeon îl observă pe Marshall şi-l interpelă scurt

– Ce faci? N-ar fi mai bine să stăm aici liniştiţi până când ăştia renunţă?

Dar Marshall asculta atent un anunţ al operatorului ASDIC

– Ecourile se apropie dinspre babord, sir.

Apoi răspunse lui Simeon

– Nu cred. După cât pare, avem de-a face cu vedete-torpiloare. Acestea nu urmăresc decât să ne imobilizeze până în zori. Atunci vor primi întăriri, şi încă multe! Nu e cazul să aşteptăm.

Blythe se sprijini cu o mână de dulapul cu pavilioane şi murmură

– Iar încep !

Sus, deasupra lor, uruitul motoarelor s-a amplificat apoi s-a estompat din nou. De astă dată, grenadele au explodat mult mai aproape, provocând submarinului o violentă ambardee. Corpul navei a pârâit îngrozitor şi Gerrard lupta să-şi menţină echilibrul. Marshall ordonă:

– Iarăşi la nouăzeci de metri! Încet înainte! Gerrard înghiţi în sec, repetă ondinele, apoi se adresă lui Marshall:

– Urcăm, sir.

– Da. Să nu-i lăsăm să ne afle exact poziţia! Ascultă atent zgomotul aerului comprimat, care, ia început, acoperea duduitul motoarelor inamice.

– Nouăzeci de metri, sir.

– Bine! Ţine aşa!

Marshall se apropie rapid de masa cu hărţi, lângă Devereaux. Foarte palid, acesta transpira de încordare.

Puntea s-a balansat încet, sub efectul exploziei unei singure grenade, probabil destul de îndepărtată. Un matelot scoase un fluierat, exprimându-şi îngrijorarea. Marshall studia harta.

– Douăzeci de grade tribord!

– Drum trei-zero-zero !

Îl observă pe Devereaux cu coada ochiului, în timp ce acesta urmărea cârma.

– Ne trebuie mai mult spaţiu de manevră.

Din nou lângă periscoape, aşteptă, numărând secundele. S-a auzit un dublu „bang”, mai apropiat, dar foarte distinct. Dispăreau ecourile exploziilor şi se auzeau bătăile motorului celeilalte nave. Nu avea nevoie de indicaţiile ASDIC-ului ca să înţeleagă. Inamicul îşi schimba tactica. Se adresă lui Gerrard:

– Ce părere ai, câte grenade poate duce fiecare navă?

Gerrard şi-a strâns buzele, reflectând

– Cam o duzină, sir, n-au mai mult loc la bord.

Brusc, s-a auzit un zgomot nou, continuu, insistent că atunci când un fir de sârmă se freacă de un perete metalic.

– Doamne, strigă Gerrard de astă data ne-au detectat ferm!

– Din nou la o sută optzeci de metri! ordonă Marshall.

Apoi privi la Devereaux, pe a cărui figură se citea spaima, şi-l încurajă cu un surâs:

– Fii calm, şi vezi-ţi de calcule!

Înaintând alăturat, ca doi ogari lansaţi în urmărirea aceluiaşi iepure, cele două nave au tăiat în diagonală drumul U-Boot-ului.

A reînceput lansarea de grenade, mai intensă. Şase au explodat pe rând, ultimele două cu violenţă. Pupa s-a ridicat atât de mult, încât, cu toate eforturile, cei de la cârmele orizontale abia mai puteau frâna coborârea navei.

Acele indicatoarelor se roteau nebuneşte, submarinul emitea gemete disperate, pitura de pe pereţi se detaşa în pelicule şi unul din oamenii de veghe, sprijinit de scara turelei, strigă înspăimântat:

– Doamne, se îndoaie scara!

Apucând de umeri pe un timonier de la cârmă, aplecat aproape la orizontală, Gerrard striga,

– Ţine bine, Kennan! Ţine bine!

Când acele aparatelor s-au stabilizau, indicatoarele de adâncime arătau două sute de metri. Aerul părea să-şi fi modificat consistenţa, solidificat, parcă, de teribilă presiune ce apăsa asupra lor. Cu un surâs de satisfacţie, Marshall se adresă lui Gerrard:

– Pe lângă imersiunea de acum, prima noastră probă de adâncime a fost o joacă de copil !

Încerca să glumească, dar fără tragere de inimă. La fel ca ceilalţi, a tresărit când nava a scos un geamăt sfâşietor. Potrivindu-şi mai întâi glasul, Devereaux a anunţat:

– Ne aflăm la şase sute de fathomi, şi acum avem destul spaţiu de manevră.

Marshall îl căuta cu privirea pe Simeon. Surprins, l-a descoperit stând jos pe podea, cu spatele sprijinit de perete, privind fix, ca hipnotizat, la îngusta porţiune de podea dintre picioarele sale.

– Ecourile se apropie din urmă noastră, sir. Marshall îl bătu pe Simeon pe umăr

– În locul dumitale, m-aş ridica în picioare. Dacă următoarea salvă de grenade explodează în apropiere, şocul poate să-ţi rupă coloana vertebrală!

Aproape imediat s-a auzit vocea lui Gerrard:

– Mi se pare că salva asta de grenade coboară mai încet ca celelalte!

Toţi au ridicat ochii spre plafon, ca şi cum puteau străpunge cu privirea grosimea oţelului. Erau conştienţi de enorma coloană de apă de deasupra şi de abisul întunecat de sub picioare.

Nu se mai auzea ritmul normal al ASDIC-ului navei de patrulare, ci un nesfârşit, monoton „srum-srum-srum”.

– Ecourile sunt mai rapide sir!

Marshall privi în jur la toţi cei din postul central şi se întreba cum se comporta restul echipajului din celelalte compartimente ale submarinului. Fără îndoială, toţi ştiu de ce motoarele inamice băteau acum mai repede. După lansarea grenadelor, cele două nave se îndepărtau în grabă ca să nu aibă ele însele de suferit din cauza exploziilor.

Exploziile au fost trei, aproape simultane. Cu sângele îngheţat în vine, şi sprijiniţi de pereţii navei, zgâlţâiţi cu furie, marinarii, aproape asurziţi, au fost copleşiţi de un vacarm ca de avalanşă. Becurile s-au spart, cioburi de sticlă au zburat în toate direcţiile, peste tot a plouat cu piese metalice smulse din aparatele dislocate, lovind pe oamenii cărora li se părea că totul e pe cale să se sfarme.

– Porniţi iluminatul de avarie!

Marshall alunecă pe cioburi de sticlă şi auzi o voce care cerea ajutor. La lumina tremurătoare a becurilor de avarie, el a observat pe ecranele indicatoarelor de adâncime o nouă lentă deplasare a acelor. *U-192* se afla acum la şapte sute de picioare sub nivelul mării. De necrezut, rezistase la presiunea conjugată a mării şi a exploziilor. Marshall privi la ceasornicul de perete, trecuse de ora trei dimineaţa, atacul dura de mai bine de două ore. Curios, i se părea că începuse doar de câteva minute

– Asieta noastră este în regulă, sir, spuse Gerrard cu voce cam sugrumată.

Ofiţerul secund părea pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

– Foarte bine! răspunse Marshall lui Gerrard, ţine aşa!

Apucă pe Gerrard de braţ şi continuă, căutând să domine vacarmul

– Ştiu că vei fi în stare, Bob!

Doar cu un gest de asigurare, fără un cuvânt, Gerrard şi-a întors privirea la aparatele sale. Marshall a adăugat:

– Cere rapoarte de la toate compartimentele.

Unul dintre oameni s-a apropiat de telefon şi a ridicat receptorul ca să execute ordinul. Încă zăpăciţi, toţi îşi reluau posturile, păşeau fără siguranţă, îşi târau picioarele ca nişte bătrâni.

Curând, un mecanic anunţă:

– În camera maşinilor nu sunt avarii şi nici răniţi, sir. Motoarele sunt intacte.

Cu casca la ureche, matelotul de la telefon comunică, la rândul lui:

– Locotenentul Buck anunţă că totul este în regulă în compartimentul prova, sir, doar un om şi-a scrântit încheietura mâinii.

Au venit şi alte rapoarte, toate pozitive. Dar zgomotul motoarelor inamice se auzea din nou, cele două nave începeau un nou rondou, undeva la tribord.

Simeon traversă postul central şi, fără să ţină seama de prezenţa celorlalţi, îl interpelă pe Marshall cu voce şuierătoare

– Scoate-ne de aici! Măreşte viteza, fă ce ştii. Dar scoate-ne de-aici!

Marshall îl privi cu răceală:

– Mi se pare că mai mult ţi-e grijă de persoana dumitale!

– Ecourile se apropie mereu din tribord, sir. Marshall n-a clintit.

– Viteza, declară el, am s-o măresc curând, când vom ieşi la suprafaţă, nu înainte.

– Ecourile au încetat, sir.

Operatorul ASDIC s-a întors şi el pe jumătate, pe scaun, când l-a auzit pe Simeon exclamând,

– La suprafaţă? Eşti nebun de legat! Vrei să ne omori pe toţi? Asta vrei?

Tot imperturbabil, Marshall, a replicat:

– Inamicul a stopat. Asta înseamnă că va sta imobil un timp, probabil că proiectoarele lui cercetează marea, căutând rămăşiţe, pete de păcură sau poate cadavre. Din cauza asta rămânem aici, la adâncime. Consemn de tăcere completă, până vor pleca.

Cu ochii ieşiţi din orbite, Simeon strigă,

– Şi dacă nu pleacă?

– Atunci, vom fi obligaţi să rămânem aici până mâine seară.

Simeon a trebuit să aştepte ca să-şi recapete respiraţia înainte de a protesta,

– Până mâine seară? Încă o zi la fel cu asta?

– Între timp, spuse Frenzel cu ton sec, ei vor chema şi alte nave mari într-ajutor:

Privi la Simeon cu dezgust:

– Aşa că nu vom fi lipsiţi de companie!

Marshall s-a apropiat de Simeon:

– Te sfătuiesc să te stăpâneşti! Îmi...

– Au pornit din nou motoarele! se auzi strigând Gerrard.

Toţi s-au privit surprinşi. Duduitul monoton al motoarelor s-a amplificat apoi a început să scadă şi curând a dispărut. Marshall respiră uşurat.

– Peste zece minute, spuse el, începem să urcăm şi vom căuta să observăm ce se întâmpla la suprafaţă.

Menţinându-se, cu greu, în picioare, se sprijini de scara turelei. Într-adevăr, sub enorma presiune suportată de cocă, scara se îndoise la partea de sus. Omul de veghe avusese dreptate.

Cele zece minute au părut de douăzeci de ori mai lungi decât cele două ore cât a durat atacul. Nimeni nu vorbea. În afara uruitului generatoarelor şi, din timp în timp, a unui geamăt al cocii, tăcerea era absolută.

Marshall aruncă o privire la ceas, dar ochii îi erau înceţoşaţi de oboseală. Şi ştia că aceasta va creşte şi mai mult până îşi va fi scos echipajul la liman. În prezent, era singurul lucru care îl obseda. Îşi aminti de Browning, îi revedea figura în momentul când bătrânul ofiţer, gata să treacă pe vedeta italiană, îi spusese „Mulţumesc, băiete, ştii de ce.” La ce făcuse aluzie? Poate la faptul că regăsea în Marshall pe fiul pierdut. Poate că aceasta era explicaţia.

S-a apropiat de Gerrard

– Pregăteşte să începem a urca la adâncime periscopică, Bob! Dar mai înainte, avertizează toate comparti-

mentele! Se prea poate ca inamicul să se repeadă la noi îndată ce vom fi mai aproape de suprafaţă.

Când U-Boot-ul a ajuns la adâncimea periscopică, Marshall constată că marea era pustie. I-a spus lui Buck să-l înlocuiască la periscop, s-a apropiat de timonă şi a luat în mână microfonul reţelei interfon. Cu degetul pe butonul de comandă a stat un moment pe gânduri, nehotărât încă ce să spună şi cum să spună. În fine, a început:

– Aici comandantul. Ştiţi toţi, am fost atacaţi, am trecut o noapte groaznică. Dar poate că unii dintre voi încă n-aţi aflat că l-am pierdut pe comandantul Browning, Gură-Mare, pentru cei mai mulţi dintre voi. Trebuie să ştiţi că a murit îndeplinind o misiune despre care credea că merita să fie întreprinsă, cum eu însumi credeam şi continui să cred.

S-a tras deoparte ca să-şi ascundă faţa de cei din jur.

– Dacă mai era cu noi, sunt sigur că ar fi fost primul să vă felicite pentru felul cum v-aţi comportat. O fac în locul lui, vă mulţumesc tuturor, din toată inima!

A luat degetul de pe butonul microfonului şi ordonă scurt:

– Deschideţi capacul inferior! Trecem pe diesele, începem să încărcăm acumulatorii. Dar mai întâi am să arunc o privire pe suprafaţa mării.

Ceva mai târziu, când se îndrepta spre scara turelei, Frenzel îi tăie drumul.

– Ce se întâmpla, Frenzel?

Acesta îl privi direct în ochi şi, cu sinceră gravitate, îi spuse:

– Voiam doar să vă mulţumesc, sir, în numele întregului echipaj!

Marshall puse piciorul pe prima treaptă şi privi în sus, spre turelă. Crezuse că nu va mai urca niciodată pe acea scară.

*

* *

La Alexandria, încăperea era aceeaşi, dar fără Browning la birou şi lui Marshall i-a părut cu totul diferită.

Instalat într-un fotoliu de trestie, Marshall încerca să se destindă, surprins că nu mai era obosit. Chiar în acea dimineaţă, submarinul lui acostase alături de nava bază. Acum era seară şi ziua fusese lungă.

În cameră se mai aflau încă patru inşi, şeful de Stat Major, doi locotenenţi aferaţi şi un personaj important, contraamiralul Dundas, principal ofiţer de legătură între serviciile de contraspionaj englez şi american. Cu vestonul de stofă fină, gri închis, acesta părea mai curând un profesor pensionar, decât ofiţer superior în activitate.

Curând după ce plecase de la bord, Marshall predase un raport preliminar în mâinile unui ofiţer de pe nava bază. Fără îndoială, fusese convocat pentru discutarea lui.

Contraamiralul îşi împreună mâinile şi privi lung la Marshall prin ochelarii cu ramă groasă.

– Misiunea lui Browning putea foarte bine reuşi. El era un ofiţer foarte abil, lucru-cunoscut de multă vreme, de când era tânăr.

Şeful de Stat Major luă cuvântul. Avea figura obosită ca şi cum nu mai dormise nici o oră de când Marshall anunţase prin radio că se întorcea şi că misiunea eşuase.

– Am primit în ultimul timp o mulţime de informaţii. Hitleriştii acumulează stocuri enorme de proiectile teleghidate şi unele din acestea sunt mai mari şi mai eficace decât cel pe care Marshall l-a văzut în acţiune.

Vocea îi deveni mai gravă:

– În tot ce vom întreprinde în viitorul apropiat, trebuie să ţinem seamă de această nouă armă. Desigur, când vom fi implantat serioase forţe în teritoriul inamic, când vom fi capturat şi reorganizat baze de avioane şi vom fi asigurat aprovizionarea normală a trupelor debarcate, cu susţinerea din partea lui Royal Air Force şi a artileriei, vom fi în măsură...

A tăcut, întrerupt de Dundas:

– Pentru o cât de mică şansă de a reuşi debarcarea în Sicilia, trebuie neapărat să reducem la minimum folosirea acestor noi proiectile teleghidate.

– Comandorul Browning era de aceeaşi părere, sir, spuse Marshall.

Privindu-l intens pe Marshall, Dundas continuă:

– Trebuie să fii pus la curent cu toate. Peste trei săptămâni şi patru zile, începând de mâine dimineaţă, va avea loc debarcarea, operaţia denumită codificat Husky.

Marshall privi la hărţile de pe pereţi, care ascundeau dansatoarele egiptene. Prin minte i se derulau imagini: distrugătorul scufundându-se într-o clipită, cu fiul lui Browning la bord, vedeta italiană în flăcări, Browning bărbierit proaspăt pentru întâlnirea cu generalul italian. Dar Dundas continuă:

– Nu uităm micul depozit de proiectile deja constituit în Sicilia şi va fi sarcina primelor noastre valuri de comando-uri că să-l neutralizeze. Dar stocul de pe continent rămâne problema cea mai arzătoare. Dacă nu facem nimic contra lui, nu ne rămâne altceva decât să amânăm dezbaterea. Poate chiar să renunţăm.

Marshall se ridică şi se apropie de una dintre hărţi.

– Cunoaşteţi amplasamentul acestui stoc de pe conti–nent?

– Desigur, nebunul ăla de Travis ne-a dat informaţii, confirmate ulterior de proprii noştri agenţi. Depozitul este în golful Polieastro, la Nestore, un port recent construit, dispunând de bune legături, rutiere şi feroviare. Asamblate mai la nord, acolo unde lucra Travis, proiectilele din acest depozit sunt transportate la diverse sectoare militare. Pe mare, Nestore se află la o sută şaizeci de mile de Palermo. Îndată ce se va fi lămurit asupra veritabilelor noastre intenţii, pentru inamic va fi o simplă joacă să transfere tone de proiectile de la un loc la altul. Oare toate manevrele la care am recurs pentru al face pe inamic să creadă că vom debarca în Grecia vor fi fost zadarnice?!

Tăcut şi atent, Marshall examină harta. Nestore era reprezentat doar ca un mic sat de pescari, de care nu auzise încă vorbindu-se.

Ghicindu-i parcă gândurile, şeful de Stat Major apropie, dând explicaţii lui Marshall

– Nemţii au transformat sătucul într-o adevărată fortăreaţă. Populaţia băştinaşă a fost în mare parte evacuată, portul este folosit numai în scopuri militare. După informaţiile noastre, proiectilele sunt aduse pe o mică linie ferată simplă până la o nouă dană, de unde sunt ambarcate direct la bordul navelor care le aşteaptă. Nu ştim prea multe despre apărarea antisubmarin, dar sigur că exista o estacadă[71], mai multe posturi de observare, şi de pe mare, italienii asigură patrularea antisubmarin douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Pe scurt, situaţia nu este deloc încurajatoare.

– Dacă reuşea planul lui Browning, spuse Dundas, lucrurile se petreceau altfel. Cu depozitul din Sicilia făcut de la început inutilizabil şi o dată trupele noastre debarcate, nemţii şi-ar fi văzut dispozitivele lor date peste cap.

– Ce credeţi, sir, interveni Marshall, despre un atac prin bombardament aerian?

Afară, pe o navă de război ancorată, o fanfară, marinărească marca ceremonia coborârii pavilionului, „poate în amintirea lui Browning”, gândi Marshall.

– Imposibil, răspunse şeful de Stat Major, operaţia ar fi prea dificilă ca să dea rezultate interesante şi, mai grav, ar permite ca inamicul să afle ceea ce în special dorim să nu cunoască. Ar fi ca şi cum l-am informa de ziua şi ora debarcării.

Marshall se întoarse lângă scaunul său, dar a rămas în picioare, cu mâinile la spate. Îşi aminti de Simeon şi se întrebă de ce nu pomenise nimic despre el în raportul pe care-l predase. Probabil fiindcă se temuse că din cauza antipatiei ce simţea faţă de acest personaj nu ar fi fost suficient de obiectiv. Dar acum descoperea că nu procedase bine. Dacă, la început, Travis avusese

intenţia să-i trădeze încă o dată pe englezi, el n-ar fi spus nimic despre noul port, Nestore. Şi dacă revenise asupra primei sale hotărâri, cauză nu putea fi decât Simeon, cu insinuările lui despre Chantal. Şi această schimbare a lui Travis, Browning o plătise cu viaţa!

– Cred, sir, că s-ar putea întreprinde ceva, declară Marshall.

Fără să-şi dea seama, îşi exprimase gândul cu voce tare. Dar poate că intrând în cameră era hotărât dinainte să accepte dacă i se propunea o misiune, indiferent despre ce era vorba. Cei doi interlocutori ştiau şi ei acest lucru, dar pregetau să facă ei propunerea.

– Te-ai gândit bine?

Marshall n-a răspuns direct la întrebarea contraamiralului.

– Sunt mai multe luni, sir, de când dispunem de acest U-Boot şi poate că nimeni nu a ştiut cum să-l folosească cât mai bine.

Cei doi stăteau şi-l priveau. Fără să-şi dea seama, Marshall începuse să meargă încolo şi-ncoace prin faţa biroului care-i aparţinuse lui Browning.

– O ultimă misiune ar fi un prilej ca să-l folosim cât mai bine.

– Şi ne va dovedi că Browning a avut dreptate de la început.

– Da, sir, asta este şi părerea mea. Aş fi bucuros să arăt că în planul lui nu era nimic utopic, că nu era o pierdere de timp.

Şeful de Stat Major se adresă contraamiralului:

– Ce credeţi, sir?

– Ce cred?

Dundas îşi frecă bărbia şi continuă

– Nu avem de ales! Apoi, se adresă lui Marshall:

– Cu ce te-aş putea ajuta?

– Aş dori, sir, să am mâna liberă când ajungem la locul cu pricina, să am dreptul de a decide dacă să intru în port sau să fac cale întoarsă, în caz că apreciez că încercarea este fără speranţă.

Sprâncenele şefului de Stat Major s-au ridicat uşor, dar şi-au revenit când Dundas a răspuns,

– De acord!

Apoi se adresă unui locotenent,

– Telefonează lui Saunders şi spune-i că doresc să obţin o convorbire cu generalul Eisenhower în următoarele patruzeci şi opt de ore.

În timp ce locotenentul se grăbea spre uşă, Dundas continuă:

– Ideea dumitale mi se pare excelentă, Marshall. Dar pentru o asemenea expediţie pe ţărm, îţi trebuie nişte oameni. Îţi vom da un comando de treizeci de inşi din infanteria marină pe care îi vei înghesui cum vei putea în submarin şi pe care îi vei utiliza cum crezi mai bine.

Marshall îl privi dintr-o parte. Fără îndoială, Dundas gândea că bieţii băieţi nu se vor mai întoarce, aşa că nu conta dacă va fi confortabilă sau nu călătoria...

– Evident, mai spuse Dundas, poţi reveni asupra deciziei, dar răspunsul precis trebuie să mi-l dai până astă seară, căci voi fi obligat să aleg pe altcineva. Cred că mă înţelegi!

Marshall zâmbi:

– Ţin să îndeplinesc eu această misiune. Am credinţa că voi reuşi s-o duc la bun sfârşit.

Amiralul s-a ridicat şi i-a întins mâna,

– Nu ştiu ce să-ţi mai spun, Marshall! Credeam că cunosc toate formele de curaj, dar al dumitale mi se pare cu totul deosebit şi sunt mândru că te-am întâlnit!

Jenat, parcă, de a-şi fi arătat pe faţă sentimentele, se adresă şefului de Stat Major

– Cred, Charles, că se va face totul ca să i se uşureze sarcina.

– Desigur, sir. Oamenii mei se vor ocupa de tot ce trebuie.

După această asigurare însoţită de un surâs, şeful de Stat Major se adresă lui Marshall,

– Echipajul submarinului dumitale poate coborî la uscat, dar, pentru motive de securitate, să nu se îndepărteze de baza navală. Ne vom ocupa de

reparaţiile urgente ale submarinului. Mi s-a spus că elicea tribord a cam suferit în cursul ultimului angajament.

– Aşa este, sir, o aripă este fisurată şi ne-ar putea aduce necazuri.

Dundas a făcut un gest cu mâna:

– Vei organiza totul cât mai bine, Charles şi dacă se iveşte vreo dificultate, anunţă-mă!

Continuă, adresându-se lui Marshall:

– În orice caz, dumneata să nu te ocupi de nimic! Păstrează-te pentru misiunea propriu-zisă. Nu-ţi pot da decât trei zile de permisie. E foarte puţin, dar doresc să nu le petreci învârtindu-te în jurul submarinului şi certându-te cu oamenii de la şantierul naval, îi cunosc eu pe comandanţii de submarine! Vreau să fii în plină formă când vei porni la drum! Şi dacă pregătirile nu merg cum trebuie, să-şi spargă capul Charles, nu dumneata!

– Vă mulţumesc, sir!

Întrevedea ocazia să se întâlnească cu Chantal. Probabil ea aflase de moartea lui Travis. Oare nu i-o reproşa? Oare sentimentele ei au rămas aceleaşi, după dispariţia lui Travis?

– Vă sunt recunoscător, sir, adăugă Marshall.

– Acum altceva, reluă Dundas. Înălţarea dumitale la gradul de căpitan-comandor este pe cale de a deveni oficială. Felicitări! Evident, cu condiţia că războiul să nu se termine mâine, altfel pierzi un galon! Cu un yâmbet larg, continuă:

– Acum, eşti liber! Vom îngriji ca şi ofiţerii dumitale să se simtă bine în cele trei zile cât vor dura reparaţiile submarinului. Bineînţeles, deocamdată nu le spune nici o vorbă despre cele ce am discutat!

Lui Marshall, Dundas îi era simpatic, îi amintea de Browning.

– Am înţeles, sir şi vă mulţumesc!

Serios, Dundas i-a replicat:

– Dumneata îmi mulţumeşti! Eu îţi mulţumesc pentru hotărârea luată! Şi mulţi alţii îţi vor mulţumi, când te vei întoarce cu misiunea îndeplinită!

Marshall remarcă cu plăcere că Dundas nu spusese „dacă te vei întoarce”. Îşi luă şapca şi se îndreptă spre uşă. Dar se opri şi mai aruncă o privire asupra încăperii. Se gândea la Browning, la bucuria bătrânului ofiţer, atât de fericit când i se acceptase planul. La cele spuse despre fiul său, la toate cele petrecute.

Însoţindu-l spre uşă, Dundas înţelesese ce gânduri îi treceau prin minte lui Marshall.

– Da, spuse el, Browning a fost un om şi jumătate. Am servit odinioară sub comanda lui şi ştiu ce vorbesc Misiunea pe care o vei întreprinde este de genul celor care îl încântau când era tânăr ofiţer. Pentru o misiune oarecum asemănătoare a obţinut Victoria Cross, dar nu există decoraţie pe lume demnă de curajul său, de probitatea sa sufletească.

– Ştiu, sir, sunt lucruri pe care nu le voi uita niciodată.

După plecarea lui Marshall, în încăpere s-a aşternut tăcere până când locotenentul rămas singur cu Dundas a riscat o întrebare:

– Misiunea asta, sir, este oare posibil de realizat? Dundas tocmai examina o hartă de pe perete şi se întoarse:

– Acum o oră, eram convins că este categoric irealizabilă. Dar după discuţia cu acest ofiţer, după cele ce mi-a spus, mi-am schimbat părerea. În orice caz, dacă există cineva care s-o poată îndeplini, apoi acela nu este decât acest Marshall! Deci, să avem încredere deplină şi să continuăm a ne ocupa de blestematul ăsta de război!

Era ora unu noaptea, o noapte calmă şi caldă, când maşina s-a oprit în faţa vilei doctorului Williams, pe malul Nilului.

După hurducăială maşinii de comandament care ridicase nori de praf, liniştea era binevenită. Marshall aştepta ca maşina să dispară pe drumul umbros, apoi se îndreptă spre intrarea vilei. Tot drumul, de la

Alexandria până aici se gândise mereu la momentul reîntâlnirii cu Chantal. Cum îl va primi? Ce-i va spune? De necrezut, totuşi, pe drum îi pierise complet din minte viitoarea sa misiune.

Se pregătea să sune, dar uşa s-a şi deschis. Se aştepta fie întâmpinat de Williams sau de soţia lui. Dar i-a deschis chiar Chantal! Profilată pe lumina din vestibul i s-a părut mai slăbuţă. A simţit ca o adiere mireasma părului ei. Ar fi dorit s-o ia în braţe şi s-o ţină mult timp strâns la piept.

Dar n-a îndrăznit şi i s-a adresat cu o voce aparent calmă:

– Iată-mă, m-am întors! Nu m-am lăsat prea mult aşteptat!

Fraze banale, cu care căuta să-şi ascundă stânjeneală. Nici nu apucase să-i spună ce-i sta pe suflet şi se simţea intimidat.

– Intră! Îi spuse Chantal, luându-l de mână şi închizând uşa.

La lumina încăperii, ochii ei străluceau.

Zâmbind, adăugă:

– Gazdele s-au culcat, cred, din discreţie.

În sufragerie, pe o măsuţă, se afla friptură rece, câteva foi de salată şi o sticlă de vin într-o frapieră. Învârtind sticla, Chantal îl întrebă:

– Pentru început, un pic de vin? Gheaţa aproape s-a topit.

– Bucuros. Nu ştiu ce ţi s-a spus, Chantal, în legătură cu soţul tău...

A remarcat că degetele tinerei s-au crispat pe sticla de vin.

– Mi s-a povestit totul. Mă temeam că se va întâmpla aşa ceva. Am fost îngrijorată de când am auzit că pleca împreună cu tine...

– Îmi pare rău, Chantal. Înţeleg că erai îngrijorată pentru el...

Nu ştia cum să mai continue, dar ea l-a întrerupt. A lăsat să cadă în găleată sticla şi s-a apropiat de Marshall.

– Dar nu pentru el îmi făceam griji! Pentru tine îmi era teamă!

Se lăsă în genunchi lângă scaunul lui, căutându-i privirea.

– Ştii, Steven, îl cunoşteam! Îl cunoşteam foarte bine şi ştiam de ce era capabil! Când mi s-a spus că se afla la bordul submarinului tău...

Cu o ridicare din umeri...

– În fine, acum s-a terminat! Să nu mai vorbim despre asta! Ai revenit, slavă Domnului! Cât m-am rugat ca să te întorci cu bine! Şi m-am gândit tot timpul la zilele petrecute împreună.

Marshall a pus mâna pe umărul lui Chantal, temerile s-au spulberat, s-a simţit pătruns de o linişte interioară nemaicunoscută vreodată.

– Ce fericit sunt să te aud vorbind astfel, Chantal! Să ştiu că...

Privindu-l insistent, Chantal schiţă un surâs şi îl întrerupse:

– Să nu ne mai gândim la cele întâmplate, te-ai întors! Altceva n-are importanţă! Când doctorul Williams mi-a spus că s-a terminat...

Strânse braţul lui Marshall cu vigoare neaşteptată

– Căci s-a terminat, nu-i aşa, Steven? S-a terminat? Spune-mi!

– Misiunea a eşuat, Chantal!

– Şi ţi se dă alta? murmură ea, ridicându-se. După câte înţeleg, aşa este?

– Da.

– Dar de ce n-au găsit pe altcineva? De ce mereu tu? Mergea agitată prin cameră, apoi din nou se lăsă în genunchi, cuprinzându-i picioarele:

– De ce mereu tu? N-ai făcut destul? Să te schimbe cu cineva!

Nu-şi mai reţinea lacrimile şi el o mângâie pe păr:

– Se pare că eu sunt cel mai potrivit pentru noua misiune. Şi tu poţi înţelege mai bine ca alţii că nici eu nu pot s-o las pe seama altora!

Ea îl privi cu disperare în ochi:

– Te înţeleg, dar tocmai dificultăţile misiunii mă fac să mă tem şi mai mult!

Căutând s-o mai liniştească, Marshall schiţă un zâmbet, şi-i spuse:

– Deocamdată sunt bucuros că mi s-a acordat o permisie de trei zile. Nu vor să-i mai necăjesc cu pretenţii în timpul reparării submarinului.

Chantal îşi şterse pleoapele.

– Trei zile? Întotdeauna englezii îşi închipuie ca totul se rezolvă cu trei zile de permisie!

Dorind să-i urmeze exemplul, încercă şi ea să surâdă, dar pe obraji tot i se mai prelingeau lacrimi.

– Eşti probabil mort de oboseală. Am să te las să mănânci liniştit.

Marshall o luă de talie, bucuros să-i simtă trupul suplu, lipit de al său.

– Şi vinul meu?

– Vai, iartă-mă!

Ridicând paharul, Marshall comentă:

– Pradă de război, vinul ăsta! În sănătatea ta, cu urări din partea lui Afrika-korps! Hoch[72]!

Au băut în tăcere, privindu-se reciproc.

– Dacă mă voi întoarce...

Dar Marshall nu continuă. Din nou, se simţea îndepărtat de ea, ca separat printr-o prăpastie. Chantal îi veni în ajutor:

– Sunt sigură că te vei întoarce, Steven ! Sunt convinsă! Trebuie să te întorci!

Zâmbind, Marshall îi replică:

– Când mă voi întoarce, ai să accepţi să devii soţia mea?

I-a răspuns cu o privire lungă, ca şi cum nu înţelesese. El reluă:

– Îmi cunoşti sentimentele... Deocamdată, îţi cei doar să te gândeşti şi...

Ea s-a ridicat şi a întins mâna după sticlă.

– Puţin vin?

Scutură din cap, dând la o parte părul ce-i cădea peste ochi. Apoi s-a întors, privindu-l pe Marshall, cu ochii radiind de fericire.

– Nu mai trebuie să aştepţi, Steven! M-am şi gândit. Dacă eşti sigur că mă iubeşti... Mi-a fost tare teamă...

Restul frazei s-a pierdut, căci Marshall a îmbrăţişat-o, a strâns-o la piept cu putere. În sfârşit, s-a convins că şi ea îl iubea. Toate îndoielile anterioare i se păreau fără rost. Îl durea fizic doar gândul apropiatei despărţiri.

Chantal ridică privirea:

– Trei zile!

– Numai trei zile, dar vom merge să le petrecem undeva, unde nici nu s-a auzit de război...

– N-ai vrea să rămânem aici?

– Bineînţeles, dacă aşa doreşti...

– Atunci, ne-am înţeles! Îţi mulţumesc!

Prin culoar a trecut un om de serviciu, controlând ostentativ dacă uşile erau încuiate pentru noapte. Ea explică:

– Aşteaptă să plecăm.

El aprobă şi începu:

– Mâine...

Ea îl întrerupse, punându-i un deget pe buze:

– Să nu vorbim încă despre mâine!

Au urcat la primul etaj, ea îl părăsi la uşa camerei lui, dar îi spuse, zâmbind:

– Sunt bucuroasă că ai venit astă seară, Steven, altminteri poate că, cine ştie, îţi schimbai gândurile!

S-a depărtat în grabă ca să nu-l lase să răspundă.

Mai târziu, culcat în pat, cu ochii închişi, ascultând cum sufla vântul în storuri, Marshall îşi lăsă gândurile să vagabondeze spre viitor. Acum, când avea atât de mult de pierdut, trebuia să fie de două ori vigilent. O eroare de raţionament, un moment de neatenţie şi se poate întâmpla o catastrofă! Aşa cum a păţit-o săracul Bill, cu gândul, probabil, la Gail, în timp ce submarinul lui a pătruns în câmpul de mine...

I s-a părut că aude uşa deschizându-se încet. Ştia, intrase Chantal. Stătea nemişcată lângă pat, în

întuneric corpul ei părând o formă fantomatică. Marshall a încercat să facă o mişcare.

– Te rog, spuse ea repede, nu te mişca! N-am putut să nu vin, să te tot aştept, fără să fiu sigură de mine! Marshall n-o vedea, dar avea impresia că tremură.

– Nu mă atinge, dragule! Dă-mi răgaz, încearcă să mă înţelegi!

Marshall s-a dat la o parte, reţinându-şi respiraţia, în timp ce ea se strecura lângă el. Steven era conştient de lupta disperată din sufletul ei, şi pentru nimic în lume nu voia să-i mărească frământarea.

Nu şi-a dat seama cât timp a trecut aşa. Cu încetul, respiraţia întretăiată a tinerei s-a liniştit. Curând, cu un gest firesc, Chantal s-a apropiat de el, murmurând:

– Steven.

I-a repetat numele de câteva ori, ca şi cum îi aducea linişte şi curaj. Apoi îl îmbrăţişă, spunându-i:

– Iubeşte-mă, Steven! Iubeşte-mă!...

Marshall era acum sigur că va dispărea fără urmă groaznicul coşmar care o chinuise.

CAPITOLUL 17
ULTIMUL EFORT

Un mare grup de ofiţeri erau îngrămădiţi în mijlocul camerei, în jurul mesei hărţilor din biroul Operaţii de pe nava bază. De obicei plină de forfota asistenţei, încăperea era acum neobişnuit de liniştită. Hublourile erau acoperite, deşi seara abia începea, şi pe mesele părăsite de dactilografe maşinile de scris erau acoperite. Lângă uşă, un subofiţer solitar sta la un mic birou, cu casca de ascultare la urechi pentru menţinerea contactului cu celelalte birouri. Începea o consfătuire.

Intrând în urma contraamiralului, Marshall îl însoţi pe acesta până la masă şi salută cu un gest ofiţerii din echipajul său şi pe infanteriştii de marină care urmau participe la expediţie. Dar mai erau prezenţi şi alţii, Şeful secţiei Operaţii, specialişti de la Intelligence Service, şeful de Stat Major şi un ofiţer pe care Marshall a fost surprins să-l revadă, pe Smith, micul locotenent de Paraşutişti care semăna cu Peter Lorre şi împreună cu care o salvase pe Chantal din ghearele Gestapoului.

Pe masă era desfăşurată o hartă la scară mare a obiectivului. Dundas o privi şi spuse,

– Puteţi fuma, mai târziu veţi fi prea preocupaţi!

Marshall urmărea reacţiile ofiţerilor săi. Warwick a zâmbit forţat la invitaţia lui Dundas, Buck, impasibil, ca de obicei, cu sprâncenele încruntate, Frenzel studia harta, fără îndoială gândindu-se la posibilităţile de manevră, Gerrard părea că nu aude nimic, cu aer îngrijorat, la fel şi Devereaux, care părea că de patru zile nu prea se odihnise, de când se aflau în port.

– Cunoaşteţi, începu contraamiralul, scopul misiunii. Vi s-au comunicat amănuntele, o pătrundere în noul port Nestore pentru a distruge un stoc de proiectile ce

constituie pentru inamic o formidabilă putere de foc. Până azi dimineaţa ştiaţi numai că veţi lua parte la o nouă acţiune, căci încă nu eram siguri că vom fi autorizaţi s-o întreprindem. Avem acum dezlegarea Comandamentului Suprem. Vom juca o carte mare, marele şlem. Căpitanul Lambert conduce un detaşament de treizeci infanterişti de marină, cu tot echipamentul, inclusiv bărci pneumatice. S-a întrerupt o secundă, zâmbind.

– Poreclite de obicei „pui”, dacă sunt bine informat. Locotenentul Smith are sarcina să distrugă bombele, fiind şi principal consilier al comandantului în probleme de apărare şi de recunoaştere.

Mai mulţi ofiţeri luau note şi Frenzel clătină din cap când Dundas adăugă:

– Pentru a compensa încărcarea suplimentară pe care o va lua, submarinul nu va îmbarca decât minimum de carburant şi apă potabilă.

Şeful de Stat Major atrase atenţia lui Dundas printr-o tuse discretă şi acesta i se adresă:

– Crezi, Charles, că mai este ceva de spus?

– Un cuvânt despre intrarea în port.

Impacientat, contraamiralul răspunse:

– Am menţionat asta în ordinele scrise pe care le-am înmânat. La faţa locului, căpitan comandorul Marshall va lua decizia finală. S-a constituit un mic dosar cu date privind dispozitivele de apărare a portului şi organizarea siguranţei locale, dar informaţiile noastre nu sunt prea bogate.

Se adresă concluziv lui Marshall:

– Doreşti să adaugi ceva?

– Îmi pare rău, sir, că revin asupra problemei de securitate, dar...

– Ai dreptate, dragul meu! Adăugă Dundas cu un oftat. Facem şi noi ce putem. Comandantul suprem a avut contact permanent cu serviciul de informaţii american. Operaţia este ţinută cât mai secret posibil şi, dacă totul desfăşoară cum sperăm, peste câteva zile vom cere Comandamentului operaţional de la Gibraltar

să vi se asigure o protecţie, sau să se pună la cale o diversiune oarecare. În orice caz, dumneata Marshall, ai în mână ansamblul acţiunii.

Marshall zâmbi. Înainte de conferinţă, mulţumise Cotraamiralului pentru a-i fi acordat dreptul de a lua decizia finală la faţa locului, cum spusese adineaori. Şi Dundas îi răspunsese „Vei afla că n-ai nici un motiv să-mi mulţumeşti. Uneori e mult mai bine să ai doar de executat ordine precise, bune sau rele!”

– Cei de la Statul Major, continuă Dundas, vor rămâne cu voi până în momentul când veţi părăsi nava bază.

Uitându-se la ceas, Dundas continuă:

Asta înseamnă cam peste opt ore. Infanteriştii de marină se vor îmbarca îndată ce se lasă noaptea şi îi veţi instala la bord cum veţi putea.

Privind la Frenzel,

– Ai ceva de spus?

– Da, despre elicea avariată, sir, n-ar putea fi reparată?

– Nu este timp. Consilierul meu tehnic şi şeful mecanic al bazei apreciază că reparaţia va dura prea mult. O operaţie care necesită ridicarea navei pe doc.

Schimbă vorba şi, cu un surâs, se adresă lui Marshall:

– Acum că sunteţi complet angajaţi, pot să divulg un secret. Aliaţii vor debarca în Sicilia exact peste o lună, începând de mâine. Precizez deoarece, dacă nu reuşiţi să distrugeţi neîntârziat stocul de imediată aprovizionare cu proiectile a inamicului, se prea poate ca debarcarea să nu mai aibă loc. Şi cu asta, s-ar pune deocamdată punct întregii operaţii.

Marshall a remarcat expresia de surpriză a unora din cei de faţă şi un schimb de priviri între cei doi ofiţeri de infanterie marină. Doar atât. Ca şi cum li se propunea nu o misiune aproape egală cu o sinucidere, ci o soldă lunară suplimentară.

Dar Marshall îşi goni din minte orice teamă de eşec, amintindu-şi de expresia feţei în momentul când s-au despărţit în ajun. Deşi nu ştiau la ce să se aştepte în

următoarele câteva zile, amândoi au fost extrem de calmi, detaşaţi de realitate, într-o lume numai a lor.

Cu o voce monotonă, ofiţerul cu operaţiile dădea detalii despre organizarea apărării de coastă inamice, dar gândul lui Marshall zbura la cele câteva zile şi nopţi petrecute împreună cu Chantal. Acum, nimic nu avea mai multă importanţă. Se întorsese însufleţit de sentimente complet schimbate şi, indiferent de dificultăţile misiunii, era sigur că le va face faţă.

În fine, vocea monotonă a tăcut şi Dundas îşi închise servieta, spunând:

– Încă un cuvânt trebuie să adaug că căpitan comandorul Simeon va participa la expediţie pentru a asigura conducerea operaţiunilor terestre.

Toate privirile se îndreptară spre Marshall, care reuşi să rămână impasibil. De fapt, era deja la curent şi ştia de ce Simeon nu putea asista la consfătuire.

Anume, puţin timp înainte de începerea consfătuirii, când îşi strângea lucrurile în cabină pe care o ocupa la bordul navei bază, Simeon năvălise peste el. Vizibil stăpânit de o mânie pe care abia şi-o stăpânea, a trântit uşa în urma lui şi a strigat:

– Aşadar ai obţinut ceea ce doreai? Controlul absolut al operaţiei? Iată-te devenit copilul protejat al amiralului!

Marshall păstrase tăcere, privindu-l rece, abia auzindu-i potopul de cuvinte. În picioare, în dreptul unui hublou deschis, cu soarele în spate, cu figura în umbră, îl observa pe Simeon clocotind de exasperare.

– Să ştii că de multă vreme sunt lămurit cine eşti! Ştiu şi ce a fost între soţia mea şi dumneata...

– Înainte ca dumneata s-o cunoşti, îl întrerupse Marshall.

Roşu de mânie, Simeon continuă:

– Nu mă întrerupe! Şi acum, iei locul lui Travis în expediţie şi, totodată, te strecori în patul lui!

Marshall îşi păstrase calmul, bucuros că acuzaţiile lui Simeon nu-i făceau nici o impresie. În lumina soarelui

ce intra prin hublou, vedea cum celuilalt îi ieşiseră ochii de mânie din orbite şi spuse calm:

– Scuză-mă. Am uitat ceva, am uitat să te informez de avansarea mea. Este adevărat că nu-i acord decât o importanţă relativă, dar acum...

Simeon râsese batjocoritor

– Ce spui! După cât te cunosc, probabil că acum...

Înaintând spre Simeon, Marshall îl întrerupse scurt

– Acum, dragul meu, nu voi mai putea fi acuzat că am plesnit un superior!

Îl lovise cu toată puterea, gustând din plin satisfacţia de al vedea pe Simeon prăbuşit pe cuşetă. Pe bărbie i se prelingea o dâră de sânge, coborând spre plastronul cămăşi, până atunci imaculată.

Apoi Simeon se ridică în picioare, uimit, umilit la culme şi cu faţa schimonosită de durere.

– M-ai lovit! Pe mine!

Nu-şi găsea cuvintele şi, fără a mai spune ceva, ieşise lăsând în urmă picături de sânge pe covor.

Când contraamiralul îi anunţase participarea lui Simeon la expediţie, Marshall s-a simţit tentat să protesteze, dar n-a făcut-o, căci Dundas adăugase:

– Dacă dumitale ţi se întâmpla ceva, cine va prelua comanda? Secundul dumitale? Un alt ofiţer? Simeon are cel puţin experienţa unor asemenea expediţii. După ce se lansează acţiunea pe ţărm, el este în stare s-o ducă la bun sfârşit. Dar i s-a pus în vedere că dumneata ai puteri de decizie depline. Importanţa misiunii nu ne permite să ţinem seama de simpatiile şi antipatiile personale.

Consfătuirea s-a terminat târziu. Împreună cu Gerrard şi Frenzel, Marshall s-a urcat pe puntea superioară. Toţi trei au privit timp de mai multe minute la submarinul lor acostat alături. Ajutaţi de mateloţii care le duceau armele şi bagajele, cei din comando-ul de infanteria marină urcau la bord.

– Bărcile pneumatice vor ocupa mult loc, spuse Marshall lui Gerrard. Dă ordin lui Buck să depoziteze

jumătate din ele la pupa, în compartimentele rămase goale prin scoaterea torpilelor de rezervă.

– De astă dată, spuse calm Frenzel, în timp ce secundul pleca, suntem pe cale să dăm ultima lovitură, ultimul efort!

– Şi avem şanse să reuşim! îi replică Marshall.

– Desigur! Doar un prost ar putea crede că o să las să ne scape o asemenea ocazie!

Se apropie căpitanul de infanterie de marină şi salută.

– Gata pentru îmbarcare, sir!

Era înalt şi subţire, cu mustaţă stufoasă roşcovană care probabil şi-o lăsase ca să pară mai în vârstă. Dar nu prea reuşea, avea aerul unui adolescent, jucând un rol de bărbat matur într-o piesă de amatori.

– Sunt bucuros că vei fi împreună cu noi, căpitane Lambert!

Marshall observa manevra ce se făcea cu prima barcă pneumatică adusă alături de nava bază.

– Am mai utilizat în alte expediţii asemenea bărci, declară căpitanul infanteriştilor de marină, sunt minunate.

Apoi s-a îndepărtat, dând ordine celor doi locotenenţi ai săi.

Frenzel spuse, cu zâmbet cam acru.:

– Tare vom fi înghesuiţi la bord!

Marshall se uită la ceas. Peste câteva momente, solicitat de pretutindeni, nu va mai avea nici un minut liber. Trebuia totuşi să găsească un răgaz ca să-i scrie lui Chantal. Nu putea să plece fără să-i lase un cuvânt, pentru orice eventualitate.

– De fapt, sir, spuse brusc Frenzel, ţineam să vă felicit. Nu mă refer la avansare, aceasta vi se cuvenea.

Marshall remarcă faptul că Frenzel îşi freca palmele de balustradă, desigur era emoţionat, îşi amintea de soţia sa, de ceea ce ar fi putut să fie.

– Îţi mulţumesc, Frenzel! Nu ştiam că totul este deja cunoscut.

– Nu se ştie, sir, dar v-am zărit pe amândoi când v-a condus la bază şi am înţeles. Formaţi o pereche minunată, dânsa este foarte frumoasă. Pe deasupra, şi curajoasă.

– Da, cred că am avut noroc.

Marshall se pregătea să plece, dar Frenzel îl mai reţinu un moment

– Să aveţi mereu noroc, sir! Niciodată nu avem prea mult noroc!

Marshall a pornit încet de-a lungul punţii răspunzând din când în când la salutul oamenilor săi. Aceştia se îndreptau spre schela de legătură cu submarinul. I-a văzut pe Starkie şi Blythe, fiecare cu pipa în gură, cărând câte un geamantan voluminos. Discutau calm, ca vechi lupi de mare, plecând într-o călătorie obişnuită.

– Bucuroşi să ne întâlnim la bord, sir! spuse Starkie.

Iar Blythe, semnalizatorul, adăugă:

– Cum se spune pe nemţeşte „Lua-v-ar naiba”, sir? Aş dori să le semnalizez ceva special când vom porni la drum!

– Cere părerea sublocotenentului! l-a îndemnat Marshall zâmbind.

Apoi trecu prin portiera balustradei şi se duse în cabină sa. Blocul de corespondenţă era deschis pe masă. Brusc a simţit că-i îngheaţă sângele în vine. Îi era din ce în ce mai rău şi când a încercat să scrie data scrisorii nu mai putea ţine tocul în mina. A privit la perete. Îl cuprindea disperarea, ca o febră. „Tocmai acum să mă pierd, nu se poate!”. A închis ochii, şi-a strâns pleoapele. I-a apărut imaginea lui Chantal, parcă i-a simţit chiar prezenţa, căldura ei. În fine, şi-a revenit. Numai atunci a început să scrie.

Ca să intre în postul central, Marshall a trebuit să păşească peste un infanterist de marină adormit pe podea. Încărcat la limită, submarinul era plin de forfota echipajului şi pasagerilor. Peste tot vedeai mateloţi şi infanterişti, dormind, mâncând sau lucrând, după un orar aproximativ respectat.

Şi asta dura de opt zile! În timpul cărora, navigând cu viteză redusă, submarinul evitase zonele supravegheate şi tot ce putea prezenta o ameninţare pentru securitatea lui.

Marshall se aplecă asupra mesei hărţilor şi îşi compară calculele cu cele ale lui Devereaux. Dirijându-se spre vest, U-Boot-ul avea în tribord, la vreo douăzeci de mile câmpul de mine cel mai apropiat de Malta. Frenzel sta în picioare la tabloul de control, unde, deocamdată, prezenţa lui nu era necesară. Dar se complăcea acolo, lângă aparatele sale, se simţea mai „acasă”. Şi asta îl ajuta-să suporte multe.

Marshall le cedase cabina lui Simeon şi ofiţerilor comando-ului de infanterie marină, căci nu avea alt loc unde să-i cazeze. Careul era şi el ocupat până la refuz şi Churchill nu prindea să satisfacă comenzile de cafea, cacao, ceai şi alte alimente.

Auzind pe cineva că râde, Marshall se întoarse: în culoar se afla un sergent german, cu cască în cap şi înarmat cu un fioros pistol nemţesc, l-a recunoscut pe plutonierul-major al căpitanului Lambert.

– Mâinile sus! strigă un mecanic, primul nostru nemţoi prizonier!

– Îmi probez uniforma, sir, explică infanteristul, dacă mi se potriveşte şi cum o să arăt când voi debarca?

Marshall surâse, incidentul l-ar fi amuzat pe Browning, i-ar fi plăcut această atmosferă de roman de aventuri, ca şi replica acestui infanterist, mai preocupat, de ţinută decât de pericolele care-l aşteptau.

Marshall se apropie de Frenzel:

– Tot îngrijorat?

– Oarecum, sir. Cu fisura aceea a elicei, nu putem depăşi în imersiune şase noduri fără să înceapă o trepidaţie puternică, din cauza căreia am fi reperaţi imediat de primul ASDIC inamic întâlnit.

– Atunci, să respectăm aceste şase noduri! O să vedem ce-i de făcut, în caz de pericol. Sau... ajungem să folosim „puii”!

Buck, ofiţer de cart, se apropie

– Mi se pare că astă seară intrăm în marele câmp de mine sicilian, nu-i aşa, sir?

– Exact, şi după ce-l vom fi depăşit ne vom îndrepta spre continent. Lovitura o vom da peste patru zile, adică duminică, zi de odihnă...

– Vai! Voi fi obligat să lipsesc de la slujbă bisericească!

Marshall privi spre Frenzel, încrederea lor nu era oare simulată? Nu jucau toţi o comedie, pentru a-i da curajul de care el avea nevoie ca să ducă sarcina la bun sfârşit şi să se întoarcă teferi?

– Când ne apropiem de coastă, reluă Marshall, o să revedem ultima dată planul de acţiune, să stabilim exact fiecare fază a operaţiei şi să corectăm eventualele erori.

Încercă să-şi imagineze cum vor decurge lucrurile. Căuta să-şi reprezinte portul aşa cum era în realitate, nu cum apărea marcat pe hartă. Dacă briza va fi puternică? Sau dacă vremea se va strica, va fi imposibil să lase bărcile la apă departe de coastă. Asta însemna o pierdere de timp pentru submarin, care va trebui să se întoarcă pentru a ajunge la zona de unde începea atacul. Şi aceasta ar provoca o altă întârziere, dacă... A avut un gest de enervare Dacă... dacă... dacă... O să vadă la faţa locului şi o să decidă atunci.

Şi ieşi cu demnitate.

– Sper, începu Frenzel, că toţi îşi dau seama de ce se cere şi că se apreciază la justa valoare expediţia noastră.

Buck a surâs, de i s-au văzut toţi dinţii:

– M-aş mira să nu fim toţi decoraţi şi avansaţi !

Marshall s-a reîntors la masa cu hărţi, glumele care aveau ca scop numai să-l reconforteze îi deveneau insuportabile. Apoi îi aminteau importanţa misiunii, responsabilitatea lui în aventura în care îi antrenase pe toţi.

– Este ora schimbării cartului, sir! declară un mecanic

– Foarte bine, dă-i drumul!

Gerrard a apărut în postul central. Ascultă cu atenţie raportul lui Buck, apoi merse să consulte harta.

– Aşadar, iată-ne din nou printre mine!

– Astă seară intrăm în câmpul de mine, adăugă, iritat, Gerrard.

Marshall remarcase nervozitatea secundului şi completă

– Şi vom reuşi să scăpăm cu bine!

– Desigur!

Privirea lui Gerrard fixa ostentativ umărul lui Marshall, cu semnul noului său grad

– Sunt unii care reuşesc totdeauna!

Profund jignit, Marshall îl privi nedumerit:

– Îţi dai seama ce vorbeşti? Eu umblu după glorie? Îmi închipuiam că mă cunoşti mai bine.

Gerrard se îndreptă spre girocompas, spunând:

– Iertaţi-mă! Am vorbit fără să-mi dau seama.

– Mă duc să mănânc ceva, încheie Marshall.

Când ieşea din postul centrai, l-a auzit pe Frenzel spunând:

– Nu era momentul să faci o remarcă atât de stupidă! Nu auzi răspunsul lui Gerrard, nici nu-l interesa. S-ar fi aşteptat la o asemenea remarcă din partea lui Simeon sau a lui Devereaux, într-un moment de enervare. Poate şi de la alţii. Dar nu de la Gerrard, pe care îl socotea prieten.

În careu, Warwick juca şah cu Smith, locotenentul de paraşutişti. La celălalt cap al mesei, Buck se îndopa cu cârnaţi conservaţi, ca şi cum ar fi fost ultimii existenţi în lume. Marshall ar fi vrut să fugă, să se ascundă. Dar unde?

– Mai ai o singură mişcare de făcut, îi spuse lui Warwick Smith, cu un semn din ochi.

– Sublocotenentul dumneavoastră, sir, este poate un as în artilerie, dar la şah nu prea se descurcă!

Churchill îi servi lui Marshall o ceaşcă de cafea şi îl întrebă dacă nu vrea să se întindă pe cuşeta secundului.

– Este de cart, explică el, şi un pui de somn v-ar face bine.

– Nu, îţi mulţumesc, deocamdată nu.

Răspunsul a fost probabil prea tăios, căci Buck şi Warwick au schimbat o privire între ei.

Împăciuitor, Smith interveni în conversaţie:

– Într-o misiune executată în sudul Franţei, n-am dormit trei zile şi trei nopţi. Îmi făcusem capul calendar cu probleme de tactică şi strategie. După care am dormit timp de o săptămână. Este cel mai bun sistem.

– Cred, spuse Marshall.

– Graţie acestui sistem mai exist! Apoi, împingând tabla de şah:

– Nu prea îmi place să joc cu ageamii.

Marshall a surâs.

– Îţi mulţumesc!

– Mie? De ce?

– Cred că ştii, am să caut să pun şi eu în practică sistemul dumitale.

Cu faţa buhăită de somn, a apărut Simeon.

– Pot să beau şi eu o cafea?

S-a aşezat pe un scaun. Pe figură se cunoşteau urmele pumnului încasat. Căută să intre în discuţie:

– Vorbeaţi despre expediţie?

– Da, replică Smith cu voce calmă, este o joacă de copii!

Simeon se adresă lui Marshall:

– Asta este şi părerea dumitale?

Marshall se ridică şi se îndreptă spre uşă:

– Părerea mea o cunoşti!

S-a întors în postul central unde Gerrard, care îl aştepta îl acostă imediat:

– Vreau să vă prezint scuze, sir!

– Am uitat totul. Să nu mai vorbim despre asta!

Gerrard a căutat să insiste, dar Marshall l-a întrerupt:

– Ţi-am spus că am şi uitat. Nu eşti singurul care are probleme, Bob! Dacă vrei, o să discutăm după îndeplinirea misiunii, atunci te voi asculta. Deocamdată, am prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc!

Gerrard, dezolat:

– Ştiu, sir. Dar vă rog să mă înţelegeţi şi pe mine. Poate că de prea multă, vreme duc viaţa asta neobişnuită. Oare din această cauză? Nu ştiu, dar...

Marshall îl luă de braţ, îl trase mai deoparte, lângă masa cu hărţi, şi-i spuse cu voce joasă:

– Toţi suntem în aceeaşi situaţie, Bob! Nu ştiu dacă vom fi în stare să mai suportăm încă douăzeci şi patru de ore! Eşti îngrijorat, şi ai dreptate: Valerie şi copilul. Dar gândeşte-te şi la bravii oameni care peste câteva săptămâni vor debarca pe plajele siciliene! Şi ei au soţii şi copii!

Cu toată figura crispată a lui Gerrard, a continuat cu brutalitate voită,

– Şi dacă asta nu-i destul, gândeşte-te la Browning, şi-a pierdut fiul şi s-a omorât încercând să cruţe vieţile altora! Sau întreabă-l pe Frenzel despre familia lui şi îţi va spune de ce nu înnebuneşte!

Îşi dădu seama că Gerrard era mâhnit de duritatea cuvintelor lui.

Schimbând tonul, Marshall termină cu voce obosită,

– Ştiu, această nouă misiune nu era prevăzută. Şi nici nu va fi o joacă, cum spune sublocotenentul Smith... Cu toate astea, nu-i nevoie să mi le mai spui, mai ales în prezenţa altora! Dacă consideri că suntem prieteni, nu-mi refuza această favoare!

A părăsit brusc postul central. Ştia că Gerrard privea îngândurat în urma lui.

*

* *

Marshall a examinat cu privirea careul, înghesuit până la limită, aşteptând ca cei prezenţi să se aşeze astfel ca toţi să poată vedea planul la scară mare desfăşurat pe masă.

Din motive de economie a energiei, funcţionau doar puţine ventilatoare şi atmosfera era foarte umedă.

După ce a scăpat de ultimul câmp de mine, submarinul a urcat spre nordul Siciliei. Acum îşi continua calea spre coasta Italiei continentale. Toţi

dădeau semne de oboseală şi nervozitate, ochii le sticleau, putea simţi în ei anxietate, frică, dar şi dorinţa fermă de a reuşi.

– Toţi, sau aproape toţi, ştiţi că acum vremea nu este aliatul nostru, începu Marshall.

În ajun, seara, U-Boot-ul revenise la adâncime periscopică şi se înălţase antena pentru un ultim contact prin radio. Marshall a fost foarte decepţionat de raportul lui Randal, al doilea subofiţer telegrafist. Prevederile meteorologice erau rele, se anunţau vânturi puternice din sud-vest. Adică tocmai ce trebuia pentru a stârni mare agitată. Marshall era îngrijorat, dar nu lăsa să vadă şi continuă:

– Dar vremea nefavorabilă pentru navigaţia submarinului este favorabilă pentru debarcarea propriu-zisă. Căci dacă vor ieşi avioanele de recunoaştere inamică şi ele vor fi preocupate mai mult de propria lor soartă decât de a observa manevrele noastre.

A parcurs cu privirea figurile celor ce-l ascultau, ofiţerii de infanterie marină, Smith, micul grup de ofiţeri din echipaj, în afară de Gerrard care era de cart, subofiţerii şi gradaţii de infanterie marină, dintre care mulţi se sprijineau cu mâinile de ţevăria de sub plafon. În fine, de cealaltă parte a mesei Simeon, cu braţele încrucişate, cu figură inexpresivă.

– Iată, reluă Marshall, cum vom acţiona.

Capetele s-au aplecat asupra hărţii. Rada portului Nestore părea o pungă mare, având la sud, în partea cea mai îngustă, o lăţime de abia un sfert de milă. Indicând cu compasul un punct precis, Marshall continuă:

– Ştim că aici se află o estacadă supravegheată de un vas care o deschide şi închide după caz. Intrând în port, pe partea stângă este o faleză, ce se ridică aproape vertical, şi nimic altceva. La dreapta, unde altădată se afla portul de pescari, majoritatea caselor au fost demolate, terenul a fost curăţat şi s-au construit cazemate, reprezentate pe hartă prin aceste mici cercuri roşii. Deşi inamicul a sperat că nu vor fi folosite

niciodată, cred că totuşi le-a dotat cu o putere de foc deloc neglijabilă.

– O să le facem repede să tacă! Vorbise un tânăr locotenent de infanterie marină, dar a lăsat capul în jos când căpitanul Lambert i-a aruncat o privire severă.

Zâmbind, Marshall a continuat,

– Poate că nici nu va fi nevoie să angajăm o bătălie.

A intervenit Lambert,

– Dacă nu se pot lansa la apă, „puii” la o distanţă potrivită de coastă, va trebui să reducem la jumătate durata debarcării propriu-zise şi să sperăm că nu vom atrage atenţia.

– De acord, vom ieşi la suprafaţă şi vom lansa bărcile cât mai aproape posibil de estacadă.

Cu două zile înainte, cu ocazia unui scurt exerciţiu de antrenament pentru a stabili cel mai potrivit mod de a calcula manevra, s-a produs un incident îngrijorător. Anume, bărcile erau foarte uşoare şi uşor de manevrat, dar încărcate cu explozivi, arme şi instrumente erau în pericol să scape de sub control dacă se lăsau la apă pe vreme rea. Buck a găsit o soluţie foarte simplă, prevăzut la capăt cu o bucată mai lungă de lemn, ca o baionetă, tunul de pe punte putea servi ca macara pentru a cobora bărcile alături de submarin. Când cineva şi-a exprimat îndoiala, Lambert a ripostat,

– Cum nu avem altă soluţie, o s-o încercăm pe asta!

– Dar patruloarele de coastă, sir? întrebă Devereaux.

– Avem informaţii asupra câtorva dintre ele şi ieri am putut stabili orarul uneia. Probabil au la bord consilieri germani, poate-întregul echipaj este german. În orice caz sunt strict şi punctual planificate, deci previzibile. Dar ăsta nu este un motiv ca să ne culcăm pe o ureche.

Privind spre Simeon:

– Dumneata ce ai de spus?

Ambii reuşiseră până atunci să se evite, dar trebuiau să ia parte la discuţii. Simeon începu, cu un ton degajat:

– Obiectivul nostru este distrugerea şi întârzierea intrării în acţiune a unor mijloace inamice. Dar nu trebuie să lăsăm să se ghicească că e vorba mai ales de

a împiedica inamicul să aprovizioneze urgent forţele sale din Sicilia.

A luat în mână un compas şi a început să-l mişte pe hartă

– Aici este o cale ferată care traversează Italia pornind din nord-est şi se termină la Bari, port la Adriatica, prin care se tranzitează tot materialul de război destinat trupelor din Grecia şi Iugoslavia. Dacă intenţia noastră ar fi să debarcăm în acele ţări, cum încercăm să-i facem să creadă pe germani, această cale ferată ar fi un obiectiv evident. Căpitanul Lambert o va distruge cu jumătate din oamenii de care dispune. Cealaltă jumătate va merge cu mine şi, împreună cu locotenentul Smith, ne vom ocupa de ceea ce se află mai sus de localitatea propriu-zisă. Clipind uşor clin ochi şi privind spre Marshall:

– Iar comandantul nostru, Marshall, va dirija atacul asupra principalei dane de încărcare şi asupra clădirii ce domină portul, un fel de buncăr enorm, care permite să se îmbarce proiectile pe nave fără să se vadă din exterior. După informaţiile date de inginerul Travis, este o lucrare formidabilă, iar distrugerea ei va bloca întreg sistemul, timp de săptămâni, poate şi mai mult. Lambert îşi trăgea mustaţa.

– Iată o treabă interesantă de făcut!

Marshall se uită la ceas era ora două după amiază.

– Reuşita, începu el, depinde de rapiditatea acţiunii noastre. Garnizoana germană cea mai apropiată se afla în Lagonegro, la şaisprezece mile nord-est de Nestore. Trebuie să avem în vedere trei puncte esenţiale: primo, să ne ferim de patruloarele de coastă, secundo, să scăpăm de estacadă şi de vasul de siguranţă din interiorul portului, probabil o şalupă, în fine, terţio, să alertăm cât mai târziu cu putinţă pe apărătorii portului, ştiind că ei vor solicita imediat ajutor din interior.

În jurul lui, figurile deveniseră serioase. Marshall întrebă:

– Are cineva de pus întrebări?

– N-ar fi posibil, sir, întrebă Warwick, să tăiem estacada şi să ne strecurăm în port fără să fim reperaţi?

– Nu cred, portul are o adâncime suficientă doar pentru navele de cabotaj, mici şi de talie mijlocie.

Devereaux adăugă, plictisit,

– N-are mai mult de şase fathomi adâncime.

Frecându-şi mâinile zgomotos, Buck adăugă,

– Am fi prinşi ca un crap într-un butoi!

– Ne vom apropia de estacadă la ora stabilită, continua Marshall, vom lansa torpilele spre partea din amonte a portului, apoi, cu puţin noroc, vom recupera echipele noastre debarcate, care, în acest moment, vor fi izbutit să dezlănţuie un vacarm în toată regula.

Simeon se ridică în picioare,

– Acesta este planul de atac ce propuneţi?

Tonul era acuzator, Marshall replică scurt,

– Ăsta este! Ai altă propunere?

Simeon se prefăcu că îşi scutură fire de praf de pe mânecă.

– Eu? Nicidecum! Planul este al dumitale. Şi răspunderea, nu-i aşa?

– Chiar aşa, replică Marshall. Apoi, ridicându-se:

– Vom trece la posturile de luptă peste patru ore. Se vor distribui atunci uniforme şi echipamente germane. Dar, mai înainte, să se servească tuturora o masă copioasă! Ocupă-te de asta, Buck!

Consfătuirea se terminase, participanţii se risipeau. Lambert îşi potrivi ceasul după cel al lui Marshall şi spuse:

– Vom fi gata de acţiune mâine dimineaţă la ora prevăzută. Şi va merge bine!

Buck întrerupse, ironic:

– Tocmai într-o duminică, zi de repaos!

Marshall se îndreptă spre ieşirea din postul central, cu Frenzel alături. Acesta declară:

– Păcat că nu putem ataca pe întuneric!

– Ştiu! Ar fi totuşi prea complicat, oamenii noştri s-ar descurca noaptea mai greu decât inamicul.

Curând, Marshall s-a reîntors la postul central, unde, câteva momente mai târziu, Buck veni să-i raporteze că totul era pregătit, echipajul şi comando-ul au mâncat, toţi au primit instrucţiuni amănunţite în privinţa participării lor la acţiune.

– Îţi mulţumesc, spuse Marshall. Consemn de linişte în toate compartimentele!

Se adresă lui Gerrard, atent la indicaţiile aparatelor

– Supraveghează ordinea, secundule! Şi când vor debarca infanteriştii de marină, atenţie la tancurile de reglaj.

Au trecut minute, foarte lungi, şi Marshall simţea sudori reci pe şira spinării. Din timp în timp, arunca o privire la aparatele indicatoare. U-Boot-ul se afla mereu în imersiune, coca aproape imobilă, din când în când scuturată de un scurt tremur.

– S-au terminat toate verificările, sir! anunţă Frenzel.

– Bine.

Gerrard sta în picioare, în spatele operatorului ASDIC, Marshall i se adresă, încercând să descopere ce gândea, cum se mai simţea:

– Gata, Gerrard?

– Peste câteva minute, sir!

Operatorul anunţă

– Nici un ecou, sir.

Apoi, cu un gest către ceasul de perete:

– Următoarea navă de patrulare ar trebui să treacă cam peste douăzeci de minute.

Tonul era calm, aproape indiferent. Gerrard se întoarse pe călcâie:

– Acum sunt gata, sir!

– Bine. Ne ridicăm la douăzeci de metri!

Frenzel începu să manevreze aparatele, în timp ce un mecanic notă pe un bloc. Cu mult timp înainte ca submarinul să ajungă la nivelul ordonat, nava începu să se încline. De pe masa cu hărţi a căzut un creion, s-a rostogolit pe podea şi Blythe se sprijini ca să facă faţă înclinării punţii. Gerrard se sprijinea şi el cu mâna de scaunul timonierului şi urmărea indicatoarele.

– Douăzeci de metri, sir... Străbatem un curent foarte afurisit.

Devereaux declară:

– Mai afurisit decât mă aşteptam! Nici acum nu sunt ecouri, sir!

– Bine.

Marshall îşi şterse palmele pe cămaşă, erau transpirate şi ordonă,

– Adâncime periscopică!

Aştepta, numărând secundele. Se auzea vocea lui Gerrard, ordonând mereu ajustarea asietei. Nava se înclina teribil, îi era teamă că prova îi va ieşi din apă.

– Sus periscopul!

Ţinând strâns manetele aparatului din cauza unei smuceli violente, Marshall îşi lipi fruntea de cauciucul ocularului. Mai întâi, nu a văzut decât spumă şi coama unui val deferlant. Apoi, în timp ce periscopul se mai înălţa, au apărut nori joşi şi o mare cu „berbeci” mici, abrupţi, asaltând submarinul ca o armată duşmană. A ajustat lentilele la mărire maximă. Coasta apărea departe, ultimele raze de soare colorau colinele şi făceau să lucească unele ferestre ale caselor.

– Ecouri slabe la tribord, sir!

Marshall roti periscopul, căutând să prindă în câmpul vizual nava care le producea. Probabil că se afla departe, deocamdată era invizibilă. Şi pe o asemenea hulă cum ar fi văzut submarinul chiar de aproape? Un avion, chiar la altitudine joasă, ar fi luat periscopul drept o dară de spumă produsă de valuri.

S-a auzit un râs nervos şi Marshall a înţeles că cei din apropiere îl priveau intens, încercând să ghicească cele ce se întâmplau după reflexele ochilor lui.

Marshall îndreptă obiectivul spre ţărm cu lentilele la putere de mărire maximă.

În lumina înserării, la început coasta i-a apărut neclară, o linie gri-albastră. Apoi a distins silueta estompată a unei nave imobile care nu putea fi decât vasul estacadei, şi, dincolo de el, portul cu o masă cenuşie în planul din fund, probabil partea de deasupra

apei a enormei construcţii de beton formând dana şi buncărul subteran.

– Coborâţi periscopul!

Redresându-se, Marshall a observat că Simeon se uita la el.

– Totul se petrece conform planului! îi spuse.

– Ecourile sunt mai slabe, sir.

Marshall zâmbi. Probabil că pe nava de patrulare italiană comandantul blestema vremea, marea şi stupiditatea aliaţilor germani, sclavi ai orarelor şi itinerarelor. La ce folosea această patrulare inutilă?

– Vom lăsa să-şi execute patrularea timp de o jumătate de oră, spuse Marshall, apoi coborâm din nou la adâncime.

Sprijinit cu ambele mâini de masa hărţilor, simţea că-i tremură picioarele ca după o lungă cursă. Continuă,

– După miezul nopţii, ne vom apropia cât mai mult şi vom începe treaba!

Căpitanul Lambert intrase în postul central, îmbrăcase uniformă de Afrika-korps şi terminase de verificat pistolul nemţesc. A auzit ultima frază şi, băgându-şi arma la loc, exclamă

– Perfect! Aşa că mâine..

Marshall n-a vrut să mai asculte. S-a sprijinit de masa cu hărţi gândind „Să dea Domnul să mai apucăm ziua de mâine!”

CAPITOLUL 18
ÎNVINGĂTORII

Vremea era rea. Sprijinit cu ambele coate de parapetul pasarelei, Marshall îşi îndreptă binoclul spre ţărm. Turela dansa nebuneşte şi, gonit de valuri din pupă, submarinul se lăsa cu greu dirijat. Gerrard întrebuinţa cât putea mai bine cele două elice pentru a ajuta cârma. Din cauza vântului, Blythe trebuia să strige ca să se facă auzit.

– Nici un ecou, din nici o direcţie, sir.

Apoi scuipă, căci un val înalt a trecut peste pasarelă

– Doamne! Groaznică noapte! Marshall îi ordonă

– Spune secundului să ridice nava complet şi să deschidă capacul prova.

O stea solitară a apărut într-o deschidere printre nori. U-Boot-ul se afla la suprafaţă de zece minute. Zece minute lungi cât o oră! Marshall privi peste prova, crestele albe ale valurilor asaltau coasta, încă invizibilă Dacă reuşeau să lase bărcile la apă fără incidente, briza va împinge destul de repede „puii” spre ţărm. Sosise momentul decisiv.

– Anunţaţi prima echipă, să se pregătească de debarcare.

Capacul punte prova se deschise scârţiind şi apărură mai multe siluete ca nişte spectre ieşind dintr-un mormânt. Mai întâi apăru Warwick cu oamenii săi, precum şi Buck care-i strunea pe infanteriştii de marină, împingând, împreună cu ei, prima dintre micile ambarcaţiuni spre macaraua improvizată.

De la pupa, se auzeau pocnituri şi bufnituri provocate de deschiderea compartimentelor etanşe. Căpitanul Lambert s-a apropiat de parapetul pasarelei salutându-l pe Marshall:

– Ce bine-i la aer! spuse el, m-am săturat până peste cap de submarinul dumneavoastră!

Marshall zâmbi şi ordonă lui Blythe:

– Comunică la postul central să reducă viteza cât mai mult posibil! Prima barcă va fi gata de lansare dintr-un minut într-altul.

Prelungit cu stâlpul imaginat de Buck, tunul se înclina lent, prinzând în palane prima barcă, în care se îngrămădiseră oameni, arme şi instrumente. Suspendată la înălţime, barca părea un coş enorm, prea greu încărcat.

Buck conducea operaţia:

– Fila parâma prova! Cu grijă, băieţi!

Parcă regretând, barca ajunse pe suprafaţa agitată a mării. Penele ramelor au lucit în întuneric şi barca s-a depărtat imediat de submarin.

– Următoarea! strigă Buck, sprijinit cu mâinile de parapet. Agăţaţi-o! Atenţie! Gata, coborâţi!

Apoi mormăi:

– Drum bun, pifanilor!

Un om de veghe anunţă:

– Se vede o lumină, sir! La tribord prova!

Dar lumina a dispărut mai înainte ca alţii s-o vadă. Era departe, probabil în interiorul portului, un vas de gardă sau un soldat neglijent care a aprins o lanternă.

Marshall ordonă celui care strigase:

– Fii atent în continuare!

Se forţa să-şi domine nervozitatea. Căuta să-şi amintească dacă nu uitase ceva.

– A treia barcă este la apă, spuse Blythe, urmează celelalte două.

Micile bărci se îndepărtau rapid, curând au dispărut din vedere. Echipa de comando era bine antrenată.

Marshall îşi aminti că, puţin înainte ca submarinul să iasă la suprafaţă, Lambert îi spusese „Dacă ne-or prinde, cel mai rău lucru ce ni se poate întâmpla este să fim împuşcaţi pentru că am îmbrăcat uniforme germane!” Marshall nu a răspuns, dar şi-a amintit trupul de nerecunoscut al maiorului Carter în postul de

poliţie şi pe Chantal răstignită pe masa de tortură. Cel mai rău lucru ce li se putea întâmpla! Lambert nu era un prost, ştia ce-i aştepta, dar nu voia să producă panică.

Un ropot de strigăte şi înjurături l-a făcut pe Marshall să tresară.

– Barca patru a cam intrat la apă, sir! exclamă Blythe.

Într-adevăr, din cauza încărcăturii, barca aproape se scufundase şi infanteriştii de marină căutau să prindă parâmele ce li se lansau de la bord. Păstrându-şi sângele rece, Buck dădea ordine pentru următoarea barcă:

– Barca cinci la palane!

– Lambert prevăzuse un incident de acest fel, spuse Marshall, ştia că se putea să mai piardă din oameni chiar înainte de a ajunge la ţărm.

Toate bărcile erau acum pe mare. Blythe scoase un oftat de uşurare văzându-i plecaţi.

– Bine, spuse Marshall.

Îşi frecă pleoapele şi îşi şterse figura şiroind de transpiraţie.

– Totul în regulă, sir.

– Închideţi capacul prova! Tunarii să coboare! Nu mai rămâne nimeni pe punte! Apoi, în portavoce:

– Veniţi la noul drum!

A urmat raportul lui Gerrard,

– Drumul trei-zero-zero, sir. Ofiţerul cu navigaţia apreciază că marginea de est a portului se află la tribord cam la zece mile de noi.

– Bine. Coborâm la nouăzeci de metri!

De pe marginea tambuchiului Blythe anunţă:

– Toţi au coborât, sir!

Marshall a închis portavocele şi urmat de Blythe, care şi altă dată rămăsese singur cu el pe punte şi-l scăpase de la pieire, au coborât prin tambuchiul turelei. Ajuns în postul central, Marshall simţi cu uşurare că navigau din nou la adâncime. Submarinul se deplasa lin. Îi ardeau însă ochii şi obrajii îi erau înroşiţi de muşcătura vântului şi a apei sărate.

În picioare, lângă masa cu hărţi, cu faţa în întuneric, Simeon întrebă:

– Avem mult de aşteptat?

Înainte de a răspunde, Marshall privi harta:

– Îi vor trebui trei ore căpitanului Lambert ca să ajungă la ţărm. Apoi, depinde de el cum se descurcă! Cunoaşte terenul şi ştiu că va căuta să evite complicaţiile.

Cu mutră dispreţuitoare, Simeon replică

– Asta nu înseamnă că va şi reuşi! Iar după o tăcere, adăugă:

– Păcat că vremea este atât de proastă!

Ridică vocea, parcă dorind să se facă auzit de cei de veghe:

– Dacă mai aşteptam douăzeci şi patru de ore, probabil că vremea se va ameliora şi, fără îndoială, am fi avut mai multe şanse.

Marshall controla calculele lui Devereaux şi le găsi ireproşabile, apoi răspunse:

– Ştiu. Dar am considerat că duminica este ziua cea mai indicată pentru această acţiune.

Simeon ridică din umeri:

– Dumneata ai decis, nu eu!

Marshall nu i-a răspuns, urmărea cu gândul minusculele ambarcaţii săltate de hulă, în care Lambert şi oamenii lui scrutau întunericul, cu speranţa să zărească în fine ţărmul...

Nu avea astâmpăr, traversă nava în căutarea locotenentului Smith şi a unui sergent din infanteria marină rămas la bord.

– Mă voi apropia cât mai mult de estacadă ca să debarcăm şi echipa voastră de comando. Sper că veţi reuşi să pătrundeţi în port fără prea multe dificultăţi.

Micul locotenent de paraşutişti zâmbi.

– Am făcut instructaj cu oamenii mei, sir. Şi cunosc pe de rost această parte a ţărmului, încă de pe vremea când locuitorii din Nestore nu se ocupau decât cu pescuitul!

– Admirabil, răspunse Marshall zâmbind, în orice caz, aminteşte-ţi de instrucţiunile referitoare la reîntoarcere, chiar dacă uiţi tot restul!

Pe ceasornicul de perete, acele se învârteau parcă mult mai încet ca de obicei. O oră... Două ore... Tăcere... Puţin du-te-vino cu ocazia schimbării cartului... Crâmpeie de conversaţii... Rar, câte o glumă...

– Se apropie momentul, sir! anunţă Devereaux, răsucind un creion între degete pentru a-şi calmă nervozitatea.

– Bine. Spune celui de al doilea comando să se pregătească, ordonă Marshall tuşind pentru a-şi drege glasul. Curând urcăm să vedem ce se întâmpla la suprafaţă.

– Sir! strigă Speke, operatorul şef ASDIC comunică: ecouri ciudate la Verde-patru-cinci! Iată! Reîncep!

Marshall îşi duse receptorul la ureche şi aşteptă. Reîncepând, zgomotul semăna cu şipotul apei unei fântâni sau cu bătăi uşoare pe un geam la intervale regulate. Merse rapid la masa cu hărţi.

– Care este poziţia noastră exactă, Devereaux?

Cel interpelat indică cu compasul o mică cruce pe care n desenat-o pe hartă:

– Sunt sigur că suntem aici, sir!

Marshall se întoarse spre Speke căruia nu-i vedea decât umerii:

– Ce-i cu ecourile?

– Se aud mereu, sir, se apropie şi se depărtează destul de constant.

Marshall îşi băgă mâinile în buzunar, ca să nu se vadă că-i tremurau.

– Drum doi-opt-zero! Încet, înainte!

Când Starkie a adus nava la noul cap, Marshall reflectând cu voce tare, rosti gânditor:

– Se pare că au instalat pe fundul mării un nou sistem de aparate detectoare.

– Sir, întrebă Warwick, n-ar fi bine să aşteptăm ca nava de patrulare să se întoarcă din cursă în zori şi să

ne şi recurăm în urma ei când i se va deschide estacada?

– Nu, nava de patrulare este rapidă şi chiar dacă reuşim s-o urmăm de aproape...

Marshall lăsă fraza neterminată, dar a continuat-o Frenzel.

– Nu merge, sublocotenent. Admiţând că zgomotul nostru ar fi acoperit de cel făcut de elicele navei de patrulare, elicea noastră cu aripa fisurată, forţată la plină viteză, ar emite ecouri atât de puţin obişnuite, încât noul lor sistem de detectare le-ar repera imediat. Am fi descoperiţi în primele minute.

Apoi, Frenzel se adresă lui Marshall:

– După cum se vede, avem un teribil ghinion!

Smith se apropie de Marshall:

– Totuşi, trebuie să debarce şi echipa mea. Ar fi păcat să-l scutim pe inamic de pagubele pe care i le-ar putea provoca!

Simeon vorbi, prima dată după multă vreme:

– Câteva pagube, dar nu suficiente, nu-i aşa? Marshall îl privi direct în ochi,

– Nu.

– Atunci e minunat! reluă Simeon cu ton dulceag. Ai făcut gestul măreţ, acum poţi pune capăt expediţiei. Cu toate onorurile! Abia acum înţeleg de ce ai stăruit atât să ai în mână ansamblul operaţiei!

Toate privirile se îndreptară spre cei doi.

– Aşa crezi? răspunse Marshall. Apoi, privind spre Gerrard, continuă:

– Mai sunt şi alţii care cred la fel, se pare!

Întorcând spatele lui Simeon, Marshall se apropie de masa cu hărţi. Căuta să se stăpânească, avea impresia că trăieşte un vis urât.

– Cred, îi spuse Devereaux, că nu avem de-a face numai cu câteva detectoare, ci cu o reţea întreagă.

Lovind harta cu vârful creionului, continuă.

– Care, dacă Speke nu se înşeală, se întinde în larg până la cel puţin două mile.

Chiar dacă încurcătura în care se afla Marshall îi dădea oarecare satisfacţie ofiţerului cu navigaţia, acesta nu-şi trăda sentimentele.

– Ai dreptate, spuse Marshall.

Dar aceasta nu schimba situaţia. Pentru a fi în stare să atace instalaţiile portuare conform planului, U-Boot-ul trebuia să înainteze până la estacadă. Marshall simţea că îl cuprinse mânia şi disperarea. Oare tot ce întreprinse-seră să fi fost în zadar?

Prefăcându-se că îşi examinează palma cu atenţie, Simeon vorbi din nou

– Dacă aş fi putut debarca oamenii mei la locul potrivit şi la ora cuvenită, cine ştie, poate că reuşeam.

Ridică din umeriŞ

– Aşa stând lucrurile, mi se pare, iertaţi-mi expresia, că am pierdut trenul.

Marshall ridică ochii spre ceasul de perete:

– La ce oră se face ziuă?

– Cam peste două ore, sir, răspunse Devereaux posomorât. Cu condiţia ca vântul să se mai liniştească şi să nu fie negură.

Simeon zâmbi maliţios:

– Căpitanul Lambert ar fi mulţumit să aibă în faţa lui o zi cu vreme bună!

Marshall îl privi. Foarte calm, dar simţea că este pe punctul de a izbucni. Îi venea să-l apuce pe Simeon de gât şi să-l izbească cu capul de peretele metalic, să-i şteargă surâsul ironic odată pentru totdeauna. Tentaţie care îl încercase şi atunci când Simeon îl găsise împreună cu Gail.

– Vom ieşi la suprafaţă, declară el cu fermitate, vom intra în port şi vom debarca acolo comando-ul!

A urmat o tăcere destul de lungă, pe care au rupt-o simultan mai multe voci.

Devereaux:

– Dar nu cred că vor deschide estacada pentru noi.

Frenzel:

– Şi dacă estacada rămâne închisă, nu putem face nimic!

Marshall rămânea neclintit:

– Da, spuse el, dar vom câştiga timp, şi ne vom apropia mai mult de obiectiv.

– Oare, întrebă Simeon, speri să-i convingi cu vorbe frumoase pe cei care manevrează estacada?

Nu ascundea că se amuză şi continuă,

– Mi se pare că îţi iaci iluzii!

– Poate, dar aşa am decis. Anunţaţi toate compartimentele!

Se adresă lui Gerrard:

– Fără îndoială, vor începe prin a trimite o ambarcaţiune după informaţii şi, în acel timp, estacada va rămâne închisă.

Îşi imagina scenă ca şi cum ar fi trăit-o: o navă de pază cu un conducător nervos, submarinul la suprafaţă, bună ţintă pentru o baterie de coastă, şeful estacadei alertat urcă pe pasarela de manevrare a estacadei, toate acestea durau un timp, poate mai puţin decât credea. Dar ce putea face altceva? Continuă cu aceeaşi voce hotărâtă:

– Trebuie să reuşim! E prea târziu să mai punem la cale o variantă, chiar dacă am avea una la îndemână. Trebuie să alegem: de o parte, viaţa noastră şi nava, de cealaltă, soarta operaţiilor care vor începe peste zece zile!

Aştepta, observând figurile, conştient că importanţa considerabilă a misiunii lor apărea pentru prima dată multora din cei care îl ascultau.

– Am hotărât şi peste un moment mă voi adresa întregului echipaj.

Fără să scape din ochi girocompasul, Starkie aprobă cu un gest din cap. Blythe aruncă o privire complice către unul din oamenii echipei sale.

– Aşadar, pronunţă calm micul locotenent Smith, intrăm pe poarta cea mare!

După un fluierat discret, adăugă,

– Merită să încercăm!

Palid, cu faţa crispată, Simeon se detaşă brusc de grup şi se precipită spre Marshall:

– Dacă lovitura nu reuşeşte, dragul meu, nu vei mai obţine o comandă câte zile vei avea, nici măcar aceea a unui feribot! Te asigur!

Marshall îi susţinu privirea, fără a clipi:

– Dacă lovitura nu reuşeşte, mi se pare că nu vor exista supravieţuitori. Nu crezi?

Întorcându-se, se adresă lui Devereaux:

– Să-mi calculezi un drum nou pentru apropiere, prin centru.

Apoi, lui Warwick:

– Iar dumneata, sublocotenente, rememorează-ţi frazele germane!

Zece minute mai târziu, Marshall luă în mână microfonul interfonului, rămase un moment pe gânduri, apoi vorbi echipajului prin toate difuzoarele bordului:

– Aici comandantul...

*

* *

Când, urmat de cei de veghe, Marshall a urcat pe pasarelă, vremea se îndreptase. Vântul era încă puternic, valurile mai puţin înalte şi prova submarinului se ridica şi se scufunda, spintecându-le.

Se auzeau ordine transmise prin portavoce, zgomotele metalice ale armelor pregătite pentru acţiune, dar Marshall îşi concentră atenţia la cele ce se întâmplau pe mare şi în aer.

Spre răsărit, cerul începea să se deschidă, dar în faţă marea rămânea încă întunecată, ţărmul se întrezărea ca o linie la orizont.

– Schimbaţi drumul cu două grade tribord!

Marshall şterse cu mâneca peliculă de sare umedă depusă pe repetitorul girocompasului şi urmări cu privirea mişcarea indicatoarelor aparatului.

– Drum, trei-patru-zero, sir, anunţă Starkie.

– E întuneric ca într-o pivniţă, sir, remarcă Blythe.

Apărut pe pasarelă, Warwick scruta cerul şi comentă:

– Ştii cum este în Mediterana, Starkie, abia zăreşti ceva în întuneric, ca apoi, brusc, să te orbească lumina!

Marshall observă că Blythe zâmbea în spatele lui Warwick. Desigur, gândea că acesta se schimbase mult, vorbea acum ca un bătrân lup de mare.

– Postul central, în portavoce, sir, ofiţerul cu navigaţia apreciază că mai avem şase mii de yarzi ca să ajungem la reţeaua de detectare.

– Bine.

Marshall lăsă binoclul în jos. Privea drept înainte, dar gândul îi era în altă parte, la aceste noi ciudate detectoare de care se tot apropiau. Se întreba de la ce distanţă vor fi observaţi, sau când se va deschide focul asupra lor. S-au auzit paşi tropăind pe punte la pupa, apoi un scârţâit metalic şi plescăitul unui obiect căzând în apă. După care, peste parapetul pasarelei apăru capul lui Buck:

– Am aruncat în apă drăcia aia de camuflaj, sir. Sper că cei de la nava bază nu ne vor reproşa că ne-am descotorosit de această monstruozitate, opera lor!

Warwick întrebă:

– Oare nu va mai fi nevoie de ea?

Marshall nu comentă. Nu era cazul să scadă moralul lui Warwick. În schimb, îi ordonă,

– Întreabă-l pe ofiţerul cu navigaţia dacă a hotărât ce indicativ să folosim, curând, va fi nevoie!

– De la postul central, sir, căpitan-comandorul Simeon cere permisiunea să urce pe pasarelă.

– De acord!

Dar Marshall îşi aduse aminte de Browning, răspunzând „refuzat!” la aceeaşi solicitare a aceluiaşi Simeon. Bătrânul „Gură Mare” murise, dar i se părea că era mereu cu ei.

Blythe transmise răspunsul primit de la Devereaux

– Ofiţerul cu navigaţia crede că *U-178* ar fi indicativul cel mai potrivit, sir.

– Fie deci *U-178*!

Privi spre Blythe şi Warwick, ale căror siluete se precizau mai clar cu toate că întunericul încă persista.

– Rapoartele Intelligence Service semnalează că *U-178* este unul din submarinele germane care

colaborează cu marina italiană. Se presupune că în prezent nu se află pe aici, dar nu este sigur. Când ni se va cere să ne declinăm identitatea, vom transmite acest indicativ, cu speranţa că totul va ieşi bine!

Se auzi în umbră vocea lui Simeon:

– Pişcă al dracului frigul!

– Spune şefului mecanic, continuă Marshall, să fie gata să treacă pe diesele la comanda mea! Un submarin prieten nu intră niciodată în port pe acumulatori. Chestiune de economie!

Simeon rânji:

– Tare mai suntem atotştiutori!

Marshall se îndreptă spre el

– Vrei să mai rămâi pe pasarelă?

– Cred şi eu! replică Simeon surprins.

– Atunci, ia seama! Dacă mai faci glume, te azvârl jos!

– Cinci mii de yarzi, sir! Un val înalt se năpusti asupra provei şi se prăvălii într-un un clocot de spumă. Cerul nu mai era cenuşiu, ci gălbui şi ţevile Vierlingului începeau să lucească în primele raze de soare. Cu căştile germane pe cap, tunarii erau la posturi. Warwick îmbrăcase şi el uniforma inamicului.

Văzând că Marshall îl urmăreşte cu privirea, sublocotenentul îi surâse cam stânjenit

– În marina germană am şi obţinut gradul de locotenent, sir!

Marshall îşi privi ceasul, se apropia ora critică, trebuiau să înceapă marea lovitură.

– Şeful mecanic să treacă pe diesele!

Cu toate că se aştepta, Marshall tresări când acestea au intrat în acţiune. Eşapamentele tuşeau, la început, cu zgomot, după care s-a statornicit un ritm regulat de funcţionare.

– Amândouă maşinile jumătate înainte! ordonă Marshall.

Şi-a ciulit urechile, căutând să prindă vreo modificare în ritmul elicelor, dar nu auzi nimic. Cu binoclul la ochi, privi înainte. Acolo, pe ţărm, într-o cazemată, dormitând

deasupra aparatelor, operatorul inamic de gardă nu va întârzia să-i audă. Probabil, cu mult înainte că detectoarele de sub apă să dea alarma. Fără îndoială va observa bătaia ciudată a elicei fisurate. O defecţiune din care probabil inamicul va trage avantaje.

Deasupra tambuchiului deschis, cu câte un picior de fiecare parte a acestuia, Buck, cu părul zburlit de curent, strigă:

– Începem, sir?

– Da. Spune oamenilor dumitale să pregătească o salvă completă, torpilele de la unu la şase. Nu vom avea timp să reîncărcăm.

Buck a dispărut în tambuchi. Siluetele periscoapelor se profilau acum pe cer, ca şi sârmele respective de legătură. Antena se balansa şi ea după mişcarea navei.

Gerrard privea, desigur, prin periscop la intervale regulate, urmărind să schimbe direcţia îndată ce va fi observat nava care manevra estacada. Dar la ce se gândea el oare? La soţia lui? La copilul aşteptat? Sau la moarte?

– Arborează pavilionul german, Blythe! ordonă Gerrard.

– Să sperăm că o să funcţioneze dispozitivul de ridicare a pavilionului.

Drapelul german flutură deasupra capetelor. Marshall îi aruncă o privire. Îl detesta din toată inima, dar deocamdată soarta lor depindea de el.

– Ţineţi-l şi pe celălalt pregătit! îi ordonă lui Blythe.

– Am înţeles, sir.

Printre dinţi, Blythe adăugă:

– N-aş vrea să crăp sub faldurile acestui steag blestemat!

A trecut un minut.

– ASDIC-ul semnalează ecouri drept în faţă, sir, Marshall inspiră adânc, probabil că acum inamicul prinsese contactul. Ordonă lui Warwick:

– Spune tunarilor să fie gata! Să încarce, dar să se aranjeze astfel ca să nu se vadă muniţiile.

Un matelot alerga pe punte cu casca bălăbănindu-i-se pe cap ca o oală.

– Spune-i să scoată drăcia aia de pe cap, ordonă Marshall lui Warwick, numai tunarii vor acţiona camuflaţi.

Marshall căuta să-şi pună ordine în gânduri, care toate i se învălmăşeau în minte.

– Ecourile devin mai puternice, sir!

– Foarte bine.

La travers babord s-a luminat brusc o porţiune de apă. Se vedea acum clar puntea prova, ba chiar tatuajul braţului unui tunar care-şi verifica muniţia.

Un matelot se apropie

– V-am adus şapca germană, sir.

Marshall şi-o puse pe părul în dezordine. Ar fi vrut să coboară să mai inspecteze încă o dată toate compartimentele, să fie sigur că totul este în ordine. Încerca să-şi stăpânească nervozitatea. „Acum, îşi spuse el, mai sunt doar câteva secunde!”

Lumina zilei creştea cu fiecare rotire de elice, parcă de ambele borduri se ridica o perdea, lăsând submarinul descoperit, vulnerabil. Dincolo de prova lui ascuţită se distingea la babord linia imprecisă a ţărmului. Consultă busola. Această linie de culoare închisă era probabil partea de vest a portului. Dacă planul lui eşua, peste o jumătate de oră nu va mai avea suficient spaţiu pentru a manevra. Poate că undeva, pe coastă, un comandant de baterie dădea ordine, aşteptând momentul să-i sfarme în bucăţi.

Brusc, peste marea agitată străbătu o lumină albastru-închis, maturând hula de larg ca o coadă de cometă.

– Ne cer identitatea, sir! spuse Blythe, să mă pregătesc!

Şi-a ridicat lanterna, dar n-o ţinea chiar dreaptă. În mod premeditat, Marshall se întoarse cu spatele spre coastă...

– Acum, ascultaţi-mă toţi! Să nu ne pierdem firea, să ştim ce avem de spus, am suferit o avarie gravă şi

cerem acces în primul port prieten la care am putut ajunge, s-a înţeles?

Toţi au aprobat automat din cap, ca nişte marionete, cu excepţia lui Simeon. Marshall apucă mâna lui Warwick, era sloi de gheaţă.

– E gata mesajul în germană! citeşte-l lui Blythe! Gata, Blythe?

– Ca totdeauna sir, încercă acesta să glumească.

Apoi deveni serios şi scoase lanterna peste balustradă.

Marshall se întoarse ca să privească spre coastă care acum ieşea din întuneric. Se vedeau chiar valurile înspumate cu alb asaltând plaja. Auzea, în spate, clinchetul lanternei lui Blythe. Spera că Warwick redactase corect textul, limitat doar la două cuvinte: „Cerem asistenţă”. Nimic altceva. Mesajul pe care îl emite orice comandant de submarin, avariat în cursul unui atac, când ajunge în situaţia de a solicita ajutor.

Lumina albastră clipi din nou.

– Ne cer indicativul, sir, spuse Warwick după o pauză.

– Dă-l: *U-178*.

Era primul moment critic. Sau ultimul.

– Ecourile se depărtează, sir.

– Mulţumesc.

Din nou, în depărtare, a străfulgerat lumina albastră.

– Semnalează „primit”, sir.

Marshall îşi muşcă buza. Acolo, un om se întreba: să decidă singur, sau, pentru mai multă siguranţă, să telefoneze unei autorităţi ierarhice? Într-o duminică dimineaţă, la asemenea oră, era nevoie de curaj, pentru a telefona unui superior.

Marshall a privit din nou prin binoclu, cuprinzând cu vederea intrarea portului în toată lăţimea ei. La tribord, se vedea ancorată nava care manevra estacada. Pe puntea ei luceau geamurile, coşul fumegă, se ridica presiunea pentru deschiderea estacadei când se va întoarce prima navă de patrulare a zilei. Îşi privi ceasul: asta se va întâmpla cam peste două ore. Simţi că-l năpădeşte transpiraţia şi făcu un efort să-şi ţină firea.

– Spune-i lui Buck să fie pregătite tuburile lanstorpile unul la şase, adâncime minimă.

În timp ce observa vasul de manevre a estacadei, dintr-o portavoce peste care îşi sprijinea cotul ţâşni vocea lui Gerrard.

– Pasarela! În port se află ancorat un cargou, sir! L-am zărit prin periscop. Nu putem lansa torpilele spre instalaţii.

– Ei drăcie! exclamă Blythe. Simeon traversă cu paşi mari pasarela:

– Grozavă idee, de a fi ales tocmai duminica! Zi de repaos!

Furios, vorbea şuierând, cu faţa aproape de cea a lui Marshall.

– Îţi dai seama că nu mai poţi face nimic? Cargoul va încasa torpilele şi nemţii îi vor scoate epava într-o săptămână! Totul este ratat!

– Un mesaj, sir! Cer să stopăm! Ne trimit pe cineva.

– Reduceţi viteza la foarte încet, dar continuaţi a înainta!

Abia putea pronunţa cuvintele. Simeon avea dreptate, făcuse o socoteală greşită, ar fi trebuit să ţină seama de ceea ce intervenea acum, că în port se putea afla o navă, chiar dacă era duminică. Totul îi era potrivnic.

– O ambarcaţiune trece prin estacadă, sir! E foarte mică, o şalupă de port.

Mânia lui Simeon nu se potolise.

– Aşadar, strigă el, vom aştepta până vor binevoi să ne omoare! Pentru Dumnezeu, s-o ştergem cât mai este posibil!

Nu i-a răspuns Marshall, căci i-a luat-o Warwick înainte.

– Dacă n-a fost prins, comando-ul căpitanului Lambert trebuie să se întoarcă curând. Încărcăturile de explozivi de pe linia ferată îşi vor face datoria peste o oră. Nu-i putem abandona!

– Tacă-ţi gura! Cum o să explici celor de pe şalupa ce căutăm aici? Spuse Simeon.

– În orice caz ai dreptate, Warwick, interveni Marshall, nu-i putem abandona.

Apoi, continuă, fără a lăsa pe Warwick să spună vreun cuvânt

– Spune-i lui Smith să meargă la prova, ştie el de ce. Prin binoclu, Blythe urmărea fără încetare şalupa, cu viteză redusă, se apropia de U-Boot.

– Este o şalupă italiană, sir, dar comandantul este un ofiţer german.

– Dar ce aşteptai să fie, mormăi Simeon, un popă? Marshall se simţea neobişnuit de calm, parcă era drogat. Bătând încet cu vârful piciorului în grătarul punţii, observa manevra şalupei. Era grav dacă neamţul venea direct în tribordul submarinului. Dar dacă, cedând unei curiozităţi foarte naturale, făcea mai întâi ocolul U-Boot-ului, mai existau speranţe, căci şalupa rămânea un timp ascunsă privirilor de pe vasul de manevrare a estacadei.

De pe punte, câţiva mateloţi gesticulau, adresau semne amicale celor din şalupă. La piciorul turelei, Marshall zări pe cineva, nu l-a recunoscut la început: era Smith. Neavând timp să îmbarce uniforma germană, urcase pe punte în şort, doar cu o bonetă germană, cochet pusă pe-o ureche. Şi el făcea semne amicale, strigând ceva în nemţeşte, când, ocolind pupa submarinului, şalupa s-a apropiat de babordul acestuia.

Blythe murmură:

– Îşi anunţă vizita, sir!

Ieşind din minuscula timonerie, un locotenent în uniformă germană albă striga într-un megafon:

– Was ist los, Herr Kapitän?[73]

Marshall îl strânse pe Warwick de braţ.

– Spune-i că am avut avarii la motoare şi că ne îndreptăm spre Taranto. Invită-l să ia un pahar la bordul nostru! Sperăm că o să-i facă plăcere.

– N-o să se prindă! mormăi Simeon. Ajutându-se de o parâmă binevoitor aruncată de la bord, ofiţerul german apucând mâna întinsă de Smith, începu să urce pe tabla alunecoasă a punţii. Timp de câteva secunde, Marshall

nu i-a mai văzut, se aflau în spatele turelei. Spre marea surpriză a neamţului, Smith, continuând să-i vorbească amabil, l-a înconjurat cu braţele si l-a proptit de parapetul de sub pasarelă. Apoi, brusc, Smith îşi degajă mâna dreaptă, scoase un pumnal din centură şi-l înfipse în pieptul neamţului.

În acelaşi timp, câţiva inşi din echipa lui Smith au sărit în şalupă. În două minute, treaba a fost gata. Italienii n-au fost în stare să opună rezistenţă infanteriştilor de marină.

– Acum, exclamă Marshall, să ne grăbim! Comando-ul doi, în şalupă! Dar să nu vă arătaţi, până nu treceţi de estacadă! Şi spuneţi italienilor de pe şalupă că îşi pot salva vieţile dacă ascultă de voi fără să scrâşnească!

Pe puntea submarinului au răsunat paşi şi s-a auzit zăngănit de arme: infanteriştii de marină treceau în şalupă. Simeon îi spuse lui Marshall:

– Merg şi eu cu ei în şalupă! Punem mâna pe cargou şi sper că ne putem întoarce.

S-au privit lung, ochi în ochi.

– Când veţi termina, vă reîmbarc pe toţi, spuse Marshall.

Fără să gândească prea mult, îi întinse mâna lui Simeon,

– Noroc!

Simeon privi mâna oferită, dar nu numai că n-a strîns-o, dar exclamă:

– Lua-te-ar dracu!

Marshal îl privi plecând. Nu-i venea să creadă! Ce însemna acest gest? Ridică din umeri, oamenii trebuie acceptaţi aşa cum sunt. Apoi ordonă:

– Mola barbeta şalupei!

Şalupa se îndreptă spre port, cu doi sau trei mateloţi italieni la vedere. Nava estacadei era tot imobilă, în lumina crescândă a dimineţii. Marshall aştepta, reţinându-şi răsuflarea. Aplecat peste balustradă, văzu ceva care se scufunda în apă. Întrebă din ochi pe Blythe.

– Este corpul neamţului care comanda şalupa, sir, explică acesta, locotenentul Smith l-a lestat, înfăşurându-l cu o parâmă de sârmă. E iute ca un diavol!

Mâinile lui Marshall s-au crispat de balustradă.

– Amândouă maşinile jumătate înainte! Urmăm şalupa!

Aştepta, abia îndrăznea să respire. S-au auzit, în fine, scârţiind troliile cu care nava estacadei deschidea plasa.

Curând, nava estacadei s-a deplasat la tribord. De pe pasarela ei, un ofiţer saluta U-Boot-ul intrând În port.

– Estacada se închide în urma noastră, sir! Marshall n-a răspuns celui ce anunţase. Urmărea cu privirea şalupa care, acum cu toată viteza, se deplasa spre fundul portului adormit, spre cargoul ancorat.

– Şalupa a acostat la cargou, sir!

– Amândouă maşinile încet înainte!

Marshall examina dana cea mai apropiată şi se forţă să nu gândească la cazematele de pe colină. Privi la Cain şi la oamenii de pe punte care manipulau ostentativ parâme, simulând pregătirea acostării. Pe mica dană, trândăvea un mic grup de italieni, probabil mateloţii de pe cargoul acostat în fundul portului.

– Acum e momentul! spuse Warwick cu voce reţinută.

– Observaţi cu atenţie cargoul! ordonă Marshall, îndată ce grupă lui Simeon va părăsi şalupa, trebuie să acţionăm imediat!

Îşi privi ceasul. Nu va mai dura mult. Totul părea că decurge bine, suspect de bine! Imposibil să nu intervină ceva neprevăzut!

Warwick îl prinse de braţ:

– Cargoul se mişcă, sir! Priviţi-i catargul mare! Marshall se aplecă asupra unei portavoce:

– Înainte, cu toată viteza! Zece grade babord!

Submarinul a făcut un salt, ridicând în prova un puternic val care izbi cu zgomot în peretele danei apropiate, spre marea surpriză a italienilor aflaţi acolo.

– Ţine aşa!

Marshall lovi cu pumnul în parapet,

– Anunţaţi ofiţerul cu navigaţia că am nevoie de el pe pasarelă! Trebuie să luăm la remorcă cargoul şi să-l dăm la o parte, ca să nu ne mai stânjenească!

Pătruns mai adânc în interiorul portului, submarinul descrise un mare arc de cerc. Pe puntea cargoului, la prova, infanteriştii de marină manevrau o parâmă de sârmă, în timp ce alţii îndreptau pistoalele-mitralieră spre ţărm.

A răpăit o mitralieră şi Marshall a zărit minusculi gheizeri apărând în vecinătatea şalupei abandonate. Undeva, departe, a început să urle o sirenă şi, cu toate că garnizoana fusese luată prin surprindere, deasupra portului au apărut dâre luminoase de proiectile trasoare.

– Banda stângă! Stop babordul!

Marshall îşi strânse maxilarele foarte aproape acum, cargoul domina cu înălţimea sa U-Boot-ul care se îndreptă direct spre el.

– Fiţi atenţi, cei de pe punte!

Nu mai era timp să se scoată apărătoarele. Nu mai era timp pentru nimic. Un glonte ricoşa pe turelă şi căzu şuierând în apă.

Barajul mitralierelor din port s-a înteţit şi Warwick întrebă

– Deschidem focul, sir?

Submarinul trecu cu tribordul pe sub marea ancoră suspendată a cargoului şi cele două coci se frecară una de alta cu un scrâşnet metalic. Mâini apucau parâmele. Cu capul gol, cu ochii aprinşi, Devereaux striga ordine oamenilor care trăgeau parâma de remorcă pe submarin.

Primele salve cu proiectile şi trasoare ale tunului lui Warwick au sfâşiat aerul, vizând cazematele cele mai apropiate. Una din ele a ripostat cu un tir puternic şi un matelot de pe puntea submarinului a căzut într-o baltă de sânge. Pe metalul cenuşiu, sângele apărea ca o vopsea neagră.

– S-a legat, sir!

– Bine. Spune-ţi comando-ului să treacă urgent la bordul nostru!

Marshall a tresărit când tunul de pe puntea submarinului a bubuit prima dată, proiectilul a fulgerat peste turelă şi a explodat lângă o cazemată care a încetat să mai tragă. S-a auzit un şuierat mai ciudat, urmat de o violentă explozie, un moment, Marshall a crezut că provenea de la un tun mobil inamic, dar Devereaux explică:

– Este un mortier chiar deasupra buncărului. Blythe anunţă,

– Frenzel raportează că a pregătit totul pentru remorcare, sir!

Dieselele se opriseră, dar din cauza vacarmului canonadei, Marshall nu observase. Din fericire, indiferent de pericol şi de ce se întâmpla pe afară, Frenzel nu uitase consemnul şi motoarele electrice mergeau lin.

– Amândouă maşinile încet, înapoi! Ordonă Marshall. Parâma de remorcă s-a întins, cargoul s-a cutremurat violent din cauza exploziei unui obuz de mortier pe puntea lui superioară. Datorită tracţiunii susţinute a U-Boot-ului mergând în marşarier, cargoul se depărta de la locul de acostare iniţial. Dar l-a lovit în plin încă un obuz, împroşcând în toate direcţiile bucăţi de lemn şi de fierărie. Agitându-şi frenetic şapca, Warwick exclamă

– Cargoul a început să se scufunde! Simeon i-a deschis vanele!

Aşa era, şi cu avariile cauzate de obuzele de mortier, curând cargoul urma să se aşeze pe fundul bazinului portuar. Acum infanteriştii de marină îl părăseau, coborând pe o scară de pisică agăţată de balustradă. Jos, marinarii îi luau în primire pe puntea submarinului.

Acesta s-a deplasat mai departe, cu toate că tirul continua, fumul devenea tot mai des şi abia mai puteau distinge inamicul.

O răpăială furioasă de mitraliere a parvenit dinspre ţărm şi gloanţele au măturat puntea submarinului. Când şi-a ridicat capul, Marshall a văzut că mulţi din oamenii

săi zăceau întinşi pe punte şi alţii se târau cu greu spre turelă. Sprijinindu-se de balustradă, Devereaux căuta să ajute un infanterist de marină care se împleticea la capătul scării de pisică. La o nouă răpăială de proiectile, infanteristul a căzut de pe scară în apa spumegânda şi, antrenat de greutatea armelor, a dispărut în adânc. Un bubuit surd trecu peste coline.

– Sunt exploziile provocate de căpitanul Lambert, sir! exclamă Blythe.

– O să-i scoale din somn!

Vorbise unul din cei de veghe, dar îndată şi-a dus mâinile la piept şi, icnind o dată, se prăbuşi mort peste mitraliorul de alături.

– Gata de molare, ordină Marshall, stop maşinile! Nu mai puteau aştepta pe coastă, împuşcăturile continuau, mai dese.

– Iată, vine comando-ul căpitanului Lambert!

Blythe văzuse bine: adăpostindu-se pe rând în spatele câte unei cazemate, infanteriştii de marină se reîntorceau. Aerul vibra din cauza exploziilor grenadelor aruncate între două cazemate. În adăposturile de beton, nemţii trăiau probabil un adevărat coşmar. Luaţi pe nepregătite, credeau că sosesc întăriri din interior, dar curând descopereau teribila realitate, grenadele, pârâitul mortal al pistoalelor mitralieră...

Cu mâinile pâlnie la gură, Cain striga la cei de pe pasarelă:

– Au mai rămas doi dintr-ai noştri pe cargou, sir!

Marshall se aplecă pentru a se feri de gloanţele trasoare şuierându-i pe deasupra capului, observa cargoul, care se apleca tot mai mult. Unul din cei doi rămaşi nu putea fi decât Simeon. Marshall îşi duse mâna la ochi şi-l zări pe Smith, acesta cobora pe scara de pisică ducându-l în cârca pe Simeon, inert ca un sac

– Simeon a fost rănit, sir, spuse Warwick cu voce joasă.

Marshall privi cu jale la cei morţi şi răniţi zăcând pe punte:

– Deschideţi capacul prova! Apoi, către Cain:

– Dă o mână de ajutor, să fie duşi jos!

Ieşiţi prin prova, Buck şi alţi câţiva mateloţi, nefiresc de calmi, transportau răniţii pe puntea submarinului şi îi coborau în interior, indiferenţi la pârâitul armelor de foc şi la gemete. Pe punctul de a ajunge cu un ultim efort pe U-Boot, Smith, rănit şi el, scoase un strigăt şi căzu între cele două vase. În locul unde căzuse, apa s-a colorat în roşu. Un matelot preluase însă pe Simeon şi-l ducea spre intrarea prova.

– Mola! ordonă Marshall.

La prova nu mai erau decât câţiva mateloţi neînsufleţiţi şi Devereaux care se lupta cu nodul parâmei de remorcă. Cain căuta să-l ajute cu un singur braţ, valid, celălalt îi atârna inert şi sângerând.

Cu umărul gol, rănit de o schijă pe puntea cargoului, Simeon era pe punctul de a fi coborât în navă, dar, înlăturând mâinile care căutau să-l ajute, a urcat înapoi pe punte şi s-a repezit spre prova. Se clătina şi striga furios cuvinte acoperite de pârâitul mitralierelor. Rănit şi el mortal, Devereaux mai apucă să-l vadă cu o secundă înainte de a se prăbuşi, îmbrâncind la o parte pe Cain Simeon se repezi la parâma de remorcă şi o apucă cu ambele mâini. Un prim efort, apoi altul şi parâma degajată alunecă încet spre balustradă şi dispăru în apa portului, chiar în locul în care muriseră Smith şi alţii înaintea lui.

Simeon privi spre pasarelă, parcă înnebunit de durere, apoi când se pregătea să ajungă din nou la intrarea din prova căzu în genunchi şi se întinse încet pe punte.

– Cu toată viteza, înapoi! strigă Marshall, trebuie să-i luăm la bord pe Lambert şi comando-ul lui de pe cheu! Privea spre prova. Pe punte nu mai erau decât morţi şi capacul fusese închis.

În marşarier, submarinul ajunse lângă mica dană de pe care îl priviseră italienii la sosire. S-a oprit doar un scurt timp pentru a permite infanteriştilor de marină, gâfâind, să sară la bord. Căpitanul Lambert era şi el dar mai mult de jumătate din oamenii lui erau răniţi.

Marshall privea toate acestea, dar se simţea detaşat, nu-l mai interesa nimic, ca un om în pragul morţii. Îl împinse pe Warwick spre scara pasarelei :

– Du-te şi ajută-i să coboare ! Nu mai avem nevoie de tunul de pe punte. Am terminat ce aveam de făcut cu el.

Blythe îl întrebă :

– Vă simţiţi bine, sir ?

– Stai cu mine, răspunse Marshall.

Privi spre pupa îndreptată către ieşirea din port şi că prin ceaţă vasul estacadei manevrând pentru a închide intrarea.

– Tuburile pupa, gata ! Trei secunde interval de lansare.

Pe punte răpăiau din nou gloanţele. Marshall închise ochii şi când îi redeschis îl zări pe Warwick lăsând să cadă prin tambuchi un matelot rănit.

– Foc !

Puntea submarinului a săltat uşor. Marshall număra secundele, o nouă smucitură a însoţit plecarea la drum a celei de-a doua torpile, erau acum atât de aproape de nava estacadei, încât cele două explozii aproape s-au suprapus. Curând, în timp ce resturi mai zburau prin aer, nava estacadei s-a aplecat pe o parte, într-un vârtej de flăcări şi fum. A început să se scufunde, o dată cu toată estacada.

Marshall se îndrepta clătinându-se către partea dinainte a pasarelei şi îşi dădu seama că era singurul supravieţuitor pe puntea navei. Îşi şterse fruntea de sudoare şi privi : avea acum sub ochi obiectivul pentru care veniseră atât de departe: cargoul zăcea puternic înclinat într-un colţ al portului, iar enormul zid de beton, cu intrarea întunecată a buncărului apărea tot atât de clar că pe schiţa lui Travis.

– Tuburile prova unu la şase, sunt pregătite, sir!

– Bine, murmură Marshall.

– Pasarela către postul central: le vin ajutoare, sir... Acolo, departe!

Era vocea înceată a lui Blythe şi cu tot fumul dens ce acoperea totul, Marshall zări un tanc deplasându-se pe drumul de pe faleză, dar îi păru ireal, ca o jucărie inofensivă. Marshall îşi concentră atenţia asupra cheului de la intrarea buncărului. Se putea distinge un mare pod rulant şi, dincolo de acesta, lăzi metalice de dimensiuni impresionante. Fără îndoială, rachete teleghidate care a doua zi dimineaţă urmau să fie încărcate pe cargouri, cu destinaţia vreunui aeroport german.

– Tubul unu, foc!

S-a auzit în interfon vocea lui Buck repetând ordinul şi Marshall şi-l imagină pe acesta urmărind atent cronometrul.

– Continuaţi lansarea! Torpilele la câte trei secunde interval!

U-Boot-ul se apropia acum de locul estacadei care se odihnea pe fundul mării. Şi nava respectivă dispăruse. În locul ei, pe suprafaţă apa apăruse o mare pată de păcură.

A patra torpilă a ieşit din tub tocmai când prima exploda în plin pe cheu. După care, nu s-au mai putut distinge între ele exploziile torpilelor următoare.

Probabil că au fost atinse şi rachetele pregătite pe cheu, căci s-a auzit o explozie gigantică şi apa din bazin s-a ridicat ca o mică maree, în timp ce valurile spumoase asaltau furioase corpul submarinului, ca o răzbunare. Vacarmul a durat multă vreme, liniştindu-se câte un moment, pentru a reîncepe cu aceeaşi intensitate când explodau proiectilele stocate în interiorul buncărului sau alte depozite de pe colină.

– S-au lansat toate torpilele, sir!

– Bine. Toată lumea jos!

Pe Marshall l-a înecat tusea, fumul se întinsese asupra întregului port. Se simţea obosit. Trebuia totuşi să continue, să cumpănească, să acţioneze ca o maşină...

– Stop stânga! Dreapta pe drum înainte! Cârma banda stânga!

Un proiectil explodă prin apropiere şi Marshall se pomeni jos pe grătar cu o durere puternică într-un şold, ar fi vrut să strige, dar nu a fost în stare. Şi-a dat seama că Blythe îl împinge spre tambuchi şi reuşi, totuşi, să se ridice şi să se sprijine de o portavoce pentru a mai da un ordin:

– Stânga pe drum înainte! Cârma zero! Îi venea să geamă şi ochii i se înceţoşau.

Apoi auzi vocea lui Gerrard, care venise lângă el pe pasarelă şi se sprijinea de balustradă. Blythe exclamă:

– Comandantul a fost rănit! Gerrard îl sprijinea, spunându-i:

– Nu vă necăjiţi, sir! Preiau eu comanda! Marshall îşi ridică ochii spre el:

– Părăsiţi cât mai repede zona estacadei, Bob! Apoi intraţi în imersiune şi ştergeţi-o!

Gerrard se simţi cuprins de o imensă tristeţe:

– Totul va merge bine, sir, dar trebuie să coborâţi ca să vi se panseze rana!

Împreună cu alt matelot, Blythe l-a cărat pe Marshall spre intrarea prova. Gerrard îi urmări cu privirea, apoi ridică capul spre cer: aşa cum prevestise Devereaux, începea să se însenineze. Se aplecă asupra unei portavoce,

– Drum unu-cinci-zero! Cu toată viteza!

Privi spre pupa, un fum opac ascundea portul. Din timp în timp se mai auzea câte o explozie subterană.

„Am reuşit! Succes pe toată linia!” îşi spunea Gerrard. Gândul i se îndrepta spre Marshall la tot ceea ce făcuse, nu pentru el însuşi, ci pentru ei toţi.

Căci victoria era a lor, a tuturora.

*

* *

Trei zile mai târziu, navigând la suprafaţă cu cele două diesele grav avariate, *U-192* se îndrepta spre vest, în direcţia Gibraltarului, Marshall contempla marea de pe pasarela grav avariată, pentru prima dală mulţumit să lase altora comanda.

Submarinul îşi îndeplinise misiunea şi anunţase că se întorcea în Anglia, conform ordinelor iniţiale. Nu mai avea altceva de făcut, decât să ajungă la Gibraltar mai înainte ca o nouă avarie să-l facă mai vulnerabil la atacurile inamice.

În cursul dimineţii celei de a treia zi, i-au găsit două distrugătoare britanice. În timp ce ele se apropiau încet, Blythe spunea:

– Sper, sir, că ştiu ce-i cu noi şi nu vor trage asupra noastră!

Într-adevăr, erau la curent, ceea ce s-a confirmat după un schimb de semnale luminoase.

– Sir, transmise Blythe, comandantul lor întreabă dacă doriţi să abandonaţi submarinul sau să-l ia la remorcă.

Marshall îşi ridică ochii spre pavilionul ce flutură deasupra lor, de astă dată cel adevărat, care aşteptase şase luni într-o ladă şi pe care acum, în fine, îl înălţaseră.

Buck observă distrugătoarele ridicând în borduri valuri de spumă şi manevrând pentru a ocupa poziţie de o parte şi de alta.

– Auzi, ce tupeu, să ne ceară să abandonăm nava! De necrezut!

Pipăindu-şi şoldul rănit, Marshall dictă răspunsul:

– Nici una, nici alta! Transmite „*U-Boot-ul 192* al Maiestăţii Sale Britanice se întoarce acasă cu mijloacele proprii!”

Ezită un moment, îşi aminti de toţi cei dispăruţi şi adăugă:

– Nava asta ne-a adus până aici, chiar aşa avariată, nu este cazul s-o abandonăm!

Blythe a transmis mesajul, apoi comunică răspunsul:

– Răspunsul, sir: Felicitări!

Marshall zâmbi,

– Cred că le meritătm din plin!

CUPRINS

1. O CAPTURĂ INTERESANTĂ
2. LUARE DE CONTACT
3. NIMIC ALTCEVA DECÂT MISIUNEA
4. „ATACAŢI”
5. „SE-NTOARCE-N PORT MARINARUL...”
6. CU CE OCHI NE VĂD ALŢII...
7. A DOUA REPRIZĂ
8. TREI NECUNOSCUŢI
9. O LOVITURĂ GREA
10. MISIUNE URGENTĂ
11. ARMA SECRETĂ
12. O MICĂ PLIMBARE PE ŢĂRM
13. UNDE NU CÂNTA NICI O PASĂRE
14. CEVA CARE MERITĂ STRĂDANIA
15. VÂLVĂTAIA
16. A DOUA ZI
17. ULTIMUL EFORT
18. ÎNVINGĂTORII

[42] Pentru reperarea direcţiei şi tăriei sunetelor sub apă (T.S.A.).

[45] Forţele aeriene britanice.

[46] Serviciul secret britanic şi Special Operations Executive (Direcţia operaţiilor speciale ale armatei).

[47] Artera de Circulaţie în Londra, pe care se afla şi Ministerul Marinei (Amiralitatea).

[48] Karl Doenitz, comandant suprem al marinei hitleriste începând din 1943, promotor al războiului submarin. Succesor al lui Hitler în 1945, a negociat capitularea Germaniei. A fost judecat împreună cu ceilalţi criminali de război nazişti şi condamnat la zece ani închisoare (1945--1950).

[51] Port în sudul Angliei.

[53] Fiind germane, aparatele indicau adâncimea în metri.

[54] Dispozitiv pentru ridicarea şi manevrarea greutăţilor la bord.

[57] Partea inferioară, rotunjită a navei aflată sub apă.

[61] Forţele aeriene germane.

[63] Flotilă britanică de operaţii speciale.

[64] Actor de teatru şi cinema, interpret de filme germane şi americane, poliţiste şi de aventuri (1904-1964).

[66] Mici ambarcaţiuni folosite, pentru cabotaj, în nordul Africii.

[67] Bumbac de şters unsoarea.

[68] Distinguished Service Cross - Crucea pentru merite excepţionale.

[69] Pistol lansator de rachete luminoase

[70] Comandă dată timonierului pentru a aduce cârma imediat şi complet într-un bord sau în celălalt (în cazul de faţă la babord). (T.S.A.).

[71] Obstacol constituit din bârne de lemn, pontoane, plase de sârmă şi alte mijloace flotante, instalat la intrarea unui port pentru a împiedica pătrunderea navelor inamice

[72] „Noroc, trăiască” (în germană).

[73] Ce s-a întâmplat, domnule comandant? (în germană).